

Sue
MARGOLIS

Gucci Gucci
Coo **CHIC**

Colecția

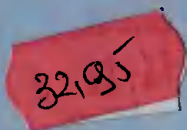

„Sue Margolis le oferă cititoarelor o combinație inedită de intrigă polițistă, povești de dragoste și umor spumos, iar eroina ei, Ruby Silverman, se dovedește a fi nu doar o femeie de afaceri plină de succes, ci și un detectiv înzestrat cu un real talent.“

Publishers Weekly

„Sue Margolis este o autoare extrem de populară, ale cărei romane inteligente și amuzante se epuizează de cum ajung în librării. Deși primele ei cărți au fost comparate cu *Jurnalul lui Bridget Jones*, devine din ce în ce mai evident că Margolis va impune un nou standard în genul *chick-lit*.“

Booklist

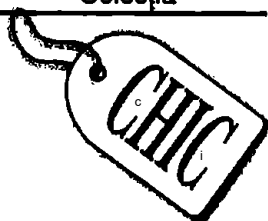
ELITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0526-2

www.polirom.ro

Colecția

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sue Margolis, *Gucci Gucci Coo*

Copyright © 2006 by Sue Margolis

All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARGOLIS, SUE

**Gucci Gucci Coo/ Sue Margolis; trad. din lb. eng. și
note de Maria Zirra. – Iași: Polirom, 2007**

ISBN 978-973-46-0526-2

I. Zirra, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sue
MARGOLIS
Gucci Gucci
Coo

Traducere din limba engleză
și note de Maria Zirra

POLIROM
2007

Sue Margolis a lucrat cincisprezece ani ca reporter la radio, dedicându-se apoi scrisului. Este autoarea romanelor *Gucci Gucci Coo*, *Original Cyn*, *Breakfast at Stephanie's*, *Apocalipstick*, *Spin Cycle*, *Neurotica* și *Sisteria*. În prezent locuiește în Anglia.

Ruby Silverman, eroina romanului *Gucci Gucci Coo*, este proprietara unui mic magazin foarte în vogă cu articole pentru bebeluși, frecventat de tinere mămici pentru care odraslele lor sunt un fel de accesorii la modă și de celebrități ale căror forme rotunjite se topesc misterios de îndată ce ajung să-și țină în brațe proaspătul odor. Ruby ajunge la concluzia că la cea mai bună maternitate din Londra se întâmplă ceva dubios și se hotărăște să întreprindă propriile investigații, dar situația se complică în momentul în care intervine în ecuație un factor neprevăzut: dragostea. Un roman bizar și relaxa(n)t, cu o intrigă polițistă captivantă, tratând cu un umor nebun subiecte dintre cele mai serioase, cum ar fi maternitatea, relațiile dintre oameni, imaginea pe care și-o cultivă personalitățile publice și etica medicală.

*Soțului meu, Jonathan, care întotdeauna este
lângă mine când mi se întâmplă ceva rău.
Tipu' e ca piaza rea, pe bune!*

Capitolul 1

Ruby Silverman își așază cu grijă picioarele pe suportul special de pe masa de consult ginecologic. Cum se uita hotărâtă în tavan și aștepta trosnetul sec al mănușilor de cauciuc ale doctorului, se chinuia să nu se gândească la tot ceea ce se întâmpla acolo jos, întorcându-se la jocul din minte – încerca să identifice cât mai multe cuvinte care se puteau forma din literele cuvântului „speculum”¹.

Până una alta, găsisese șase – cupe, lume, pul, cep, lupe, plec. Cel de-al șaptelea, eulum, nu era un cuvânt adevărat, desigur, dar se hotărâse să-l păstreze pentru că suna ca o parte mai puțin cunoscută a corpului, predispusă la inflamare sau la umflături.

— Simțiți vreun disconfort în partea asta? întrebă doctorul pe un ton vioi, apăsând pe una din părțile pântecului ei.

Mai avea puțin până să ajungă la partea internă a examenului; probabil că mai erau doar câteva clipe până atunci.

— Nu. Nu simt nimic.

Puc! Asta făcea șapte cuvinte!

1. Oglindă folosită pentru examinări ginecologice.

Doctorul, al cărui nume îl uitase, era exact tipul prăfuit de specialist englez: trecut de cincizeci de ani, cu sprâncene stufoase care aveau nevoie urgentă de un pensat, costum gri scump, dar conservator, la fel ca și cravata, și cu tare puține avantaje în ceea ce privea farmecul personal.

De obicei Ruby acorda multă importanță carismei unui doctor, dar, în situația asta, lipsa acestei trăsături n-o deranja. De fapt vedea chestia asta ca pe un bonus. Ideea că un om care nu intra în categoria iubit – chiar și un iubit ginecolog – avea acces la toate zonele corpului ei era ceva suficient de neplăcut; dar unul care mai era și excesiv de șarmant – sau, Doamne ferește, tânăr și arătos – ar fi făcut-o s-o ia la fugă imediat.

Din cauza disconfortului ei în ceea ce privea bărbații ginecolog, doctorul care îi examina zonele de sub centură în fiecare an era femeie. Jane Anderson avea în jur de patruzeci de ani, era vorbăreată, avea o mină maternă, păr dezordonat și o lipsă de pricepere vestimentară liniștitoare. Ruby nu putea zice că aștepta cu nerăbdare întâlnirile lor, dar întotdeauna se simțea destul de bine cu dna doctor Jane. Astăzi, totuși, ea era bolnavă și dl Butoiaș îi ținea locul.

— Menstră regulată?

Era mai degrabă un ordin, nu o întrebare.

— Da.

— Urinare?

— Normală.

— Scaun regulat?

Se gândi că ar putea să destindă atmosfera răspunzând: „Da, scaunul merge regulat la Grinstead“. Dar se răzgândi, pentru că Butoiaș nu părea să fie prea înzestrat la capitolul umor. În loc de răspunsul năstrușnic dădu din cap afirmativ.

— Vreun BTS pe parcursul ultimului an?

— Ce? Nu. În nici un caz!

În timp ce Butoiaș continua să împungă și să împingă, Ruby lăsa deoparte jocul ei cu speculumul pentru o clipă ca să-și mute gândul la cât de ciudat era că, în ciuda reputației Spitalului St. Luke ca fiind ultimul răcnet în materie de maternități private, și încă unul din cele cu practici nonconformiste la culme, interesat de bunăstarea pacientelor lui, bărbații doctori — sau măcar acesta — erau la fel de distanți ca într-un spital obișnuit. Nu putea să-și imagineze o conversație prietenoasă pe care ar fi putut s-o aibă cu B., așa cum obișnuia cu dna Jane. Totuși, poate că ginecologii se țineau la o distanță respectuoasă și impenetrabilă în mod voit pentru că își dădeau seama că orice gest amabil ar putea fi interpretat cu totul anapoda.

Chiar dacă Butoiaș era excepția care confirmă regula sau era regula însăși, asta nu le oprea pe femei să se îmbulzească la Spitalul St. Luke din Holland Park pentru toate necesitățile de ordin ginecologic. De când se deschisese, cu cinci ani în urmă, era ridicat în slăvi de toate ziarele ca fiind „Bentley-ul maternităților“. Avantajul era evident. Numărul de pacienți creștea pe zi ce trecea.

Secția de maternitate era vestită în mod special. Femeile care voiau să nască în mod natural, în loc să fie îndopate cu nenumărate analgezice și anestezice, precum și cele care-și doreau, vorbind în termeni de obstetrică, să hălăduie pe cărări mai puțin umblate până atunci, optând pentru pachetul de naștere acvatică, moașă și șampanie inclusă în valoare de 10 000 de lire se călcau în picioare să prindă loc la St. Luke. Din cauza competiției acerbe pentru locuri, majoritatea femeilor puneau mâna pe telefon în secunda în care testul de sarcină ieșea pozitiv.

Modul în care vedea Ruby lucrurile ținea de faptul că pacientele de la St. Luke se împărțeau în trei categorii. Primele aparțineau diviziei ultrabogătatelor care credeau în terapia cu cristale și Kabbala ; căutătoarele de ascensiune spirituală, celebritățile britanice excentrice și starurile de la Hollywood care trăiau la Londra și care angajau șamani (pe lângă moașe) să asiste la ceremonie și își mâncau placentele după naștere – deși Ruby credea că-i angajau pe șamani ca să mănânce ei placentele.

Apoi erau femeile din clasa de mijloc, devotate mâncării vegetariene, cititoare fidele de *The Guardian*, cărora le plăcea ideea că St. Luke este un centru medical cu servicii excelente și, de asemenea, cu vederi largi. În același timp, simțeau, totuși, că serviciile medicale cu plată le compromiteau grav principiile de stânga. Treceau peste aceste prejudicii scriind articole lungi în *The Guardian*, având mustrări de conștiință, dar simțindu-se, totodată, îndreptățite s-o facă.

Și, în sfârșit, mai erau și femeile obișnuite, care n-aveau prea mulți bani la dispoziție, dar economiseau la sânge și se privau de vacanțe pentru a putea să nască la St. Luke. Acestea erau femeile care decisese să pună cruce spitalelor și clinicilor de stat, unde erau obligate să stea la rând în saloane de așteptare mizere, cu un televizor bolborosind într-un colț și cu un coș de sârmă ca pentru supermarket în care să-și țină chiloții curați. Într-un final urmau să fie consultate de un doctor dezinteresat, abia aterizat de pe băncile facultății, care abia dacă le privea în față, cufundat fiind în notițele sale și care vorbea cu ele de parcă IQ-ul lor era mai mic decât măsura la haine.

Pentru că părinții ei avuseseră greutăți financiare cât ea creștea, lui Ruby îi plăcea să creadă că este „din popor“, deci că făcea parte din ultima categorie enumerată, dar acum – chiar dacă nu era nici pe departe obsedată să citească *The Guardian* sau să cumpere mâncare organică – știa că avea mai multe în comun cu cea de-a doua categorie.

Ruby fusese de acord să meargă la Butoiaș numai după ce recepționera îi explicase că dna Jane era în concediu din cauza unei răceli îngrozitoare și că nu era sigură când se va întoarce. Din moment ce data controlului ei ginecologic fusese deja amânată din cauza vacanței de vară, se hotărî să încerce să-și învingă frica față de ginecologii bărbați și să se ducă totuși la programarea cu B. Poate greșise judecându-i astfel și dezvoltau tot atâta

plăcere de pe urma privitului vaginului unei femei câtă simțea un mecanic care se uita într-un motor prin capătul cilindrului.

Din cauza faptului că Butoiaș își consulta atât propriii pacienți, cât și pe cei ai dnei Jane, era în întârziere, și Ruby fusese obligată să aștepte mai mult de o oră.

În timpul acesta, Ruby băuse trei căni de cafea extrem de tare, care o făcuseră să se simtă și mai agitată decât în mod normal. Făcuse și pipi o dată la douăzeci de minute. Când a trebuit să meargă la closet ultima oară, nu mai era hârtie și a trebuit să scotocească prin geantă îndelung după un șervețel.

Citise revista *Hello!*. De două ori. Ca multe alte femei inteligente, încerca să se convingă că nevoia ei de a afla bârfe despre celebrități era strict pentru a le ironiza. Adevărul era că o devora. Vedea cine mai era gravidă, cine slăbise sau se îngrășase, cine avea riduri sau celulită sau cine apăruse la câte o premieră de film aranjată foarte prost (darămite la TV). Acestea erau informațiile pe care le înghițea pe nemestecate, ca și ciocolata înainte de ciclu. Un clișeu candid al coapselor cu „coaja de portocală” ale lui Kate¹, o imagine cu punțile de sub ochii lui Gwyneth² – chiar dacă asta era o iluzie optică – o bucurau o săptămână întreagă.

Fascinația resimțită de Ruby față de celebrități nu se limita doar la curiozitate totuși.

1. Kate Moss.

2. Gwyneth Paltrow.

Avea și un interes profesional. Unul dintre motivele pentru care era curioasă care dintre staruri rămăsese gravidă sau născuse de curând era pentru că, la fel ca la St. Luke, clientela lui Ruby era alcătuită din mame faimoase.

Ea conducea și era proprietara parțială a magazinului exclusiv pentru mamă și copil din Notting Hill, Les Sprogs. Starurile britanice și americane împreună cu toate mămicile cu conturi generoase în bancă veneau aici pentru haine de gravide și bebeluși făcute de designeri de primă mână (Ruby tocmai primise primul lot de Baby Gucci, care aproape zbura de pe rafturi), cărucioarele retro Silver Cross Balmoral care costau 1 000 de lire bucata, cărucioarele cu roți pentru orice fel de teren și cutiuțele în formă de ou din argint pentru „moț”.

În timp ce răsfoia *Hello!*, dădu peste un articol despre starul hollywoodian Claudia Planchette. Titlul articolului era: *Claudia Planchette va primi un cadou special de Crăciun*. Articolul era însoțit de un clișeu gen paparazzi – reprodus în mod clar după un ziar de scandal – cu ea ieșind în pas întins de la secția prenatală a spitalului St. Luke cu capul plecat și burtica (perfect rotundă și estetică) înfășurată într-o haină stretch din lycra. Așa deci, se gândi Ruby, spre deosebire de prima oară când a născut, Claudia nu mai mergea în L.A. Asta însemna că Les Sprogs ar putea să-și câștige încă un client bogat și cu notorietate.

Ruby fusese întotdeauna bună la afaceri. Nimeni din familia ei nu ştia exact de unde moştenise o asemenea pricepere. Sigur n-o luase de la părinţii ei. Mama ei, Ronnie – prescurtare de la Rhona – era o pictoriţă cu reputaţie. O dată pe an avea un vernisaj la câte o galerie la modă din East End¹. Câteodată vindea trei sau patru picturi şi câştiga câteva mii de lire. Câteodată nu vindea nici una.

Tatăl lui Ruby, Phil, era grafician de reclame independent. El şi Ronnie se cunoscuseră la Facultatea de Arte, în primul semestru din primul an de şcoală al lui Ronnie. Phil era cu patru ani mai mare decât ea şi în anul terminal. Fusese o combinaţie ciudată, îşi zicea Ruby – studenta hipioată şi aeriană la Arte Frumoase şi graficianul. Ronnie explica toate astea zicând că fusese „dragoste la prima vedere“. Abia după ce relaţia lor s-a mai dezvoltat, şi-au dat seama că erau perfect complementari şi formau un întreg. Ea era tânăra şi pasiva idealistă, în timp ce el era mai practic şi cu picioarele pe pământ.

La câteva luni după ce s-au cunoscut, Ronnie a aflat că rămăsese însărcinată. Nici unuia nu i-a trecut prin cap să nu păstreze copilul. Aşa că s-au căsătorit la starea civilă, în cadrul unei ceremonii la care a fost invitată doar sora lui Ronnie, Sylvia, şi câţiva prieteni de la facultate.

După naşterea lui Ruby, Ronnie s-a lăsat de facultate pentru a deveni mamă full-time.

1. Cartier relativ sărac din Londra (deşi în curs de dezvoltare), sediu al unui număr destul de mare de galerii de artă.

Toți trei locuiau într-o garsonieră minusculă închiriată în cartierul Balham, unde singura încăpere o foloseau drept dormitor, cameră a copilului și birou. Aici Phil concepea imaginile pentru cutii de detergent și de cereale.

Treizeci de ani mai târziu, tot asta făcea. Avusese întotdeauna destul succes și meseria lui avea căutare, însă doar în urmă cu zece ani ajunsese să joace în liga celor de la Kellogg's, Nestlé sau Proctor & Gamble. Până atunci companiile care-l angajau se situau destul de jos pe piața de capital. Creațiile lui erau numai pentru produse gen Happy Shopper¹. A făcut desenele pentru prăjiturelele cu cremă și ambalaje de lavete pentru vase vreo 20 de ani.

Toată copilăria ei, părinții lui Ruby au trăit de la un cec de salariu Happy Shopper sau Spar² la altul. Însă cel mai rău era că, din cauza modului de viață ospăț-sau-foamete, nu puteau niciodată să-și permită să pună bani deoparte pentru taxe și impozite. Rezultatul era că părinții ei cădeau mereu din lac în puț, iar crizele financiare veneau una după alta.

Deși Ruby își dădea seama că tatăl ei își făcea neîncetat griji din cauza banilor, mama ei nu părea prea preocupată de asta. Ronnie era o hipioată produsă de Școala de Arte, care insista că vital este să te concentrezi asupra „marilor probleme” – tăierea pădurilor ecuatoriale, distrugerea stratului de ozon, globalizarea – mai

1. Tip de produse „family” din hipermagazine create special pentru a avea calitate medie și prețuri mici.

2. idem 1.

degrabă decât să-și ocupe gândurile cu niște plăți întârziate la taxele de stat.

Mai cocheta cu budismul – adică citea cărțile din domeniu, dar niciodată nu făcea pasul de a se integra într-un grup de practicanți – și credea de asemenea că „universul ne dă ceea ce vrem“. De fiecare dată când banca îi amenința că le va retrage posibilitatea de a face credit, Ronnie obișnuia să „descânte pentru un cec“. Câteodată universul le dădea. De cele mai multe ori, nu se întâmpla asta. Atunci, Ronnie îi suna pe prietenii ei care aveau câte-o galerie și îi ruga fierbinte să-i dea niște spațiu de expoziție.

Ruby își aducea aminte cum odată, când avea cam cincisprezece ani, singura sursă de venit a părinților ei era cardul Ikea. O lună întreagă singurele alimente din frigider erau chiftele suedeze congelate, Johanssen's Delight¹ și vodcă.

Ruby își dădu seama de starea materială de sărăcie lucie și de existența boemă a părinților ei când avea cam zece sau unșpe ani. Până atunci credea că toți copiii aveau case unde dușumelele din lemn erau pătate cu vopseluri de ulei, canapelele cu arcurile pe-afară și paturi cu picioare făcute din cărți de telefon. Încet-încet, realizează că majoritatea prietenilor ei aveau case unde existau covoare pe jos și, dacă intrai în bucătăria lor, nu mirosea extrem de tare a terebentină pentru că erau pensule puse la înmuiat în chiuvetă,

1. Marcă de înghețată suedeză.

împreună cu un munte de vase. Și că nu existau semne făcute cu cărbunele pe toate tablourile din casele lor și nici nu aveau pânze pe jumătate terminate pe fiecare perete din casă.

Nici unul dintre prietenii ei nu avea mame cu păr roșu aprins care purtau numai salopete acoperite cu pete de vopsea. Și în mod sigur nu aveau mame care să vină să-i ia de la școală într-o dubiță Volkswagen portocaliu fosforescent acoperită cu abțibilduri de la Campania pentru Dezarmare Nucleară și care apoi cântau odată cu caseta – foarte tare și foarte prost – „Big Yellow Taxi Cab” de Joni Mitchell tot drumul până acasă.

Multor adolescenți le era rușine cu părinții lor și unii ar zice că Ruby avea chiar motive să-i fie. Dar prietenilor ei le plăcea mult de Ronnie și de Phil și veneau în vizită adesea. Întreaga harababură hippie îi încânta pe acei copii care erau certați dacă lăsau firimituri pe canapeaua crem din bumbac. Din moment ce prietenii ei credeau că mama și tatăl ei erau cei mai grozavi din tot cartierul, Ruby n-a găsit de cuviință să se revolte – cel puțin, nu într-un mod obișnuit.

Nu țipa decât foarte rar și nu făcea crize de isterie. Însă ce a făcut a fost să-și dezvolte un apetit pentru management și științe economice încă din liceu. Starea de amărăciune în care se afla tatăl ei din cauza problemelor cu banii și incidentul cu cardul Ikea au făcut-o să nu-și dorească nesiguranța financiară.

Chiar și în timpul vacanțelor de la facultate, ea se ocupa de prima ei afacere. Deși nu avea talentul artistic al părinților ei, moștenise totuși o parte din creativitatea lor. Avea un ochi ager pentru bijuterii și bric-à-brac, pe care începu să le cumpere și să le vândă apoi la târguri de antichități. Profitul ei a crescut încet-încet, dar în mod constant. După ce-a terminat facultatea – descoperind între timp că lucrurile tradiționale se vindeau cel mai bine –, a închiriat o dubă Transit și, împreună cu prietenul ei de-atunci, Dan, a plecat în Marrakesh unde a încărcat-o cu lămpi, vase, covoare, sfeșnice, bijuterii și caftane brodate, produse marocane. La întoarcere și-a închiriat un stand în Camden Market¹ și și-a epuizat tot stocul în câteva săptămâni. Afacerea prospera și la scurt timp făcea excursii de una singură, pentru a cumpăra marfă în Maroc, în timp ce Dan avea grijă de stand.

Apoi s-a despărțit de Dan. El voia să se căsătorească și, chiar dacă îl iubea, simțea că la douăzeci și doi de ani erau prea tineri. Curând după ce s-au despărțit, toate magazinele de design interior au început să vândă chestii marocane, așa că prețurile din piețele locale au crescut brusc. A mai stat pe baricade câteva luni, dar într-un final prețurile au învins-o.

1. Târg londonez în aer liber orientat către obiecte tradiționale și diverse mărunțișuri, atracție pentru tineri.

Apoi, din întâmplare, în săptămâna în care urma să renunțe la stand, stând în camera de așteptare de la dentist și răsfoind un număr vechi din *National Geographic* i-au căzut ochii pe niște poze cu niște copii de țăran din Guatemala, deși nu copiii în sine i-au captat atenția – chiar dacă erau extrem de frumoși. Hainele pe care le purtau au atras-o: minunatele jachete, fuste și rochii multicolore. Nuanțele puternice de roz, portocaliu și verde nu se potriveau, dar în același timp se îmbinau în mod spectaculos.

Două zile mai târziu, era în avion. După o săptămână, găsi o cooperativă mică unde se făceau haine manual și îi pică fisa că putea să le ofere lucrătorilor de două ori mai mult decât importatorii americani hămesiți după profit și totuși să scoată și ea un profit rezonabil.

Cum afacerea începea să prospere, Ruby și-a dat seama că găsisese încă un sector de piață neexploatat – chiar dacă acesta era moda pentru copii, și nu decorațiunile interioare. În plus, își aducea și ea contribuția pentru un comerț cinstit.

Cupluri *trendy*, oarecum obsedate de ideea de cereale integrale, vegetariene și îmbrăcate în pulovere în culorile curcubeului, nu se mai săturau de hainele guatemaleze – mai ales de salopetele pentru copii, pe care Ruby le luase special pentru că i se părea că țeșăturile multicolore arătau la fel de grozav pe nou-născuți, ca și pe copiii mai mari. Împreună cu hainele,

Ruby vindea dream-catchere¹ din sticlă și genți brodate pe care le adaptase special, cu compartimente pentru biberoane, scutece și șervețele umede.

Nu știa de ce, dar vânzarea de haine pentru copii îi provoca o plăcere nespusă. Încă de când făcea babysitting la copiii vecinilor, când era la școală, știa că iubește copiii, dar era întotdeauna mai mult decât dragoste pentru ei. Simțea că avea de-a face cu toată emoția, speranța și cu ideea de nou început care însoțeau sarcina și nașterea copiilor.

Ruby își dorise întotdeauna un frățior sau o surioară, dar, în ciuda dorinței desperate de a face mai mulți copii, Ronnie n-a reușit s-o aibă decât pe Ruby. După un an și ceva de încercări eșuate de a mai face încă un copil, doctorii au descoperit că avea tuburile falopiene blocate și că nu puteau fi destupate chirurgical. Aceasta era mult înainte de vremea fertilizării in vitro, așa că Ronnie a fost expediată acasă și i s-a spus să fie recunoscătoare că a reușit să conceapă măcar „o mică minune”. Sora mai mare a lui Ronnie, Sylvia, cu patru ani mai în vârstă, avea aceeași boală, dar o asemenea minune nu avea să i se întâmple și ei, așa că a rămas fără urmași.

Ruby fusese un copil foarte precoce și mediativ. Nu numai că-i era milă de ea însăși că

1. Obiecte decorative făcute de amerindieni, care se agață deasupra patului pentru a „prinde” coșmarurile celui care doarme în acel pat. Acestea sunt făcute în timp ce se descântă obiectul, împletind binecuvântări și cuvinte liniștitoare pentru spiritele rele.

n-avea frați și surori, dar îi era milă și de mama ei. Acum nu putea să nu se gândească la faptul că lucra la Les Sprogs, unde era mereu înconjurată de femei gravide și bebeluși care îi umpleau probabil golul emoțional și îi aminteau de viața ei.

Mulțumită doctoriței Jane, șansele erau mult mai bune. Cu câțiva ani în urmă – împinsă de la spate de Ronnie –, Ruby își făcuse o serie de teste și tomografii și aflate de ps buzele voioase ale lui Jane că în mod sigur nu moștenise tuburile „viclene” ale mamei ei și ale mătușii Sylvia.

Când afacerea cu haine pentru nou-născuți și bebeluși a început să meargă bine, a găsit-o parcă norocul. Stella, una dintre verișoarele mamei ei – căsătorită cu un dealer de artă putred de bogat –, auzi despre standul lui Ruby prin rețeaua de bârfă familială. Întâmplarea făcea că Stella își căuta o nouă potențială investiție pentru portofoliul ei de business și se oferă să pună nouăzeci la sută din suma necesară deschiderii unui magazin pentru mamă și copil. Ea spuse că interesul său pentru afacere era pur financiar și că nu voia să se amestece în nici un fel în conducerea afacerii. Asta urma să cadă în sarcina lui Ruby.

Desigur că Ruby profită de această șansă, iar ea și Stella avură câteva întâlniri pentru a discuta treburile necesare începerii afacerii. Stella era o femeie elegantă și destul de arogantă, cu o față incredibil de netedă și cu un locțiitor de copil sub forma unei potai lătrătoare pe nume Blanche. Prima lor întâlnire a

avut loc la The Sanderson. În momentul în care Stella a dat cu ochii de Ruby, s-a ridicat pe vârfurile pantofilor ei de piele cu toc pătrat cu gura-i purpurie schimonosită într-un zâmbet trufaș. În timp ce-i strângea mâna, Ruby îi observă ochii reci de un albastru spălăcit care o măsurau în spiritul Sloane Street¹.

Ruby spuse că ea își dorea un magazin în spirit egalitarist, cu tendință etnică – un fel de Mothercare combinat cu Body Shop. Ronnie o avertizase pe fiica ei că experiența Stellei în ceea ce privește etnicul nu mergea mai departe de a rezerva cea mai bună masă la restaurantul *La Gavroche*. Stella ar fi rămas cu gura căscată la cuvinte gen *egalitarist*, în aceeași manieră în care o făcea în momentul în care descoperea că cei de la Harvey Nicks² aveau tupeul de a rămâne fără pliculețe de zahăr. Ruby decisese totuși să treacă cu vederea peste ce i-a zis mama ei și rămăsese ferm convinsă până la momentul întâlnirii cu Stella că aceasta va fi la fel de încântată de ideea ei cum era și ea însăși.

Desigur că n-a fost să fie. Concepția lui Ruby a lăsat-o pe Stella sloi. A respins-o cu o fluturare din mâna-i cu o manichiură extraordinară și a explicat că ea avea ceva mult mai măreț în cap. Apoi și-a expus ideea ei, care era să umple magazinul cu hăinuțe de

1. Stradă în Londra care separă două dintre cele mai de lux cartiere londoneze, Chelsea și Belgravia, deci sinonim snobismului.

2. Prescurtare de la Harvey Nichols, magazin londonez de lux.

botez din dantelă de Flandra, importate, și haine de bebeluși la niște prețuri exorbitante (care puteau fi curățate doar la curățătoria chimică). Era convinsă că încercarea de a face competiție unei corporații de clasă medie cum era Mothercare era o idee ridicolă și că singurul fel în care puteai construi o afacere prosperă era să rămâi mic și să-ți creezi o clientelă exclusivă.

La sfârșitul primei lor întâlniri, Ruby se decisese că n-avea rost să stabilească vreo relație de afaceri cu Stella. Fiecare dintre ele avea o viziune complet diferită asupra magazinului. Și, în plus, Stella era o snoabă și genul de persoană care ar fi făcut tot posibilul ca lucrurile să meargă doar cum voia ea. Întreaga afacere urma deci să se îndrepte către un dezastru iminent.

Dar, pe măsură ce treceau zilele, Ruby totuși nu-și lua inima în dinți s-o sune pe Stella și să-i spună că nu voia să fie partenera ei de afaceri. Adevărul era că, deși avea ceva capital, nu era destul cât să închirieze un magazin, să-l decoreze și apoi să-l umple cu marfă. Când apelase la banca ei pentru un împrumut, aceștia au putut să-i ofere doar o fracțiune din cât ar fi avut nevoie, pentru că n-avea conturi la ei de mai mult de 5 ani (Ruby reușise să-și găsească un contabil și să țină registre de cheltuieli în toată regula abia în ultimii doi sau trei ani).

Își mai dădu seama și că planul de afaceri făcut de Stella avea sens din punct de vedere financiar. Iar în ceea ce privește personalitatea

nu prea plăcută a femeii, Ruby se decisese că singurul fel în care putea trata cu ea era să evite conflictele, să meargă pe ideile acesteia și încet-încet să-i pună în față ideile proprii. Era o chestiune de a alege între compromis sau păstrarea standului de la târg. În cele din urmă, Ruby se decisese să aleagă compromisul.

Noua afacere nu merse prea bine în primele luni. În mare, din cauza snobismului și a obișnuinței, femeile tindeau să rămână cliențe fidele vechilor și pompoaselor magazine pentru mamă și copil din Chelsea și Kensington. Dar treptat totul s-a îmbunătățit și datorită faptului că Stella și soțul ei se mutaseră la New York, unde Stella se ocupa de alte proiecte de afaceri, iar Ruby și-a făcut curaj și a adus în magazin câteva dream-catchere într-un colț, ciudatele pălării peruane cu urechi și rochiile din Guatemala, precum și salopetele pentru bebeluși. Acestea au fost aproape smulse de pe rafturi.

În ziua de dinaintea vizitelor de peste Ocean ale Stellei, care aveau loc de două ori pe an, toate mărfurile în stil etnic erau ascunse în depozitul din spatele magazinului. Din când în când, Ruby se gândea că ar putea să-i povestească și Stellei despre experimentul ei și de succesul pe care îl avea, dar știa că asta însemna că va trebui să reziste unei serii impresionante de înțepături. Chiar dacă Stella ar putea să înțeleagă că marfa cu caracter etnic aducea bani buni afacerii, asta n-ar opri-o să fiarbă de furie că Ruby a făcut toate astea fără acordul ei și ar cere ca lucrurile să fie scoase

din magazin imediat. Ar insista că Ruby gonește clientela cea putred de bogată și cea cu stil à la Les Sprogs, încurajând în schimb niște prieteni flusturatici ai mediului înconjurător, salvatori ai stratului de ozon etc. Și următorul ei argument ar fi că, fără doar și poate, din moment ce aceștia din urmă nu au veniturile exorbitante ale clienților obișnuiți Les Sprogs, afacerea s-ar duce pe apa sâmbetei și i-ar pune-o înapoi în brațe lui Ruby cât ai zice pește. Ruby, nevrând să-și pună în primejdie relația cu Stella, nu simțea nici un fel de nevoie să creeze vreun obstacol.

— Înainte să iau probe pentru testul Papanicolau, o să-ți fac un mic examen intern, spuse Butoiaș.

Tonul fi era destul de rigid, dar, când se întoarse să se uite la el, văzu că avea colțurile gurii ușor întoarse a zâmbet. Ea se simțea pe cale de a face o glumă răutăcioasă despre partea cervicală a uterului ei, dar se răzgândi.

— OK, zise ea.

Se uita acum din nou înspre tavan, întorcându-se la jocul ei de cuvinte. Iată și pocnetul mânușilor de cauciuc. Îi simți degetele înăuntrul ei. Chiar dacă o avertizase cu privire la ceea ce urma să se întâmple, bruschetea o făcu să tresară.

— Cepes! bolborosi ea.

— Pardon? zise Butoiaș oarecum pierdut.

Evident, mintea lui era mai degrabă la ceea ce simțea la pipăit, și nu la ceea ce auzea.

— Ce-ai zis?

— Sec! repetă ea. Deci, hm, vă plac ceps? Capul lui Butoiaș se ivi dintre picioarele ei. Fața i se înroșise toată.

— Dacă-mi place sexul? Uite ce-i, poate ar trebui să chem asistenta să supravegheze.

— Nu, nu, strigă Ruby, a cărei față căpătase o nuanță asemănătoare. Am zis ceps! Sunt niște ciuperci. Sunt preferatele mele. Mă întrebam doar dacă vă plac, atâta.

Încruntarea de pe fața doctorului făcu ca sprâncenele sale stufoase să se unească. Judecând după expresia de pe chipul lui, se întreba în mod clar dacă fata nu era puțin dusă cu pluta.

— Nu prea-mi plac, spuse el.

În timp ce-i privea capul dispărând, râse puțin nervos și bălmăji ceva despre ciupercile care nu erau pe gustul tuturor.

— Hm, începu ea într-o încercare disperată de a-l antrena într-o conversație pentru că nu mai găsea nici un cuvânt în „speculum“. Ce faceți în timpul liber de la spital?

— Îmi place să joc squash, spuse el.

Nu știa nici în ruptul capului ce să mai zică, din moment ce nu prea avea cunoștințe despre squash.

— Și jucați bine?

— Mă descurc. Jucam mult mai bine când eram mai tânăr.

Tresări din nou din cauza presiunii degetelor lui care împingeau și se mișcau în interiorul ei.

— Așadar vă place să vă băgați degetele înăuntru? spuse ea.

În secunda în care cuvintele acestea i-au zburat de pe buze, și-a dus mâna la gură. Grozav! Pe lângă gafa cu cepes, acum insinua că ginecologului care îi examina cervixul îi plăcea să-și bage degetele...

— Nu, asta a sunat aiurea. Ce-am vrut să spun era că....

Dar Butoiaș nu părea să fi observat gafa ei. Își continua „săpăturile“.

— Hm, ce ciudat! bolborosi el câteva secunde mai târziu.

— Ce-i ciudat?

Începuse să se enerveze deja.

— E vreo problemă?

— Hm, asta nu mi s-a mai întâmplat până acum, continuă Butoiaș pe un ton care nu era neapărat îngrijorat, ci mai degrabă curios, fapt care o calmă pe Ruby.

Totuși, doctorii nu intră niciodată în panică. Cel puțin cei britanici n-o fac niciodată. Americanii sunt mereu ceva de genul: „OK, trebuie să te pregătim de operație sau o să mori“. Britanicii adoptă o atitudine mult mai zeloasă, fiind ferm convinși că bravada aduce mai multă speranță și mai îndulcește lovitura. Prin urmare, te privesc de deasupra pince-nez-ului și îți servesc câte-o farfurie de ițe încurcate și aluzii pentru a semnala că lucrurile nu sunt tocmai roz.

În timp ce aștepta să audă de la Butoiaș că, din punct de vedere intrauterin, se afla într-o situație cel puțin dubioasă, se întoarse să se uite la fața lui. Trecură câteva secunde până să-i răsară în fața ochilor imaginea pensetei pe

care o ținea și a obiectului dintre colții acesteia. Teroarea împreună cu cantitatea enormă de cofeină ingerată în camera de așteptare îi făcură pulsul s-o ia razna. Inima părea să-i bată într-un soi de cod Morse tahicardic, spunând: „Dați-mi drumul de-aici. Vă rog, dați-mi drumul!”.

Îi ieși dintre buze doar un „O, Doamne” șoptit, timp în care mintea i-o luă pe firul ultimei ei vizite la toaleta din sala de așteptare. Își aduse aminte de cartonul de la sulul de hârtie igienică și cum trebuise să folosească un șervețel pescuit din geantă. Cu siguranță ceva trebuie să fi fost lipit de șervețel. Acel ceva se desprinsese de șervețel și ajunsese înăuntrul ei.

Butoiaș se uită la pensetă și ridică din sprâncenele-i stufoase: „Ce loc ciudat pentru a găsi un timbru!” spuse.

Capitolul 2

Inima lui Ruby continuă să bată în codul Morse tahicardic: „Un timbru. La mine în vagin. Ginecologul tocmai mi-a găsit un timbru în vagin. Doamne, nu pot să cred că se întâmplă așa ceva!”.

Partea cea mai nasoală era că a trebuit să mai stea acolo câteva minute, inundată de sentimentul de rușine, în timp ce Butoiaș îi făcea testul Papanicolau. I se părea că trebuia să-i explice cum ajunsese timbrul respectiv acolo, dar, când încercă, tot ce îi ieșea din gură era o bâlbâială, sacadată și dezordonată de jumătăți de propoziții. După trei gafe în zece minute, umilința ei era totală și abia mai putea să lege două cuvinte.

Surprinzător, Butoiaș s-a descurcat admirabil în acea situație. O bătu prietenește pe mână într-o manieră părintească și îi spuse să nu se îngrijoreze pentru că asemenea lucruri se mai întâmplau. Dar ei îi era ușor să ghicească din zâmbetul jovial și părintesc că, de fapt, aceste lucruri nu se întâmplau și că orice dubiu pe care l-ar mai fi avut doctorul despre faptul că era nebună se spulberase total.

Tot ce-și mai dorea Ruby era să iasă ca din pușcă din camera de consultații a lui B. În secunda în care el o lăasă singură în spatele perdelei, își înșfăcă lenjeria și fusta. Le puse pe ea într-o clipită. Ciorapii lungi erau prea complicat de pus așa că îi îndesă în geantă. În mai puțin de un minut se îndrepta către ușă.

— Ăă, domnișoară Silverman, îi spuse Butoiaș din dosul biroului lui, obligând-o să se întoarcă și să-i zâmbească. Voiam doar să vă spun că totul pare să fie în regulă. Rezultatele testului Papanicolau vor fi gata în câteva zile, dar cervixul dumneavoastră pare perfect sănătos, deci nu văd nici o problemă.

Se ridică și-i întinse mâna.

— Așadar ne vedem anul viitor.

Abia îndrăznind să se uite în ochii lui, Ruby îi strânse mâna.

— Desigur, zise ea, forțându-se să-i zâmbească larg. N-aș putea lipsi.

Când închidea ușa, s-a trezit că privea fix plăcuța de pe ușă. Desigur, acum își aducea aminte. Așa-l chema: Doctorul Steven Babbington Gore.

Hotărându-se că avea neapărată nevoie de niște apă și să stea jos puțin, Ruby se așeză la coadă la automatul de băuturi din holul spitalului. În timp ce scotocea prin portofel după niște mărunțiș, îi sună telefonul. Nemaiștiind de care să apuce mai întâi – de portofel, de poșetă sau de mobil – scăpă un pumn întreg de mărunțiș pe jos. Într-un fel sau altul, reuși să apese pe „Răspunde“.

— Salut, eu sunt.

Era prietena ei cea mai bună, Fiona.

— Te-am sunat să-ți mulțumesc din nou pentru costumul de pirat. Ben e absolut înnebunit după el. Azi-noapte după ce-ai plecat nu mai voia să-l scoată nici în ruptul capului. A insistat chiar să doarmă în el.

Ben era fiul cel mare al lui Fi. Cel mic, Connor, avea o lună de zile. Ieri, Ben împlinise trei ani. Ruby știa că bunicii or să-i cumpere „Corabia Piraților” Playmobil, așa că se gândise că i-ar plăcea și un costum de pirat.

— Mă simt așa de vinovată, continuă Fi, pentru că e deja murdar.

— E doar un băiețel, remarcă Ruby de jos de pe podea, unde stătea în genunchi strângând monedele. E normal să-l murdărească.

— Rubes, pari cam încordată. Ești în regulă?

Ruby se târa pe podea ca să mai strângă câteva monede de o liră.

— Mai bine de-atât nu se poate, având în vedere că tocmai am trăit cele mai umilitoare douăzeci de minute din viață.

— Doamne, dar ce-ai pățit?

— OK – știi că aveam programare azi pentru vizita mea anuală la ginecolog...

Lui Fi i se tăie răsuflarea:

— Hristoase, ginecologul tău s-a dat la tine!

— Nu.

— A, gata, mi-am adus aminte – ginecologul tău e femeie.

Făcu o pauză.

— Aoleu! Ea s-a dat la tine!

— Nu, n-are nici o legătură — dar din întâmplare doctorița Anderson nu era, așa că a trebuit să mă consulte un bărbat. Oricum...

— Ups, stai o clipă, Ben spune că tre' să facă pipi... Așa, puiule, du-te și ia-ți olița... OK, continuă, sunt ochi și urechi.

— Da, deci stăteam acolo cu picioarele pe suportul mesei ginecologice, când...

— Nu, cârnăcior, când stai pe oliță trebuie să bagi puțulica înăuntru, altminteri pipiul o să strophească în toate părțile. Uite, stai că-ți arată mama. Bunicuța ți-a cumpărat o oliță pentru fetițe fără apărătoare în față, nu-i așa? Stai nițel, Rubes, trebuie să mă duc să așez penisul fiului meu.

Acum Ruby era în picioare și își scutura praful de pe fustă.

— Scuze!

Fi se întoarce la telefon respirând mai greu.

— De când s-a născut Connor, Ben a regresat cu totul. Îi pun din nou scutece noaptea și a trebuit să încep să-l învăț să facă la oliță din nou. Am găsit un căcățel sub masa din bucătărie azi-dimineață.

— Oau, ce noroc! râse Ruby.

— Infirmiera care a trecut pe la noi a zis că face toate astea pentru că e gelos. Se pare că e normal ca frații mai mari să facă o grevă a „murdăriei” după ce se naște un frățior sau o surioară. Chestia asta mă termină totuși, pentru că trebuie să stau mereu cu ochii pe el ca să mă asigur că nu-i vine ideea să lase un căcățel în sertarul cu tacâmuri sau în geanta mea... OK... deci ce ziceai?

De data asta Ruby reuși să-și spună povestea până la capăt.

— Și n-o să ghicești în veci ce avea Butoiaș în pensetă...

— Doamne Sfinte – ce? Ups, stai o secundă, Ben tocmai mi-a adus olița... Bravo! Ce băiat deștept! Ce pipi drăguț i-ai adus mamei. Și numai puțin de tot a ajuns pe canapea. Bravo. Deeeci ce avea?

— Un timbru. Îți vine să crezi? Doctorul a scos un timbru din vaginul meu.

— Glumești, nu?

— Nu.

— Iisuse! Probabil că erai împietrită de rușine.

Făcu o mică pauză.

— Dar bănuiesc că e încurajator să știi că ai un vagin așa de delicat! spuse Fi chicotind de mama focului.

— Ha, ha. Amuzant, i-o întoarse Ruby.

— Scuze, n-am putut să mă abțin. Uite, nu te mai gândești atâta la timbru. Doctorii văd o groază de lucruri ciudate. Am citit de curând un articol despre faptul că mamele trebuie să aibă grijă pentru că fetițele își bagă mereu pietricele și bucățele de Lego acolo jos.

Atunci Fi spuse că mai avea ceva să-i zică lui Ruby, dar că trebuia să închidă pentru că pisica amușina olița cu pipi și bebelușul se trezise.

— Te sun mai încolo.

— OK, spuse Ruby.

— Și nu uita ce ți-am spus despre fetițe.

— Da, dar eu nu am doi ani, spuse Ruby. Am treizeci și doi de ani. Sunt o femeie în vârstă de treizeci și doi de ani care a avut un timbru poștal în vagin.

Dar Fi închisese.

În timp ce apăsa pe „Închide“, Ruby ridică ochii și văzu un bărbat îmbrăcat într-un halat medical albastru care stătea lângă ea. Se surprinse observând părul negru tuns extrem de scurt și trendy, perciunii alungiți, ochii de culoarea castanei și o față blândă și zâmbitoare. Păreau să aibă cam aceeași vârstă. Înțelese că, dacă stătea acolo de mai mult de două secunde, probabil că auzise conversația ei cu Fi și știa despre timbrul din vaginul ei!

— Mă scuzați, spuse el cu un accent american, dar mă întrebam dacă doriți ceva de la automatul de la băuturi. Chestia e că sunteți aici de ceva vreme și speram să pot să-mi iau și eu o cafea.

— Vai, da, desigur, sări ea, cu fața de culoarea sfeclei. Vă rog. M-am răzgândit.

— Sunteți sigură?

Ea încuviință și-l invită s-o ia înaintea ei.

— Mersi, spuse el.

Îi zâmbi din nou. Nu putea să-și dea seama dacă era doar politicos sau zâmbea pentru a-și înăbuși hohotele de râs la adresa ei. Decise că, probabil, era ultima variantă și că întâmplarea ei va ajunge în câteva minute de râsul întregului spital. Desigur, asta în afara cazului în care Butoiaș nu ciripise deja, dar, din moment ce nu i se păruse genul care să posede un simț al umorului, era imposibil să fie genul

zeflemitor sau declamator de glume. În plus, părea un doctor care ia foarte în serios ideea de confidențialitate doctor-pacient.

Nu era convinsă totuși că tânărul doctor american care stătea în fața ei avea asemenea lipsuri la departamentul umor. Se decise că trebuia să-l convingă fără doar și poate că nu auzise chiar ce crezuse că auzise.

Doctorul își luă paharul de plastic aburind din automat, zâmbi din nou înspre ea și se pregăti să plece.

Trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, Ruby arată înspre telefonul pe care încă-l mai ținea în mână și zise :

— Ăăă... vorbeam cu prietena mea cea mai bună, mai devreme. Ea e... interpretează în comedii stand-up¹ și...

Și ce dacă? Doamne, unde voia să ajungă cu chestia asta?

— Și... directorii de la Serviciul de Poștă au rugat-o să facă un scheci la sfârșitul conferinței lor anuale de luna viitoare. Eu tocmai o ajutam cu niște material nou.

— Pe bune? spuse el. Foarte original.

Era posibil ca el s-o fi crezut, se gândea Ruby, numai ca să nu o facă să roșească. Strategia lui nu a funcționat însă, din moment ce fața ei era înflăcărată de rușine. Dintr-odată îi sună pagerul. Mâna îi țâșni către borseta de la brâu.

— Scuze, tre' să plec, spuse el.

1. Stil de scheci comic interpretat frecvent în cluburi și prezentat de un singur om care vorbește despre problemele de zi cu zi.

Luă o gură grăbită de cafea. Apoi puse paharul deasupra automatului lângă toate celelalte pătărele de cafea abia atinse, lăsate probabil de colegii lui ale căror pagere le tăiaseră pauza de cafea, de asemenea.

Ea îl privea cum o lua înspre secția de Radiografie. Pentru o clipă rușinea i se mai potoli în timp ce observa felul în care bum-bacul albastru al halatului îi sublinia perfecțiunea fundului.

Capitolul 3

Când Ruby ajunse înapoi la Les Sprogs, nu era nici picior de client în magazin. Chiar dacă afacerea mergea extrem de bine, nu putea să nu se îngrijoreze când nu era nici un client înăuntru. Astăzi totuși nu era așa de îngrijorată. În primul rând, pentru că era luni dimineată și luna întotdeauna lucrurile se mișcau mai greu în comerț. În al doilea rând, ploua, și-n al treilea, toate celelalte magazine de pe stradă erau goale de asemenea.

Chanel se sprijinea de teighea cu capul îngropat într-una din revistele pe care-i plăcea mereu să le aibă la îndemână.

— Pești, spuse ea, observând că Ruby intra în magazin.

Împunse cu degetul pagina cu horoscul.

— Asta-s eu... stai nițel, pare interesant: „Jupiter, planeta norocului, se va alinia cu Venus, planeta Dragostei. Asta ar putea însemna un noroc neașteptat și să nu uităm de acel avânt mult-așteptat în viața sentimentală“. Uaaa, știi ce cred?

— Ce? spuse Ruby luând o gură din sticla de apă pe care tocmai o cumpăraseră de la

Starbucks pentru a scăpa de toată cofeina pe care o dăduse pe gât la spital.

Puse un cappuccino mare pe tejghea pentru Chanel.

Chanel o întâmpină cu :

— Oh, mulțam, mă sufocam fără cafea.

Apoi se îndreptă de șale.

— OK, cred că cineva urmează să dea ortu' popii și o să-mi lase moștenire destui bani cât să-mi fac injecțiile alea cu collagen de care am nevoie în punctul G și pe care mi le doream.

Chanel era angajată la Les Sprogs de când se deschisese. Oficial, era adjuncta lui Ruby, dar în afară de faptul că nu se ocupa de registrele de cheltuieli, care erau teritoriul lui Ruby, lucrau în echipă. Împărțeau totul, de la servirea clienților și răspunsurile la comezi prin telefon sau pe e-mail până la primirea mărfii și cumpăratul cafelei. De Crăciun sau în perioada reducerilor, angajau temporar personal, dar în mod normal se descurcau doar ele două.

Stella strâmba mereu din nas când o găsea pe Chanel citind reviste, fiindcă, spunea ea, asta făcea impresie proastă. Având în vedere că Chanel era extrem de atentă să nu facă asta decât atunci când magazinul era gol și că muncea de spărgea norma în restul timpului, Ruby nu ținea cont. Adevărul era că Stella nu prea o avea la inimă pe Chanel și nu voise de la început s-o angajeze.

— Ai înnebunit? strigă Stella la Ruby după interviul lui Chanel – la care insistase să asiste, chiar dacă se învoise să lase în seama lui Ruby angajările și concedierile. Nu putem să angajăm pe una ca ea aici.

Cuvintele „pe una ca ea” fuseseră spuse accentuat.

Se pare că aruncase doar o otheadă înspre constituția planturoasă a lui Chanel, cu bustul său generos îmbrăcat într-o bluză mulată de blugi, cu şuvițele ei de un blond murdar și chiloții ițindu-i-se vizibil din pantaloni, ca să nu aibă o cădere nervoasă.

— Arată ca o chelneriță din Essex¹, continuă Stella. Și mai are și accent. Vocalele ei sunt mai plate ca o pisică strivită pe autostradă, iar noțiunile ei de gramatică sunt complet inexistente. Nu vreau nici în ruptul capului să angajez pe cineva care nu poate nici măcar să decline verbul „a fi” la perfectul simplu. Nu știe că persoana a doua de la verbul „a fi” e „fusei”, nu „fuseși”?

Dar Ruby o judecase pe Chanel neținând cont de haine și de faptul că nu prea le avea cu conjugarea verbului. A văzut-o pe Chanel Stubbs ca pe o persoană vorbărească, cu un suflet extrem de cald, care era efectiv înnebunită după copii. Avea treizeci de ani și fusese dădacă zece ani înainte să aplice pentru slujba

1. Essex este o regiune din East Anglia. Gluma de mai sus se referă la Estuary English care este un tip de dialect întâlnit în zona Kent, Londra și Essex și este considerat un hibrid între cockney și engleza de azi. Dialectul e văzut ca unul incult [al clasei muncitoare] pentru că nu respectă normele pronunției Oxford-Cambridge (Received Pronunciation). Una dintre caracteristicile de bază este folosirea fonemului a scurt /ae/ și nu a a-ului lung caracteristic pronunției britanice /a:. Analog bancurilor cu blonde, în Anglia există bancuri cu fata din Essex.

de la Les Sprogs și avea recomandări excelente. Când Ruby a întrebat-o de ce a renunțat să mai fie dădacă, Chanel i-a explicat că abia se căsătorise și că programul foarte lung și prohibitiv nu-i prea lăsa timp liber pe care să și-l petreacă împreună cu soțul ei.

În timp ce-o asculta pe Chanel vorbind despre slujba ei ca dădacă, un plan luă naștere în capul lui Ruby. Se gândi că Les Sprogs avea nevoie de o strategie de vânzare unică, ceva care să-l facă diferit de celelalte magazine pentru mamă și copil de la Londra. O modalitate de a-l face atractiv nu numai pentru mame, ci și pentru copiii lor. Din pasiunea cu care Chanel vorbea despre copiii de care avusese grijă – ținea legătura cu toți – Ruby se convinsese că micuții o iubeau la fel de mult pe cât îi iubea ea. Chanel, decise ea, avea să-i dea gata pe copiii clienților.

Apoi soarta interveni pentru a-i da dreptate lui Ruby. La jumătatea interviului – care avea loc în spatele magazinului – o prietenă de-a Stellei veni în vizită împreună cu copilul ei de trei ani. Stella insistă să ia o pauză cu interviul pentru a schimba câteva vorbe cu prietena. Următoarele mișcări erau tipice pentru caracterul Stellei. Îi făcu imediat cunoștință cu prietena sa lui Ruby, dar nu și lui Chanel. Și o ignoră de asemenea și pe fetița ei. Abia când Blanche, potaia lătrătoare a Stellei, sări la copil, sperind-o și făcând-o să plângă, Stella fu obligată să observe prezența fetiței.

— Ah, ăsta e doar felul ei de a-ți arăta că te place, gânguri Stella, nefăcând nici un efort

să alunge câinele care încă o mai zgâria pe fetiță cu labele.

A trebuit să intervină alarmată mama fetei, să ridice cățelul, să i-l dea în brațe Stellei și să-i sugereze că poate acesta avea nevoie să fie plimbat. În timp ce Stella, chiar dacă îi fusese rănit orgoliul, continua să zâmbească încercând să n-o arate, Chanel se lăsă pe vine ca să fie la aceeași înălțime cu copilul, îi strânse mâna și-i zise :

— Salut, sunt Chanel. Pe tine cum te cheamă ?

Copilul se întoarse și își ascunse capul în fustele mamei, dar Chanel nu se lăsă păgubașă.

— Vai, ce păpușică frumoasă ai ! Nu e păpușica aceea pe care-am văzut-o la televizor ? Căreia-i crește părul ca prin minune ?

Fetița se uită la Chanel și o răsplăti încuviințând ezitant din cap.

— Și poți să faci magia ca să-i crească părul ? o întreabă Chanel.

Încă o încuviințare din cap, dar de data asta însoțită și de-un zâmbet.

— Și ai putea să-mi arăți și mie ? Mi-ar plăcea tare mult să văd cum faci.

Peste câteva clipe, copilul, al cărui nume se dovedi a fi Freya, stătea la Chanel în brațe vorbind cu ea de parcă se cunoașteau de-o viață. Ruby s-a simțit chiar vinovată când a trebuit să le despartă ca să continue interviul.

Ruby nu mai avea nici un dubiu că Chanel avea să fie perfectă pentru Les Sprogs. Recomandările ei dovedeau că muncea pe rupte și

disciplinat, în plus dovedise deja cât de bine se pricepea la copii.

Trebui să ducă nițică muncă de convingere cu Stella, dar, după ce Ruby o perie cu tact și perseverență timp de o săptămână, aceasta își aruncă mâinile spre tavan exasperată, zicându-i :

— Treaba ta !

Și acceptă să-i acorde lui Chanel o perioadă de probă de-o lună. În ceea ce-o privea pe Ruby, aceasta recunoscuse că blugii decolorați ai lui Chanel nu prea mergeau cu Notting Hill, așa că a fost de acord să introducă uniforme pentru angajați. Făcu tricouri bleu pal cu logoul Les Sprogs imprimat pe față, pe care Chanel și cu ea le purtau cu pantaloni drepți, negri.

Chiar dacă promisese să nu se bage în gestionarea efectivă a afacerii, Stella găsi că era imposibil. După cum ghicise deja Ruby, ea se dovedi obsedată aproape patologic de ideea de a ține frâiele afacerii și insistă să îi fie cerută părerea la fiecare pas. Oricât de energice i se păreau toate acestea, Ruby fu totuși nevoită să recunoască : dacă ar fi investit atât de mulți bani în Les Sprogs, probabil că ar fi devenit și ea obsedată să țină frâiele în mână într-un mod de-a dreptul patologic.

Cu mult înainte de chestiunea Chanel, avuseseră alt diferend major. Nu putuseră să cadă de acord cu una-cu două despre cum ar trebui decorat magazinul. Ruby avea în minte un stil modern și minimalist cu foarte multe culori primare, cu pereți acoperiți cu poze alb-negru înfățișând femei însărcinate, bebeluși și copii

jucându-se. Stella voia lookul Martha Stewart¹, acela al unei case mâncate de ani: dușumele din lemn, paravane pictate, canapele moi-moi din pânză în carouri, ursuleți de pluș și șoricei în stil Beatrix Potter², ochelari cu rame din sârmă presărați din loc în loc.

Ca de-obicei, Ruby luptase pentru viziunea ei, dar fără a se băga într-o dezbatere adevărată de unde să sară scânteii. În această chestiune, Ruby găsi că-i era extrem de greu să n-o facă pentru că era convinsă că abordarea ei era cea potrivită.

Tatăl lui Ruby, Phil, a convins-o într-un final să renunțe la idee. Îi spusese că designul magazinului era de fapt doar „ambalajul” și că știa din propria-i experiență că cel mai important e să-i dai clientului ceea ce caută, mai degrabă decât să-i bagi pe gât propriile tale idei. Chiar dacă era de acord cu Ruby că viziunea Stellei era pretențioasă și demodată, înțelegea și că aceasta avea un aer tihnit și reconfortant:

— Încearcă să ne-aducă aminte de o eră – chiar dacă așa ceva n-a existat niciodată – cu familii fericite și unite, care se strâng în jurul unei mese de bucătărie din pin, mâncând plăcinta cu mere făcută de mama. E un fel de iz bogătaș de Notting Hill Billies combinat cu Familia Ingalls³. Să vezi ce succes o să aibă!

-
1. Fost simbol al femeilor casnice de pretutindeni.
 2. Scriitoare de cărți pentru copii la începutul secolului XX în ale cărei cărți sunt personificate animale mici.
 3. Familie protagonistă a serialului *Căsuța din prerie*, care era un model de pace și fericire etc.

Și evident c-a avut dreptate.

Faptul că Ruby a lăsat-o mai moale cu ideea ei în legătură cu designul magazinului a fost imediat răsplătit de anunțul Stellei că urma să plece la New York. Acum – din cauza tuturor angajamentelor de afaceri de peste Ocean – vizita Les Sprogs doar o dată sau de două ori pe an. În fine, o lăsa pe Ruby să conducă afacerea pe cont propriu.

Câteodată mai suna, dar o făcea doar ca să țină legătura. Dacă se întâmpla ca Chanel să răspundă la un telefon de la Stella, aceasta era la fel de vorbărească ca de-obicei, însă conversația lor nu ținea niciodată mai mult de câteva secunde. Ruby știa că Stella era cea care pune capăt conversației și-așa scurte, făcând-o cel puțin cât jumătate din convorbirea obișnuită, pentru că doar o tolera pe Chanel, nimic mai mult. Chiar dacă Stella nu mai avea nici o îndoială în ceea ce privește popularitatea lui Chanel în rândul clienților și al copiilor clienților, nu-i stătea în fire să fie mai puțin defensivă și să recunoască faptul c-a greșit nevrând s-o angajeze. Când vizita magazinul, Stella o saluta pe Chanel cu același tip de neplăcere pe care Jerry Seinfeld o afișa la adresa lui Newman. Ruby presupunea că era exact la fel și când vorbeau la telefon.

În felul ei caracteristic, Chanel nu se lăsa călcată pe bătăture de Stella – mai ales pentru că abia dacă o vedea. Nici nu fusese vreodată nepoliticoasă. Înțelesese că acest lucru ar putea afecta relația lui Ruby cu Stella. Și-apoi, Ruby n-ar mai fi avut de ales și ar fi trebuit s-o concedieze.

Așa că, zâmbind plină de amabilitate și mormâind în barbă cum că era „țurturele” la telefon, îi pasa receptorul lui Ruby. Și se ducea tiptil să aranjeze hainele pe rafturi.

— Iete, na ! zise Ruby ca răspuns la propunerea lui Chanel de a-și injecta collagen în punctul G. Doar nu ți-ai face injecții acolo, nu ?

Chanel stătu pe gânduri puțin.

— Habar n-am. La o emisiune despre chirurgia plastică spuneau că ai cele mai grozave orgasme apoi. Singura problemă ar fi că, dacă aş face asta, Craig şi-ar ieşi din minţi. S-ar îngrijora teribil că ar putea merge lucrurile aiurea.

Soțul lui Chanel, Craig, era instalator la Londra și câștiga o avere. Era o namilă de om, care fusese înrolat în Marină și jucase rugby, cu o inimă tot atât de mare cât a lui Chanel. I-ar fi adus și luna de pe cer în băț dacă ar fi putut. Lăsând injecțiile cu collagen la o parte, orice-și dorea Chanel primea instant. Nu că ar fi cerut prea multe. Nu era genul care să ceară. Totuși, trebuia doar să menționeze-n treacăt că văzuse la Ikea o bucătărie care-i plăcuse și a ei era. La fel și cu băile, mobila de sufragerie și bijuteriile.

Chanel răsplătea dragostea lui Craig refuzând să-și scoată cerceii de aur *Chanel* pe care el i-i dăduse când se căsătoriseră. Pentru ea, cele două C-uri împletite unul într-altul însemnau Chanel și Craig și simbolizau dragostea lor eternă.

Îi mai gătea și o masă „strașnică” pentru un bărbat, pe bază de carne și două feluri de

legume, în fiecare seară când ajungea acasă, îi călca boxerii (nu că el i-ar fi cerut vreodată să facă asta) și în general se agita și avea grijă de el de parcă ar fi fost un prunc neajutorat.

Chanel nu era fraieră. Știa că, în multe feluri, Craig devenise copilul ei surogat și ea copilul lui, dar nici unul dintre ei nu putea să se abțină să nu-l trateze pe celălalt astfel. Până să reușească să aibă un copil, lucru care, cu fiecare încercare de fertilizare in vitro eșuată, părea din ce în ce mai puțin posibil, rămâneau centrul vieții unul altuia.

— Ce ironie, nu-i așa ? spunea Chanel adesea. Mă trag dintr-o familie cu șase copii. Era suficient ca mama doar să se uite la tata și rămânea însărcinată. Surorile mele sunt exact la fel. Toate se înmulțesc ca afurisiții de iepuri. Și-apoi vin eu : o sarcină pierdută și atâta.

Ruby o întrebase odată cum de putea să reziste lucrând într-un magazin pentru mamă și copil unde era înconjurată mereu de copii și femei însărcinate. Chanel ridică din umeri.

— Habar n-am. Bănuiesc că normal ar fi să fug mâncând pământul de chestii de genul ăsta, spuse ea. Dar sunt înnebunită după copii și să mă ia naiba dacă am să mă feresc din calea lor ! Nu mă pot lăsa învinsă de probleme. Știu sigur că Craig și cu mine trebuie s-o ținem tot așa cu fertilizarea in vitro și că într-o bună zi va veni rândul meu să stau de partea cealaltă a tejghelei încercând să mă hotărâsc ce coșuleț să aleg.

Chanel făcu o pauză.

— La dracu', probabil că sună ca și cum aş fi o obsedată dusă cu pluta!

Ruby i-a zis că nu e deloc așa, părea doar extrem de hotărâtă.

În ciuda curajului de care dădea dovadă și a bravadei, de vreo câteva ori Ruby o văzuse stând în camera-depoziție cu câte o salopetă de bebeluș Babygro și cu câte un cardigan mititel de lână cu care-și mângâia obrajii și de fiecare dată ochii ei înotau în lacrimi.

— Așadar, spuse Chanel, ți-a mers bine controlul la spital?

Ruby suspină nițel.

— Mai bine-ți zic și ție. Oricum o să auzi despre asta de la Fi de îndată ce o să mai treacă pe-aici.

Îi explică apoi toată tărășenia cu doctorul Butoiaș și cu timbrul.

— Știi, spuse Chanel, aparent deloc surprinsă de povestea pe care tocmai o auzise. Mai demult aveam un prieten căruia îi plăceau foarte mult jucăriile sexuale. Dar, pentru că nici unul dintre noi nu prea avea bani, improvizam. În loc de biluțele de gheişă chinezești mă descurcam de-obicei cu un ou fiert tare.

Ruby se uita la ea nevenindu-i să creadă.

— Normal că trebuia să-l lași în coajă, continuă Chanel, dacă îl curățai, se dezintegra. Oricum, într-o zi oul s-a înțepenit acolo și eu am ajuns drept la Urgență, deci cam știu cum te-ai simțit tu azi. Au fost cele mai rușinoase două ore din viața mea.

— Hm, clar, spuse Ruby, dar pun pariu că n-ai avut drept bonus la umilință un doctor american extrem de arătos care să te-audă din întâmplare povestindu-i la telefon prietei tale pățania cu timbrul găsit în vagin.

— Oh, Doamne! Cât de arătos?

— Frumos de pică.

— Ce Dumnezeu i-ai spus?

Ruby îi povesti. Chanel izbucni în râs, dar fu extrem de impresionată de ideea spontană a lui Ruby.

Chanel încă o mai compătimea printre chicoteli, când două cliente intrară în magazin. Erau mămicile trustafariene tipice: obraji cu pomeți înalți și osoși ca niște pârtii de schi, şuvițe scumpe, fiecare dintre ele cu câte o geantă Gucci atârnată nonșalant pe umăr. Chiar dacă afară era destul de frig și ploua, amândouă purtau ochelari de soare – ca și bentițe de păr. Uneia dintre ele i se făcuse deja frig la sufleteț (era septembrie) și purta o haină trei sferturi din blană sintetică.

— Mamă! îi murmură Chanel lui Ruby. Mă întreb câți muppeti¹ au trebuit să moară pentru aia.

Ruby îi făcu semn să tacă, dar ăsta era singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a nu izbucni și ea în râs.

Alt lucru care-i plăcea grozav lui Ruby la Chanel era lipsa ei de respect.

Din gesturile lor ușor ciudate și din felul total neobișnuit în care vorbeau, lui Ruby i se

1. Marionete din pânză foarte cunoscute în anii '80, personaje de desene animate.

păru că femeile nu se cunoșteau atât de bine între ele și că probabil se întâlniseră întâmplător în fața magazinului.

Femeia cu haina de blană era gravidă în șase luni și ținea de mână un copil care abia începuse să meargă. Cealaltă își căra nou-născutul într-un marsupiu din piele tăbăcită și din blăniță de miel marca Bill Amberg. Marsupiul sugera faptul că femeia era adeptă a nașterii prin metode naturale practicate la St. Luke. Doamnele chic, prea elegante ca să-mpingă căruciorul, nu foloseau niciodată marsupii pentru că le șifonau hainele. În loc de marsupii, își luau câte-un căruț Porsche.

Copilul, un băiețel, se văicărea și cerea să i se dea punga de chipsuri din mâna mamei sale.

— Finn, nu primești până nu zici cuvântul magic. Te....

— Tembeli ! chiui copilul, întinzând o mână dolofană.

Având în vedere că avea în jur de trei ani, lui Ruby și lui Chanel le era perfect clar că spusese asta fără nici cea mai mică urmă de sarcasm sau insolență. Mama lui nu vedea lucrurile din perspectiva asta. Chiar în clipa în care mama era pe cale să se enerveze, Chanel veni spre ea și o întrebă dacă ar putea duce copilul în zona de joacă. Zona de joacă cu un minitobogan, bare pentru cățărat și mașinuțe cu pedale fusese ideea lui Chanel. Și se dovedise, cu timpul, o mișcare de maestru. Era motivul pentru care mamele reveneau întotdeauna la Les Sprogs.

Femeia cu blana începea să se calmeze.

— O, ce grozav! îi gânguri fiului ei. Acum poți să mergi cu doamna cea drăguță să te joci, în timp ce mami aruncă o privire pe-aici.

Finn o luă pe Chanel de mână și merse într-acolo.

— Apropo, strigă femeia după ei, psihologul educațional al lui Finn spune că este tare înzestrat, deci s-ar putea ca plastilina să nu i se pară prea interesantă.

Nici Ruby și nici Chanel nu schițară vreun gest. Erau obișnuite cu femeile superficiale și cu nasul pe sus la fel ca „doamna blană“, cu copiii lor „doriți“ și chinuiți în urma lor. În clipe ca astea, Ruby își dorea să-și fi putut împlini visul de a-și deschide un magazin cu o arie mai largă de potențiali clienți care să aibă și un aer tradițional, cam cum era la Body Shop. Îi dăduse și un nume: Baby Organic.

Visa de multe ori cu ochii deschiși lăsându-și imaginația s-o ia pe coclauri, văzându-se întemeietoarea primului lanț de magazine globale pentru bebeluși, care vindea haine la un preț accesibil – și poate mai târziu avea să vândă și mâncare pentru copii, preparată în întregime doar din produse naturale.

Cele două femei au făcut coadă la rafturile cu îmbrăcăminte Gucci baby. Scoteau mereu ooo-uri și aaaa-uri uitându-se la costumele extrem de scumpe. Într-un final, cea cu haină de blană alege o pereche de papuci albaștri de piele întoarsă care costau 100 de lire sterline. În vreme ce pupezele continuau să ridice haine

pentru a le inspecta ca apoi să le pună jos, Ruby auzi frânturi din conversația lor. La un moment dat, tipa în blană își mângâie pântecul și o informă pe femeia cu marsupiul că își făcuse programare la spitalul Portland pentru cezariană.

— Pe bune? exclamă femeia cu marsupiu, fiind destul de clar că urma să adopte tonul moralizator al acestei conversații. Deci n-o s-o faci natural? Păcat! Mi se pare că nașterea pe cale naturală e mult mai bună pentru bebeluș.

Se uită în jos cu o privire înduioșată și mângâie căpșorul bebelușului ei.

— Dar, evident, mintea ta e probabil concentrată pe imaginea travaliului ca muncă, mai degrabă decât ca durere. Nu toată lumea poate să facă asta. Când am făcut-o pe Serendipity am stat șaptesprezece ore fără analgezice. Dar a meritat pentru nașterea în apă. Apoi am îngropat placenta sub un copac din grădină.

— E în regulă, spuse tipa în blană, al cărei zâmbet palid nu putea camufla snobismul pe care-l ținea în ea, dacă nu te deranjează efectele secundare. Eu personal sunt extrem de îngrijorată în legătură cu schimbările corpului după o naștere naturală. Poate pe soțul tău nu-l deranjează că „holul” tău e mult mai spațios decât era pe vremuri, dar știu că al meu ar fi tare nefericit.

După acest ping-pong, femeile se învredniciră una pe alta cu niște zâmbete crispate și încărcate de energie negativă și fiecare o porni de capul ei prin magazin. La sfârșit, nici una dintre ele n-a cumpărat mare lucru. Femeia

cu marsupiu a cumpărat un dream-catcher și o pereche de mocasini Navaho pentru nou-născuți. Tipa în blană i-a luat lui Finn un tricou de 40 de lire pe care scria „Sunt un geniu!”.

Până la prânz au mai avut doar o singură clientă, dar Chanel a reușit s-o facă să cumpere un cărucior Silver Cross Balmoral și o grămadă de mobilă și haine pentru bebeluși – inclusiv jumate de duzină de salopete guatemaleze.

— Ca – cing! exclamă Chanel după ce femeia plecă.

Salariul lui Chanel provenea din comisioane și calculase că vânzarea asta îi va aduce aproximativ 50 de lire. Insistă să facă cinste cu masa de prânz.

Stăteau deci înfulecând sendvișuri cu șuncă și albuș de ou prăjit, în camera micuță folosită drept bucătărie din spatele magazinului. Umplutura fusese ideea lui Ruby – nu că Chanel ar fi obiectat. Ca și Ruby, de altfel, era oricând gata să mănânce un sendviș cu șuncă prăjită plin de ketchup, dar, dintre ele două, Ruby era cea mai ahtiată după junk. Ea însăși era singura persoană pe care-o auzise vreodată spunând că se uitase la *Supersize Me*¹ și că-i lăsase gura apă tot filmul. După aceea, devorase doi Big Mac, o porție de cartofi prăjiți și o Cola mare.

Își dădea seama că, pentru cineva care își pusese în cap să deschidă un magazin dedicat tuturor lucrurilor organice, pasiunea ei pentru

1. Film american despre efectele mâncării fast-food asupra corpului uman, considerat horror-documentary.

junk-food era – eufemistic vorbind – nițel contradictorie. Încetase să mai încerce să găsească explicații. Dedusese că viciile sunt o parte a naturii umane și că pasiunea pentru mâncarea plină de grăsimi și de E-uri era viciul ei.

Pentru binele ei, încerca totuși să-și mai taie din porții. Nu voia sub nici o formă să ajungă să i se facă patru bypassuri înainte de menopauză sau să se transforme într-o femeie cu slănină tremurătoare pe fund, așa cum văzuse în documentarele despre Texas. Astăzi își va ispăși păcatul sendvișului cu șuncă prăjită mâncând o salată de năut cu sos și puțină grăsime pe deasupra, dar aceasta n-avea să aducă cu sine nici pe departe aceeași satisfacție sau aceeași cantitate de serotonină pe care-ar putea-o aduce un hamburger.

În timp ce mâncau, mai aruncau câte-o privire la ecranele de la camerele de supraveghere pândind din când în când venirea clienților.

— Ia uite, spuse Chanel luându-și revista din nou, Claudia Planchette e gravidă iar.

— Știu, zise Ruby, a fost un interviu despre asta și-n *Hello!*.

Ruby se uită înspre poză. Era foarte diferită de poza din *Hello!*. În cea de-acolo fusese prinsă pe nepregătite, cu părul ciufulit și nema-chiată. În asta – în care poza în mod clar – era plină de o drăgălășenie proaspătă, cu obrajii ascuțiți, sau cum i-a zis Chanel:

— La dracu'! Ia uite la ea. Are părul perfect, silueta, țâțele, tot.

Ruby îi atrase atenția că era în luna a șasea și, chiar dacă arăta destul de impresionant,

nu era totuși la dimensiunile ei cele mai zvelte. Chanel bolborosi, se întoarce și arată înspre burta ei nu tocmai de neglijat:

— E gravidă în luna a șasea și pare mai slabă ca mine. Dumnezeu, de ce unele femei au toate genele potrivite?

Ruby râse și-i spuse că nu avea legătură cu genele, ci cu a fi suficient de bogat ca să ai la degetul cel mic dieteticieni, antrenori personali și artiști make-up.

Chanel tot se holba la poză.

— Dar guruul ei pe unde e? N-o vezi în nici o poză fără unul după ea.

Claudia nu era doar o actriță de la Hollywood, putred de bogată și mamă a lui Avocado – o fetiță de doi ani –, ci și o căutătoare declarată a adevărului și a iluminării spirituale.

— Probabil că-i prin zonă, punându-și picături în ochiul minții.

Chanel râse atât de tare că aproape se înecă cu sendvișul. Continuă să devoreze articolul și să-i citească fragmente lui Ruby:

— Doamne, fii atentă: „St. Luke a fost de acord ca Planchette să-și aducă propria moașă din Ghana la naștere. După naștere, conform unui ritual ghanez, moașa va îngropa placenta în grădina proprietății în valoare de 7,5 milioane de dolari pentru a se asigura că micuțul nu-și va părăsi rădăcinile.“ Și cum crezi c-o să-i zică ăstuia nou? Pun pariu c-o să-i zică ceva gen Gutuie sau Lychee¹. Sau Rodia. Rodia Planchette. Are o sonoritate aparte, nu crezi?

1. Fruct cu crustă tare și miez dulce și moale.

Și-au petrecut următoarele câteva minute în râsete convulsive inventând nume și mai bizare ca Paw Paw¹ sau Papaya.

— A, chiar, spuse Chanel când nu mai găseau nici unul, am uitat să-ți zic... bizară coincidență — în timp ce erai la St. Luke azi-dimineață, unul dintre managerii spitalului a sunat ca să vorbească cu tine.

Îi spuse că managerița, pe care o chema Jill McNulty, se ocupa de departamentul prenatal. Voia să știe dacă Ruby ar putea să țină în mod constant niște prelegeri mamelor la primul copil, pentru ca acestea să afle ce ar trebui să cumpere pentru nou-născut.

— Cred c-ar trebui s-o faci, continuă Chanel. Ar fi muncă de PR grozavă pentru magazin.

— Și nu numai asta, spuse Ruby cu entuziasm simulat, mi-ar da și ocazia perfectă de a mă întâlni cu doctorul Butoiaș. Ca să nu mai vorbim de cel american.

— Hai, mă, n-o să-i vezi pe nici unul dintre ei. Când ajungi, probabil că gagica asta, Jill, o să te ia de-o aripă și-o să te ducă în sala de conferințe și apoi o să vă invite la o ceșcuță de ceva scârbos și făcut din plante și o să-ți iei tălpășița.

Ruby respiră încet și adânc.

— Probabil că ai dreptate, zise ea. Mă port ca o neghioabă. O s-o sun pe Jill McNulty. Aș fi sărită de pe fix să refuz o șansă de genul ăsta.

1. Varietate de papaya din Jamaica.

Capitolul 4

În seara aceea, Ruby ar fi trebuit să meargă la masă acasă la Laura și la Jack. Nu-i mai văzuse de la nunta lor, cu câteva luni în urmă. Erau prieteni vechi de-ai ei de pe vremea standului din Camden Market. Jack încă se mai ocupa de stand, unde vindea porțelan și sticlă Art Deco, iar Laura crea costume la un teatru din Islington. Laura o sunase pe Ruby să-i spună că Jack gătea mâncare thailandeză și că invitase la ea actori. Actori extrem de drăguți, zise ea.

Apoi, sâmbăta trecută Ronnie o sunase pe Ruby la magazin și-o chemase la masă luni seara, iar Ruby îi zisese că i-ar fi plăcut să vină dacă n-ar fi acceptat deja invitația Laurei și-a lui Jack.

— Și nu crezi c-ai putea să te rogi de ei să te scutească?

— Probabil că pot, dar ce-i așa de special încât să vin luni? Aș putea să vin în oricare altă seară din săptămână.

— Păi, tatăl tău și cu mine ne-am hotărât să facem o scurtă călătorie până la Roma săptămâna asta și luni e singura zi liberă înainte de-a pleca.

Ruby întrebă ce-ar putea fi atât de „pe viață și pe moarte” încât nu mai putea să aștepte până în weekendul care urma.

— Am ceva să-ți spun, atâta tot.

— Dar de ce nu poți să-mi spui acum?

Panica o năpădi brusc.

— Mamă, doar n-ai vreo problemă, nu-i așa? Nu ești bolnavă sau ceva...?

— Sunt foarte bine. Sincer – și tatăl tău la fel. Nu e nimic de genul ăsta. Doar spune-mi, te rog, c-ai să vii. Nu te-aș ruga dacă n-ar fi important.

— OK, dar nu poți nici măcar să-mi dai un indiciu, ceva?

— Aș prefera să nu fac asta la telefon și, oricum, trebuie să închid.

Ronnie nu știa cum să se eschiveze mai repede.

— Mă întâlnesc cu câteva prietene la prânz și am întârziat. Pa, dragă. Ne vedem luni.

Asta fusese tot. Mama ei îi închisese telefonul în nas.

De aproape trei zile Ruby încetase să se mai întrebe ce putea fi atât de important. Acum, în mașină, pe drumul spre casa părinților ei din Hendon, tot mai încerca să-și dea seama ce putea fi oare atât de important. Cel mai probabil răspuns era că tocmai căpătaseră niște bani. Dar, dacă ar fi primit niște bani pe neașteptate, în mod sigur c-ar fi spus asta-n gura mare.

Știa că era și-o avere pe cale de-a fi împărțită, dar Phil și Ronnie erau cât se poate de pe față în chestiunea asta. Bunica Esther, mama foarte chinuită și foarte în vârstă a

tatălui ei, murise cu câteva luni în urmă. Poate că lăsase prin testament vreo avere de care nu știa nimeni.

Ruby presupusese mereu, ca și ai ei de altfel, că bunica Esther nu avea decât niște mici economii și apartamentul din Hackney unde locuise împreună cu bunicul lui Ruby, Leo, în ultimii patruzeci de ani. Afacerea lor cu o fabrică de făcut mănuși le permisesse să trăiască decent, dar lui Ruby nu i se părea că mergea atât de bine. Phil îi bătea mereu la cap să se extindă și să-și cumpere mașini de cusut și utilaje moderne pentru tăiat, dar bunicul Leo refuza să creadă că echipamentele mai noi i-ar crește productivitatea. Adevărul era că nici bunica Esther, nici bunicul Leo nu erau prea înzestrați la capitolul minte. În anii '20, imediat după ce s-au căsătorit, s-au decis să emigreze din Germania și s-o ia de la capăt la New York. Și-au luat bilete pentru un vapor de la un agent de turism șarlatan și au ajuns la Londra, crezând că erau la New York. Legenda familiei era că își petrecuseră următoarele trei luni căutând Statuia Libertății.

Nu, bunica Ester nu lăsase nici o avere fabuloasă. Ruby era sigură de asta.

Dacă ai ei nu primiseră nici o avere neașteptată și nici unul dintre ei nu era bolnav, nu știa care-ar fi putut fi marele secret.

Se considera răutăcioasă când se gândea la asta, dar de când o sunase Ronnie își zicea că veștile mamei ei ar fi bine să merite contramandarea planurilor ei cu Laura și Jack. Acum că Ruby era din nou pe piața întâlnirilor, nu privea

cu ochi buni pierderea șansei de a cunoaște actori extrem de drăguți.

Până de curând, din punctul de vedere al vieții amoroase, Ruby fusese cam pe uscat. Nu că ar fi fost obligată să stea pe uscat. Era o situație pe care și-o impusese ea însăși.

I-au trebuit trei luni bune să-și revină din ultima relație, cu Matt. În timpul ăsta, a continuat să se vadă cu prietenele ei, dar n-a fost nici cât negru sub unghie interesată să cunoască bărbați noi.

Partea proastă era că Ruby și Matt erau împreună doar de opt luni când editura pentru care lucra Matt i-a oferit un post în Australia. Dacă s-ar fi știut de mai mult timp – poate un an –, ar fi avut mai multe de împărțit.

Totuși, în timpul scurtei perioade cât au fost împreună, amândoi și-au declarat iubirea unul altuia și erau hotărâți să încerce să facă relația de peste mări și țări să meargă. Ea îi promisese că îl va vizita o dată la câteva luni și el spusese că va face la fel. Dar, din cauza distanței și diferenței de fus orar, era imposibil ca Ruby să „treacă” pe la Sydney doar în weekend și, dacă stătea mai mult de-atât, însemna că trebuia s-o lase pe Chanel să se ocupe de una singură de magazin.

Ceea ce încurca lucrurile și mai tare era că, din moment ce editura îl trimisese pe Matt să se ocupe de o filială cu totul nouă în Australia, nu putea să-și ia deloc liber, darămite să-și ia tălpășița până la Londra câte o săptămână.

Chiar dacă vorbeau la telefon și pe mail mereu, după câteva luni, chinul de a nu-l vedea deveni prea mult pentru ea.

După câteva discuții scâldate în lacrimi, purtate până noaptea târziu cu Fi, se despărți de Matt. Nu printr-o scrisoare sau printr-un mail. Asta ar fi fost o cruzime de nesuportat. Luă avionul și se duse la Sydney. În mijlocul unei cine la lumina lumânărilor într-unul dintre restaurantele trendy din Paddington, pline de cupluri tinere cu priviri languroase și fără nici o grijă, îi luă mâna într-a ei și-i spuse cu toată blândețea de care era capabilă că nu prea credea că mergea bine treaba între ei.

Când și el i-a spus că-i venea tare greu să se împace cu relația asta, se simți ușurată. Făcu întreaga problemă mult mai ușor de abordat.

Apoi, după cină s-au dus la el la apartament și au ajuns în cele din urmă să facă dragoste. Asta i-a aruncat pe-amândoi într-o mare de confuzie și au stat treji toată noaptea întorcând problema pe toate părțile în zadar, încercând să salveze relația și s-o facă să meargă, dar mereu ajungeau în același punct mort: nici unul dintre ei nu era pregătit să-și pună relația înaintea carierei.

Chiar înainte de răsărit s-au hotărât să facă o plimbare prin port. La un moment dat, s-au așezat pe o bancă, amândoi uitându-se în gol înspre ceața dimineții. Când li s-au intersectat privirile, au știut că se terminase. Au sărit unul în brațele celuilalt și au plâns.

În ciuda plânsului și a îmbrățișărilor, lui Ruby îi era cât se poate de clar că ceva trebuia să le fi lipsit de la început. Altfel, sigur ar fi găsit o cale ca să rămână împreună. Dacă l-ar fi iubit pe Matt într-adevăr, ar fi lăsat baltă Les

Sprogs într-o clipită și ar fi zburat în Australia ca să fie cu el. Dacă el ar fi iubit-o, nu s-ar fi oferit oare să renunțe la slujba lui și să-și caute una nouă în Londra? Când s-a mai gândit la asta puțin, și-a dat seama că relația lor fusese un pic ciudată. De ce nu s-a mirat niciodată oare de cantitatea de timp petrecută în discuții despre muncă? Adevărul era că atunci când nu făceau dragoste vorbeau despre afaceri. Nu aveau un simț al umorului, o afecțiune sau o viziune asupra lumii asemănătoare care să-i țină împreună. Aveau doar ambiție.

Chiar dacă a înțeles problema, asta n-a însemnat că nu s-a simțit foarte tristă după ce s-au despărțit.

O vreme s-au mai sunat și și-au mai dat mailuri, dar destul de repede comunicarea dintre ei a secăt.

Abia în ultimele câteva săptămâni se simțea în stare să cunoască pe cineva, așa că accepta toate invitațiile la petreceri pe care le primea, ba chiar fusese și la câteva dezastruoase întâlniri pe nevăzute organizate de Fi.

Pentru că Fi era aproape obsedată să nu piardă legătura cu prietenii de la facultate, ba chiar și de la școală, știa o grămadă de oameni. Nu era o idee atât de rea că Fi sugerase alternativa unei întâlniri pe nevăzute cu unul dintre prietenii ei vechi. Problema apărea când tipul în cauză era un prieten de-al unui prieten de-al lui Fi și ea nu avea mai multe informații de prezentare despre el – decât că „aparent e foarte drăguț“.

Ruby mai fusese la două întâlniri cu bărbăți pe care Fi nu-i cunoștea direct. Unul dintre ei s-a dovedit că avea 45 de ani și asta nu era neapărat o problemă, dacă nu ar fi intervenit și meșa lui. Pe tot parcursul cinei, o tot puneă pe Ruby să tragă de meșă ca să vadă cât de reală părea. Al doilea irosi toată seara povestindu-i lui Ruby despre depresia lui și cum psihologul lui spunea că aceasta izvora din frica lui de schimbări. Ruby se decise că aceasta explica munca lui la Compania de Asigurări de Sănătate de când terminase facultatea și mai explica și petele de pe cămașa lui.

Fi era sora pe care Ruby n-o avuse niciodată. Se întâlniseră la Manchester University unde amândouă studiau engleza. Se împrieteniră din prima, curând își petreceau vremea una în camera celeilalte până se crăpa de ziuă, bând vin ieftin și vorbind despre băieți și sex.

Într-una din nopțile nițel mai nebune din primul lor an, s-au luat la întrecere într-un concurs scrântit încercând să-și aducă aminte versuri din cărțile lui Doctor Seuss¹ din copilărie.

Ruby era sigură că putea să recite întregul *Fox in Socks*² de la un capăt la altul. Ajunse doar până la „Gu-gu guma de me-mestecat! Face Gu-gu Gâsca-n de mâncat!”³, dar nu putu

-
1. Autor de cărți pentru copii și benzi desenate din anii '80-'90.
 2. Carte pentru copii scrisă de Dr Seuss care avea drept personaj o vulpe și un domn (Mr Knox) care s-au luat la întrecere într-un concurs de cuvinte greu de rostit.
 3. „Gooley goo for chewy chewing! That's what Goo Goose is doing“ (în engl. în orig.).

trece mai departe. Fi câștigă pentru că putea recita întreaga *Fox in Socks* și-și aduse aminte chiar și bucăți mari din *Green Eggs and Ham*¹.

Astfel luă naștere asociația *Green Eggs and Ham*. În fiecare săptămână, un grup de studenți la engleză și la filozofie se întâlneau pentru a discuta de ce personajul care nu voia să le mănânce nu ar mânca ouăle într-un avion cu un spion sau nu le-ar mânca din cauza unei relații abuzive din punct de vedere emoțional cu *Sam I am*. Veneau în număr de zece-douăzeci în fiecare săptămână și-apoi ieșeau toți în oraș la un curry și se făceau praf.

După ce-au terminat facultatea, Ruby își începu standul de la Camden Lock și Fi se făcu profesoară de engleză. Avea har de profesoară și era extrem de dedicată muncii ei, așa că în scurt timp deveni șefă de catedră.

Apoi, cu patru ani în urmă, Laura și Jack s-au mutat împreună și au chemat-o și pe Ruby la petrecerea lor de casă nouă. Ruby o luă și pe Fi cu ea și Fi îl cunoscuse pe Saul, unul dintre prietenii „extrem de drăguți” ai Laurei.

Ruby îl plăcu din prima pe Saul și a fost mai mult decât încântată când, după câteva luni, Fi îi spuse că erau îndrăgostiți.

1. Carte pentru copii scrisă de Doctor Seuss care spune povestea lui *Sam I am* care încearcă să-l convingă pe alt personaj să mănânce ouăle verzi și șunca. *Green Eggs and Ham* este un tip de mic dejun american care include ochiuri cu spanac, astfel ouăle devin verzi. În carte este prezent un joc de cuvinte între ouăle cu spanac și niște ouă imaginare ale lui *Sam I am* care aveau albușul verde.

Mama lui Fi, Bridget, care era văduvă acum și avea aproape șaptezeci de ani, fusese întotdeauna hotărâtă că fiecare dintre cele cinci fiice ale ei trebuia să se mărite cu „un om cu o meserie adevărată, care să fie un catolic de nădejde“. Una câte una, fiecare dintre ele o dezamăgea. Două dintre ele și-au pus piros-triile cu muncitori îmbuibăți de bere pe care religia îi interesa la fel de mult pe cât îi interesa și aromoterapia. Una dintre ele se căsătorise cu un asistent social musulman și alta locuia în păcat cu un pedichiurist în Woking. Se întâmplase ca pedichiuristul să fie catolic, dar, în ochii lui Bridget, acesta era atât de jos în lanțul trofic al carierelor, încât nu se punea.

Fi îi spusese de multe ori lui Ruby cât de tare o presa mama ei să facă „lucrul potrivit“. Când și-a luat în fine inima-n dinți să-i spună vestea cum că nu numai că urma să se mărite cu un actor, dar cu un actor care era evreu, Bridget s-a albit la față și a trebuit să se țină de spătarul scaunului ca să nu se prăbușească. Apoi, cu fața la tavan, își făcu cruce de trei ori și se rugă de Tatăl s-o ia în ceruri în clipa aia.

În lunile de dinaintea nunții, Bridget o suna mereu pe Fi implorând-o să se răzgândească. Ruby n-avea să uite niciodată când venise într-o seară în vizită la ea și stătuse s-o asculte încercând s-o calmeze pe mama ei la telefon. Într-un sfârșit, Fi se enervă și îi închise telefonul în nas. Cum puse receptorul în furcă, sună din nou. Fi văzu pe ecranul telefonului că era tot Bridget.

Se rugă de Ruby să răspundă.

— Știi ce mult ține la tine! Pe tine o să te asculte. Spune-i doar ce tip grozav e Saul și cât de mult ne iubim.

Ruby răspunse la telefon, dar abia apucă să zică o vorbă.

— Sfinte Dumnezeule, spune-mi și mie cum a putut să-mi facă așa ceva? se auzi vocea lui Bridget, cu accentul ei puternic sud-irlandez. Dumnezeu știe cât de rău e că se căsătorește cu un trântor de actor, dar să-și pună pirostriile cu un păgân? Știi că evreii l-au trădat pe Iisus. Cum poate să facă așa un păcat? Nu se gândește nici un pic la sufletul ei!

— Știți, doamnă Gilhooley, spuse Ruby, și eu sunt evreică.

— Da, știu draga mea, dar nu ești unul dintre evreii ăia păgâni care l-au crucificat pe Mântuitor.

— Dar, doamnă Gilhooley, cred că nici Saul nu era pe-acolo aclamând, cu o găleată de doi șekeli de popcorn și o cutie de lapte de măgar fără grăsime.

Nici argumentele raționale ale lui Ruby, nici rugămințile înlăcrimate ale lui Fi nu avură vreun efect asupra lui Bridget.

Pe de-altă parte, părinții lui Saul nu aveau nici o problemă cu faptul că băiatul lor se căsătoreea cu o catolică. Nu erau foarte religioși și erau mulțumiți că nunta urma să aibă loc într-o biserică catolică, iar ceremonia era ținută de un preot și un rabin reformat care oficiau împreună.

Când veni ziua cea mare, totul merse foarte bine, Bridget veni chiar dacă cu ochii roșii – îmbrăcată în negru și strângându-și rozariul. Chiar dacă cineva îl auzi pe unul dintre unchii mai în vârstă ai lui Saul mormăind că rabinul ăla era atât de reformat încât devenise nazist, nimeni nu suflă o vorbă despre asta.

Ce-i drept, treaba s-a cam împuțit când preotul a ajuns la partea unde întreba dacă existau oameni care să se opună acestei căsătorii. Ruby nu putu să nu observe cum unul dintre frații lui Fi o prinsese pe Bridget la înghesuială, amenințând-o aproape c-o strângulează cu rozariul dacă îndrăznea să deschidă gura.

Ruby parca în fața casei părinților ei.

Phil îi deschise. Ea-l pupă de bun-găsit și își agăță haina de capătul balustradei. De câte ori trecea pe-acolo, observa mereu cât de mult se schimbase casa în ultimii câțiva ani. De când Phil începuse să câștige bani ca lumea, era greu de recunoscut. Bine, încă mai domnea talmeș-balmeșul, mirosul cunoscut de terebentină plutea-n aer și curățenia clar nu era încă în capul listei la familia Silverman, dar acum aveau o bucătărie chic, dușumele noi din lemn, perdele în culori vii și mobilă trendy. Casa nu fusese niciodată confortabilă când Ruby locuia aici. Acum era.

Tatăl ei se schimbase și el. Acum era plin de voieșie și fără griji, o latură pe care o vedea mult mai rar când era mai mică. Acum că nu mai era nevoie să strângă cureaua, putea și el

să se relaxeze. Incepuse să facă mișcare și era atent cu greutatea lui. Ani de zile, grijile îl făcuseră să mănânce dulciuri și alimente cu multe grăsimi din nevoia de a se defula. Ruby se întreba adesea dacă pasiunea ei pentru junk-food nu se datora faptului că îl privise adeseori pe tatăl ei mâncând chestii nesănătoase. Acum, totuși, avea cu cincisprezece kilograme mai puțin decât cu zece ani în urmă. Părul lui, încărunțit aproape în totalitate, era tuns modern. Lipsa acumulării de greutate odată cu vârsta, împreună cu ochelarii lui dreptunghiulari și ascuțiți și blugii bine croiți nu-l făceau să arate mai tânăr de cei cincizeci și cinci de ani pe care-i avea, îl făceau doar să arate ca un bărbat de cincizeci și cinci de ani care a îmbătrânit frumos.

— Ce-i aia ? întrebă Ruby, observând o bilă transparentă din plastic așezată pe masa din hol.

Ochii lui Phil se luminară.

— E cea mai tare jucărie. Una dintre prietenele mamei tale a venit în vizită cu nepotul ei și a uitat-o la noi. Și eu nu mă mai pot opri când mă joc cu ea.

Phil era înnebunit după jucării și fleacuri. Când Ruby era mică de tot, îi cumpăraseră un trenuleț mecanic de ziua ei. Peste ani și ani, când Ruby l-a întrebat de ce a făcut asta, i-a spus că era un feminist care era convins că, dacă le cumpărai fetițelor păpuși, asta le limita perspectiva asupra vieții. Ruby era sigură că tatăl ei cumpăraseră trenulețul pentru el însuși.

Ridică mingea de pe masă.

— Are un computer înăuntru și se joacă de-a douăzeci de întrebări cu tine¹. Hai, gândește-te la un obiect. Cât mai greu. Pun pariu că o să-l ghicească.

— Stai o clipă, înainte să fac asta trebuie neapărat să vorbesc cu tine și cu mama. Mă scoate din pepeni. Care-i marele secret pe care-l are față de mine?

După zâmbetul lui larg, Ruby ghici că murea de nerăbdare să-i zică.

— Bunica Esther nu v-a lăsat nici o avere prin testament, nu?

— Mi-ar plăcea mie, chicoti el.

— Deci, despre ce-i vorba?

— Cred c-ar trebui s-o așteptăm și pe mama ta. E sus în studio. Vine imediat.

— Dar tu știi ce e, nu?

— Da, desigur, chicoti el dând ochii peste cap. Sigur că știu.

— Și e ceva de bine. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Să zicem că e o veste cu care-ți va lua o vreme să te obișnuiești. Gata, nu mă mai iscodi. Acum trebuie să te gândești la un obiect.

Ea începu să se gândească.

— Deci, vrei să fie foarte greu?

— Da, cât de greu de ghicit vrei tu să fie.

— OK, capybara.

— Capy-cum?

1. Joc în care unul dintre jucători își alege un obiect la care să se gândească, iar ceilalți trebuie să ghicească din maxim douăzeci de întrebări care este acel obiect.

— Capybara. O rozătoare semiacvatică. Aveam o colegă dusă cu pluta care era obsedată de ei. Camera ei era plină de poze cu capybari.

— Hai, mă, fii și tu rezonabilă. Cum o să ghicească capybara?

— Ai spus că poate să ghicească orice.

— Da, dar nu și vreo rozătoare dubioasă de care n-a mai auzit nimeni.

Părea să se fi hotărât să schimbe subiectul.

— Hm, ce-ar fi să urci până la atelier și să-i spui mame tale c-ai venit?

Ruby urcă la etaj, lăsându-l pe tatăl ei să încerce să vadă dacă jucăria putea ghici capybara din douăzeci de întrebări.

Cu câțiva ani în urmă, părinții ei transformaseră mansarda în spațiu de lucru pentru Ronnie. Cele două ferestre uriașe făceau ca locul să fie scaldat în lumină toată ziua.

Ronnie purta salopeta-i caracteristică acoperită cu vopsea. Părul ei lung și roșcat era prins la spate cu o agrafă cu zimți, cu model de carapace de broască-țestoasă. Câteva șuvițe rebele îi atârnavă pe față făcând-o să pară o fetișcană cochetă. Lui Ruby nu prea-i venea să creadă că mama ei avea cincizeci de ani. Sigur că-și vopsea părul din când în când și avea câteva riduri în colțurile ochilor, dar nici unele dintre ele nu erau suficient de pronunțate ca să poată fi numite laba-gâștei. Și chiar dacă se îngrășase puțin în zona șoldurilor în ultimele câteva luni – lucru care părea să li se întâmple tuturor femeilor când se apropiau de menopauză – încă mai avea picioare frumoase și zvelte. Dar nu numai felul în care arăta fizic

o făcea pe Ronnie să pară tânără, ci și energia, expresiile feței, acel *je ne sais quoi* din ochii ei.

Toate mamele prietenelor lui Ruby aveau în jur de 60 de ani. Unele erau chiar mai în vârstă de-atât. Majoritatea aveau acum talii groase și șolduri planturoase, sâni care-n ultimii ani erau din ce în ce mai mari. Oamenii rămâneau mereu cu gura căscată când făceau cunoștință cu Ronnie prima oară. În ceea ce-o privea, acesteia chiar îi plăceau complimentele și că i se spunea mereu că nu părea nici pe departe suficient de în vârstă cât să aibă o fată de peste 30 de ani.

Motivul pentru care mamele prietenelor lui Ruby erau mai în vârstă decât Ronnie era că ele nu rămăsese răgride când aveau 18 ani și nu fugiseră în lume cu prietenii lor de la Școala de Arte.

Ruby se sprijini de tocul ușii și se uită prin studio. În timp ce privea în jur, inspira mirosul cunoscut de vopseluri de ulei și terebentină. Pânzele erau peste tot, cele mai multe sprijinite de pereți. Toate suprafețele erau presărate cu schițe vechi, rămășițe de cărbune de desenat și palete din hârtie de mult abandonate pe care odihneau mici turnulețe crăpate de vopseluri de ulei.

În mijlocul camerei, mama ei stătea în picioare adăugând culoare și pigulind la cea mai nouă pânză.

Ruby era foarte mândră de realizările mamei ei. Spre deosebire de Phil, care era în

anul terminal la Școala de Arte când Ronnie a rămas gravidă, ea fusese obligată să se lase de școală după primul an. Apoi alesese să rămână acasă – în apartamentul cavernos pe care-l închiriaseră – să stea cu copilul. Ca să mai câștige ceva bani, făcea șabloane pentru decorat bucătăriile și pereții din camerele copiilor pentru case chic din Hampstead. În ciuda acestui lucru, Ronnie nu a pierdut nicicând din vedere marea ei ambiție. Imediat ce Ruby începuse școala, aplicase pentru o bursă de studiu și o obținuse, lucru care-i permisesese să se întoarcă la școală și să-și continue studiile. Picturile ei nu-i aduseseră prea mulți bani, dar în multe feluri Ronnie era și mereu avea să fie modelul și inspirația lui Ruby.

Ca de-obicei, pânza de-acum era una abstractă care conținea brazde și șanțuri de culoare. Lui Ruby îi plăcea. Admira aproape toate picturile mamei ei. Erau atât de pline de energie și de suflet. Greu de spus, dar pictura părea terminată. Pânza era mare – avea în jur de 2 x 2,50 m. Pentru că era prea mare ca să fie pusă pe un șevalet, se sprijinea de perete ca și celelalte. Toate tablourile lui Ronnie erau uriașe. Unele chiar mai mari decât aceasta. Spunea că pânzele mici o făceau să se simtă înghesuită și constrânsă.

Ruby-și aducea aminte când, pe la 8 ani, o întrebase pe mama ei prima oară despre ce era vorba în picturile ei și ce însemnau formele și modelele ciudate din ele.

Ronnie o așezase în poala ei și stătuseră amândouă de vorbă – părea că trecuse o veșnicie de atunci – despre tabloul la care lucra.

— Cum te simți când te uiți la tablou? o întrebase Ronnie.

Ruby îi răspunsese că îi plăceau culorile vii și că o făceau să se simtă fericită.

— Asta e. Acum ai înțelege. Dacă arta te face să simți ceva – ceva cât de mic, atunci a reușit să fie artă. Trăim într-o lume plină de obsesii cu înțelesuri și explicații. Pe măsură ce treci prin viață, Ruby, o să descoperi că nu totul are un sens și că de multe ori acest lucru e greu de înțeles.

— Vrei să spui că e ca atunci când oamenii mor la cutremure? spusese Ruby. Sau ca atunci când Hilary Newsham de la mine din clasă a făcut peritonită și era să moară?

Ronnie zâmbise și o pupase – probabil pentru că era atât de perspicace la doar opt ani.

— Da, lucruri de genul ăsta.

Ruby stătea în ușă aducându-și aminte conversația aceea și urmărind-o pe Ronnie cum se îndepărta de pânză pentru a-și privi cea mai recentă lucrare. Culoarea dominantă era un roz puternic cu explozii de albastru, galben și verde smarald.

— Și, i-ai pus titlu? spusese Ruby intrând în studio.

Ronnie se întoarse cu mâna pe inimă.

— Doamne, ce m-ai speriat! strigă ea. Nu, nu i-am dat încă titlu. Încă mă mai gândesc.

În timp ce vorbea, își băgă capătul ascuțit al pensulei în coc, ca o gheisă, și-și șterse mâinile pe o bucată de cârpă veche. Apoi o pupă pe Ruby de bun-venit.

— Așa mă bucur c-ai putut să vii, dar mă simt extrem de vinovată pentru c-a trebuit să te rog să lași baltă planurile cu Laura și Jack. Ești tare supărată pe mine? Trebuie să-mi zici dacă ești. E tare nesănătos să ții lucruri în tine.

Oare cât îi trebuise lui Ronnie să treacă la rolul de terapeut? Cam un minut? Pe lângă faptul că cocheta cu budismul, se ducea la psihoterapeut de șaisprezece ani. Phil o implorase să se ducă la terapeut – deși acum recunoștea că ajunsese să regrete asta amarnic. Pe vremea aia i se părea imposibil să ții pasul cu optimismul constant al lui Ronnie și cu felul ei entuziast de-a se încăpățâna să creadă că „universul îți va da orice vrei”. Spunea că era ca și când trăia în casă cu „blestematul de Dalai Lama”. Îi spusese lui Ruby că se simțea extrem de vinovat pentru că devenise frustrat din cauza cuiva care era mereu fericit, dar nu putea să se abțină. Și nu putea nici să schimbe faptul că problema era legată de deznădejdea lui în legătură cu banii.

Destul de repede – cu ajutorul lui Clive, terapeutul, la care încă se mai ducea – Ronnie descoperise că optimismul ei constant era legat de faptul că tatăl ei – pe care-l venera – o părăsise pe mama ei și se mutase cu altă femeie. După plecarea lui, îl vedea foarte rar, pentru că noii lui iubite nu-i convenea relația pe care

acesta o avea cu Ronnie. Trauma și suferința pierderii lui explicau totodată și fuga ei de-acasă, precum și faptul că se măritase la optsprezece ani. Asta explica și motivul pentru care refuza din capul locului să mai lase vreun fel de problemă s-o afecteze și felu-i caracteristic de a fi mereu bine dispusă și irațional de optimistă când ea și Phil aveau un obstacol mare de trecut.

Acum îi era mult mai ușor să recunoască faptul că lucrurile nu mergeau perfect. Ironia era că nici ea și nici Phil nu prea mai aveau griji. Starea lor materială se îmbunătățise și erau de nerecunoscut: aveau o căsnicie puternică, o fată care-i admira și erau amândoi perfect sănătoși. Chiar dacă tatăl lui Ronnie murise cu câțiva ani în urmă, tocmai când ea și cu Sylvia încercau să reconstruiască relația lor cu el, mamei lui Ronnie i se aprinseseră călcâiele încă o dată, târziu în viață, și se căsătorise cu un dentist la pensie cu care locuia în Marbella.

Partea proastă a terapiei lui Ronnie era că devenise dependentă nu numai de a se analiza pe sine, ci și de a-i analiza pe toți cei din jurul ei.

— Deci nu ești supărată că a trebuit să vii la noi la masă? spuse Ronnie, încercând în același timp să-și scoată de pe degetul mijlociu o pată mai încăpățânată de vopsea roșie. Sigur nu ții în tine o grămadă de sentimente negative?

— Mamă, nu sunt supărată. Jur! Și, înainte să zici tu asta, da, magazinul merge extrem de bine și nu, nu mă simt vinovată pentru

ce-am obținut și da, cred că toată lumea are dreptul la succes.

— Acu' faci mișto de mine, zise Ronnie luând o mutră de clown supărat.

— Știu, dar trebuie să înțelegi că toate astea vin de unde trebuie, spuse Ruby zâmbindu-i și încă tachinând-o.

— Și cu chestia cu Matt cum te mai împaci? Te simți mai ușurată? Simți că ești gata să treci peste asta?

Ruby își dăduse seama că partea cu „trecutul peste” însemna de fapt „nu crezi c-a venit momentul să-ți găsești un prieten stabil sau un soț și să te așezi la casa ta?”. Ronnie s-ar fi simțit jignită și s-ar fi supărat extrem de tare dacă cineva ar fi îndrăznit să insinueze cum că ea ar fi fost o mamă evreică tipică. Totuși, nu fusese genul de mamă care să stea permanent acasă și s-o îndoape pe fiica ei cu cocoloașe de matzo¹. Nu fusese niciodată genul care să ceară mereu atenție sau o mamă exigentă. Când Ruby era la școală, îi încuraja mereu eforturile în loc s-o oblige să fie prima. Până în ziua de azi, Ronnie nu făcuse nici măcar cea mai mică remarcă răutăcioasă în legătură cu înfățișarea sau cu greutatea lui Ruby. Rezultatul era că Ruby crescuse cu încrederea în sine intactă.

Până acum Ronnie nu se amestecase deloc în viața amoroasă a lui Ruby – chiar dacă îi spusese foarte clar fiicei sale că i-ar face plăcere să vorbească despre asta dacă voia ea.

1. Pâine evreiască nedospită.

Apoi, când Ruby și Matt s-au despărțit, Ronnie părea să fi suferit o transformare. Ruby își dădu seama că mama ei era cuprinsă de un val de panică. Era clar ceva de care era conștientă și ea însăși și cu care se lupta — și de-aici veneau toate comentariile ei pe ocolite, în loc să-i spună în față că era îngrijorată din cauza faptului că Ruby n-avea prieten. Remarcile ei erau ceva de genul: „Scumpo, ești OK? Adică OK de-adevăratelea? Să știi că-mi fac griji că trăiești singură” sau „Fata nu știu cui tocmai s-a mutat cu prietenul/s-a căsătorit/a făcut un copil și cred că e cu doi sau trei ani mai mică decât tine”.

Ruby îi spusese mamei ei de vreo câteva ori că se simțea de parcă o obliga să-și găsească un bărbat. Din moment ce Ronnie făcuse terapie atâta timp, era obișnuită să „primească feedback” și Ruby știa că n-o să ia chestia asta ca pe un atac personal.

— Da, chiar ai dreptate, spusese Ronnie, chiar te oblig să faci asta. Asta e ceva ce-ar trebui să discut cu Clive. Cred că încep să mă sperii că n-o să-ți găsești niciodată un bărbat și să te așezi la casa ta. Dar nevoia mea de a te vedea la casa ta e doar a mea, nu și a ta. Îmi transfer propria frică asupra ta. De ce fac asta? De ce nu-ți dau voie să-ți trăiești viața cum vrei? Mă întreb dac-o fi ceva în trecutul meu care nu mă lasă să trec peste frica asta.

Și tot așa. Ronnie și Clive încă mai aveau de lucru cu problema anxietății transferate asupra altora, dar nu păreau să facă prea

multe progrese în direcția rezolvării. Nu exista telefon primit de la mama ei în care aceasta să nu scape câte-o remarcă indirectă, dar complet fără sens la starea de femeie singură a lui Ruby. Câteodată, Ronnie își dădea seama că făcea asta și-și cerea scuze. Când nu-și dădea seama, Ruby, pur și simplu, respira adânc și lăsa să treacă de la sine.

Ronnie stinse lumina foarte puternică din atelier și cele două femei se îndreptară spre scări.

— Hai, mamă, spuse Ruby, ia zi care-i marele secret! Tata nu vrea să-mi spună nimic și ard de nerăbdare să știu ce e.

Chiar atunci se auzi soneria. Ronnie păru surprinsă:

— Oare cine-o fi? spuse ea în vreme ce Phil deschidea ușa din față.

Ronnie se aplecă peste balustradă ca să vadă cine era.

— E mătușă-ta, Sylvia. N-o chemasem și pe ea. O să fie nițel ciudat. Tatăl tău și cu mine voiam să te avem doar pentru noi în seara asta.

Când ajunseră jos, mătușa Sylvia îi lăsa haina lui Phil.

— M-am gândit să dau o raită pe la voi și să vă spun *arrivederci* înainte să plecați la Roma.

O pupă pe Ronnie și apoi mai stătu în fața ei o vreme ca să-i șteargă urma de ruj de pe obraz. Se întoarse spre Ruby și zise:

— Și ce mai face nepoata mea preferată? zise, ciupind-o ușor de obraz. Încă mai lucrezi pentru verișoara noastră mult-iubită? Știi ce-i cu Stella, nu? Are probleme cu inima. Nu prea are una.

Ruby râse și-i spuse că nu prea mai știe nimic de ea de când s-a mutat la New York. Sylvia se întoarse spre Ronnie și-i spuse:

— Mi-a luat zece minute să găsesc loc de parcare la voi.

— A, eu de-obicei descânt pentru un loc de parcare, spuse Ronnie. Funcționează de fiecare dată.

— Pe bune? Poate ar trebui să descânt și eu pentru un bărbat.

Sylvia Lieberman – păstrase numele fostului soț – era sora cu patru ani mai mare a lui Ronnie. Era asistenta personală a unui impresar teatral și-și căuta dragostea. În ultimii zece ani – de la divorț – iubirea îi scăpase printre degete, așa că mânca mult pentru a se consola. Rezultatul era că avea o sută de kilograme. Chiar dacă era solidă, avea și ea inspirația artistică a lui Ronnie și nu era deloc lipsită de stil. Părul ei – tuns o dată la cinci săptămâni de Roscoe, de la *Roscoe and Belle* – era vopsit într-o nuanță de roșu mult mai aprins decât cea a lui Ronnie. Toată lumea era de acord că i se potrivea ca o mânășă felului ei de-a fi, gălăgios și cu mult tupeu.

Purta haine bine croite, largi și scumpe, care îi scoteau în evidență talia de viespe, dar nu se strângeau sau nu se lipeau de corp în

locurile unde trebuie. În seara asta era elegantă în mod special; purta o rochie cloș cu talia înaltă și cizme asortate cu vârf ascuțit, din piele întoarsă.

Toți intrară în sufragerie. Ronnie se așează pe una din canapele, iar Ruby și Sylvia o acapărare pe cealaltă. Phil nu se așează. În schimb scoase din buzunar mingea cu douăzeci de întrebări.

— S-a blocat când te-ai dus sus mai devreme, îi zise el lui Ruby. Acum pare să meargă din nou... Deci, capybarele astea sunt carnivore?

— Nu, sunt vegetariene. Dacă mi-aduc aminte bine, trăiesc din ierburi, pepeni și dovlecei.

— OK, sunt nocturne?

— Nu prea cred.

Mătușa Sylvia se întoarse spre Ronnie:

— Un capy – ce? îi șopti ea. Ce se întâmplă?

Ronnie dădu ochii peste cap și îi spuse despre mingea computerizată cu care te puteai juca de-a douăzeci de întrebări.

— Habar n-am despre ce animal vorbesc ăștia acolo... Phil, te rog. Poți să-i dai pace chestiei ăleia un pic și să stai jos?

— Phil, zise Sylvia râzând, ia vezi dacă ghicește croissant cu somon¹ sau... sau... chi-loți tanga.

Phil ridică o mână în semn de „stai puțin”. Trecură câteva secunde bune înainte să poată vorbi.

1. Specialitate care constă într-un croissant prăjit, pe jumătate uns cu cremă de brânză, cu file de somon afumat tăiat subțire, ceapă și piper negru.

— Mamă, ce grozav! Nu pot să cred. A ghicit. Chiar blestematul de capybara. A ghicit!

Îi dădu mingea lui Ruby și arată spre ecran.

— Ia vezi dacă ghicește chiropractor, spuse mătușa Sylvia, tocmai am găsit unul nou. E genial. De fapt, data trecută când am fost la el, aproape că mi-a oferit o țigară după.

Îi făcu cu ochiul lui Ronnie.

— Ar trebui să-l încerci și tu.

Ruby se fâțâia deja pe scaun. Ardea de nerăbdare să schimbe subiectul de la chiropractori și chiloți tanga înapoi la ceea ce voiau ai ei să-i zică.

— Haideți, oameni buni! Când aveți de gând să ne ziceți și nouă marele secret?

— Secret? spuse mătușa Sylvia. Ce secret? Nu știu nimic de nici un secret!

— Păi, plănuisem să-i zicem lui Ruby mai întâi, zise Ronnie, dar sunt sigură că n-o să se cramponeze de faptul că ești și tu prin preajmă.

Phil se duse înspre masa din sufragerie unde se aflau o sticlă încă nedeschisă de șampanie și câteva pahare.

— Mamă, sunt așa de bune veștile? spuse mătușa Sylvia reperând sticla.

— Mie să nu-mi dai, te rog, îi zise Ronnie lui Phil. Apa-i tocmai bună.

— Cum de nu bei? întrebă Sylvia. Eu ar trebui să mă uit la calorii, nu tu. Tu ești căsătorită. Eu încep să cred că n-am să găsesc nicio dată un bărbat cu care să-mi împlinesc visul de a cumpăra un loc de veci dublu. Hai, bea!

— Nu, pe bune, nu prea vreau alcool acum.

— Dumnezeuule, răsese mătuşa Sylvia aranjându-şi pernele la spate, oricine ar crede că eşti gravidă sau ceva.

Dopul de la şampanie sări. Faţa lui Ronnie se luminează cu un zâmbet uriaş.

— De fapt, chiar sunt! Adică aşteptăm un copil, spuse ea.

— Sigur că da, i-o tăie mătuşa Sylvia, deci care e adevăratul motiv pentru care nu bei?

— Ți-am zis. Sunt însărcinată.

Câteva secunde de linişte trecură în timp ce Ruby şi mătuşa Sylvia se aşteptau ca Ronnie să zică:

— Aha, v-am prins. Eraţi deja cu gândul acolo, nu?

Dar n-o făcu. De fapt nu zise nimic. În vreme ce Phil turna şampania, ea pur şi simplu stătea acolo toată numai zâmbet.

— Deci chiar eşti gravidă.

Ea şi mătuşa Sylvia schimbă nişte priviri pline de uimire.

— Dar eşti sigură? Adică poţi să faci un copil la cincizeci de ani? OK, Cherie Blair a făcut unul la patruzeci şi cinci de ani, dar şi aia era destul de tare peste limită.

Aici Sylvia s-a ridicat şi s-a apropiat de Ronnie.

— Rhona, dragă, spuse ea cu blândeţe punându-i mâna pe umăr.

Sylvia îi spunea lui Ronnie pe numele ei adevărat doar când avea ceva important să-i zică.

— E doar menopauza. Corpul tău îţi joacă feste. Şi nu uita că ai tuburile falopiene blocate. E tare puţin probabil să fii însărcinată.

— Ei bine, sunt, spuse Ronnie. În mai mult de patru luni. Am făcut două ecografii. Vi le arăt imediat. M-am simțit oribil cât nu puteam să vă spun. A fost înfiorător, dar a trebuit să așteptăm rezultatele de la testul de lichid amniotic. Tocmai au venit și totul e perfect în regulă.

— Dar ce s-a întâmplat cu tuburile tale? Ronnie dădu din umeri.

— Doctorul zice că unul dintre ele s-ar putea să se fi deblocat în mod spontan. Dar cel mai probabil e să fi fost greșit diagnosticul de la început.

Ruby se cufundă în canapea. De câte ori în viață nu spusese „nu pot să cred“ și nu fusese tocmai adevărat. De data asta, însă, era cu totul și cu totul adevărat. Nu-i venea să creadă.

Phil împărțea paharele de șampanie în stânga și-n dreapta.

— Și nu ne felicitați?

Ruby își lăsă paharul jos și sări de pe canapea:

— O, Doamne. Îmi pare rău. Doar că-i ultima veste din lume la care m-aș fi așteptat de la voi. Și încă sunt șocată.

În ciuda chestiei ăsteia, reuși să-i ia în brațe pe amândoi părinții și să-i pupe:

— Uau, urmează să am un frățior sau o surioară!

— Treizeci și doi de ani, diferența de vârstă perfectă între frați, spuse mătușa Sylvia.

— OK, zise Ruby, mustăcind la remarcă cu diferența de vârstă. Astea-s regulile.

— Care? răspunse Ronnie.

— În primul rând, nu stăm în aceeași cameră. Doi, primim aceeași sumă de bani de buzunar și trei, în calitate de soră mai mare, am voie să mă culc la ce oră am chef.

Ronnie izbucni în râs.

— O, cred că ne putem învoi la asta.

În loc să participe și ea la voioșia generală, mătușa Sylvia părea brusc stânjenită.

— Nu vreau să vă stric cheful, dar voi doi sunteți siguri că vreți să aveți un adolescent în casă când veți fi pe la șaiszeci și cinci-șaptezeci de ani? N-o să vă fie prea ușor.

— Ne-am gândit foarte bine la toate astea, spuse Phil. Cred că știm în ce ne băgăm.

— Și știi și tu cât de tare mi-am dorit încă un copil, continuă Ronnie. Evident că ar fi fost mai bine dacă se întâmpla acum zece ani, dar suntem amândoi sănătoși și în perfectă formă fizică. Sunt sigură că o să ne descurcăm.

— Doamne, ai să ai dureri de la travaliu și bufeuri în același timp, spuse Sylvia dând din cap.

Asta îi făcu pe toți să râdă din nou.

— Eu sunt fericită dacă voi sunteți fericiți, continuă ea cu fața numai zâmbet.

Se ridică și-i îmbrățișă pe Ronnie și pe Phil.

— Sunteți OK, da?

Ronnie îi spuse surorii ei:

— Știi, asta-i cel de-al doilea copil al meu și știu cât de mult ți-ai dorit întotdeauna copii. Am avut emoții să-ți spun în caz că te-ai fi simțit prost.

— OK, recunosc. Chiar și acum zece ani, aș fi fost geloasă ca dracu' de tare. Am cincizeci și patru de ani. Am început să mormăi când trebuie să mă ridic dintr-un fotoliu. Nu pot să mănânc nimic prăjit după 6 seara și singura pastilă pe care trebuie s-o iau zilnic e pentru colesterol. Ultimul lucru de care am nevoie acum este un copil care urlă, scutece și lipsă de somn. Crede-mă, ești invitata mea.

Ronnie se întoarce spre Ruby:

— Și tu, draga mea, cum te simți? S-ar putea să nu-ți dai seama acum, dar când bebelușul ăsta se va naște, vei avea probabil niște sentimente destul de neplăcute. Nu vreau să te simți de parcă te alungăm din familie. Ești prima noastră născută și mereu vei fi.

— Mamă, te rog, am treizeci și doi de ani. Apreciez că te-ai gândit la asta, dar să știi că am și eu viața mea. Nu prea cred că am să fiu geloasă pe un bebeluș. Și știi doar că mi-am dorit mereu un frățior sau o surioară. Sigur, am fi avut mai multe de împărțit dacă eram mai tânără..., începu ea să chicotească.

— Deci, vreți un băiat sau o fetiță? o întreabă mătușa Sylvia pe Ronnie.

Înainte ca Ronnie să apuce să zică ceva, Sylvia adăugă:

— Ooo, și v-ați gândit la nume? M-am uitat pe *Tatler* ieri și am văzut o poză cu un băiețel pe nume Heathcliff. Ce nume romantic! Totuși nu prea cred că Heathcliff Silverman merge. Bănuiesc că ați putea să-l porecliți Cliffy, oricum. Și dacă-i fată, ce-ați zice de Aida? Sau Taittinger, ar fi exotic așa.

Ruby își dădu seama că mama ei se simțea asediată. Deci se decise să schimbe subiectul.

— Și unde o să naști?

— Păi, spitalul din zonă este OK până una alta, dar cred că tatăl tău ar vrea să nasc la St. Luke. Problema e că e atât de scump!

Discuția despre bebeluși mai dură încă o oră. Într-un final, Ronnie anunță că masa era gata.

— Sylvia, de ce nu stai și tu? spuse ea. Avem mâncarea ta preferată – canelloni cu ricotta și spanac. Și Phil o să mai deschidă o sticlă de vin.

Nu a trebuit s-o roage de două ori.

— Și eu am niște vești, spuse Sylvia puțin mai târziu, în vreme ce Phil se ridica de la masă ca să-i mai toarne un pahar. Am un nou prieten.

— Stai puțin, zise Ronnie, ce s-a întâmplat cu ultimul „nou prieten“?

— Brian? Încă mai suspina după fosta lui. Am încercat să fiu răbdătoare. L-am ascultat. L-am ținut în brațe când plângea, dar până la urmă n-a ajutat cu nimic, așa că i-am pus capăt.

— Și tipul dinaintea lui? Max? Părea drăguț.

— Părea – mai puțin drăguț era faptul că trebuia să miroasă toate lucrurile înainte. L-am dus la terapie cognitiv-comportamentală. A fost la ședințe o vreme, apoi s-a lăsat păgubaș. A, și făcea pipi așezat.

Phil își ridică privirea din farfurie:

— Și ce-i așa de rău să stai jos ca să faci pipi? spuse blajin. E singurul fel în care bărbații

de o anumită vârstă mai pot să-și golească rezervorul. Acum câteodată eu trebuie să...

— Tată, te rog, îl întrerupse Ruby, strâmbând din nas, deja ne-ai dat prea multe detalii.

— Nu sunt de-acord, zise Ronnie. Problemele importante de sănătate trebuie discutate, nu ținute secret. Societatea trebuie educată. Oamenii trebuie să înțeleagă că unii bărbați au nevoie să stea jos pe closet pentru că au probleme cu țâșnitoarele lor. Altora pur și simplu le place să stea jos. Cu ce drept vin femeile să le nege acest drept? Pentru atâția bărbați, alegerea statului pe closet când fac pipi este un adevăr pe care nu îndrăznesc să-l rostească și cred că a sosit momentul să ne debarasăm de stigmatul ăsta.

— Cred c-ar trebui să scrii o scrisoare la *The Times*, spuse mătușa Sylvia. Ai putea porni o adevărată dezbatere națională.

— Nu pot să suport când mă iei în răspăr, zise Ronnie. Tot ce încerc să zic e că...

Simțind un început de zăzanie între surori, Ruby se decise să schimbe subiectul.

— Dar, mătușă Sylvia, cine era tipul cu care ai ieșit înainte de Max? Mi se pare că era motociclist.

— Harley David. Doamne, ce mișto era! Eram înnebunită după el, până m-a luat pe motocicletă și am văzut ce scria pe spatele gecii lui. Citez: „Dacă poți citi asta, pizda a căzut”. Sexist e prea puțin spus pentru a descrie apucăturile pe care le avea. Mi-am pierdut săptămâni întregi dezbătând această problemă cu el. I-am cumpărat chiar și *Femeia Eunuc*. Doar a râs.

— De ce încerci să schimbi fiecare bărbat pe care îl întâlnești? spuse Ronnie. Știi, cred că are de-a face cu tata. Nu puteai să-l faci să fie un om mai bun. Apoi a murit și-ai fost obligată să nu mai încerci. Dar ai continuat cu alți bărbați.

— Poate, ridică Sylvia din umeri.

— Spune-ne de tipul nou, zise Ronnie.

Sylvia își puse jos paharul de vin.

— Păi, îl cheamă Nigel și este consultant financiar independent. Pe bune, un bărbat care știe tot ce e de știut despre fonduri de investiție și cum să-ți organizezi portofoliul de afaceri ca să economisești plata taxelor.

Ronnie spuse că el părea extrem de normal și cu picioarele pe pământ pentru Sylvia.

— Ai dreptate. Ce ciudat, nu m-am gândit la asta.

— Cred că în mod subconștient ai decis că te-ai săturat să mai încerci să-l schimbi.

— Și, arată bine? o întrerupse Ruby.

— Da, da.

Sylvia rânji.

— E înalt și slab cu niște ochi albaștri spălăciți extrem de frumoși.

— Și e ceva serios? întrebă Ronnie.

— Devine.

Ronnie întrebă câți ani avea. Sylvia îi răspunse după câteva gâturi de vin.

— Cam cât mine – poate cu câțiva ani mai tânăr.

Ruby putea aproape să vadă cum antenele mamei ei recepționau semnalele.

— Deci, de câți ani e vorba? întrebă Ronnie. De vreo doi, trei?

— Un pic mai mult.

— Cu cât mai mult?

— Zece. Cincisprezece, nu sunt sigură.

— Hai, mă, sunt zece sau cincisprezece? întrebă Ronnie, aruncându-i o privire îngrijorată lui Phil.

— De fapt, sunt șaptesprezece.

— E cu șaptesprezece ani mai tânăr ca tine? repetă Ronnie cu tonul vocii în crescendo, arătând indignarea.

— Ești pe calea cea bună, doamnă Lieberman! strigă Ruby. Uau, ce bine pentru tine! Doamne, mătușa mea Sylvia și-a găsit un băiețel de jucărie.

— Și el știe câți ani ai tu?

— Da. Nu. De fapt, oarecum. I-am spus că am patruzeci și doi de ani.

— Dar ai cincizeci și patru. Când ai de gând să-i spui adevărul?

Phil îi făcu semn lui Ronnie că asta era de fapt treaba Sylviei, dar ea îl ignoră.

— Ronnie, tu nu te porți așa de obicei. Mereu vezi partea bună a lucrurilor. Credeam că ai să fii fericită pentru mine. Mă distrez și eu pentru prima oară într-o perioadă lungă.

— Îmi pare rău. Doar că nu vreau să te văd rănită.

Sylvia se întinse peste masă și o bătu pe umăr pe sora sa.

— Știi că trebuie să știe vârsta mea adevărată, zise ea. Și am să-i spun când vine momentul potrivit. Acum, te rog, hai să lăsăm baltă subiectul.

Și, în mod clar hotărâtă să schimbe subiectul, se întoarse către Ruby.

— Dar poate că tu ai să ai un copil în curând. Desigur, ar ajuta dacă ți-ai găsi și-un bărbat cu care să-l faci. Dacă o mai ții mult așa, am să vin la nunta ta într-o urnă.

Mătușa Sylvia se bucura din tot sufletul când juca rolul mamei evreice surogat și, spre deosebire de Ronnie, nu-și cerea scuze pentru asta.

— Sylvia, te rog, răspunse Ronnie, acum Ruby se concentrează pe cariera ei. Un bărbat o să apară când are să fie momentul. Universul niciodată nu încurcă treburile astea.

Ruby nu înțelegea ce însemna de fapt ultima replică a mamei ei. Se decise că erau două posibilități: fie mama ei și Clive făcuseră progrese cu terapia ei și Ronnie nu mai lansa comentarii răutăcioase despre faptul că Ruby era singură, fie era o indicație că lui Ronnie i se părea mai ușor să se enerveze pe faptul că sora ei făcea pe mama evreică, decât pe felul ei de-a face asta.

Se dovedi că a doua ipoteză era cea adevărată. Câteva ore mai târziu, când Ruby și mătușa Sylvia plecau, Ronnie o trase pe fiica ei de mânecă.

— Nu te îngrijora, dragă, îi șopti ea, în fiecare seară, descânt pentru ca tu să-ți găsești un bărbat.

Apoi îi strecură un pachet subțire și pătrățos în geantă și-i spuse:

— Deschide-l când ajungi acasă, zise ea.

Capitolul 5

Ruby stătea în pat uitându-se la umbrele de pe tavan. Deci, la vârsta de treizeci și doi de ani urma să aibă un frățior sau o surioară. Cât de ciudat! Veștile încă nu-i intraseră în sistem. El sau ea o va plăcea? Ce fel de relație o să aibă? Decise că, din cauza diferenței de vârstă, o relație de genul frate/soră nu mergea, deci urma să ia rolul de mătușă mișto – un fel de mătușă Sylvia, doar că mai simpatică.

Dacă era fetiță, Ruby urma s-o scoată în oraș la „zile de prințesă”. Când avea să devină adolescentă, cele două se vor întâlni la prânz și vor bârfi despre părinții lor, care la vârsta aia aveau să fie bătrâni și excentrici. Ruby avea să-i asculte toate problemele cu băieții. Câteodată ar putea să vină și să stea cu copiii ei. Desigur, dacă Ruby urma să aibă vreunul. Asta însemna că trebuia să-și găsească un soț. Și dacă nu-și găsea? Nu, nu, nu trebuia să gândească așa.

— Sunt gata să accept schimbările pozitive din viața mea, șopti ea. Sunt frumoasă și plină de viață, în unicitatea mea. Sunt un copil al universului care merită să iubească și să fie iubit. Sunt în stare să găsesc dragostea.

Pachetul de la Ronnie conținuse un CD numit *Descoperirea Dragostei prin Puterea Interioară*. Avea pe el afirmații zilnice spuse de o voce blândă și caldă, incredibil de sinceră, a unei femei texane ale cărei directive erau însoțite de muzică relaxantă New Age. Conform descrierii de pe copertă, ea fusese „prostituată timp de douăzeci de ani, apoi se retrăsese exact când era pe buza prăpastiei și își schimbase cursul vieții.”

Ruby era gata să arunce CD-ul în fundul unui sertar și să uite de el, dar curiozitatea combinată cu faptul că nu era nimic de văzut la televizor o învinseseră. Se surprinse punându-l la combină.

Îl ascultă câteva minute înainte de a-l opri, mustind de cinism și nevenindu-i să creadă că Ronnie, chiar și cu tendițele ei spre misticism, se lăsase păcălită de o asemenea aberație.

O oră mai târziu, stătea în pat, recitând afirmațiile de care tocmai făcuse mișto. Justifică gestul ăsta în același fel în care accepta păstrarea unui trifoil cu patru foi în geantă și faptul c-o asculta pe Chanel când îi citea horoscopul. Erau doar distracții inofensive atâta timp cât nu le lua în serios. Și totuși, poate că aceste afirmații nu erau așa de idioate. Poate, dacă-și spunea în repetate rânduri cât de extraordinară era, i-ar crește șansele de a-și întâlni bărbatul visurilor ei.

A doua zi dimineață, Ruby trecu pe la Fi înarmată cu croissante și *pains au chocolat*. Avea o întâlnire la unsprezece cu Jill McNulty,

administratoarea de departament a secției prenatale de la St. Luke, iar casa lui Fi îi era în drum.

Era nerăbdătoare să-i spună și lui Fi că Ronnie era gravidă. Și, mai mult, avea nevoie să vorbească despre asta cu cineva. Noaptea trecută, înainte de culcare, era convinsă că era în regulă cu toată chestia. Dar, azi-dimineață, când se trezise dintr-un vis în care venise în vizită la părinții ei și aceștia n-o mai recunoșteau, nu mai era așa de sigură.

Fi stătea în căsuța minusculă cu terasă din Hammersmith, pe care ea și Saul reușiseră s-o cumpere din economiile ei și din „banii lui de iaurt”. Ca majoritatea actorilor care nu erau cunoscuți, Saul se repezea la orice ofertă de reclamă care apărea. Și exista posibilitatea – oricât de improbabilă – ca, jucând rolul unei cutii de iaurt mișcătoare sau a unei pizze, să primească un rol adevărat. Și mai important, reclamele erau adevărate colace de salvare din punct de vedere financiar. Plăteau bani buni pentru câteva săptămâni de muncă. Partea proastă era că niciodată nu știa când avea să apară următoarea ofertă, deci trebuiau să facă în așa fel încât banii să ajungă vreme îndelungată – de multe ori pentru mai bine de un an.

În ultimele câteva luni, lucrase la National Theatre. Avea un rol minor în *Hamlet*, rol pe care-l descria ca fiind „cel de-al treilea șliț”¹.

1. În original „codpiece”, termen care desemnează o teacă de piele pusă în perioada renascentistă peste pantaloni și care conținea organele genitale bărbătești. Folosită pentru a desemna masculinitatea, aceasta era de multe ori umflată artificial.

În aceeași perioadă înregistrase și câteva cântecele publicitare. Saul avea o voce grozavă. Avusese câteva roluri minore în musicaluri din West End, dar prietenii și familia, care-l auziseră cântând, erau extrem de surprinși că nu primise încă roluri principale. Nu ținea secret faptul că aceasta era marele său vis.

Pentru că Fi era acum mamă cu normă întreagă, aveau nevoie de fiecare bănuț câștigat ca să-și plătească facturile. Când se născuse Ben, cu trei ani în urmă, Ruby insistase să le dea cadou un pătuț și un cărucior, pentru care Fi îi era extrem de recunoscătoare. Ruby avea impresia că, chiar dacă avusese o reacție drăguță și îndatoritoare, Saul se simțea un pic prost din cauza cadoului. Își dădu seama că mândria lui fusese un pic rănită și probabil că el se simțea de parcă Ruby ar fi crezut că erau niște oameni care aveau nevoie de pomană.

În ceea ce-o privea pe Ruby, cadoul fusese unul generos, dar precupețit, din moment ce, prin relațiile ei de business, reușise să plătească pentru el mai puțin decât prețul de lichidare de stoc. Totuși, fusese deranjată de reacția lui Saul și îi menționase fricile ei lui Fi. Aceasta fusese categorică, spunându-i lui Ruby să nu se neliniștească :

— Vânătorul familiei n-a mai avut de lucru de vreo câteva luni și chestia asta a început să-l enerveze.

Dar Ruby se îngrijorase, totuși. Îl plăcea foarte mult pe Saul și știa cât de serioase îi erau intențiile de a-i dovedi mamei lui Fi că

până și un păgân de actor putea să aibă grijă de familia sa. Ruby nu voia să-l supere. Când s-a născut Connor, Ruby s-a limitat la a-i da cadou lui Fi câteva costume de bebeluș extrem de frumoase. Costumul de pirat pe care i l-a cumpărat lui Ben de ziua lui costase 15 lire la *Centrul de Învățare pentru Copii Mici*.

În dimineața asta, Fi îi deschise ușa palidă și cu ochii umflați de la lipsa de somn. Părul ei lung și blond, care părea să nu mai fi fost pieptănat sau spălat de ceva vreme, era prins la spate cu un moț. Purta un trening vechi Juicy Couture și o cârpă cu vomă închegată atârând pe umăr. În brațele ei stătea Connor, senin și adormit. Ruby se uită la el și la smocul lui de păr negru – leit Saul – cum își sugea două degete în somn.

— Da, da, știu, pare numai bun de pupat acum, sări Fi până să apuce Ruby să zică „bună“, dar nu te lăsa păcălită. Micuțul a urlat până n-a mai putut toată noaptea.

Ruby o pupă pe Fi de bun-găsit.

— Doamne, pari frântă.

Fi o conduse de-a lungul holului până la bucătărie. Ruby întreabă dacă Saul n-ar putea să-i lase și ei puțin timp liber ca să mai și doarmă. Fi dădu din cap negativ.

— E la o audiție pentru o reclamă. Nu te îngrijora. Sunt bine. Am dormit în iulie.

— Dumnezeu știe cum o să se descurce mama, spuse Ruby, stând jos la masa de la bucătărie.

Nu putea să nu observe că întreaga bucătărie era un dezastru. Peste tot erau munți

de farfurii și de oale murdare, plus o întreagă armată de babeți, suzete și biberoane pe jumate goale. Un munte de rufe murdare trona în fața mașinii de spălat.

— Cum adică n-o să se descurce? spuse Fi, apăsând pe butonul de la ceainicul electric. A rugat-o cineva să aibă grijă de vreun bebeluș?

— Nu chiar, răspunse Ruby cu falsă nonșalanță și un zâmbet plutindu-i pe buze. De fapt, e gravidă.

— Da, sigur, râse Fi cu jumătate de gură.

— Nu, pe bune. Mama mea e însărcinată.

Fi veni înspre masă și se așează.

— Hai, mă! Asta e un fel de glumă sau ce?

Connor, care stătea pe umărul ei, începu să scâncească. Ea începu să-l frece pe spate.

— Nu, trebuie să nască în ianuarie.

— Dar cum de a rămas gravidă?

— Păi, cum se face de-obicei, bănuiesc.

— Clar. Adică cum de a rămas gravidă la vârsta ei, nu mi-ai zis tu odată că avea trompele uterine blocate?

Ruby îi spuse că una dintre trompele ei probabil că se deblocase în mod spontan.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu asta, spuse Fi. Ai să ai un frățior sau o surioară. La 32 de ani. E de necrezut!

Atunci Ben năvăli în cameră. Purta pijamale cu Bob the Builder și pălăria și peticul de ochi din costumul de pirat primit de ziua lui de la Ruby. Mirosea un pic a scutec cu pipi. Fi nu reușise să-l schimbe în noaptea precedentă.

— Blestema de flător mai mic, declară el. Cheamă Connor și face căcățel de iepulaș și vomită la mine.

— Știu, dragule, spuse Fi, dar n-o face special. Și îți place de Connor de fapt, nu-i așa?

Ben își luă sabia de pirat din plastic verde de pe masă și începu s-o agite prin aer violent, periculos de aproape de capul lui Connor.

— Nu, anunță el. Să mai stea unșpezeci zile. Apoi trebuie să-l tlitem înapoi la el în glădină.

Fi îi luă cu blândețe sabia din mână și o puse pe masă. Ridică din umeri la Ruby ca să-i spună că nu știa de unde-i venise lui Ben ideea că copiii veneau sau trebuia să stea în grădini.

— Probabil că are legătură cu chestia cu g-e-l-o-z-i-a.

Ben își cerea acum sabia înapoi.

— Uite ce, dragule, de ce nu vii la masă să faci niște figurine din plastilină?

Ben dădu din cap fericit și se urcă pe un scaun. În timp ce îngenunchea pe el, scotea capacele de la cutiuțele cu plastilină.

— Înțeleg foarte bine ce simte Ben față de Connor, spuse Ruby râzând cu jumătate de gură.

Fi o întreabă ce voia să zică de fapt. Ruby îi spuse că, atunci când mama ei o anunțase că urma să aibă un copil, râsese la orice sugestie cum că s-ar simți vreun pic geloasă pe bebeluș.

— Apoi, azi-noapte, am visat că mă duceam pe la ai mei și ei nu mă recunoșteau. Oricât de mare aș fi, nu pot să nu mă simt de parcă

sunt pe cale să-i pierd pe ai mei din cauza noului bebeluș și că o să trebuiască să zbor din cuib.

Fi îi spuse lui Ruby că ea, de fapt, își părăsise cuibul la 18 ani, când plecase la facultate.

— Știu, spuse Ruby, dar când m-am trezit azi-dimineață sentimentul ăsta mă copleșea. Tot încerc să-l înăbuș, dar nu pot. Și alt lucru la care mă gândesc e că eu am 32 de ani și ar trebui să mă căsătoresc, să fac copii și să primesc toată atenția. Nu mama mea de 50 de ani. Cred că sunt un pic de tot geloasă și pe ea. De fapt, nu. Dacă e să fiu sinceră, sunt foarte geloasă pe ea. Știu că nu a rămas gravidă dinadins, dar e ca și când ar fi călcat pe teritoriul meu. Dumnezeu, sună ca și cum aș fi foarte patetică și egoistă.

— Poate, doar un pic, spuse Fi. Dar sunt sigură că majoritatea femeilor, în situația ta, s-ar simți la fel. Ordinea naturală e să facem copii la o anumită vârstă, și apoi la o altă vârstă să devenim bunici. Nu să încercăm să ne luăm la întrecere cu copiii noștri făcând alți copii. În familia ta ordinea a fost puțin schimbată și acum nu te mai simți la locul tău. Nu numai că e un șoc pentru tine, dar te și enervează. Ai aflat abia acum câteva ore că Ronnie e gravidă, dar trebuie să-ți lași timp să te obișnuiești cu asta.

O mângâie pe dosul mâinii.

— O să-ți fie mult mai ușor, ai să vezi.

Ruby dădu din cap.

— Știu, dar celălalt lucru de care sunt îngrijorată e sănătatea ei. Nu știu eu prea multe

despre chestia asta, dar îmi închipui că să fii gravidă la 50 de ani e ceva foarte periculos.

— Da, dar la vârsta ei o să-i aibă la dispoziție pe cei mai experimentați doctori. O să se aștepte la probleme și o să fie mereu atentă la starea ei. N-o să lase să i se întâmple nimic.

— Și bebelușul? Știu că mama a făcut testul de lichid amniotic, dar dacă ceva se dovedește a fi în neregulă cu el? De fapt, testele astea nu sunt infailibile, nu?

— Nu, nu sunt, dar cu doza de grijă de rigoare, probabilitatea este că amândoi o să fie perfect sănătoși.

Ruby răsuflă.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate.

Fi decise să se ducă să-l pună pe Connor în pătuț. În vreme ce ea era sus, Ruby termină de făcut cafeaua de dimineață și intră în vorbă cu Ben.

— Și, ce faci tu acolo, Ben? întrebă Ruby deschizând unul dintre dulapurile de bucătărie în căutare de-o farfurie curată pentru croissante. Nu avu noroc. Nu exista nici măcar o farfurie curată.

— Mine face ouă velzi și șuncă, ținând în sus două bucăți verzi de plastilină și încă una mai plată și roz. Vlei și tu?

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse Ruby dând drumul la apa caldă și începând să spele o farfurie acoperită cu sos masala¹ uscat. Știi, și eu citeam *Green Eggs and Ham* când eram mică.

1. Sos picant indian făcut cu un amestec de condimente specific.

— Eu sunt Sam I Am, anunță pe un ton serios, e băiețel lău.

Reuși, cu puțin efort, să coboare de la masă și să se ducă la Ruby ca să-i ofere niște ou verde să guste. Aplecându-se până la nivelul lui, îl duse la gură și scoase niște sunete gen „miam-miam“.

— Astea sunt niște ouă minunate, Ben! Grozav!

— Să-l dai pe ăsta mamei tale.

Îi mai dădu un ou.

— Mulțumesc, Ben. Știu c-o să-i placă.

Ruby își puse oul în buzunarul de la pantalonii.

— Și tu ai o mămică înfiolător de umflățică, cu bultică și velgetuli blestemate?

Era clar din mina senină și liniștită că doar repeta cuvintele lui Fi și nu știa ce însemnau.

Fi apăru la timp pentru a auzi ce spusese. Pe față i se întipări panica instantaneu.

— O, Doamne! Acum Ben se ia după fricile mele, îi șopti lui Ruby. Nu fac nimic așa cum trebuie; văzându-mă așa jalnică și slabă de înger o să se simtă și mai nesigur decât până acum.

— Hai, Fi, e în regulă. Doar repetă chestii pe care le-a auzit. Nu te mai chinui atâta. O să ai din nou silueta de dinainte. Doar că o să-ți mai ia niște timp, atâta tot.

Atunci Ben anunță că voia păturica lui. Sări de la masă și fugi în sufragerie ca s-o caute, pierzându-și coiful de pirat pe drum.

Fi luă *Daily Mail* care stătea întins pe masă, acoperit în bucățele de plastilină. Le

dădu la o parte de pe ziar și arătă spre o poză.

— Dar cum de toate celebritățile astea își recapătă silueta așa de repede? Adică uită-te la Mia Ferrari. A născut acum o lună și uite-o la o premieră într-o rochie în care eu n-aș fi putut să încap nici înainte să fiu gravidă.

Fi se uită chiorâș la poză. Arătând din nou cu degetul la ea, zise:

— Uite, nici măcar nu poartă sutien. Uite cât de sus îi stau sfârcurile. Țâțele mele îmi ajung practic până la genunchi. Și uită-te la burta mea. Fi își ridică bluza de trening și trase de o bucată de grăsime de pe burtă deasupra elasticului de la pantaloni. O să-mi ia cel puțin șase luni să scap de burta asta și, chiar și atunci, n-o să mai fie cum era mai demult.

Ruby aduse farfuria cu croissante pe masă.

— Uite, știi prea bine că femeile astea au dieteticieni și antrenori de fitness personali. Ești înaltă, ai niște ochi albaștri pentru care mi-aș da o mână, un picior și o găleată întreagă de măruntaie și mereu ai avut o siluetă minunată. Nu există nici un motiv pentru care nu ți le-ai putea recăpăta.

— Da, dar când? spuse Fi râzând gutural și mușcând dintr-o bucată de croissant. E din cauza alăptatului. Nu mă pot opri din mâncat. Poate ar trebui să continui să mă îndop până îl înțarc pe Connor și apoi să-mi fac o liposucție ca să scot toată grăsimea.

— Doamne, ce-aș vrea să mai schimb și tu placa, se auzi o voce de bărbat.

Cele două femei se uitară în sus. Saul intrase în cameră.

— Rubes, te rog, să-i dai un ghiont soției mele că poate-i vine mintea la cap. Fac tot ce pot s-o conving că nu-i așa, dar parcă vorbesc cu pereții.

— Fac tot ce pot, spuse Ruby, dar nici pe mine nu m-ascultă.

Saul veni în spatele lui Fi și-și puse mâinile pe umerii ei, aplecându-se s-o sărute pe ceafă.

— Știi doar că ești încă zeița mea shiksa¹, nu? spuse el începând s-o giugiulească pe Fi până la punctul la care Ruby trebui să se uite în altă parte și să pretindă că n-a văzut nimic.

— Chiar așa? spuse Fi.

— De parcă mai e nevoie să întrebi. Fii atentă, am probă pentru reclama la crochetele cu pește la 12. La trei probabil că mă întorc. Apoi poți să dormi și eu am să mă ocup de spălat. Te descurci cu copiii până atunci?

— Nu te mai kvetchui² atâta.

Lui Fi îi plăcea la nebunie să-și exerseze vorbitul în idiș.

— O să fie bine. Du-te și mult succes!

Saul se întoarse la Ruby:

— Spune-mi, sincer, semăn cu Căpitanul Bird's Eye?

Adevărul era că Saul nu arăta deloc precum Căpitanul Bird's Eye, al cărui rol era mereu

1. Termen care desemnează o femeie care nu este de religie iudaică. Cu timpul a devenit echivalent în engleză cu femeie voluptuoasă reprezentând ispita pentru tinerii evrei.

2. Cuvântul *kvetch* înseamnă în idiș „a te îngrijora“.

jucat de un uncheș prietenos, un lup de mare cu nas roșu. Saul era un evreu tânăr cu fața măslinie căruia i-ar fi stat mai bine în rolul unui personaj din biblie.

Rolurile astea nefiind prea căutate, de obicei ajungea să cânte în vreo reclamă sau să joace pe mafirotul sau pe vânzătorul suspect de kebab.

— Poate încearcă să-și schimbe imaginea brandului, spuse Ruby, încercând să pară optimistă. Poate vor un tip mai atrăgător și mai aventuros.

Cu recenta lui barbă neagră și părul lung – special pentru rolul din *Hamlet* – Saul era foarte atrăgător.

Râse, ridică de jos coiful minuscul de pirat al lui Ben și și-l puse pe cap. Cu un gest flamboaiant luă sabia de plastic de pe masă și făcu câteva mișcări de spadasin.

— Da, da, pun pariu că m-aș putea lansa în câteva aventuri!

— Mamă, ce sexy ești cu pălăria aia, râse Fi.

— Să nu spui niciodată că nu știu cum să-ți trezesc chef, spuse Saul, aplecându-se s-o pupe din nou.

Exact în momentul ăla Ben intră în cameră cu o bucată jerpelită și destul de murdară dintr-o pătură de pătuț.

— Pălălia mea! Sabia mea! Tati dă mie! E pentlu băieței, nu pentlu om mari!

— Scuze, Ben, spuse Saul punând pălăria pe capul fiului lui și întinzându-i sabia.

Îl ridică în brațe și-l pupă.

— Fii cuminte și n-o supăra pe mami până mă întorc.

Ben dădu din cap că „da“ și sări la tatăl lui cu sabia. Saul îi răspunse prefăcându-se extrem de bine că e rănit mortal – cu ochii cruciș și o ultimă răsuflare disperată – care-i făcu pe toți să râdă cu poftă.

După ce plecă Saul, cele două femei se așezară la cafea. Ben se apucă din nouă să facă ouă verzi și șuncă. Apoi, plictisindu-se, se urcă la Fi în brațe, își luă păturica și începu să-și sugă degetul.

— Și care era cealaltă chestie pe care voiai să mi-o spui la telefon ieri? întrebă Ruby.

— Știi că Connor a avut icter când s-a născut și a trebuit ca doctorii să amâne circumcizia pentru cel puțin o lună...

Rupse o *pain au chocolat* în două și-i dădu o bucată lui Ben, care o refuză. Începuse să obosească.

— E terminat de oboseală. Connor l-a ținut treaz și pe el toată noaptea, bietul gândăcel... Oricum, facem circumcizia săptămâna viitoare până la urmă. Și sigur că ești invitată.

— Grozav, spuse Ruby. Îmi place la nebunie să văd cum i se taie o bucățică de penis unui bebeluș.

— Ruby, ești evreică, n-ar trebui să mă faci să fiu stânjenită de chestiile astea. Și-așa avem o mie și una de probleme cu mama. Îți mai aduci aminte ce tămbălău a făcut când l-am circumcis pe Ben? Crede că e o chestie barbară.

— Și s-ar putea să aibă dreptate aici.

— Știu, știu. Nici eu nu sunt tocmai în largul meu cu chestia asta – mai ții minte cum eram când a fost circumcis Ben, nu? –, dar Saul a fost circumcis și nu vrem ca băieții să arate altfel decât tatăl lor. N-ar fi în regulă altfel. Oricum, nu asta-i problema. Ca să fie liniște și pace, eu plănuisem să n-o invităm pe mama la circumcizia lui Connor. Și abia după ce am vorbit de programare cu rabinul mi-am adus aminte că o invitasem să stea la noi.

— Nu poți să inventezi nici o scuză ca s-o amâni?

— Nu prea. A fost deja în vizită la soră-mea în Vancouver și încă nu l-a văzut pe Connor. De-abia așteaptă să vină, ba chiar a început să se înțeleagă puțin mai bine cu Saul de când a aflat că îi punem bebelușului numele Connor, după tata. Acum totul o să se degradeze iar. Și chestia e că nu vreau să mai amânăm circumcizia. Aparent, cu cât e bebelușul mai mare, cu-atât circumcizia e mai dureroasă. Mama o să facă un scandal monstru, la fel ca data trecută. Saul și cu mine plănuim să avem o discuție sinceră și hotărâtă, dar pun pariu că n-o să fie destul și că, în ziua cu pricina, o să scoată din dulap pânza de sac și o să-și pună cenușă în cap, exact cum a făcut și la nunta noastră și la circumcizia lui Ben. Și mă gândeam dacă n-ai putea să mă ajuți s-o supraveghem ca să nu facă vreo boacănă. Sunt moartă de frică că o să-l insulte pe rabin sau o să întrerupă tot evenimentul cu o criză de-a ei. Surorile și frații mei o să fie acolo, dar

sunt din familie și n-o să stea pe gânduri să facă o scenă de față cu ei. Cu tine prin preajmă e posibil să se poarte mai bine.

Ruby îi spuse că nu prea avusese spor s-o calmeze pe Bridget până atunci, dar că o să încerce.

— Am să-i spun că toți bărbații din familia regală sunt circumciși. Asta o s-o impresioneze.

— S-ar putea. Oricum, în afară de tine, regina e singura păgână pe care mama o place. Și, mersi, Rubes. Nici nu știi cât de recunoscătoare sunt pentru asta.

Luă o gură de cafea.

— Și tu ce mai faci – în afară că mama ta e gravidă?

— Păi, ca de-obicei... Magazinul e OK, am o întâlnire la St. Luke – știi aia de care ți-am zis la telefon... Și mai ce? A, da, după chestia cu Butoiaș, un doctor american extrem de drăguț a auzit conversația mea cu tine la telefon despre timbrul vaginal. Și am ieșit din situație spunându-i că ești comedian de stand-up și că te ajutam să găsești material pentru un scheci despre poștă.

Fi se uită la ea ochii bulbucăți:

— Asta ar fi extraordinar, dacă n-ar fi total de necrezut.

— OK, tu ce-ai fi zis în locul meu? Trebuia să zic ceva, nu puteam să-l las să creadă că doctorul Butoiaș chiar mi-a găsit un timbru în vagin.

Fi îi zise c-a înțeles. Au stat apoi câteva secunde în liniște, bându-și cafeaua.

— A, chiar, spuse Fi după o vreme, n-ai o întâlnire pe nevăzute în seara asta?

Fața lui Ruby se luminează. În ciuda experiențelor ei din trecut cu bărbații pe care-i găsisese Fi, își dădea voie să fie entuziastă despre acesta. Îl chema Duncan. Ca de obicei, Fi nu-l știa personal. Tot ce știa – de la prietena ei Soph, care-l cunoștea de niște ani buni – era că e extrem de drăguț. Mai era și romancier, lucru care i se părea lui Ruby interesant – ca să nu spunem chiar sexy.

— Știi, Rubes, spuse Fi, simt că e de bine cu tipul ăsta. Îmi pare tare rău de restul. Recunosc că unii dintre ei au fost cam ciudați.

Ruby își aminti de antepenultimul tip și spuse că un om cu o chică de păr deasă – din care majoritatea se afla în nas și în urechi – era mai mult decât „cam ciudat“.

— Și unde te vezi cu Duncan?

Ruby spuse că îi lăsase un mesaj pe robot și sugerase un restaurant italian de cartier din Battersea.

— Și cum era la telefon?

— Păi, nu prea mi-am dat seama. A lăsat un mesaj scurt și când am sunat ca să confirm întâlnirea a răspuns robotul. Deci nu prea am vorbit.

— Știi sigur că o să meargă bine. Promite-mi că mă suni imediat ce ajungi acasă, ca să-mi spui cum a fost.

— Păi, nu te sun mereu? zâmbi Ruby.

— Sună cât vrei de târziu. Oricum am să fiu trează cu Connor. Asta cred că e cea mai distractivă chestie de o groază de vreme. Bate

degajat momentele în care-l hrănesc pe Connor sau când mă uit la televizor la talk-show-uri în care e vorba de bărbați care înșală și de femeile care rămân cu ei.

Jill McNulty era o persoană veselă și primitoare, cu un accent clar și maniere de modă veche impecabile. Ruby decise că nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar lăsa impresia că era mult mai bătrână. Era probabil din cauza accentului și a manierelor, dar și a hainelor ei conservatoare și extrem de curate. Tunsoarea ei scurtă tip castron avea atâta fixativ încât arăta ca o cască blondă de vată de zahăr. Avea manichiura făcută în așa fel încât lacul de un roz de culoarea pielii îi scotea în evidență ovalele perfecte ale unghiilor. Sacoul ei bleumarin era de genul acelor care puteau fi trecute noaptea printr-un malaxor și a doua zi dimineață arătau perfect.

După ce i-a mulțumit lui Ruby că a venit, a insistat să-i facă o cafea. Și a dispărut în bucătăria pentru personal. Când s-a întors, ducea o tavă cu cafea proaspătă într-un ceainic roz cu aplicații aurii extrem de drăguț, din porțelan. Ceștile, farfuriuțele și laitiera erau din același set și aranjate perfect pe o farfurie unde, deasupra unui șervețel, tronau biscuiți.

Din spatele biroului ei, pe care se aflau un blocnotes, un stilou și poze de familie cu rame argintii fine și aliniate perfect, Jill îi explică lui Ruby felul în care credea că ea le va putea ajuta pe viitoarele mămici de la St. Luke.

Povesti că mamele care aveau primul copil le spuneau moaşelor mereu că, în ceea ce priveşte cumpăratul hainelor de bebeluş, a ustensilelor şi a mobilei necesare, se simţeau complet copleşite de oferta de produse.

— Sigur că unele dintre mămicile noastre trăiesc pe picior foarte mare, spuse ea începând să toarne cafeaua, şi cumpără pur şi simplu tot ce-i mai bun şi de toate. Dar destule dintre ele au un buget mai mic şi au nevoie cu adevărat de nişte sfaturi. Şi asta e rolul dumneavoastră. M-am gândit că aţi putea să le ajutaţi să ia deciziile cele mai bune. Adică: ar trebui să ia un cărucior cu landou sau un cărucior deschis sau ambele? Merită să mai cumperi o băiţă pentru copil când poţi să-l iei în cadă cu tine? Care sunt avantajele şi dezavantajele scutecelor de bumbac?

Îi dădu lui Ruby o cană cu cafea şi îi oferii lapte şi biscuiţi.

Îi spuse apoi că ideea ei e să organizeze grupuri mici cam de douăsprezece persoane şi, de vreme ce vin destule mame în primele luni de sarcină la programări, Ruby ar putea ţine prelegerile ei de câteva ori pe lună.

— În plus, faţă de un mic salariu pe care o să ţi-l dea spitalul, suntem dornici să te ajutăm să promovezi Les Sprogs şi să vinzi haine de gravidă şi bebeluş după prelegeri.

Ruby era încântată de idee şi spuse că, pentru a încuraja clientele, avea să vândă totul la preţ de reduceri.

Jill îi arată lui Ruby camera însorită şi cu scaune confortabile unde urma să se ţină

conferințele. Apoi se întoarseră în birou pentru a stabili datele exacte.

Când era pe picior de plecare, Ruby observă că Jill avea o copie a revistei *OK!* pe birou. Poza cu starul de cinema de pe prima pagină îi atrase atenția.

— Aia de pe prima pagină nu cumva e China Katz ieșind de la St. Luke cu nou-născutul ei? Mamă, ia uite cum îi stă cu pantalonii ăia cu talia joasă. Arată extraordinar de bine. Am văzut că și Claudia Planchette are programare pentru naștere la voi și nu cumva a născut și Mia Ferrari tot la voi? Era o poză cu ea în *Daily Mailul* de azi. Era de la o premieră și părea slabă ca o scândură. Prietena mea, Fi, tocmai a născut și ardea de gelozie. Oare ce se întâmplă la spitalul ăsta de toate pacientele sunt așa de slabe la externare după atât de puțin timp de la naștere? Fac genuflexiuni când sunt în travaliu sau le dați un leac pentru slăbire instant?

Asta voia să fie o glumă. Ruby presupusese că Jill o să zâmbească, o să-și dea ochii peste cap și o să zică textul obișnuit despre cât de nedrept era că toate aceste femei aveau la degetul mic bucătari personali și antrenori particulari. Nu era pregătită însă pentru reacția pe care a avut-o Jill. Fața lui Jill se întunecă brusc și felul ei jovial și optimist de-a fi dispăru în dosul unei bariere de răceală. Nu părea supărată, ci doar neliniștită.

— Nu discutăm despre pacienții noștri, spuse ea mutându-și într-o manieră nervoasă stiloul și blocnotesul. Sau despre tratamentul lor.

— Doamne, nu, desigur că nu, spuse Ruby rușinată de faptul că adusese vorba de celebrități.

Știa că spitalele de genul ăsta țineau cu dinții la păstrarea intimității pacienților faimoși.

— Suntem mereu atenți pentru că știm că bârfa poate ajunge în ziarele de scandal.

Chiar dacă zâmbea, vocea și limbajul trupului îi trădau stânjeneala.

— Și dacă se întâmplă asta, ne-am putea păta reputația și pierde pacienții.

Ruby observă că obrajii lui Jill începuseră să se roșească.

— Înțeleg perfect, spuse Ruby.

Dar, chiar dacă înțelegea punctul lui Jill de vedere, nu înțelegea reacția ei exagerată la o glumă nevinovată.

Continuă apoi să vorbească despre aspecte practice cum ar fi obligația ca Ruby să-și facă o legitimație cu care să intre în spital, dar atmosfera era stânjenitoare.

Abia spre sfârșitul întâlnirii s-a relaxat.

— La revedere, Ruby, pe săptămâna viitoare atunci!

— Sigur, de-abia aștept, zise Ruby strângându-i mâna.

O lua pe coridor înspre holul de la intrare cu gândul la motivul pentru care Jill fusese așa de agitată și de sensibilă la subiectul celebrități. Probabil că cei din conducerea spitalului băgaseră frica în personal despre consecințele bârfei și că Jill era mereu atentă și speriată de moarte să nu fie prinsă și concediată. Ce povară îngrozitoare trebuia să fie!

Cum trecea prin departamentul prenatal, văzu un suport pentru hârtii umplut până la refuz cu pliante despre sarcină și naștere. Unul dintre acestea îi atrase atenția: *Sarcina și femeia mai în vârstă*. Lăsând-o la o parte pe Jill McNulty și problemele ei, luă pliantul și se apucă să-l citească în mers.

Se părea că o femeie de 50 de ani care a mai născut era clasată sub titlul de multi-gravida geriatrică. Și, de parcă asta nu suna suficient de neplăcut, mai urmau și altele. Cuvinte cum ar fi diabet, hipertensiune, pre-eclampsie îi săriră în ochi. Era atât de concentrată la ceea ce citea, încât nu se mai uita pe unde merge.

Și din senin se trezi lovind pe cineva.

— Ah, pardon, zise ea rușinată și conștientă că se lovise de spatele unui bărbat, pe care-l împinsese în față și-l făcuse să-și piardă echilibrul. În următoarele câteva secunde, cât dură ca bărbatul să-și recapete echilibrul, văzu cu coada ochiului halatul albastru și își dădu seama că lovise un doctor. El se întoarse, vrând cu siguranță să vadă cine dăduse peste el. Ochii ei se îndreptară spre fața lui, pe care era întipărită surprindere, mai degrabă decât supărare. Era chiar el — doctorul american extrem de drăguț care știa totul despre timbrul ei vaginal. Simți cum obrazii i se înroșeau de rușine și se rugă la Dumnezeu să n-o recunoască. Halal rugi!

— Tu ești, nu?

Expresia lui surprinsă deveni un zâmbet de recunoaștere.

— Femeia din fața automatului de cafea?

— Da, eu, desigur... Automatul de cafea... Ieri..., zise ea încercând să facă incidentul de ziua trecută să pară că lăsase doar o vagă urmă în mintea ei. Uf, scuze că am dat peste tine, dar eram foarte concentrată. Și nu mă uitam pe unde merg. Sper că nu te-am lovit prea rău.

— Nu, nu, sunt OK. Nu te îngrijora.

Ruby nu putu să nu observe cum i se formau încrețituri în jurul ochilor când zâmbea și cât de sexy îl făceau să arate.

— Păi, spuse ea, dându-și brusc seama că se holba la el, nu vreau să te rețin. Trebuie să ai mii de pacienți care te așteaptă.

— De fapt, acum sunt în pauză. Am operat toată dimineața – două histerectomii și o cezariană.

Atunci observă pliantul pe care-l ținea ea în mână. Citi cu voce tare „Sarcina și femeia mai în vârstă“.

— Hm, dacă ești mai în vârstă, să știi că eu n-am observat. Și când naști?

Ruby râse.

— Nu sunt gravidă. Ceea ce mama credea că e venirea menopauzei s-a dovedit a fi un copil. Cercetam și eu pe-aici pentru ea.

— Uau, asta cred c-a fost un șoc destul de mare pentru toți din jur. Și cum te simți când știi c-o să ai un frate sau o soră?

— Un pic ciudat, de fapt. Cred c-o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea.

— Desigur.

— Și sunt așa de îngrijorată, că, din cauza vârstei ei, s-ar putea să se întâmple ceva rău.

— E normal să te simți așa. Dar obstetrica a avansat destul de mult în ultimii ani. Nu există nici un motiv pentru care să nu aibă o sarcină și o naștere ușoară.

— Sper.

Nu putea decât să se gândească la cât de drăguț era, cum încerca să o facă să nu mai fie îngrijorată.

— Și, ești aici cu mama ta?

— Nu, de fapt sunt aici cu afaceri.

Îi spuse pe scurt despre Les Sprogs și St. Luke care o invitaseră să țină prelegeri mameilor gravide.

— Deci ai să fii un musafir obișnuit al casei.

Era sigură că-i văzu fața luminându-se de bucurie.

— Așa se pare, spuse ea.

— Apropo, sunt Sam Epstien.

Îi întinse mâna.

Epstien. Deci, nu numai că era doctor, era și evreu în același timp. Îi făcea curte un doctor evreu drăguț – chiar dacă era specializat în vaginuri. N-ar fi putut să-i spună mamei ei în veci – măcar nu despre faptul că era evreu (n-ar fi avut nici o problemă cu vaginurile). Chiar dacă mama ei ura stereotipul de mamă evreică, n-ar fi rezistat și ar fi explodat de emoție. Nu încăpea nici o îndoială că s-ar fi pus călare pe telefon și ar fi sunat-o pe mătușa Sylvia. Înainte de a putea spune „planificator de nunți“, mătușa Sylvia ar fi purtat veștile din gură-n gură prin tot nord-estul Londrei.

— Ruby Silverman, spuse ea, strângându-i mâna și receptând hotărârea și căldura mâinii lui, dar și felul în care îi acoperea mâna cu totul.

— Și ești american?

Evident! De parcă putea să întrebe ceva mai redundant de-atât. Era emoționată. Mereu se fâstăcea când vorbea cu bărbații pe care îi plăcea.

— Ai ghicit, zâmbi el.

Îi spuse că lucra la spital într-un schimb de experiență, care-i permitea să ocupe postul unui doctor englez. Era aici de 6 luni și avea să mai stea încă șase.

Ea-l întrebă cum îi plăcea în Anglia. El îi spuse că-i plăcea la nebunie. Apoi se lăsă una din acele tăceri stânjenitoare. Ruby le ura și mereu simțea nevoia să le umple cu ceva.

— Prietena mea își are spectacolul de stand-up în seara asta, bolborosi ea.

Cum îi ieșiră cuvintele din gură, își și dori să le îndese înapoi. Ce Dumnezeu o fi apucat-o să spună asta? Urma s-o întrebe și mai multe chestii despre asta, ceea ce însemna că va trebui să inventeze și mai multe minciuni care o vor face să intre până gât în propria-i pânză.

— M-aș simți așa de rușinat dacă ar trebui să apar în fața unui public oarecare și să spun glume, zise el, moment în care Ruby se întrebă dacă știa sau nu că întreaga poveste cu poșta era o minciună sfruntată și acum se prinsese în jocul ăsta doar ca să-i facă ei pe plac și ca să nu roșească.

— OK, a fost tare drăguț, să...ăă dau peste tine din nou, spuse ea, dar ar cam trebui s-o...

— Tocmai mă duceam să mănânc ceva la cantină, spuse el. Mâncarea nu e nimic special, dar de când am venit, am devenit dependent de ghiveciul de Lancashire. N-ai vrea cumva să vii și tu?

Sigur că voia să vină cu el. Voia tare mult să vină. Totuși era extrem de drăguț și de deștept. Era înalt și avea umerii lați. Se vedea că mergea la sală. Și avea cei mai calzi ochi căprui din lume. Trecu cu vederea chiar și faptul că era ginecolog. Dar dacă ar fi adus din nou vorba de poștă?

Părea că și el îi simțea șovăirea.

— Sau e un birt italian drăguț chiar vizavi, spuse el. Fac o lasagna de te lingi pe degete.

Era pe cale să-i accepte invitația și să-i spună adevărul despre timbrul găsit în vagin. Era o chestie lașă și o dovadă de caracter slab să nu-i spună. Și, în plus, nu-i stătea în fire să mintă. Tocmai se gândea că, la restaurant, cu câteva pahare de Chardonnay turnate pe gât, probabil că și-ar lua inima-n dinți și i-ar spune adevărul, când îi sună telefonul. Era Chanel care-i spunea că a venit Henry contabilul și că voia să se apuce de registrele fiscale și mai bolborosea și despre o serie de chestii de care avea nevoie urgentă. Ruby fusese convinsă că Henry nu trebuia să vină până după-amiază, dar încurcase borcanele, se pare.

— Spune-i că am încurcat programul și că îmi pare tare rău. Fă-i o cană cu ceai și zi-i că ajung în douăzeci de minute.

Faptul că nu putea să ia prânzul cu Sam o făcu să se întristeze, dar și să răsuflă ușurată.

— Îmi pare rău, Sam, dar a apărut o problemă la magazin. Trebuie neapărat să ajung acolo.

— Ce păcat, spuse el, cu ceea ce lui Ruby i s-a părut că era dezamăgire vădită. Ai vrea să te sun cândva și să ieșim la un pahar?

— Sigur, se pomeni ea spunând. Mi-ar plăcea tare mult.

Băgă mâna în geantă și scoase o carte de vizită pe care i-o dădu.

Ruby se îndepărtă tremurând din tot trupul de emoție, de-abia așteptând s-o sune Sam.

Capitolul 6

— Și, dacă te sună să te invite în oraș, ai să accepți? spuse Chanel în timp ce băga în seif încasările din ziua aceea – oricum nu prea aveau bani lichizi pentru că majoritatea clienților plăteau cu carte de credit.

— Nu știu, spuse Ruby.

Din cauză că toată după-amiaza a trebuit să stea cu contabilul, care-o plictisise teribil, mintea ei începuse s-o ia pe coclauri. Acum avea îndoieli în privința lui Sam Epstien. Adică, na, e extrem de drăguț, dar să nu uităm că e un bărbat care-și petrece toată ziua uitându-se în vaginurile femeilor. Ce fel de bărbat ar face asta?

— Ce încerci să zici? Că e un pervers? întrebă Chanel.

— Tu cum i-ai zice unei femei care și-ar petrece toată ziua studiind penisurile bărbaților?

— Norocoasă, râse Chanel. Totuși, bănuiesc că penisul tău nu e prea mare brânză, deci aș avea nevoie de niște stimulare vizuală – un fel de Brad Pitt sau George Clooney mai sus de brâu.

După ce s-au oprit din râs, Chanel continuă să bage banii în punga pentru seif. În timpul

tăcerii care-i urmă, Ruby se gândea dacă ar trebui să-i spună lui Chanel că Ronnie rămăsese gravidă. Adevărul era că nu voia să-i spună nimic. Părea așa de nedrept că Ronnie urma să aibă un copil la 50 de ani, în timp ce Chanel și Craig se chinuiau atât de tare să facă unul și nu reușeau deloc. Totuși nu prea avea ieșire. Ronnie venea adesea să caute câte-un cadou pentru nepotul nou-născut al vreuneia dintre prietenele ei. Și n-ar fi fost corect ca Chanel să fie șocată și supărată la vederea lui Ronnie și a burticii ei.

Chanel fu lovită în moalele capului de veste, în același timp era extrem de fericită pentru Ronnie.

— Am să-i trimit o felicitare. Doamne, cineva chiar vrea să se nască, asta e tot ce am de zis.

Chanel era plină de zâmbete, dar lui Ruby îi era clar că voia să plece cât mai repede acasă. Spunea că urma să-i gătească lui Craig o masă specială cu friptură de vacă cu de toate.

— Chanel, te rog nu pleca așa. Știi, e în regulă să fii supărată.

— Nu sunt supărată. Mi-e bine. Pe bune.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre bucătărie ca să-și ia haina.

Ruby o urmă.

— Îmi pare rău. Mai bine nu-ți ziceam nimic.

— Nu fi găină. Normal că trebuia să-mi zici. Nu e treaba ta să ai grijă de mine.

Părea să se lupte să nu-și dea frâu sentimentelor.

— Uite, acum îți zic și ție, na, mi-a venit ciclul azi dimineață. Asta e a șasea inseminare artificială care nu mi-a reușit.

— Of, Chanel, ce rău îmi pare. Nici nu știu ce să-ți zic.

— N-ai ce. Trebuie doar să mai încercăm. Am mai fost odată gravidă. Știu că o să reușim într-un târziu.

Spunea toate astea cu o mină curajoasă, dar Ruby știa că ultima lovitură fusese una tare adâncă.

— Și doctorul ce zice?

— Păi, l-am sunat azi-dimineață. Zicea că nu mai vrea să încercăm cu inseminarea artificială. Adică, într-un fel, Craig și cu mine batem apa în piuă. Și totuși, ce știe el? Doctorii mereu greșesc, nu?

— Sigur că da, spuse Ruby cu blândețe. Ai încercat totuși să fii examinată de vreunul din specialiștii în fertilizare de la St. Luke?

— Am încercat. Dar toți au liste de programări care se întind pe luni și luni. Și, în plus, Craig a săpat în stânga și-n dreapta și a văzut că rata de succes a specialiștilor de la St. Luke e cam aceeași cu a tipului nostru de pe Harley Street.

Ruby dădu din cap înțeleghătoare.

— Mă gândeam doar că... știi, nu trebuia să vii la muncă azi. Aș fi înțeles perfect dacă ai fi vrut să iei o mică pauză.

— Nu, mi-e mai bine la muncă. Mă ține ocupată. Și o să rămân însărcinată la un moment dat. Știu că o să fie așa.

Ruby o strânse pe Chanel în brațe. Era ceva ce nu mai făcuse până atunci. Era îngrijorată

că Chanel ar putea să vadă felul în care o liniștea ca pe un semn de slăbiciune și s-o respingă, dar n-a fost așa. În vreme ce stăteau strânse în îmbrățișare, Ruby încercă să se gândească la ceva pozitiv de zis. Își dădu seama desigur că nu exista nici un cuvânt de alinare pentru ea. Nu-i putea oferi nimic ca să facă durerea să treacă.

Când telefonul s-a pus pe sunat, tendința lui Ruby – din moment ce magazinul era închis – a fost să-l lase să sune. Chanel a insistat totuși ca una dintre ele să răspundă.

— OK, răspund eu, spuse Ruby scotându-și din geantă un șervețel și dându-i-l lui Chanel.

Era Stella care suna de la New York să spună că tocmai auzise că Claudia Planchette e însărcinată.

— Știu, spuse Ruby. Am citit despre asta ieri în *Hello!*.

— Da, mă rog.

Doamne, își zise Ruby, femeii ăsteia i-ar veni rău să se prefacă măcar c-o interesează ce mai au și alții de spus?

— Oricum treaba e că, continuă Stella, mi-a venit o idee genială. De ce nu-i scrii câteva rânduri – am adresa ei de la Londra – și te oferi să închizi magazinul pentru ea într-una din după-amiezile astea ca să-și poată alege trusoul pentru copil și restul echipamentului de care are nevoie?

Ruby ar fi vrut să-i spună Stellei că ăsta era pupincurism maxim și că, dacă voia să se gudure așa pe lângă ea, mai bine-i cumpăra o lesă, dar n-a fost totuși așa de directă. Îi

sugeră Stellei că, dacă se oferea să închidă magazinul pentru ea, acest lucru ar putea fi văzut ca exagerat și că ar putea s-o facă pe Claudia Planchette să nu mai vină deloc. Mai spuse și că, dacă se afla faptul că au închis magazinul pentru un star, asta nu le-ar cădea bine celorlalți clienți.

— Și, în plus, le-ar supăra pe celelalte VIP-uri care vin aici la cumpărături și s-ar interesa de ce nu închidem magazinul și pentru ele.

— Motivul pentru care nu închidem magazinul este că nici una dintre celelalte nu câștigă 20 de milioane de dolari pentru un rol într-un film. Femeia e putred de bogată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ne putem permite să nu facem asta.

Ca de-obicei, Stella făcu exact cum voia ea și Ruby fu de acord să-i scrie scrisoarea. Când Stella închise, Chanel își pusese deja paltonul și păru să se mai fi înviorat.

— Horoscopul meu zice că Taurul o să fie afectat de opoziția dintre Mercur și semnul lui natal, Luna. Dar se pare că totul se va îmbunătăți pe la sfârșitul lunii când Venus, planeta armoniei, se întoarce la zenit în graficul meu.

Lui Ruby îi era limpede ca lumina zilei că în ciuda bravadei de care dădea dovadă, pe dinăuntru Chanel încă mai era extrem de tulburată, dar că manifestările ei emoționale fuseseră reprimare. Chanel nu avea să mai vorbească despre inseminare artificială și bebeluși. Și îi era clar și lui Ruby că asta era singurul ei mod în care putea face față.

Ajunse acasă și-l găsi pe „Ivan cel Groaznic” în genunchi în baie. Își strângea sculele. Po-deaua era acoperită cu bucăți de garnituri din cupru, fusese așa de zile întregi, și chiuveta încă mai atârna de perete.

— Salut, Ivan. Cum îți mai merge?

— Nu bine, spuse el dând din cap cu o privire gravă. Afem problemă.

— A, nu iar!

Sprijinindu-se cu o mână de colacul de la closet, Ivan se ridică cu greutate. Avea peste 50 de ani, aproape de doi metri, era pântecos și părul lui blond tuns tip castron începuse să încărunțească. Îi aducea lui Ruby cu un cosmonaut rus în vârstă. Desigur, Ivan nu era și nici nu fusese niciodată cosmonaut. Era un instalator și om bun la toate care emigrase de curând din Ucraina împreună cu soția sa și cu copiii adolescenți.

Ruby locuia în apartamentul ei din Shepherd's Bush de un an și ceva. Când s-a decis că e momentul propice să-și renoveze baia și bucătăria, îl rugase pe Craig al lui Chanel să facă treaba asta. Dar, oricât de mult ar fi vrut s-o ajute, nu putuse. Era atât de ocupat încât pur și simplu nu a reușit să-și facă timp și pentru ea.

Una dintre vecinele lui Ronnie i-l recomandase pe Ivan. Era toată numai laude la adresa lui și spusese că era prietenos, onest și că te puteai baza pe el. Mai era și ieftin. Abia când Ivan s-a apucat de treabă, și-a dat și Ruby seama de ce lucra așa de ieftin. Făcea treabă extrem de încet. Și nu era doar domol.

Ivan lucra îngrozitor, înfiorător de încet. Era atât de încet încât ar fi putut să sape un tunel până în Ucraina mai repede. Se părea că prietena lui Ronnie nu fusese prea deranjată de treaba asta din cauză că era o femeie în vârstă și era mai mult decât fericită să aibă cu cine să stea de vorbă.

Renovarea băii ar fi trebuit să ia cel mult zece zile. Deja dura de trei săptămâni și mai trebuia să pună și gresia după ce termina cu canalizarea. Dumnezeu știa cât urma să-i ia bucătăria în cazul ăsta. Ruby se gândise că poate ar trebui să caute pe altcineva care să se ocupe de bucătărie, dar se hotărî să nu facă asta. O fi fost Ivan extrem de domol, dar lucra extrem de bine. Înainte să-l angajeze, fusese să se uite la noua bucătărie a vecinei lui Ronnie și îi plăcuse extrem de mult.

Mai era încă un avantaj la chestia asta. Odată ce bucătăria și baia aveau să fie terminate, nu mai era nimic serios de făcut. Totul avea să fie gata. Cablajul fusese făcut. Văruiala și decorațiile de asemenea. Săptămâna trecută fusese pus parchet nou și cu câteva zile în urmă veniseră și canapelele maro din piele, odată cu jaluzelele. Acum mai era nevoie să se gândească doar la perne, covoare și lămpi. Adică partea mișto.

Îi plăcea la nebunie apartamentul ei – mai ales de când renovările erau pe sfârșite – pentru că era confortabil și te simțai protejat ca într-un pântec. Era refugiul ei, adăpostul ei când trecea prin vremuri grele. Știa, desigur,

că era prea mic. Avea nevoie neapărat de un spațiu de birou unde să-și pună computerul și toate hârtiile care acum zăceau pe masa din sufragerie. Și bătea din buză după o grădină – undeva unde să poată sta cu un pahar de vin în mână în după-amiezile de vară. Voia să simtă miros de lăcrămioare, caprifoi și sângele-voinicului. Pentru că apartamentul era la ultimul etaj, se gândise că ar putea să amenajeze podul și să ceară autorizație de la consiliul local să-și facă terasă pe acoperiș. Dar fusese atât de ocupată cu renovarea și cu magazinul, încât planurile ei rămăseseră doar un gând.

Ivan stătea în fața lui Ruby roșu la față și gâfâind de la efortul de a se ridica în picioare.

— Sigur ești OK? îl întrebă Ruby cu blândețe.

Bănuia că Ivan avea o problemă cu inima. Abordase subiectul gâfâielii de câteva ori, dar Ivan mereu insistă că nu era decât astmul pe care-l avusese încă din copilărie.

Respiră adânc și se îndreptă de șale:

— Nici o griją. Sunt acum bine.

— Ești sigur?

Dădu din cap.

— Deci cum merge cu closetul?

Era o întrebare redundantă din moment ce tocmai trecuse pe lângă closet care era încă ambalat pe hol. Dacă n-ar fi avut o toaletă de serviciu, nu era prea sigură ce s-ar fi făcut.

— Cotor! spuse Ivan.

— Doamne, e chiar așa de rău?

— Nu înțeleg cum funcționează, spuse el cu mâinile ridicate spre cer, cotoarele englezești!

— Nu cred că sunt prea diferite de cele ucrainene, spuse Ruby, întrebându-se unde bătea exact conversația asta.

— Dar abia am cumpărat cistern ieri și deja cotorul e stricat? Preaplinul tot inundă și nu pot să-l repar. Cred că cotorul e prea mic.

Lui Ruby i se aprinse becuțelul.

— Aaaa, voiai să spui flotor. Adică flotorul meu e stricat.

— Ba, asta am zis... cotor.

Ivan venise aici abia de câteva luni, deci vocabularul lui de instalator nu era încă în perfectă formă.

— Nu, Ivan, se zice flotor, nu cotor. Cotorul e cu totul altă chestie.

— Da, cotor, asta am zis și eu.

— Nu, Ivan, nu e...

— Mă duc mâine la negustorul de instalator și dau înapoi cotorul. Apoi poate repar.

Nu îi era prea clar cum să abordeze problema asta.

— Știi, Ivan, nu cred c-o să rezolvi ceva dacă întrebi la tejghea de un flotor nou. Poate ar trebui să ceri o cisternă de schimb.

— A, da, asta e bun. Dar tot am să-i spun că cotoarele englezești sunt prea mici. În țara mea avem cotoare mult mai mari.

Ruby își dresă vocea:

— Păi, excelent! Cred că o să las pe mâna ta chestia asta.

După plecarea lui Ivan, mătură o parte din molozul lăsat în urmă în baie și nu-i mai

rămase destul timp cât să-i scrie scrisoarea Claudiei Planchette. I-a dat un telefon scurt lui Chanel. Nu voia s-o bată la cap, era doar îngrijorată pentru ea și voia să se asigure că ajunsese acasă în regulă și că era pe baricade. Craig răspunse la telefon și îi zise că o scotea în oraș și că erau hotărâți să găsească un doctor nou. Ruby nu spuse nimic. Chiar dacă îi sugerase lui Chanel să-și facă o programare la St. Luke, nu putea să nu se gândească acum că speranța lor atârna de-un fir de păr.

După ce închise telefonul, se duse în dormitor ca să-și aleagă haine pentru întâlnirea din seara aceea. Camera era suficient de mare pentru patul lui Ruby și un dulap mic. Din moment ce era din nou la modă, Ruby voise să-și pună tapet cu model. Fi o convinsese că tapetul cu model i-ar face camera să pară și mai mică, așa că Ruby făcuse un compromis. Cumpăraseră două placaje de lemn și le acoperise cu niște tapet aubergine și oliv. Atârnase una deasupra patului în loc de tablă, pe cealaltă o pusese pe peretele față în față cu ușa pentru a fi primul lucru pe care oamenii îl observau când intrau în cameră. Toată lumea, inclusiv Ronnie, îi spusese cât de bine arătau placajele cu tapet. Ceea ce nu spusese nimănui era că furase ideea din *Changing Rooms*¹.

1. Show de televiziune în care două cupluri prietene fac schimb de camere pentru a le redecora. Emisiunea promovează conceptul de DIY [do it yourself] referitor la finisări ușor de făcut și idei originale cu buget mic.

Dulapul lui Ruby crăpa de cât de plin era – și nu pentru că-și cumpăra mereu haine noi, ci pentru că era extrem de mic, și ea nu mai făcuse ordine printre lucrurile pe care nu le mai purta de secole bune. Știa regula: „Ceva ce n-ai mai purtat de mai mult de un sezon se duce drept la gunoi“, dar ea nu putea niciodată să facă asta. Avea mereu senzația că pantalonii conici și cu talie înaltă și puloverele cu mâneci evazate vor mai reveni în modă. Adevărul că mânecile evazate fuseseră de la bun început doar o scurtă și nefericită toană părea mereu să-i scape.

Deschise ușa cu oglindă și începu să cercezeze bara cu umerase. Un scriitor extrem de drăguț merita tot ce avea ea mai bun. Se opri puțin la o rochie purpurie cu decolteu adânc înainte de a strâmba din nas și a căuta mai departe. Prea ieftină. Aproape că scria pe ea „Ia-mă, aici și acum!“. Continuă să răscolească bara de umerase. Într-un sfârșit scoase de-acolo un top fără mâneci petrecut pe după gât, din mătase de culoarea zmeurei. Îl asortă cu o fustă dreaptă cu mărgele pe margine într-o nuanță puțin mai întunecată. Găsi chiar și un sutien roz închis, care se petrecea pe după gât, și chiloți de aceeași culoare. Nu-și imagina că lucrurile vor merge mai departe decât cina, dar lenjeria asortată o făcea mereu să se simtă foarte bine.

Lăsă totul pe husa de pat aubergine cu oliv și se duse să facă o baie. În timp ce stătea în cadă, aprinse lumânări cu miros de lavandă și iasomie, care erau cea mai apropiată

alternativă la o grădină adevărată pe care o găsisese până atunci.

Când ajunse la Bella Roma – la fix – Duncan nu ajunsese. Nu se enervă pentru că el sunase la restaurant și lăsase vorbă că-și cere scuze de întârziere, dar era blocat în trafic.

Recepționarul se oferi s-o conducă la masă, dar ea se decise să meargă până la toaletă mai întâi.

Erau două cabine la toaletă și una dintre ele era deja ocupată. Se duse într-a doua și se așeză să facă pipi. Dintr-odată auzi o voce ieșind din cabina alăturată.

— Și ce mai faci?

Ruby se opri din pipi și se încruntă un pic. Presupunând că era o femeie dubioasă în cealaltă cabină, nu-i răspunse nimic.

— Hai, mă, zise vocea din nou. Ești în regulă, te rog, vorbește-mi!

Ruby își dresе vocea cu timiditate:

— Da, sunt bine.

— Am fost așa de îngrijorată din cauza ta.

— Pe bune? Ce drăguț din partea ta, dar nu era nevoie.

— Toate bune la slujbă?

— Ăăăă, da... cum nu se poate mai bine. Magazinul e destul de aglomerat.

— Și acum ce faci?

— Păi, făceam un pipi rapid. Tu?

După o scurtă pauză vocea se auzi din nou.

— Ascultă, Justin, te sun eu mai târziu, iubi. E o pițipoancă nesimțită în cealaltă cabină care-mi răspunde la toate întrebările.

Disperată să n-o vadă femeia din cabina alăturată și să creadă că e sărită de pe fix, Ruby termină de făcut pipi, se spală pe mâini și fugi din toaletă cât putu de repede.

Când intră înapoi în restaurant, unul dintre chelneri o anunță că Duncan ajunsese și îi arată o masă într-un colț îndepărtat.

Cum mergea prin restaurant, nici nu-i trecea prin cap că femeia de la toaletă o urmărea. Dintr-odată simți o bătaie scurtă pe umăr. Se întoarse. Era față în față cu o femeie bronzată, trecută bine de patruzeci de ani, îmbrăcată cu pantaloni scurți mulați de piele și un bot uriaș (umflat cu collagen).

— Pardon, îi șuieră ea lui Ruby, atât de tare cât să audă tot restaurantul, asta-i ideea ta de distracție: să te ascunzi în cabine de closet și să te bagi în conversațiile private, la telefon, ale altor oameni? Cât de trist! N-ai viață personală sau ce?

— Îmi pare rău. A fost o greșeală, încercă Ruby. Sincer, am crezut că vorbeai cu mine.

— Da, sigur. De parcă aș porni o conversație cu vreo femeie dubioasă din cabina de closet alăturată. Drept cine mă iei? Crezi c-oi fi vreo ciudată sau ce?

Ruby voia să-i răspundă că, de fapt, chiar o luase drept o ciudată, dar văzând cât de furioasă era femeia, simți că era mai înțelept să nu zică absolut nimic.

Femeia o onoră cu ceea ce se voia un pufnit demn, dar îi ieși ca un grohăit. Se întoarse pe călcăie cu pantofii ei care, observă Ruby, aveau niște tocuri extrem de înalte și destul de ieftine

și se duse bălăbănindu-se către masa unde o aștepta un grup de femei la fel de bronzate, St. Tropez-ite.

Ruby își dădea perfect seama că toată lumea din restaurant se oprise din mâncat pentru a asculta schimbul de vorbe dintre ea și femeie. Acum, odată ce toți se întorseseră la farfuriile lor, se simțea blocată în locul unde stătea, cu fața roșie ca para focului de rușine. Se gândea serios s-o ia la sănătoasa. Ce rost avea să mai rămână? Romancierul grozav de drăguț și de sexy avea să creadă că era vreo nebună care avea un fetiș pentru toalete publice.

Totuși, în ciuda raționamentului de mai devreme, se îndreptă înspre masă. Nu putea să-și țină curiozitatea în frâu, voia să vadă cu ochii ei cât de simpatic era Duncan cel Drăguț – nu că el avea să mai fie interesat de ea câtuși de puțin după ceea ce tocmai se întâmplase. Respiră adânc:

„Îmi iert toate greșelile din trecut, murmură ea în sinea ei, aducându-și aminte de afirmațiile de pe casetă. Sunt frumoasă și plină de viață în unicitatea mea“.

În vreme ce se apropia de masă, tot ce putea să vadă era un om stând cu spatele la ea, aplecat spre podea. Părea că se chinuia să extragă ceva dintr-o uriașă geantă de călătorie neagră, din piele. Era atât de concentrat, încât exista o șansă uriașă ca el să nu fi auzit schimbul neplăcut de replici dintre ea și femeia bronzată.

Îl urmări cu privirea cum se chinuia în continuare să se lupte cu geanta plină până la refuz. Într-un final, în stilul lui Mary Poppins,

reuși să scoată o husă de scaun de mașină împletită din biluțe, cam ca acelea pe care le au taximetriștii. Cu o precizie ireproșabilă, ca să nu pomenim de o solemnitate de excepție, se ridică de pe scaun și începu s-o aranjeze pe scaunul lui.

Ruby așteaptă să termine operațiunea. Apoi, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs ca să trădeze faptul că nu-i venea să-și creadă ochilor, Ruby se duse să se prezinte.

— Salut, eu sunt Duncan, spuse el strângându-i mâna întinsă. Încântat de cunoștință. Soph mi-a povestit o grămadă de lucruri despre tine.

Primul lucru care te izbea la el era vocea lui. O voce joasă și monotonă. Nu spusese prea multe, dar i se părea că să-l auzi pe el era echivalent cu ascultatul unui motor de mașină blocat în viteza a doua.

Se așezară și Duncan începu imediat să-și frece spatele și umerii de husa cu mărgele.

— Ah, ce bine e, spuse el făcând mișcări circulare și cu capul în timp ce vorbea. E atât de important să ai un sprijin lombar adecvat.

Ruby se simți vinovată pentru că râsese în barbă mai devreme. Bietul băiat avea spatele-n piuneze.

— Trebuie să fie oribil să ai mereu dureri de spate, spuse ea.

— Nu mă doare spatele deloc. N-am nici o problemă cu spatele... încă.

Își flutură un deget prin fața ei.

— Dar, cum zic mereu : să previi e mai ușor decât să oblojești.

Se dovedi că Duncan tocmai împlinise patruzeci de ani și ca rezultat al acestui eveniment devenise obsedat de efectele îmbătrânirii asupra sănătății. La băutura de aperitiv, vin pentru ea și apă minerală pentru el, îi făcu o întreagă teorie, arteră cu arteră, despre cum se deteriorează sistemul cardiovascular al unei persoane trecute de cincizeci de ani. În timp ce vorbea, ea îi observă fruntea lată și bombată și bărbia alungită. Cu bretonul împărțit de cărare în două „perdele“, nu se putu abține să nu-l compare ca look – ca să nu mai vorbim de felul în care vorbea – cu un director de pompe funebre de prin anii '90. Îi era destul de clar că ideea lui Soph de „drăguț“ nu se prea pupa cu a ei.

— Și am auzit că ești romancier, spuse Ruby, nerăbdătoare să schimbe subiectul conversației de la declinul fizic al lui Duncan.

— Da, scriu cărți polițiste.

Asta suna promițător.

— Am scris șase până acum, continuă el. Mamă, au și succes, din ce în ce mai mult. Și toate sunt scrise în limba mea inventată.

Ah, O...K.

— În limba ta inventată? Înțeleg, și cine e editorul tău?

Duncan îi spuse că nu avea încă un editor, dar că trăia cu speranța că o să facă de rost de unul în curând. Apoi trecu la explicații extrem de complicate pentru a-i arăta care erau bazele limbii lui inventate, care se numea „broganeză“.

Când au ajuns la profiterol, ea putea deja să conjuge verbul „a fi“.

— Bravo, bravo! zise el entuziasmat. Acum să continuăm cu verbul „a face” sau „a realiza”. Acesta e un verb neregulat cu particula: *anrol*. Deci, *eu fac* e *eb anrol*. *Tu faci* – forma prescurtată e – *ip anrola*. *El/ea face* e *sa anrols*. Să vedem dacă reușești să ții minte astea.

La cafea se ocupară de perfect și de imperfect, precum și de conjunctiv. La unsprezece nu mai suporta și îi spuse lui Duncan că se simțise minunat, dar trebuia să plece acasă pentru că se trezea devreme a doua zi dimineață. El se oferî s-o ducă acasă cu mașina, dar speriată că ar putea să încerce s-o seducă învățând-o genitivul sau ablativul, insistă să-și caute un taxi.

În timp ce așteptau afară taxiul, Ruby simți că Duncan își făcea curaj să-i spună ceva. Inima i se făcu cât un purice. Din clipă în clipă, avea să-i propună să mai iasă împreună și altă dată. Normal că avea să-i promită că se vor mai vedea. Apoi se va duce acasă petrecându-și noaptea întreagă căutând scuze plauzibile pentru a nu ieși în oraș cu el.

Câteva minute mai târziu, după ce pe puțin o duzină de taxiuri trecuseră pe lângă ei – toate ocupate, în loc să-i facă vreo propunere, el se legăna pe călcâie, făcând conversație de umplutură despre cum nopțile se făceau din ce în ce mai răcoroase și cum era de-abia septembrie. Era pe cale să-i dea pur și simplu cartea ei de vizită, când el îi spuse:

— Uite, Ruby, ești foarte drăguță și te rog nu mi-o lua în nume de rău, dar îmi place să

spun mereu: „sinceritatea e cea mai bună politică“. Mi se pare că nu prea ne înțelegem.

Respiră ușurată.

— Oh, într-adevăr, spuse ea, gândindu-se că trebuia să pară dezamăgită măcar de dragul politeții.

— Vezi tu, eu am standarde foarte înalte în ceea ce privește femeile cu care am relații. Caut o minte ascuțită și dornică de cercetare. Am nevoie de cineva care să-mi ofere o provocare, cineva care să înțeleagă faptul că, inventând limba asta a mea, încerc, de fapt, să creez o nouă realitate.

— Înțeleg.

— Problema e că, atunci când încercam să-ți trezesc interesul cu roluri semantice și gruparea de funcții sintactice, n-ai părut foarte pasionată. Sunt sigur că din multe puncte de vedere nu ești o persoană plictisitoare, dar...

— Stai puțin, ți se pare că eu sunt plictisitoare?

— Doar puțin, poate, dar nu pune chestia asta la inimă. Nu mi-ar plăcea să iei asta ca pe o respingere.

Înainte să poată să răspundă și ea ceva, Duncan făcu semn unui taxi. În clipa următoare, el îi ținea portiera deschisă.

— Există un bărbat și pentru tine, Ruby, sunt sigur. Cum zic eu mereu: „fiecare oală își are capacul ei“.

Astea fiind zise, trânti portiera.

— Unde mergem, dragă? zise taximetristul.

Când ajunse acasă, Ruby încercă să dea de Fi la telefon, ca să-i spună că atâtea zile câte

o mai avea nu va mai merge în veci la vreo întâlnire pe nevăzute – cel puțin nu una organizată de Fi –, dar telefonul era scos din priză. Asta putea însemna doar un singur lucru : că dormea Connor și nu voia să fie deranjată.

Se spală pe dinți și se demachiază. Apoi se aruncă pe pat și începu să-și recite noua afirmație – una pe care tocmai și-o inventase.

— Nu sunt plicticoasă. N-am fost în veci plicticoasă. N-am să fiu niciodată plicticoasă. Sunt spirituală, elocventă și inteligentă. Când sunt în public, îi uimesc pe oamenii din jur cu istețimea mea și cu lucrurile interesante pe care le spun.

Mai zise asta de vreo duzină de ori sau mai mult. Apoi adormi și visă că îl învăța pe Sam Epstien cum se conjugă verbul „a (se) pupa“ în broganeză.

Capitolul 7

— Chanel, pot să te întreb ceva?

În dimineața următoare, Ruby și Chanel se pregăteau să deschidă magazinul.

— Sigur.

— Crezi că sunt plicticoasă?

— Tu? Plicticoasă? zise Chanel. Ești cea mai puțin plicticoasă persoană pe care o cunosc.

— Serios?

Ruby simți cum roșește din cauza complimentului.

— Bineînțeles că nu mă deranjează când turui ore întregi despre cum te psihanalizează mama ta, dar înțeleg că asta i-ar putea enerva pe unii. Iar atunci când te-a lovit tipul ăla pe autostradă... N-ai mai vorbit despre altceva zile întregi.

— Dar aproape că m-a omorât! Am intrat în stare de șoc. Și tu ai fi fost la fel dacă cineva te-ar fi lovit.

— Și de fiecare dată când te apucă cel mai mărunț guturai, nu te mai oprești din văicăreli.

— OK, dar în afară de chestia cu mama, de întâmplarea soră cu moartea de pe autostradă și de tendința de a fi puțin ipohondră când am 39 de grade febră, nu sunt plicticoasă?

— Sigur că nu. Despre ce e vorba, de fapt? Ah, stai așa, are ceva de-a face cu întâlnirea de aseară, nu-i așa?

Ruby a recunoscut că da, avea.

— Nasol, nu? zise Chanel.

Până acum, Ruby ștersese praful de pe teighea. Se opri, cu o cană de Pledge într-o mână și cu cârpa de praf în cealaltă, prefăcându-se adâncită în gânduri.

— Hmm, nu sunt sigură că „nasol“ surprinde esența. „Catastrofal“ cred că ar fi o descriere mai potrivită.

— Ah, sigur. Deci, mai bine decât celelalte întâlniri pe care ți le-a aranjat Fi?

Ruby râse. Apoi îi povesti lui Chanel despre Duncan. Chanel nu fu amuzată.

— Un roman? Într-o limbă inventată de el? Și mai are tupeul să te numească plicticoasă? se cutremură Chanel. Complet sărit, dacă mă întrebi pe mine. N-aș fi rămas atât de mult, doar asta am eu de spus.

— Trebuie să recunosc, era puțin ciudat...

— Da, și Jack McFarland¹ e puțin poponar.

Ruby începu să sorteze scrisorile primite, iar Chanel deschise ușa din față.

— Uite, știu că te anunț cam târziu, zise Chanel, dar e în regulă dacă îmi iau niște ore libere mai încolo? L-am sunat pe specialistul ăsta nou din Harley Street înainte să plec de dimineață și, prin minune, are o fereastră la doișpe. Dacă eu și Craig nu profităm de ea, o

1. Personaj al serialului american *Will & Grace*, homosexual și obsedat de cultura gay.

să fim nevoiți să așteptăm până în noiembrie pentru o altă întâlnire.

Ruby spuse că „Bineînțeles, putea să-și ia liber“.

— De parcă trebuia să mai întreb, zâmbi ea.

— Grozav. Mersi. O să mă revanșez. Promit.

— Nu fi caraghioasă, spuse Ruby aruncând niște scrisori la coș. Și-așa lucrezi din greu.

Ușa fusese deschisă de mai puțin de un minut când intră Fi. Arăta sleită și epuizată.

— Bună, Chanel, zise Fi, sărutând-o pe obraz.

După ce se despărțiră din îmbrățișare, Chanel făcu un pas în spate ca să o inspecteze pe Fi.

— Doamne, când ai dormit ultima oară toată noaptea, în 1485?

— Cam așa ceva, zise Fi.

Ruby ajunse lângă ele.

— Bună, scumpo, îi spuse lui Fi. Ce vânt te-aduce pe-aici? Și cine-ți ține locul la fermă?

— Saul, dar nu pot să stau prea mult. Sunt în drum spre Waitrose și trebuie să mă întorc până la următoarea masă a lui Connor. Am trecut pe-aici doar ca să îmi cer scuze pentru...

— Știi, Raccii trebuie să aibă grijă de sistemul lor imunitar, o întrerupse Chanel, muștrând-o pe Fi. Dacă nu dormi destul, o să fii la pământ rău de tot.

— Spune-i asta lui Connor atunci când mă trezește de cinci ori pe noapte. Apropo, e înnebunit după jucăria de leagăn pe care i-ai dat-o. Mulțumesc încă o dată, a fost un gest așa de drăguț.

— A fost plăcerea mea, spuse Chanel făcându-i un semn cu mâna. Acum vino încoace și stai jos.

O conduse pe Fi spre unul dintre scaunele pentru gravide de lângă tejghea.

Fi și Chanel erau în relații mai mult decât călduroase. Înainte de a se naște Connor, Fi obișnuia să ajute prin magazin în perioada soldurilor, iar ea și Chanel se înțeleseseră de minune din prima. Chanel adora să fie mămoasă, și Fi, care nu primise prea multă afecțiune din partea lui Bridget, se bucura de asta. În plus, Chanel o făcea să râdă.

— Bun, acum nu știu ce-aveți voi de gând, spuse Chanel, dar eu mă simt un pic decofeinizată. Mă duc să cumpăr cafea.

Își scoase portofelul din geantă și se întoarse spre Fi.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine o ceașcă.

Fi protestă, spunând că trebuie să ajungă la Waitrose și că nu are timp pentru cafea, dar Chanel reuși să o ispitească cu promisiunea unui eclair cu ciocolată.

După ce plecă Chanel, Fi se întoarse spre Ruby:

— Uite, am trecut pentru că trebuie să îmi cer scuze pentru Duncan, zise ea. M-a sunat Soph. Aseară trebuie că a fost oribil.

— Trebuie să recunosc că am fost puțin enervată pe moment – mai ales când mi-a spus că sunt plicticoasă, dar încep să văd partea amuzantă.

— A spus că ești plicticoasă? Ce neobrăzat! Nu cred că ești plicticoasă deloc. OK, ai

tendința de a flecări despre mama ta. A mai fost și faza cu tipul care aproape că te-a dărâmat pe autostradă. Ne-ai bătut la cap cu asta timp de săptămâni. Și când ești bolnavă, poți fi destul de plicticoasă...

— Bine, bine, dar, *în general*, nu crezi că sunt plicticoasă, nu?

— Deloc. Uite, ce s-a întâmplat aseară a fost doar din vina mea și, dacă aș fi în locul tău, și eu aș fi supărată pe mine. Tot ce pot să spun drept apărare e că habar nu aveam cum e Duncan înainte să mă sune Soph ieri-seară. Era într-un așa hal! Își dăduse seama deodată cât de aiurea a fost să-ți aranjeze o întâlnire cu el fără să îți spună cum e. Mi-a povestit totul despre Duncan – limba inventată, obsesia legată de sănătate, totul. Totuși, e un tip minunat după ce ajungi să-l cunoști, dar e cam excentric și nu prea e în largul lui când vine vorba de socializat.

— Nu zău, zise Ruby, examinând o vază uriașă plină de crini albi și îndepărtând o frunză ofilită.

— Soph mi-a spus că părinții lui sunt amândoi profesori universitari de fizică. A fost unul dintre copiii ăia precoce crescuți sub un clopot de sticlă și experiența asta l-a cam marcat. O să-ți găsesc pe altcineva. Promit. Prietena mea, Kate, are un prieten care-l cunoaște pe conductorul ăsta.

— De orchestră sau autobuz? întrebă Ruby, doar pe jumătate în glumă.

Fi clipi.

— Acum că ai adus vorba, nu mi-a zis.

— Uite, spuse Ruby, când ți-am zis că nu mai vreau să merg la alte întâlniri cu tipi pe care nu-i cunosc, vorbeam serios. Apreciez că îți pasă de mine și vrei să-mi găsești pe cineva, dar hai să lăsăm deoparte întâlnirile astea, da?

Fi păru dezamăgită.

— Bine, probabil că ai dreptate, zise ea.

Ruby hotărî să schimbe subiectul.

— Așadar, Saul e noul Captain Birds' Eye?

— Nu tocmai. Au zis ca are o alură prea evreiască și se întrebau dacă impresarul lui nu știa că au nevoie de cineva care să facă reclamă la o cină cu pește, și nu la Cina cea de Taină.

— Au! — pare cam dur.

— Știu, dar mai are câteva audiții care-l așteaptă, așa că nu e prea deprimat... Cum au mers lucrurile la St. Luke?

Ruby îi povesti despre cum a dat din nou peste Sam Epstein.

— Epstein, repetă Fi, ridicând din sprâncene. Ce chestie, Saul are Epsteini în familie. Și sunt sigură că e o ramură americană. Sam ăsta nu ți-a zis cumva dacă e un Epstein din Teaneck, New Jersey?

— Nu, n-am atins subiectul, zise Ruby ușor sarcastic.

— Păcat. Ar putea fi rude. Dar dacă stau să mă gândesc, las-o baltă. Sunt aproape sigură că ai lui Saul sunt *Epstein* care rimează cu „ain“ mai degrabă decât *Ep-stini*. Doi dintre ei au venit la nuntă. Un cuplu de bătrâni. Minunați oameni. Ah, care erau numele lor mici? Stai așa, îmi stă pe limbă. Îmi amintesc

imediat. Saul mi-a zis... Bert? Nu, nu Bert... Buddy, asta e. Buddy și Irene. Magnații murăturilor coșer, se pare.

— Serios? întrebă Rubby râzând. Eh, mă bucur că am rezolvat-o și pe asta.

— O, Doamne, iar bat câmpii. Scuză-mă. Lipsă de somn... Deci, un doctor evreu se ține după tine. Dacă tot veni vorba despre împlinirea fiecărui vis de-al unei mame evreice, sora lui Saul s-a căsătorit cu un doctor evreu. Mama lui Saul spune tot timpul că a fost evenimentul care i-a vindecat depresia postnatală. Deci, i-ai zis lui Ronnie despre doctorul Epstein?

— Nu-i nimic de spus. Am stat la taclale și mi-a zis că o să mă sune. Asta-i tot.

— Doamne, trebuie să-ți găsești ceva grozav de îmbrăcat pentru prima întâlnire. Ce-ai zice dacă vin la cumpărături cu tine?

— Fi, nici nu știu dacă va fi vreo întâlnire.

Îi spuse lui Fi ceea ce-i povestise și lui Chanel – să mărturisească minciuna în legătură cu timbrul ei din vagin și apoi să-i spună adevărata poveste ar fi pur și simplu mult prea jenant.

— Hai să fim serioase, Ruby...

Era Chanel, care se întorsese cu cafeaua.

— Știi bine că vrei să ieși cu el. Să lași ca vaginul tău să intervină între voi doi ar fi stupid.

Chanel încruntă din sprâncene.

— Cred că asta n-a sunat bine, dar știi la ce mă refer.

Le întinse ceștile de cafea și îi dădu lui Fi o pungă cu eclerul promis.

— Bine, poate că vreau, zise Ruby ridicând capacul de plastic de pe cana de cafea, și, chiar dacă aş trece peste detaliul stânjenitor, el tot ginecolog rămâne.

— Mie-mi spui, chicoti Fi. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost atât de invidioasă. Știi..., își coborî vocea până când ajunse să vorbească în șoaptă, cea mai fierbinte fan-tezie erotică de-a mea e să mă culc cu un ginecolog.

Muşcă din ecler și crema curse pe alături.

— La naiba, da' ți-ai ținut gura! zise Ruby.

— Ce voiai să fac, să anunț toată țara că vreau să fac sex cu picioarele pe fiare?

— Vorbești serios? spuse Chanel rânjind.

Fi încuviință.

— Bineînțeles.

Muşcă iar din ecler.

— Saul a găsit suporturile de picioare pe eBay. Un doctor își înnoia echipamentul și nu mai avea nevoie de ele.

Ruby dădea din cap, cu ochii larg deschiși de uimire. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit că Fi e atât de degajată în ceea ce privește sexul. Nu era genul. Purta Sebagos. Recicla. Lucra la filiala locală a National Childbirth Trust ca donator pentru pompe de sân. Asta era femeia care se scandalizase peste măsură când descoperise că Ruby și Matt o făcuseră într-unul din vestiarele de la French Connections. Și, cu doi ani în urmă, când Ruby îi făcuse cadou de ziua ei un vibrator Iepurașul Neastâmpărat, crezuse că e un suport pentru șervete de hârtie.

— E atât de ciudat, zise Ruby. În toți anii ăștia crezi că cunoști bine pe cineva și la un moment dat descoperi că te-ai înșelat. Cum de nu mi-ai spus niciodată? Ți-am zis despre mine și Matt când am făcut-o în French Connection.

— Da, dar asta e mult mai pervers. În plus, știam cum te simți în legătură cu toată faza cu ginecologul.

— Bineînțeles, interveni Chanel, fantezia cu ginecologul ține mai ales de a vrea să fii dominat. Nu e ceva în care eu și Craig să ne fi băgat. El e Rac și Raciî tind să fie puțin conservatori la capitolul pat, dar văd că ar fi o nebunie să-ți dai frâu liber.

— Perfect de acord, zise Fi râzând cu poftă, fapt atât de neobișnuit pentru ea. Îți imaginezi cum ar fi să ai parte de sex real cu un ginecolog?

Ruby sorbea din cafea, uitându-se în gol. Oricât ar fi încercat să se abțină, se tot gândea cum ar fi să fie răvășită de Sam Epstein. Chiar mai rău, în fantezia ei Sam purta mănuși albastre de cauciuc și ea era întinsă pe masa ginecologului.

Chanel păru să remarce privirea ei mult prea pierdută.

— Ai dubii în privința doctorului Epstein? Întrebarea o trezi pe Ruby din visare.

— Nu, nu, deloc, spuse, conștientă de cât de defensiv suna.

— Da, cum să nu, reveni Chanel cu urma unui zâmbet satisfăcut.

— OK, și ce dacă am? zise Ruby, simțind cum se îmbujorează. De când e răzgânditul pasibil de urmărire penală?

Chanel și Fi schimbă priviri amuzate.

— Desigur, zise Fi, lăsând la o parte partea cu dominatul, celălalt motiv pentru a dori să te culci cu un ginecolog e că se cam pricep la părțile femeilor. Cum să nu fie senzaționali în pat?

Ruby spuse că nu și-l imagina pe bătrânul doctor Butoiaș bun la pat.

— Ai fi surprinsă, zise Chanel. Pun pariu că știe exact cum să o facă pe doamna Butoiaș să se simtă grozav.

Gândul o făcu pe Ruby să se strâmbe.

După ce Fi plecă, clienții începură să apară. Cât timp Chanel se ocupa de ei, Ruby stătea la calculator în camera cu stocuri, onorând o serie de comenzi primite pe e-mail. Ușa era deschisă și putea să o audă perfect pe Chanel vorbind oamenilor din magazin. Era extrem de amabilă, observă Ruby, dar mai puțin vorbăreață decât de obicei. Era clar că începuse să-și facă probleme din cauza programării la doctorul ăsta nou.

Când veni timpul ca Chanel să plece, Ruby îi ură mult noroc și o îmbrățișă.

— Îți țin pumnii.

— Mersi, spuse Chanel zâmbind, dar am senzația că totul o să fie OK și că tipul ăsta nou o să ne dea speranțe. Știu că sună ciudat, având în vedere ce ne-a zis celălalt doctor, dar nu pot să nu gândesc așa.

— Să sperăm că ai dreptate, zâmbi Ruby, strângând-o încă o dată în brațe.

Până spre prânz lucrurile începură să se liniștească în magazin și Ruby se decise să

între în bucătărie pentru a-și face o ceașcă de ceai. Cât timp ceainicul era pe foc, luă o pungă de chipsuri de pe raft. Avea să iasă pentru un sandviș mai încolo, după ce se va fi întors Chanel. Tocmai deschidea punga, când și-a dat seama că o cam strângeau pantalonii. Privi în jos și își trecu mâna peste stomac. Era balonat și pantalonii brusc păreau incomozi. Grâul îi făcea întotdeauna asta. Seara trecută, la restaurant, a trecut o eternitate până să vină felul întâi. Câte grisine mâncase cât timp stătuse acolo ascultându-l pe Duncan pălăvrăgind? Șase? Opt? Poate mai multe. Chiar și așa, dacă mânca numai proteine și legume verzi la prânz și la cină, și-ar reveni până mâine. Puse chipsurile la loc în dulap și deschise minifrigiderul. Înăuntru găsi un iaurt cu zmeură, care nu expirase decât cu trei zile în urmă.

Cât își sorbea ceaiul, se învârtea prin magazin, curățând rafturi, verificând vitrinele și rugându-se ca acest doctor să reușească într-adevăr să le redea speranțele lui Chanel și lui Craig. Gândindu-se cât de norocoși au fost să obțină această programare la specialistul în fertilizare, și-a amintit de atitudinea bunicii ei Esther în legătură cu programările la medic. Dacă Esther suna pentru o programare și doctorul era disponibil, închidea imediat telefonul. După părerea ei, cei mai buni doctori erau ocupați cu săptămânile și unul cu o fereastră era mai mult decât suspect. Ruby zâmbi în sinea ei când își aminti de bunica ei și de prietenele sale, lăudându-se cu cât aveau de așteptat pentru controluri și operații.

Era aproape două când a apărut următorul client. Deși nu era deloc machiată, iar părul său lung și blond atârna turtit și necoafat, femeia „care era cam în a șasea lună de sarcină” era ușor de recunoscut. Lui Ruby nu-i venea să creadă ce norocoasă era. Până la urmă, nu mai trebuia să scrie scrisoarea aia. Claudia Planchette, cu buzele-i formând o semi-lună umflată artificial, stătea în fața ei așteptând să fie servită.

Îi luase ceva vreme, dar Ruby era în sfârșit obișnuită cu vizita superstarurilor de la Hollywood în magazin. Când începuseră să apară, era agitată și timorată. Asta pentru că nu-i venea să creadă că tocmai Gwyneth Paltrow sau Kate Winslet stăteau în fața ei dorind sfaturi legate de cea mai bună pompă de sân sau de sutiene pentru alăptat.

Acum, reușea să fie relaxată și prietenoasă cu clienții celebri, dar nu lingușitoare. Spre deosebire de Stella. Dacă se întâmpla ca ea să fie în magazin când intra o persoană faimoasă, le întâmpina ca și cum tocmai ar fi exersat un set nou de lingușeli.

— Bună, se auzi vocea teatral-americană a Claudiei. Mă întrebam dacă mă puteți ajuta. Caut un costum de baie pentru gravide?

Afirmația ei se încheia cu un semn de întrebare. Avea cei mai frumoși ochi, observă Ruby. Erau ca o pereche de smaralde în formă de migdală.

— Nici o problemă, spuse Ruby. De ce nu veniți până la raft să vă arăt ce avem?

Ruby a condus-o. Tocmai primiseră o livrare din colecția lor pentru plajă, care includea o serie de costume de baie uluitoare pentru gravide.

— Vai, astea sunt atât de drăguțe, exclamă Claudia alegând unul și așezându-l în fața ei.

Ruby o urmărea pozând în fața oglinzii cu un picior un pic în fața celuilalt. Nu putea să nu se abțină să-și vânture părul și să își treacă limba peste buze. Defect profesional, presupuse Ruby. Cu siguranță nu avea nici o îndoială cu privire la cât de bine cotate era la categoria „amețitor“.

— Deci, scumpo, pe când aștepți copilul? zise Claudia, admirându-se în continuare în oglindă.

Enervantul „scumpo“ nu era nimic în comparație cu întrebarea care urma. O lăsă pe Ruby cu gura căscată. Ochiul i se ațintiră în jos, spre stomac. Asta era ce puteau să-i facă nouă grisine – să o baloneze în asemenea hal încât să pară însărcinată?

— De fapt, nu sunt însărcinată, spuse Ruby simțind cum încep să-i ardă obrazii.

— Nu ești? Scumpo, mă simt atât de prost. Am presupus doar... Ascultă, scumpo, să-ți dau numărul antrenorului meu personal? Sunt convinsă că te poate ajuta să-ți întărești abdominalii.

Ruby nu știa cum să ia ultima frază. Ori femeia era atât de stânjenită pentru că sugerase că Ruby ar fi însărcinată, astfel încât, în zăpăceala ei, scuza sunase cu totul anapoda, ori era răutăcioasă și făcea pe vedeta. Cum

Ruby nu era genul care să vadă ce e mai rău la oameni, decise că Claudia încerca din răsuputeri să dreagă remarca legată de sarcină și hotărî să decidă în favoarea ei.

— Uite-i cartea de vizită, continuă Claudia. Îl cheamă Hilary, dar asta să nu te dezarmeze — omul e o adevărată brută.

— De fapt, nu trebuie să te deranjezi, fi scăpă lui Ruby. Vezi, îmi iubesc și îmi accept corpul, considerând că sunt frumoasă într-un mod unic.

Claudia încă se mai încrunta de uimire când îi sună mobilul.

— Scuză-mă, îi spuse Claudia lui Ruby, căutând prin geantă.

Lovi „Răspunde“.

— Mda? Ce?

Claudia plescăi.

— Uite, Marta, am fost destul de clară când ți-am spus că nu vreau să fiu deranjată cu chestiuni domestice în timpul zilei. Dacă Avocado are febră, descurcă-te.

Acoperi telefonul și i se adresă lui Ruby.

— Am nevoie de asta cum am nevoie de o gaură în cap. E bona. Complet nevrotică...

Apoi zise:

— Marta! Nu! Nu o lăsa să vomite pe fotoliu. E Ludovic al XV-lea, pentru numele lui Dumnezeu! Știi cât m-a costat să restaureze chestia aia?... Uite, chiar nu-ți dai seama că face toate astea doar ca să atragă atenția?... Nu, nu vin acasă. Refuz să fiu șantajată de un copil de doi ani. Trebuie să închid. Sunt într-o ședință importantă. Te sun eu.

Izbucnirea rece și tăioasă a Claudiei o lăsă pe Ruby cu gura căscată. Gândurile i se întoarseră la articolul din *Hello!* pe care îl citise în camera de așteptare de la St. Luke. Absolut fiecare propoziție se referea la Claudia ca la o persoană calmă, foarte spirituală, care se străduia să nu-și protejeze excesiv copilul adorat. Ruby începea să înțeleagă de ce Claudia fusese nominalizată la două Oscaruri în ultimii ani.

După ce își puse telefonul la loc în geantă, Claudia se întoarse spre Ruby.

— Am două bone pentru copilul ăla. Pe lângă salarii, primesc îngrijire medicală și stomatologică gratuită, o mașină și un televizor cu plasmă în camerele lor. E de presupus că toate astea le fac să arate o oarecare inițiativă, dar nu. În momentul în care mă întorc cu spatele, nu mai știu ce să facă.

Începu să-și rotească privirea.

— Cred că tot stresul ăsta începe să mă afecteze. Nu ai niște Kabbalah Spring – cu niște gheață și lămâie, poate?

Deși frigiderul era ticsit cu apă îmbuteliată și suc de fructe numai pentru alinarea celebrităților agitate, Ruby nu avea apă minerală Kabbalah Spring.

— Pot să îți ofer Perrier, zise.

— Asta e tot? reveni Claudia. Eh, cred că mă descurc.

— Am înțeles că o să naști copilul la St. Luke, zise Ruby în timp ce Claudia alterna sorbiturile de Perrier cu masajul cefei.

— Într-adevăr, la fel ca data trecută. Locul e o minune. La Avocado, soțul meu – de fapt, fostul meu soț – a adus lumânări parfumate. Am ascultat muzică de relaxare. În stadiile finale, moașa l-a convins chiar să-mi maseze vulva. N-aș putea să-ți spun cât de senzațional a fost. Nu credeam că e posibil să ai orgasm în timpul unei nașteri. Aici vorbim numai despre experiențe Zen, bineînțeles. Avocado a venit pe lume zâmbind și perfect relaxată. Simțeam că îi datorez asta.

Ruby a fost tentată să spună cât de păcat era că sentimentele ei referitoare la ceea ce îi datora copilului se schimbaseră în asemenea măsură, dar își ținu gura.

În timp ce Claudia își așează paharul pe teigheaua magazinului, mobilul îi sună din nou.

— Marta, zbieră Claudia, doar descurcă-te și gata, OK? Toți copiii fac febră și vomită. Nu vin acasă pentru că copilul meu are stomacul nițel deranjat.

Ruby se lupta cu lacrimile de-acum. Era posibil ca Claudia să aibă o zi liberă, dar bănuia că în ceea ce o privea pe sărăcuța Avocado, Claudia era mereu ocupată.

— Uite, poate că ar trebui să te duci, zise Ruby, după ce Claudia terminase de lătrat la Marta. Pot să-ți trimit niște costume de baie ca să le probezi acasă. Sunt convinsă că ai dreptate și că probabil nu e nimic grav cu Avocado, dar nu știi niciodată și sunt sigură că te-ai simți mai bine...

Claudia scăpă un oftat.

— Bănuiesc că ai dreptate. Mai bine m-aş duce să văd ce are, dar refuz să plec înainte de a proba câteva din costumele astea senzaţionale.

Şi zicând asta apucă vreo trei din raft şi se îndreptă spre cabinele de probă.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de altă măsură, fi zise Ruby.

Ştia că nu are voie să nu intre înainte de a fi chemată. Mai ales femeile celebre erau foarte precaute când venea vorba să fie văzute fără haine. Era evident de ce. Ştiau că în viaţa reală corpurile lor nici nu puteau fi comparate cu imaginile mult îmbunătăţite în Photoshop cu care apăreau în revistele mondene. A-i lăsa pe oameni să vadă că au „coajă de portocală” pe coapse exact ca toată lumea ar fi distrus mitul.

— Ah, ăsta portocaliu e absolut fa-bu-los! La fel şi cel mov! ciripi Claudia din cabină. O să iau două din fiecare.

Ruby merse în depozit să mai aducă nişte costume de baie. Când se întoarse, a trebuit să treacă prin faţa rândului de trei cabine de probă cu perdele trase. Judecând după strigătele care veneau din nişa pe care o ocupa Claudia, vorbea la telefon cu săraca Marta şi îi făcea viaţa un coşmar. La un moment dat, probabil că a gesticulat atât de larg încât mâna ei prinse perdeaua, făcând-o să alunece pe bară. O trase înapoi, aparent fără să-şi fi dat seama că Ruby văzuse în cabină. Întregul incident cu mişcarea perdelei a durat o secundă, dar a fost destul pentru ca ochii lui Ruby să

zărească abdomenul Claudiei. Minteia ei înregistrase că, în legătură cu sarcina, lucrurile nu stăteau tocmai cum ar fi trebuit.

Femeia purta un body de culoarea pielii cu săni mari și o burtă de gravidă de luna a șasea. Îi amintea de costumația lui Robin Williams din *Mrs. Doubtfire*. Ruby era atât de convinsă încât ar fi pus bani la bătaie. Dar de ce naiba se prefăcea Claudia că e însărcinată?

Tulburată și contrariată, Ruby se îndreptă înapoi spre teighea și începu să împacheteze costumele de baie pe care le adusese din depozit. Când Claudia ieși din cabină, era toată numai zâmbete. Nimic din expresia ei nu sugera că fusese „descoperită”. În mână ținea costumele de baie pe care le probase. Ruby le luă de la ea și continuă să împacheteze în liniște. Lipsa ei de cuvinte dezicea activitatea frenetică desfășurată în creierul ei. Era clar, o văzuse. Un stomac fals, corect? Da. Fără urmă de îndoială. Claudia îi înmână cardul ei de platină Amex și apoi începu să se uite printr-un coș de pe teighea cu botoșei tricoțați. Cât timp Ruby trecu cardul prin automat, gândurile i se tot amestecau. Dar privise în nișă pentru o secundă. Cum putea să fie atât de sigură pe ea după o întrezărire atât de scurtă? În mintea ei se forma o fantezie, în care depunea mărturie într-un tribunal în legătură cu ceea ce văzuse. Un avocat cu perucă spunea :

— Deci, doamnă Silverman, cât timp spuneți că ați privit așa-zisul stomac fals?

— Aaa, o secundă. Poate mai puțin.

— O secundă sau mai puțin? Înțeleg. Deci sunteți pregătită să jurați solemn că această femeie purta un stomac fals bazându-vă pe faptul că ați privit abdomenul ei pentru cel mult o secundă, poate mai puțin. E decizia dumneavoastră, membri ai juriului...

Pur și simplu nu avea nici o noimă. Ruby trebuie să se fi înșelat. O privi pe Claudia semnând chitanța de la cartea de credit. Apoi îi înmână costumele într-o pungă Les Sprogs.

— La revedere, spuse Ruby. Sper să vă revedem curând.

— Aveți cuvântul meu. Am nevoie de atâtea lucruri pentru acest bebeluș. Vă asigur că nu m-ați văzut pentru ultima dată.

Stela ar fi fost entuziasmată.

— Sper că Avocado se va simți mai bine când veți ajunge acasă.

Dar Claudia nu auzi. Pe fereastra magazinului văzuse un taxi trăgând pe dreapta și tocmai făcea un sprint remarcabil ca să îl prindă.

Capitolul 8

Ruby își petrecuse restul dimineții frământându-se și muncindu-și mintea în legătură cu ceea ce văzuse în cabină. Era atât de preocupată încât, atunci când unii clienți se apropiaseră cu o rugămintă, au trebuit să se repete ca să îi remarce.

Apoi, în jurul prânzului, când răsfoia un catalog care ajunsese în acea dimineață de la un fabricant parizian de lenjerie pentru gravide, a avut o revelație. „Bineînțeles, asta era!” mormăi Ruby pentru sine, privind poza unui model însărcinat, pozând în lenjerie. Cum de a avut nevoie de atâta timp ca să-și dea seama? Claudia nu purta un stomac fals. Era un fel de cingătoare pentru gravide, identică cu cea la care se uita acum. În anii '60 și '70, majoritatea femeilor însărcinate purtau așa ceva. Aveau un săculeț elastic din plasă, care era de ajutor în susținerea sarcinii. Patruzeci de ani mai târziu, tocmai începeau să redevină faimoase în Europa – mai ales în Franța și Italia. Ultimul film al Claudiei fusese filmat în Franța. Trebuie că își cumpăraseră cingătoarea de acolo. Articolul mai avea până să prindă în Marea Britanie, dar, având în vedere

domeniul în care lucra, lui Ruby nu-i venea să creadă că nu recunoscuse o cingătoare pentru gravide când zărise una.

Abia aștepta să-i povestească întâmplarea lui Chanel. O s-o apuce o criză de isterie când o să afle că Ruby a fost destul de nătângă încât să creadă că Claudia ar fi în stare să se prefacă însărcinată.

Între timp, îi telefonă în New York Stellei ca să îi dea vestea că Claudia trecuse pe la magazin să-și cumpere costume de baie.

— Poftim? A cumpărat doar costume de baie? Ce rost are? Presupun că te-ai oferit să închizi magazinul ca să-și poată aleage restul leietei în intimitate totală?

— De fapt, nu. N-am făcut asta. A spus că va reveni și n-am vrut s-o bat la cap. Din experiență proprie, celebritățile nu reacționează bine la vânzători insistenți.

— Să te oferi să închizi magazinul este departe de a fi o insistență, i-o trânti Stella. Pur și simplu i-ai fi flatat Claudiei egoul. Cum de nu poți să-ți dai seama de asta? Se pare că trebuie să-ți explic și cele mai simple lucruri. Uneori, Ruby, chiar mă îndoiesc de capacitatea de a conduce un magazin exclusivist ca Les Sprogs. Trebuie neapărat să îți revizuiеști ideile. Acum te las. Am o întâlnire la micul dejun.

Și, spunând asta, închise telefonul.

Ruby se holbă la receptor.

— Mulțam, Stella. Sunt mereu încântată că mă bucur de sprijinul tău.

Chanel a apărut la magazin cu puțin înaintea orei două. Ruby, care era ocupată cu

servirea unei cliente însărcinate în ultimele luni, o privi pe Chanel și, într-o clipită, îi dispăruseră din minte toate gândurile de asta la o bârfuliță cu ea. Reieșea clar, judecând după fața roșie a lui Chanel și după ochii umflați și măriti, că veștile primite de la noul lor doctor nu au fost dintre cele bune și că, de data asta, Chanel a dat drumul lacrimilor.

Craig venise cu ea, iar brațul său era strâns în jurul umărului ei. Înălțimea lui și constituția de jucător de rugby reușeau întotdeauna să pună în umbră până și silueta scundă și plinuță a lui Chanel, dar azi era chiar și mai evident. Cum îi zâmbea de sus pe sub freza scurtă și vioaie, care mereu arăta de parcă frizerul l-ar fi tuns cu ciobul, părea un uriaș prietenos care proteja un copil fragil și nefericit.

— Vin într-o secundă, zise Ruby, privindu-i îngrijorată.

Cât de repede s-a putut, a îndesat un aparat de sterilizare într-o pungă mare Les Sprogs și l-a împins pe tejghea către clientă.

— Poștiți. Veți primi prin poștă și noul catalog atunci când sosește.

Femeia îi adresă mulțumiri și porni către ușă. Ruby s-a dus spre Chanel și Craig.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, aproape în șoaptă.

Și-a dat seama că era o întrebare stupidă atâta timp cât știa răspunsul, dar nu se putuse gândi la alta.

— Oh, știi, zise Chanel înghițind greu, dar în același timp străduindu-se să pară optimistă, doctorul... aaa... ne-a spus-o cât de delicat s-a putut.

Vocea îi cedă la ultimul cuvânt și începu să își muște buza de sus. Craig o strânse în brațe și îi zâmbi încurajator. Avea aceeași stare ca și ea. Părea hotărât să rămână optimist, dar Ruby a observat că era la fel de tulburat.

— Tipul ăsta nou a fost cam de aceeași părere cu cel de dinainte, zise Craig, continuând să povestească. Rugase să i se trimită prin fax analizele noastre. După ce le-a citit, ne-a spus că nu prea are nici un rost să continuăm cu fertilizarea in vitro. Ne-a sugerat să ne gândim la adopție, nu, iubito?

— Dar cu siguranță mai sunt și alți specialiști în fertilizare, zise Ruby, simțind o nevoie impetuoasă de a le reda speranțele pe care doctorul le răpise. Adică, v-ați gândit să mai încercați la St. Luke sau să luați în considerare o vizită în America?

— Doctorii care ne-au consultat sunt doi dintre specialiștii de renume mondial, spuse Craig. Dacă ei spun c-ar fi timpul să renunțăm, atunci cam ar trebui să ne resemnăm.

Exact atunci a început să sune telefonul. Ruby și-a dat seama că era a doua oară în ultima vreme când telefonul suna în timp ce Chanel îi dădea vești proaste. Ca și data trecută, Ruby era mai mult decât pregătită să-l lase să sune, dar, din nou, Chanel insistă ca ea să răspundă.

Nervoasă din cauză că a fost nevoită să abandoneze conversația cu Chanel și Craig, Ruby s-a întors în spatele teighelei și a ridicat receptorul de lângă casa de marcat.

— Bună ziua, Les Sprogs, zise ea, conștientă de faptul că vocea îi suna un pic searbădă și lipsită de caracteristicul ei șarm voios.

— Bună, Ruby?

— La telefon.

— Bună, Ruby, sunt eu, Sam Epstein. Îmi cer scuze că te deranjez la serviciu. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că este închis.

— Oh, bună, Sam. Ce mai faci?

În ciuda tuturor îndoielilor pe care le avea în privința sa, era fericită că sunase, dar, în același timp, îngrozitor de conștientă de cât de surprinsă părea.

— De fapt, telefonul meu nu e închis. I se tot descarcă bateria. Trebuie neapărat să-mi cumpăr unul nou.

— Ascultă, mă întrebam dacă ești liberă într-o seară săptămâna asta. Mă gândeam că poate am putea merge să vedem un film. Sau doar să bem ceva, dacă vrei.

Privi înspre Chanel și Craig. Amândoi păreau atât de nefericiți. Inima lui Ruby suferea alături de ei.

— Sam, nu vreau să par nepoliticoasă, dar ai sunat într-un moment foarte nepotrivit. Sunt aici niște prieteni de-ai mei. Tocmai au primit niște vești foarte neplăcute...

— Înțeleg perfect. Nu-i nici o problemă. Te sun din nou altădată.

— Ar fi grozav. Ne auzim curând, OK?

— Cu siguranță.

Ruby a închis telefonul și s-a întors la Chanel și Craig.

— Îmi cer scuze, zise, hotărând să nu le spună că Sam a sunat.

Nu era nici pe departe momentul potrivit.

— Deci, ziceați că doctorul v-a sugerat adopția.

Chanel încuviință.

— Da, zise ea degajată, dorind să-i liniștească pe toți trei, deși nu reuși. Și cu siguranță ne vom gândi la asta. Adică un copil adoptat este un străin la început, dar cu timpul stabilești o legătură cu el și, în final, e exact același ca și cum ai avea propriul tău copil. Și sunt atâția copii nedorți, nerăbdători să aibă o mamă și un tată care să-i iubească. Craig e de acord, nu-i așa, Craig?

— Vom vedea, îi zise tandru.

Se întoarse spre Ruby.

— Uite, s-au întâmplat destule azi. Te superi dacă-mi duc doamna acasă? Cred că i-ar prinde bine puțin timp liber.

Ruby a făcut tot posibilul pentru a o convinge pe Chanel să-și ia liber toată săptămâna, dar, ca de obicei, Chanel i-a spus că serviciul o facea să se simtă în putere și sănătoasă și că nici nu voia să audă de un miniconcediu.

— Puțină odihnă – doar până mâine – e tot ce-mi trebuie. Sincer.

— OK, dacă ești sigură.

— Sunt sigură.

Ruby îi aruncă lui Craig o privire oarecum disperată, ca și cum i-ar fi zis „Ce te faci cu ea?”. El a răspuns ridicând din umeri. Era clar că, la fel ca și Ruby, credea că nu are nici un sens să se certe cu ea.

Zilele următoare, Chanel părea că se chinuie să-și țină sentimentele în frâu. De fiecare dată când se uita în gol sau părea extrem de tristă, Ruby o întreba cu blândețe dacă voia să discute despre asta, dar întotdeauna Chanel o îndepărta, ciripind „Lasă, nu te îngrijora, sunt în regulă“. Ruby știa că era oricum, numai în regulă nu. Mai știa și că, dacă o pisa să-i vorbească atunci când ea nu voia, Chanel s-ar enerva.

Dacă n-ar fi salvat-o Ronnie, Chanel s-ar fi putut cufunda într-o depresie de proporții. A intrat în magazin într-o după-amiază, când se întorcea de la masa de prânz luată cu una dintre amicele sale. Ruby nu era acolo pentru că plecase la St. Luke să lase câteva fotografii de pașaport astfel încât spitalul să-i introducă actul de identitate în baza de date. Uitase să-i spună mamei sale că Chanel și Craig au renunțat la fertilizarea in vitro. Dacă și-ar fi amintit, i-ar fi sugerat lui Ronnie – a cărei burtică începea să se vadă – că, pentru a-i proteja sentimentele lui Chanel, ar fi mai bine să stea departe de magazin câteva săptămâni.

Când Ruby s-a întors de la St. Luke, era după ora închiderii. Ronnie și Chanel se aflau în micuța bucătărie a magazinului. În secunda în care le-a văzut pe cele două împreună, a intrat în panică. După ce le-a salutat, s-a uitat după semne de supărare și apăsare pe fața lui Chanel, dar nu era nici unul. De fapt, arăta chiar foarte veselă. Mai mult, în timp ce Ronnie pleca, Chanel i-a dat un pupic și a îmbrățișat-o călduros.

— Mulțumesc atât de mult, i-a spus lui Ronnie. Discuția asta a însemnat o mare schimbare. Deja încep să mă simt mai bine.

După ce Ronnie a plecat — ducând un mostrar de culori organice pastel — Chanel i-a spus lui Ruby despre ce au discutat. Se pare că Ronnie a convins-o să caute un consilier la care să apeleze pentru a încerca să se obișnuiască cu ideea infertilității.

— Mama ta e senzațională. Mi-ar plăcea să pot vorbi cu propria mamă așa cum vorbesc cu ea. Ești atât de norocoasă că o ai. A înțeles perfect cum mă simt, pentru că își amintește că i s-a spus că trompele ei erau blocate și că nu va mai putea avea copii. Ea crede că-mi deplâng fertilitatea pierdută și mi-a recomandat o terapeută pe care o cunoaște.

Ruby a întrebat-o dacă are de gând s-o sune.

— Am sunat-o deja când mama ta era aici. Am programare săptămâna viitoare.

În seara aceea, Ruby a sunat-o pe Ronnie pentru a-i mulțumi că o ajutase pe Chanel.

— Nici o problemă. M-am bucurat să o ajut. Mi-a povestit despre întrunirile astea pe care o să le susții la St. Luke. Chiar par a fi foarte utile pentru afacere.

Ruby i-a explicat.

— Sunt foarte emoționată, totuși. N-am mai făcut niciodată una ca asta.

— O să fii grozavă, nu-ți face griji. Știi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că ar trebui să nasc copilul ăsta la St. Luke. Pare un loc minunat și tatăl tău e de acord întrutotul. Doar de n-ar costa atât de mult!

Câteva zile mai târziu, Ruby organiza prima întrunire. Era atât de îngrijorată că va întârzia, încât a plecat de-acasă mult, mult prea devreme și a ajuns la spital la zece – cu o jumătate de oră înainte de ora la care era fixată întrunirea. Când sosi în camera care i-a fost alocată, Jill McNulty se afla deja acolo, aranjând scaunele într-un cerc perfect și învărtindu-se în jurul mesei cu răcoritoare.

— Avem cafea, ceai, suc de portocale și apă. Cred că sunt destule.

Ruby i-a mulțumit pentru ajutor și i-a spus că era convinsă că totul va fie bine.

— Știi ce am uitat? Apa minerală.

— Te rog să nu-ți faci griji. Sunt sigură că invitații se vor mulțumi cu cea plată.

— Nu-i nici un deranj să mă duc până la cantină și să aduc câteva sticle.

— Uite cum facem, dacă e cineva căruia nu-i place apa plată, mă duc și aduc și apă minerală.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de mine. Sunt la capătul coridorului.

— Nu-ți face griji, îi zise Ruby zâmbind.

Îi plăcea Jill, dar se întreba dacă nu cumva foiala ei permanentă li se părea colegilor puțin cam obositoare.

Jill a dispărut înapoi în biroul ei, dar nu înainte de a rearanja câteva lingurițe împrăștiate aiurea.

Exceptând câteva femei îmbrăcate în costum și un viitor tată casnic cu urme de lanțuri de bicicletă în jurul marginilor pantalonilor, care venise trimis de soția sa director de ziar, cele aproximativ cincisprezece femei care au venit la întrunirea cu Ruby erau exact așa cum se așteptase. Erau sfrijite, Pilatate¹ și yogacizate, membre ale cercului de bogătașe ale căror burtici aspectuoase erau perfect asortate cu șuvițe Fulham ultimul răcnet, genți Fendi și cizmele Ugg.

Erau un grup vorbăreț, destul de prietenos totuși, și, ca să fie obiectivă, se gândi Ruby, nu erau mai puțin nerăbdătoare decât alte viitoare proaspete mămici. Nu se mai puteau sătura de sfaturile lui Ruby cu privire la suțiile pentru gravide, camerele video pentru supravegherea bebelușilor sau scaunele de mașină pentru sugari.

Singura dată când conversația a devenit puțin searbădă a fost atunci când a încercat să pună în discuție problema scutecelor din material versus cele de unică folosință. Toate au optat pentru cele textile, pe motiv că gropile de gunoi gemeau deja de materiale non-biodegradabile. Ruby era, totuși, sigură că ele ar fi fost mult mai puțin dornice să predice integritatea morală dacă nu și-ar fi permis să angajeze bone care să curețe căcățelul bebelușilor de

1. De la Pilates, sistem de fitness introdus de Joseph Pilates în anii '20.

pe scutecele textile oh-atât-de-nepoluante și de bune pentru mediul înconjurător.

Când întrunirea a luat sfârșit, Ruby le-a invitat pe viitoarele mămică să-și arunce privirea peste rafturile cu haine pentru bebeluși și gravide. Hainele – împreună cu rafturile – fuseseră aduse de curier cu o zi înainte. Le-a explicat clientelor că articolele mai mari, cum ar fi pătuțurile pentru copii sau căruțurile pot fi comandate din catalogul Les Sprogs.

Cât timp toată lumea scotea oooo-uri și aaa-uri – mai ales datorită costumelor guatemaleze pentru bebeluși, a șalurilor din cașmir pentru botez și a așternuturilor extrem de costisitoare din bumbac organic – Ruby a fost de-a dreptul surprinsă, gândindu-se cât de răsfățate erau aceste femei și cât erau de străine de viața unei femei obișnuite.

Ascultând-o pe o tipă numită Plum vorbind la telefon cu antrenorul ei de fitness, Ruby era din ce în ce mai sigură că vrea să-și mute afacerea departe de Kensington și Chelsea – direct pe boulevard.

Existau deja companii de modă de renume mondial care au recunoscut că adaosul comercial pentru cașmir și bumbac organic era mult prea exagerat și voiau să riște reducerea profiturilor vânându-le mai ieftin. Ea ar fi putut face la fel. Ruby era de neclintit; ceea ce a făcut Body Shop pentru cosmetice, ea putea face pentru hainele de gravide și bebeluși.

Era mulțumită de cum a decurs întrunirea. În ciuda emoțiilor, a fost directă, coerentă și

chiar a reușit să facă grupul să râdă, comparând pompele pentru sâni cu mașinile de muls.

— Cel puțin alăptatul te ajută să slăbești, zise Plum-cea-cu-antrenorul-de-fitness la un moment dat.

Femeia era atât de slabă încât, dacă se întorcea în profil, doar burtica de sarcină ar fi fost vizibilă.

Ăsta a fost momentul care a declanșat o discuție generală, în care toată lumea a început să se plângă în legătură cu cât de mult s-au îngrășat în timpul sarcinii.

— Dacă nu ies din spital în lenjeria cu talie joasă de la Chloe, mor, zise cineva.

Ruby aștepta râsetele ironice, însă nu s-a auzit nici unul. În schimb, restul grupului a dat aprobator din cap.

— Acum mănânc doar fructe și brânzică de casă, zise Plum. Îmi permit să mă îngraș doar patru kilograme jumate, nu mai mult.

— Dar toate cărțile spun că te poți îngrășa în timpul sarcinii chiar și cu 14 kilograme, zise Ruby, șocată de ceea ce a auzit.

Comentariul ei a fost întâmpinat cu icnete de groază.

— Uite, îi spuse lui Ruby o femeie cu o brățară Kabbalaheză roșie, ai văzut fotografiile starurilor ca China Katz în timp ce plecau de la St. Luke după ce au născut. Ai idee ce presiune se exercită asupra femeilor ca să rămână slabe în timpul sarcinii?

— Dar femeile astea sunt staruri de cinema, protestă Ruby. De corpuri le depinde succesul

carierii lor. Cu siguranță că noi ne putem permite să ne relaxăm în timpul sarcinii!

— Ai zice. Dar uite-aici.

Femeia Kabbalaheză a luat un exemplar din revista *For Her* și i l-a înmănat lui Ruby. A citit coperta:

„În revistă: Cum se menține Claudia Planchette atât de slabă în timpul sarcinii... plus planul nostru dietetic special care te ajută să fii exact ca ea și să oprești acumularea kilogramelor nedorite“.

Ruby a căutat interviul Claudiei Planchette. Întrebată cum se menține atât de slabă pe durata sarcinii și cum de a părăsit spitalul fără cea mai mică urmă de burtică postnatală, actrița a declarat:

„Le datorez totul genelor. Mănânc cât un porc în timpul sarcinii și nu mă îngraș deloc. După naștere, pielea și mușchii mei își reiau imediat forma. Sunt pur și simplu foarte norocoasă“.

— Vezi, asta e concurența, zise Plum. Și după naștere am de gând să alăptez și să urmez o cură de slăbire în același timp. Toată lumea spune că este singura modalitate de a scăpa de kilogramele în plus.

Din nou s-a auzit un cor de aprobări.

Ruby și-a clătinat capul disperată. Femeile astea se îngrijorau excesiv de mediul poluat și de cum ar putea produsele chimice să le afecteze sănătatea copiilor, dar erau, totuși, pregătite să-și refuze lor și copiilor încă nenăscuți hrana de care aveau mare nevoie.

Plum s-a uitat la ceas.

— Ups, am întârziat la cursul de tricotat. Chiar trebuie să plec.

A spus că i-a plăcut foarte mult discuția cu Ruby și a ieșit. Restul femeilor au rămas la ceai și la cafea decofeinizată, dar apoi și ele au început să se risipească.

Deși vânduse haine și mobilă pentru copii în valoare de mii de lire într-o oră, Ruby se simțea tristă și tulburată. Știa că grupul ăsta de femei nu era un caz izolat. Trebuie că erau mii de gravide care se infometau doar ca să încapă iar în blugi imediat după naștere. Ceea ce o scârbea și mai tare era că revistele pentru femei le încurajau în mod evident.

Ruby străbătea recepția, îndreptându-se spre ușile principale, când a văzut-o pe Ronnie venind spre ea. Ce naiba căuta mama ei aici? Ronnie i-a observat privirea surprinsă.

— Da, știu, nu-mi spune, răsă Ronnie, atrăgându-i fiicei sale atenția asupra șorțulețului din pânză topită pe care îl purta peste blugi. Anii '70 au revenit, cu tot cu moda rochițelor. Am găsit-o într-un magazin vintange. Nu e fabuloasă? Reușește să-mi ascundă burtica și, în același timp, mă face să mă simt ca la 16 ani.

— E drăguță, dar nu asta voiam să zic. De fapt mă întrebam ce te aduce pe-aici.

— A fost o chestie de moment. Am sunat și am rezervat un tur al salonului de nașteri. O fată încântătoare tocmai mi l-a arătat și trebuie să recunosc că am fost foarte impresionată. Tatăl tău mă tot bate la cap cu schimbatul

spitalelor. Nu are încredere în cel din cartier. Crede că din cauza vârstei mele ar putea exista complicații.

— Mi-aș fi dorit să știu că vei fi aici. Ai fi putut veni la întrunirea mea.

— Așa e, astăzi a fost. Cum a mers?

— Chiar bine, dacă pot spune asta fără a mă lăuda.

— Vezi, ți-am zis că vei fi grozavă. Îmi pare rău că am ratat-o, dar nu aveam cum să particip. Fata care mi-a fost ghid a aranjat o întâlnire și cu o minunată doamnă obstetrician. E cam de vârsta mea, și specialitatea ei sunt femeile mai în vârstă.

Ruby credea că ar putea fi Jane, dar era altcineva, o anume doctoriță Beech.

— Sunt vești nemaipomenite! Chiar se ocupă de tine aici.

— Cred că ai dreptate. Doctorița Beech pare foarte atentă și inspiră încredere, așa că am decis să apelez la ea.

Tocmai îl sunase pe Phil ca să îi dea vestea.

— E extrem de încântat că am decis să schimb spitalul, dar mă simt atât de vinovată. Asta înseamnă că va fi nevoit să încaseze un depozit de pensie pentru a-mi plăti tratamentul.

Ruby a râs și a spus că nu pot fi prea mulți bărbați de 50 de ani care să apeleze la planurile lor de pensii pentru a plăti nașterea propriului copil la o clinică privată.

Ronnie a râs.

— Știu. Ironia încă nu-l slăbește. Oricum, după ce am plecat de la doctor, m-am dus să

asist la o oră de curs prenatal... Doamne, ce slabe sunt femeile! Lucrurile s-au schimbat atât de mult de când te-am avut pe tine. Nimeni nu mai mănâncă nimic zilele astea. E înspăimântător. Am intrat mâncând o gogoasă pe care tocmai o cumpărasem, și oamenii se uitau la mine de parcă aș fi avut lepră. Doar Dumnezeu știe ce rău le fac copiilor.

Ruby a dat din cap în semn de aprobare și i-a povestit lui Ronnie despre articolul din *For Her*. Ronnie a schițat o grimasă. „Oare cine a decretat că singura modalitate în care femeile mai pot fi acceptate este să fie slabe moarte? Chiar și atunci când sunt însărcinate?”

— Dumnezeu știe, zise Ruby, clătinând din cap. Și cum a fost cursul?

— Fantastic. Am stat de vorbă cu profesoara după aceea și mi-a spus că, în ciuda vârstei mele, nu vede nici un motiv pentru care bebelușul acesta n-ar fi o experiență cu adevărat specială.

Ruby nu a vrut să pară jalnic de tristă, dar, înainte să le poată opri, colțurile gurii s-au îndreptat mult în jos.

— Oh, scumpo, nu că tu nu ai fi fost specială. N-o să uit niciodată nașterea ta. Știam că sarcina asta îți va ridica probleme. Poate că ar trebui să discuți cu cineva ca să le lămurești.

— Mamă, nu-ți mai face griji, sunt bine, o domoli Ruby. Nu trebuie să discut cu nimeni. Sincer. Recunosc că ideea de a avea o surioară sau un frățior mi se pare în continuare ciudată, dar sunt convinsă că mă voi obișnui cu asta.

— Știu, draga mea, dar poate că nu îți e ușor și vreau să îți minte că tu ai fost primul meu copil. Primul este întotdeauna special. Dar pe atunci te rădeau, îți făceau o clismă și te îndopau cu medicamente. Acum mi s-a zis că pot să nasc în apă, cu lumini discrete, ascultând muzică de relaxare.

Ochii i s-au lărgit de încântare.

— Rubes, nici nu-mi vine să cred cât de grozavă este profesoara asta.

Mai întâi le-a pus să exerseze respirația pentru pântec. Apoi a urmat salutul soarelui pentru a-și încălca trupul cu energie.

— Și săptămâna viitoare o să începem lucrul la mantrele pentru naștere, care sunt bazate pe cântece tibetane. Dar asta nu e tot...

S-a uitat împrejur să verifice dacă nu e cineva care o poate auzi.

— N-o să ghicești niciodată cine frecvențează cursul.

— Cine?

— Claudia Planchette. Știi tu, starul de cinema. E atât de frumoasă. Vreau să spun că „splendidă” nu e cuvântul potrivit.

— Știu. A venit la magazin zilele trecute. Știam că va naște la St. Luke. Cum ți s-a părut?

Ronnie a strâmbat din nas.

— Nu cine știe ce. Ca să fiu sinceră, cred că puțin cam snoabă și cam plină de ea. Mă tot întrebam ce caută acolo. Chiar părea să se fi izolat de restul grupului. Pe de altă parte, poate că eu sunt cea care are probleme și în subconștient mă simt amenințată de femei frumoase, de mare succes. Oh, și mai e ceva.

— Ce?

— Păi, la un moment dat a plecat din sală ca să răspundă la telefon. Judecând după conversație, trebuie să fi fost un apel de la bona care are grijă de fetița sa. Claudia a bruscato serios pe săraca fată. Nu mi-ar plăcea deloc să lucrez pentru ea. N-am auzit toată conversația pentru că fugise pe coridor, dar am impresia că Claudia nu e extrem de preocupată de fiica sa.

Ruby i-a povestit mamei sale conversația pe care Claudia a avut-o cu bona în ziua în care a venit la Les Sprogs.

— Am rămas cu impresia că Claudia nu e chiar cea mai bună mamă din lume.

— Dar n-ai zice-o niciodată, zise Ronnie, dacă ai judeca după interviurile pe care le dă prin ziare.

Cele două femei au părăsit clădirea spitalului și s-au îndreptat spre parcare. Se apropiau de mașina lui Ronnie când au observat ultimul model de Jaguar parcat în fața scărilor spitalului, la volanul său aflându-se un șofer. În clipa următoare, Claudia Planchette a ieșit din spital și a început să coboare treptele spre mașină. Înainte de a fi ajuns acolo, una dintre ușile din spate ale mașinii s-a deschis și o fetiță de vreo trei ani – probabil Avocado – a sărit din mașină, a fugit spre Claudia și s-a aruncat la ea. Claudia s-a strâmbat, a apucat zdravăn copilul de încheieturi și s-a întors spre bona care o urmase pe Avocado afară din mașină.

— Marta, acești pantaloni pentru gravide sunt un unicat de la Donna. Nu ți-am spus să

nu o lași pe Avocado să se apropie de mine când are mâinile mânjite cu ciocolată?

Dintr-odată, nu unul, ci trei paparazzi au apărut de nicăieri. Fără să piardă vreo secundă, fața Claudiei a afișat un zâmbet de seară de Oscar care îți lua ochii. Și-a ridicat copilul de jos și Avocado a început să mânjească topul mamei ei cu și mai multă ciocolată. De data asta, Claudia nu a observat-o sau s-a prefăcut că nu o observă.

— Zâmbește, scumpo, gânguri spre Avocado, zâmbește.

Când micuța a devenit timidă și, în loc să zâmbească, și-a îngropat fața în umărul mamei sale, expresia Claudiei a împietrit. A plasat imediat copilul bonei. În timp ce Avocado era îngrămadită iar în mașină, zâmbetul Claudiei a revenit și actrița a început să-și fluture părul și să pozeze pentru fotografi.

Ruby și mama sa au schimbat priviri îngrijorate și tulburate. Amândouă erau aproape de a izbucni în lacrimi.

— Ce viață tristă și lipsită de dragoste trebuie să ducă sărmanul copil, zise Ronnie. Dar de ce ar vrea un altul, dacă cel pe care îl are deja e o pacoste atât de mare pentru ea?

— Din două motive. În primul rând, bebelușii sunt în vogă la Hollywood. Un portbebe e cel mai tare accesoriu al sezonului. N-ai văzut articolele alea mârșave din *Vogue*, în care au spus că bebelușii sunt ultimul răcnet? Și, în al doilea rând, să pozezi ca mamă perfectă este o reclamă genială. Nu numai că este o vedetă de cinema, dar este și un model demn de urmat pentru admiratoare.

— Dacă ar ști, zise Ronnie, clătinând din cap. Ți-ai dori doar s-o poți ajuta pe micuță.

— Nu-i așa?

— E clar că femeia aia are nevoie de ajutor. Dacă mă întrebi pe mine, n-a fost iubită de părinți și acum, ca părinte, nu poate să-și exprime dragostea pentru că nu a învățat niciodată cum.

A inspirat adânc.

— Totuși, noi nu putem face nimic... Ești încă liberă pentru cină săptămâna viitoare? Mătușica Sylvia își aduce noul partener.

Ruby a spus că poate veni.

— Oh, apropo, am uitat să-ți mulțumesc pentru CD-ul de afirmare. E... foarte interesant.

Considera „interesant” cuvântul cel mai diplomatic pe care îl putea folosi. N-avea de gând s-o supere pe mama sa spunându-i că, deși le-a recitat, credea că afirmațiile erau aberații.

— Pe bune? Asta-i grozav. Eram îngrijorată, pentru că de obicei râzi de chestiile New Age.

Ronnie i-a propus să meargă la o cafea, dar Ruby trebuia neapărat să se întoarcă la magazin.

— Chanel a stat singură toată dimineața și, pe deasupra, trebuie să plec devreme ca să merg la circumcizia lui Connor... Apropo, care e tradiția? Cumperi un cadou? Ultima dată când am fost la o circumcizie aveam vreo 18 ani și am mers cu tine și cu tata. Ce am cumpărat?

Ruby și-a imaginat cum se apleacă deasupra pătuțului lui Connor și îi spune:

— Felicitări pentru pierderea prepuțului.
Poftim un stilou.

Ronnie nu-și amintea exact ce au cumpărat, dar probabil un tort, nu ceva pentru copil.

S-a întors la magazin și a lucrat până la trei jumătate. Apoi s-a dus acasă să se schimbe pentru circumcizie, care urma să înceapă la cinci.

În timp ce conducea spre casă, Ruby a devenit din ce în ce mai supărată din cauza săracuței Avocado. Într-un sfârșit, s-a forțat să se gândească la altceva. Gândurile i s-au îndreptat către Sam Epstein — cum i s-a întâmplat de mai multe ori în ultimele zile. În ciuda promisiunii sale de a o suna din nou, nu a făcut-o. Nu avea nici o îndoială că a interpretat maniera sa nonșalantă de a vorbi la telefon drept o impolitețe și că de fapt nu voia să se vadă cu el. Își dorea atât de mult să își ceară scuze și să explice lucrurile, povestindu-i despre Chanel și Craig. La fiecare vizită pe care a făcut-o la St. Luke pentru legitimație a sperat că se va întâlni cu el, dar nu s-a întâmplat așa.

Totuși, o parte din ea nu voia să audă de el. Asta însemna că nu putea îndura umilința de a-i explica faptul că mințise în legătură cu timbrul ei vaginal.

Bineînțeles, ultima oară când s-au văzut, atunci când a invitat-o la prânz, și-a făcut curaj și decisese să-i spună adevărul. Dacă ar fi sunat să o invite în oraș — fapt cam improbabil acum —, ar fi trebuit să revină în acea stare

de spirit. Era doctor, la urma urmei. Probabil că întreaga poveste i s-ar părea groaznic de amuzantă. Desigur că nu era atât de fragilă emoțional încât să nu suporte să se rădă pe seama ei.

Acasă, Ruby a stat în fața șifonierului, întrebându-se care era ținuta potrivită pentru o circumcizie. Era un eveniment religios, așa că nu se putea purta nimic prea decoltat. Roșul era clar exclus. Negrul era de departe prea melancolic. Sugera ori că erai în doliu pentru bucata de penis pierdută sau, chiar mai rău, anticipai că rabinul va avea un accident catastrofal cu cuțitul. De asemenea, mama lui Fi va purta, desigur, negru pentru a arăta cât de mult dezaproba circumcizia lui Connor.

În sfârșit, Ruby a hotărât să nu riște și a ales un costum roz pal din tweed, cu franjuri înguste în jurul umerilor și manșetelor. Părul ei, care avea tendința de a se ondula, putea fi îndreptat, dar nu era timp. În schimb, l-a prins la spate.

Înainte de a pleca, a intrat în baie pentru a căuta o pastilă împotriva durerilor de cap. Și-a petrecut după-amiaza organizând stocurile. Depozitul era mic și neaerisit și avea mereu dureri de cap când stătea acolo. De obicei, o slăbeau pe drumul spre casă, dar de data asta nu s-a întâmplat așa.

A scotocit prin dulăpiorul din baie și și-a dat seama că nu mai avea deloc nici Advyl, nici Tylenol. Tot ce a putut găsi erau niște analgezice cumpărate pe rețetă, rămase acolo de când și-a lovit umărul în timp ce rearanja

vitrina. Și-a turnat un pahar cu apă și a înghițit câteva. S-a gândit că, din moment ce data de expirare de pe cutie trecuse cam de șase luni, pastilele și-au mai diminuat efectele.

Traficul orei de vârf a fost aglomerat tot drumul spre Fullham. Pe deasupra, a mai nimerit și o coadă de zece minute la Patiseria Valerie. Totuși, mulțumită analgezicelor, durerea de cap i-a dispărut, ceea ce era o ușurare.

În ciuda tuturor obstacolelor, a reușit să ajungă acasă la Fi la cinci și câteva minute. Deși a întârziat puțin, s-a îngrijorat, gândindu-se că ceremonia a început deja. Până acum, fără supravegherea lui Ruby, Bridget ar fi putut să provoace tot soiul de dezastre. În plus, să vii mai târziu era o impolitețe groaznică, deoarece ar fi însemnat ca Ruby să întrerupă ceremonialul și să atragă atenția asupra sa.

După ce și-a parcat mașina, a sprintat în josul străzii – cât de rapid îi puteau permite tocurele roz de piele întoarsă. S-a oprit în fața porții și și-a căutat mobilul prin geantă. Trebuia să îl pună pe silențios astfel încât să nu existe posibilitatea de a suna în timpul ceremoniei. Când și-a găsit telefonul, a descoperit că nu mai era nevoie, deoarece bateria era iarăși descărcată.

Ușa din față a casei lui Fi era deschisă. Zgomotele dinăuntru indicau faptul că ceremonia încă nu începuse. După un mic suspin de ușurare, a pășit înăuntru casei, unde nasul i-a fost asaltat instantaneu de aroma de delicatese proaspete. În ciuda mulțimii de oameni adunați în sufragerie, a putut să întrezărească bufetul. Era încărcat cu munți cu covrigei, fără

a pune la socoteală platourile cu aperitive, somonul afumat, salata de varză și heringul murat.

Inițial, Ruby a avut impresia că invitații erau doar rudele evreiești vârstnice ale lui Saul. Doamne micuțe, văduve ușor aduse de spate, cu părul de culoarea vatei de zahăr și machiate un picuț cam aiurea, alături de bărbați vârstnici, care purtau pălării de fetru și jachete bej. A ascultat câteva frânturi de conversație despre belșugul bufetului și despre cât trebuia să aștepți până primeai o cană cu ceai.

Părinții lui Saul se aflau în capătul opus al sufrageriei și încercau, reușind doar parțial, să îl țină pe Ben ocupat cu diverse jucării. Au zărit-o și i-au făcut cu mâna. Ruby a decis că ar fi fost imposibil să își croiască drum prin mulțime ca să ajungă lângă ei, așa că le-a răspuns la salut și a murmurat „mazeltov“.

În sfârșit, Ruby s-a întâlnit și cu câteva dintre rudele lui Fi. Arătau nedumerite și nu păreau deloc în apele lor. Era destul de evident că nici unul dintre ei nu mai participase la vreo circumcizie și nu știau sigur la ce să se aștepte.

Fi, Saul și copilul nu erau de găsit. Ruby i-a suspectat că se aflau la etaj și că Fi avea dubii în privința circumciziei.

Deși Fi a susținut mereu că, în principiu, nu are nimic împotriva, procedura în sine încă o deranja. Ruby și-a amintit cum, cu câteva minute înainte de începerea circumciziei lui Ben, Fi a izbucnit în lacrimi pentru că se

simțea vinovată pentru „mutilarea copilășului meu”. Bridget a înrăutățit situația punând paie pe foc. Nu era nici o îndoială că și astăzi a făcut la fel și că Saul încerca probabil să o calmeze pe Fi.

Ruby s-a hotărât să o caute pe Bridget și să se asigure că nu îl ataca pe rabin cu mătăniile, acuzându-l că ar fi păgân. A hotărât să-și înceapă căutările în bucătărie. Când s-a dus să deschidă ușa, o doamnă bătrână cu o față noduroasă gen Jackie Stallone¹, machiată din plin cu contur de ochi și ruj roz-intens pe buzele umflate din abundență cu collagen, i-a atins brațul.

— În locul tău, n-aș intra acolo, a spus cu un accent american gutural. Bunica a dat afară pe toată lumea pentru că vrea să îl culce pe bebeluș. Dumnezeu știe de ce. O să aibă parte de o trezire tare urâtă peste-un minut.

Femeia a râs și apoi a mișcat exagerat buzele, care au făcut-o să arate ca un pește tropical dubios.

— Murăturile alea de pe masă arată mortal, nu crezi? De fapt, sunt un fel de expert în murături cușer. Vezi, soțul meu, Buddy, și cu mine...

— Mă scuzați, nu vreau să fiu nepoliticoasă, a întrerupt-o Ruby, dar de fapt cu bunica lui Connor am de vorbit.

— Nu te aștepta la o primire călduroasă. Între noi fie vorba, mi se pare că e o acritură.

— Oh, nu e atât de rea după ce ajungi să o cunoști.

1. Astrolog celebru, mama lui Sylvester Stallone.

Ruby a zâmbit. A deschis ușa.

A pus prăjitura de la Patiseria Valerie pe blatul din bucătărie, alături de celelalte care au fost aduse.

Bridget nu a auzit-o intrând și stătea în dreptul chiuvelei, cu spatele la Ruby, îmbrăcată în același costum negru pe care l-a purtat la nunta lui Fi cu Saul. Cu o mână îl legana pe Connor, al cărui cap se afla lângă robinetul care picura.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, te botez pe tine Connor Declan Weinberg.

Spunând asta, Bridget și-a umplut palma făcută căuș cu apă și l-a stropit pe Connor pe cap. Copilul a dat drumul unui plâns scurt, ușor nemulțumit.

Ruby și-a pus mâna la gură ca să se poată opri din râs. „O, Dumnezeu!”, a murmurat în bărbie, „femeia l-a botezat sub robinetul din bucătărie!”.

— Gata, gata, micuțule, i-a zis Bridget tandru în timp ce ștergea fruntea bebelușului cu un prosop și îl pupa de zor pe față. E o nimica toată pe lângă ce îți vor face păgânii ăia. Sărmanul tău cocoșel... Ce-o să-i facă sărmanului tău cocoșel?

În timp ce vorbea, s-a depărtat de chiuveță și a văzut-o pe Ruby.

— Fi a refuzat să aducă un preot pentru a-l boteza, spuse Bridget simplu, strângându-l pe Connor la pieptul său, așa că m-am gândit că unul improvizat n-are cum să-i strice.

— Cred că e o idee minunată, zise Ruby observând cât de curată era bucătăria, în

comparație cu ce a văzut ultima oară când i-a vizitat zilele trecute. S-a întrebat dacă i se datora lui Bridget. Și-o și imaginează foindu-se prin casă cu o cârpă și cu o sticlă de clor, declarând locul o amenințare la adresa sănătății și făcând-o pe biata Fi să se simtă și mai prost.

— A trebuit să o fac, șopti Bridget conspirativ. Dacă s-ar întâmpla ca rabinul să scape cuțitul și să-l omoare pe micuț înainte de a fi botezat, sufletul său ar fi la granița dintre rai și iad.

I-a dat lui Connor un ultim pupic și l-a așezat în scăunelul său. În ciuda șocului provocat de apă, copilul începea să adoarmă.

Ruby nu avea de gând să deschidă o discuție cu Bridget, întrebând-o dacă un Dumnezeu iubitor ar permite ca sufletul inocent al unui bebeluș să sufere. Oricum, nu a avut ocazia. Bridget a deschis frigiderul și a scos o sticlă de șampanie.

— Era pregătită pentru mai târziu, dar mai e destulă afară la gheață și cred că am nevoie de ceva care să-mi calmeze nervii. Mi te alături?

Ruby n-ar refuza niciodată un pahar de șampanie.

— Desigur, zise, uitând complet de faptul că în urmă cu numai o oră a luat două analgezice puternice și că instrucțiunile de pe ambalaj sugerau evitarea alcoolului.

Dopul a sărit, deranjând un picuț somnul lui Connor. În timp ce Bridget a umplut două pahare, Ruby s-a hotărât să schimbe subiectul de la circumcizie la ceva mai neutru.

— Și cum a fost excursia la Vancouver? a întrebat Ruby, amintindu-și că Bridget a vizitat orașul de curând, la invitația uneia dintre surorile lui Fi.

— Ah, i-a răspuns Bridget nostalgic, ăla da oraș. Știai că poți înota în timpul zilei și schia pe munte în timpul nopții? Și mâncarea... Cum bine știi, în general nu prea mănânc carne roșie ca să nu îmi agravez reumatismul, dar într-o noapte am mers la un local unde se servesc hamburgeri... cred că se numește Vera's. Ruby, îți jur că nu am mâncat niciodată o carne atât de gustoasă.

— Serios, așa de bună?

— Oh, nici nu-ți venea să crezi. Am ales un cheeseburger. Ginerele meu mi-a sugerat un Veraburger, dar era fără brânză și mie îmi place puțin cașcaval topit pe burger – atâta timp cât nu e ațos. Oricum, când a sosit, ți se topea în gură.

— Uau!

— Abia dacă trebuia să mesteci. Aș spune că era succulent fără să fie prea în sânge. Nu îmi place carnea în sânge din cauza bacteriilor.

— Foarte înțelept.

— Și cartofii. Prăjiți perfect, erau...

Bridget a umplut paharele pentru a doua oară. Un sfert de oră mai târziu, încă bătea câmpii. Până acum, a trecut în revistă sistemul superior de sănătate, sistemul superior de impozite și diverse alte sisteme superioare din Canada. Ruby iarăși a aruncat, pe furiș, o privire spre ceasul ei și s-a întrebat de ce nu a început deja ceremonia. Era convinsă că Fi

a hotărât că nu poate să accepte circumcizia, când amica sa a intrat în bucătărie. Ușurarea i s-a citit pe față când a văzut-o pe Ruby.

— Pe unde ai fost? zise. Am încercat să dau de tine toată după-amiaza, dar telefonul tău a fost închis. Ai primit mesajul?

— Nu, bate...

— OK, n-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat, a întrerupt-o, gesticulând din mâini. E cea mai uluitoare coincidență....

— Ce e? s-a încruntat Ruby.

Depista o aură ciudată la Fi. În ciuda entuziasmului prietenei sale, Ruby putea să observe neliniștea din ochii săi. Avea impresia bizară că Fi încerca să o convingă de ceva despre care știa cu siguranță că Ruby nu ar crede.

— Fi, de ce am impresia că n-o să-mi placă ceea ce urmează?

Fi a înghițit în sec.

— Bine, sunt de acord că ar putea să pară puțin ciudat la început. Dar sunt sigură că se va rezolva. Te rog, promite-mi că nu te vei supăra și că nu te vei simți stânjenită.

— Zi-mi odată. În legătură cu ce nu trebuie să mă supăr?

Bridget l-a acoperit pe Connor cu o pătură și asculta doar pe jumătate ce spunea fiica sa.

— Cum să nu se supere oamenii când ai de gând să-l tai pe micuțul ăsta?

Fi și-a dat ochii peste cap.

— Mamă, te rog, încetează. N-am nevoie de asta acum. Ben a fost bine după circumcizie și așa va fi și Connor. Acum poți s-o lași baltă?

Bridget a scos un oftat exagerat și extrem de îndurerat.

În același moment, a intrat Saul. Bridget i-a aruncat o privire sfâșietoare. Saul i-a răspuns pur și simplu cu un zâmbet. Ruby nu și-a putut da seama dacă zâmbetul său era unul disprețuitor sau dacă era menit doar pentru a păstra pacea. Cunoscându-l pe Saul, era a doua variantă.

— Rabi e gata, i-a spus el lui Fi.

I-a zâmbit scurt lui Ruby și i-a făcut cu mâna.

— Vorbim mai târziu.

Fi i-a spus lui Saul că va veni într-o clipă.

— Trebuie să aștepti până fi povestesc lui Ruby ce s-a întâmplat. Nu mi-a primit mesajele.

— Îmi pare rău, știu că e important, dar va trebui să aștepte, insistă Saul. Rabi Sherman mai are de făcut încă două circumcizii și e deja în întârziere. Plus că mătușa mea Faye amenință să cadă într-o comă diabetică dacă nu mănâncă sau nu bea o ceașcă de ceai dulce în curând.

— Atunci servește-o cu un covrig cu cremă de brânză. Sincer, o să dureze doar zece secunde.

— Fi, te rog. Rabinul mi-a zis că medicamentul lui pentru Parkinson începe să-și piardă efectul. Sunt aproape convins că glumește, dar... chiar avem nevoie de tine și de Connor acum.

— Of, bine, a mormăit Fi.

L-a luat pe Connor și l-a urmat pe Saul afară din bucătărie.

— Numai să nu te enervezi pe mine, zise Fi, întorcându-se spre Ruby. N-am putut să fac nimic și am încercat să te avertizez.

— OK, dar spune-mi în legătură cu ce trebuie să fiu avertizată, a insistat Ruby. Încep să intru în panică.

Însă Fi plecase deja.

Când a întrebat-o pe Bridget dacă știe despre ce vorbea Fi, i s-a răspuns că nu are nici cea mai vagă idee.

— Dacă aș fi în locul tău, scumpo, nici că mi-ar păsa. Hormonii ei sunt încă foarte instabili după naștere. Crede-mă pe cuvânt, trebuie să fie o nimica toată.

Dar Ruby era ferm convinsă că nu putea fi o nimica toată. Câteva momente mai târziu, când a început să amețească puțin, a crezut că e din cauza șampaniei și a neliniștii. Apoi, după ce s-a ridicat de la masa din bucătărie, și-a dat seama că partea superioară a corpului său a început să se legene. Abia când s-a prins de marginea mesei pentru a se sprijini, și-a amintit că amețeala avea mai puțin de-a face cu îngrijorarea și mai mult cu analgezicele pe care le-a luat înainte, care nu ar fi trebuit să fie amestecate cu alcool. Până aici, teoria ei că ar fi mai puțin puternice pentru că data de expirare a trecut de mult era vădit greșită. Acum era pe punctul de a se da în spectacol în fața tuturor acelor oameni și cu toții vor crede că e beată. Bineînțeles că Fi n-ar ierta-o niciodată. Grozav.

— Ești sigură că n-ai vrea să rămâi aici? a întrebat-o Ruby pe Bridget, care acum suspina și se închina.

Ruby presimțea că Bridget va decide să boicoteze circumcizia. În primul rând, dacă rămânea în bucătărie ar însemna că nu exista nici o șansă să facă vreo scenă și să distrugă ceremonia. De asemenea, Ruby putea sta la masă, sorbind apă până când se va fi simțit mai bine.

Dar Bridget insista să meargă în sufragerie.

— Acel copil inocent nu va trece singur prin ritualul ăsta păgân. Are nevoie de susținerea mea morală și eu voi fi acolo pentru el.

A ieșit din bucătărie urmată îndeaproape de Ruby, care deja se clătina. Pentru Bridget „a fi acolo” însemna a sta exact în față, lângă rabin, unde erau și Saul, și fratele său, Jake, care, în postura de naș, ținea bebelușul. Ca și data trecută, Fi nu s-a îndurat să privească, așa că stătea în partea opusă a camerei, alături de mama lui Saul.

Ruby era destul de ocupată să se țină dreaptă pe picioare și să se asigure că Bridget nu provoacă vreo neplăcere, încât nu a observat cine stătea lângă ea. A auzit mai multe decât a văzut. Mai întâi, Bridget a invocat-o iar pe Sfânta Fecioară ca să „îi oprească pe acești păgâni să mutileze băiețelul”. Apoi, unul dintre frații lui Fi i-a spus să-și țină gura și că, dacă însăși familia regală a folosit circumcizia, înseamnă că și ea trebuia s-o accepte.

Rugăciunile au început și oamenii o rugau deja pe Bridget să facă liniște. Ea le-a răspuns cu hohote amarnice.

Pe lângă amețeala provocată de amestecul analgezicelor cu șampania, lui Ruby începuse să i se facă greață gândindu-se la ce i se va întâmpla lui Connor. Mai mult decât orice, își dorea ca Bridget să nu se fi așezat în centrul atenției.

Văzând piciorușele grăسune ale lui Connor întinse ca ale unui pui gata pentru fript, a simțit că îi crește sila. Nu a văzut ce s-a întâmplat în continuare pentru că a închis ochii. Următorul lucru de care a fost conștientă a fost vaietul sfâșietor pe care l-a scos Connor. În timp ce oamenii spuneau mazelto-ur-i și fratele lui Fi a luat-o pe Bridget ca s-o servească cu un pahar de whisky în scopuri curative, Ruby nu s-a mișcat. Stătea cu picioarele lipite de podea, cu inima bubuind, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, simțind că e pe cale să vomite sau să leșine, sau ambele în același timp, și nu putea să facă nimic.

După ce vârtejul din capul său a început să prindă viteză, camera a căpătat o nuanță albăstruie. În final, a simțit că o lasă picioarele.

— E OK, te-am prins, i-a zis o voce masculină.

Părea că se aude de la kilometri depărtare. Era vag conștientă că cineva o ținea pe brațe.

— Trebuie să te întinzi puțin, a continuat vocea.

A simțit cum cineva a ridicat-o, a făcut câțiva pași și a întins-o pe canapea. Un teanc de perne au fost așezate sub picioarele sale.

— Asta va pune sângele în mișcare din nou, zise bărbatul.

Ceea ce s-a și întâmplat, destul sânge s-a mișcat ca să o convingă să riște să deschidă ochii. Când a văzut iar o cameră albastră și tremurândă, i-a închis din nou.

— Te doare ceva, Ruby? a întrebat bărbatul.

A dat din cap în semn de negație.

— Asta e bine. Înseamnă că ai leșinat doar. Te vei simți mai bine în câteva minute.

Până acum, oaspeții îngrijorați s-au tot adunat în jurul canapelei. Bărbatul le-a spus că ar trebui să se îndepărteze pentru că Ruby are nevoie de aer. Deoarece tocmai se servea ceaiul, oamenilor vârstnici nu a fost nevoie să li se spună de două ori.

— Fi mi-a zis că vei veni și tu, dar nu te-am recunoscut cu părul strâns.

O ținea de încheietură și îi lua pulsul.

— Doar privitul circumciziei te-a făcut să leșini sau mai e și altceva? Ai mâncat azi?

Ruby a reușit să înjghebe o explicație ciuntită despre amestecul de analgezice și șampanie.

— Ești doctor, deci?

Bolborosea cuvintele. Deși și-a revenit din leșin, efectele șampaniei și ale analgezicelor au început să se agraveze.

— Da. Ruby, deschide ochii și o să vezi că e...

— Sssssssss...

I-a scăpat un sughit puternic.

— Cum de jțiai cumă cheamă?

— Ruby, sunt eu...

Alt sughit.

— Eu care? Care eu?

A început să chicotească.

— Pari american. Ciudat, vocea ta îmi sună cunoscut. Deși nu știu de unde.

— Sunt american, a zis bărbatul. Hai, Ruby, încearcă să deschizi ochii. O să-ți dai seama de ce mă recunoști...

— Nuuuuu. Când îi deschid, totu-i albastruu.

A sughițat și și-a pus mâinile peste ochi ca să accentueze hotărârea de a nu-i deschide.

— Știi, l-am cunoscut pe doctorul ăsta american zilele trecute. Este un gine... un gine... cum zici? Un ginecologist, asta e.

Alt sughiț.

— Un ginecologist.

Când Ruby bea prea mult, devine guralivă și mai mult decât dezinhibată. Nu se știa cât de guralivă putea deveni când amesteca alcool cu analgezice puternice.

— Oricum, zise ea, vrea să iasă cu mine. Sau cel puțin voia înainte să-l fi respins pentru că am fost nepoliticoasă la telefon. La început am crezut că ideea de a te întâlni cu un gine... chestie era dezgustătoare. Vreau să zic, știi cu ce se ocupă ăștia?

— Am o vagă idee, a zis el.

— Da' cred că încep să mă răzgândesc.

A început să chicotească.

— Vino-ncoa', a mormăit. Tre' să-ți spun ceva.

S-a așezat pe marginea canapelei.

— Nu, mai aproape.

S-a aplecat.

— Promiți să nu spui nimănui? a zis.

— Promit.

— Pentru că e foarte (hâc) personal.

— OK.

— Bine... Păi (hâc), zilele trecute când am fost pe la spital pentru unul dintre controalele alea femeiești (hâc), doctorul a găsit un timbru în... în... eh, era în locul ăla foarte, foarte (hâc, hâc) intim. Oricum, îi ziceam lui Fi la telefon toată chestia... Știi, e mama lui Connor... Oricum, când am terminat, doctoru' ăsta stătea lângă mine. Sunt convinsă că a auzit toată conversația.

— Ah. Cred că poate fi al naibii de jenant.

— Ai al naibii de multă dreptate. Dar vezi că am reacționat fooooooarte repede și m-am prefăcut că eu și Fi am discutat despre ceva complet diferit.

— Deșteaptă mișcare.

— Și io am crezut (hâc, hâc). Da' acu' vine problema. Dacă ieșim, m-aș simți obligată să-i spun că l-am mințit. Și ar trebui să-i deesscriu ce s-a-ntâmpnat cu adevărat și asta...

— ...ar fi mai mult decât jenant, ar fi insuportabil de umilitor.

— Țais! Te-ai prins.

— Știi, sunt convins că te-ar înțelege.

O tachina acum, dar ea era prea debusolată din cauza cocktailului șampanie-analgic ca să se prindă.

— Chiar crezi?

— Sunt convins. Pare-a fi genul de tip care ar vedea partea amuzantă.

— Poate. Nuș... Deci, de care doctor ești?

— De fapt sunt și eu un ginecologist.

— Noooo! Ce coincidență... Sunt... dilatăată să te cunosc.

A râs zgomotos la propria-i glumă.

— Te-ai prins ? Ginecologist... di-latat să te cunosc ?

— Da, e chiar amuzant, a chicotit el.

— OK, tre' să-mi spui ceva. Prietena mea Fi crede că ginecologiștii sunt niște amanți grozavi. Nu că s-ar fi culcat cu vreunul. Doar crede că e logic, ei pricepându-se la părțile femeiești. Deci (hâc, hâc), ai zice că ești un amant peste medie ? Dacă ar fi să-ți dai o notă de la unu la zece, cât ți-ai da ? Un nouă ? Un zece ?

A izbucnit în râs.

— Noo, ai o voce sexy, sunt convinsă că ești de unșpe. Sau chiar... de douăpe.

Se cutremura de râs acum.

— Mersi, zise el.

— Apropo, cum te cheamă ?

— Sam.

— Nu cred, chicoti. (hâc) Mă păcălești.

— Nu. Numele meu chiar e Sam.

— Dar pe doctorul ăsta american pe care l-am cunoscut îl cheamă tot Sham. Doamne, cunosc doi ginecologiști, ambii americani și ambii Sam. Cât de ciudat !

El n-a zis nimic.

— Deci, a spus ea, care e numele tău de familie ?

— Epstein.

Acum Ruby se tăvălea de râs.

— Da, sigur. Foarte amuzant.

— Ruby, te rog pentru ultima oară, deschide ochii. Sunt eu, Sam Epstein.

— Nu fi ridicol, zise ea ridicându-și mâna de pe cap. Cum ai putea fi... ?

Încet-încet ochii ei au început să focalizeze. Faptul că omul care a stat lângă ea chiar era Sam Epstein a împins-o pe Ruby să se trezească, din fericire. S-a ridicat, cu ochii larg deschiși.

— Sfântă Fecioară! a fost tot ce-a spus înainte de a se întinde din nou, căci încă se simțea amețită. Dar nu înțeleg...

A înghițit cu greu, conștientă că inima îi bubuia....

— Ce naiba cauți aici? Și ți-am spus toate lucrurile alea despre... Știi tu... Chestia cu timbrul... Și gine...

— Ginecolumniști, a completat el.

— Da, despre ginecolumniștii care sunt amanți grozavi. Oh, Doamne, oh, Doamne!

S-a lovit peste gură.

Exact atunci a apărut Fi, vizibil îngrijorată. Îl ținea pe Connor în brațe. Grație unei lingurițe de vin cușer dulce, bebelușul dormea dus.

— Ești OK, Rubes? Nu te îngijora, și mamei lui Saul i s-a făcut puțin greață în timpul ceremoniei. Nu ești singura.

Și-a aplecat capul ca să îi dea un pupic lui Connor, care a scos un mic geamăt în somn.

Sam s-a dus să îi aducă lui Ruby un pahar cu apă.

— Așadar, Rubes, zise Fi, dregându-și vocea într-un mod ciudat, ăăă, faptul că ai venit la noi și te-ai întâlnit cu Sam trebuie să te fi șocat.

— Doar puțin, zise Ruby, moderat.

— Îmi pare atât de rău, n-ar fi trebuit să-l las pe Saul să mă gonească din bucătărie.

Trebuia neapărat să îți spun că Sam e aici. A fost cea mai bizară coincidență. Mai ții minte discuția pe care am avut-o zilele trecute despre rudele americane ale lui Saul – Buddy și Irene – cei care sunt mari experți în murături cușer? Ți-am zis că bănuiam că fi cheamă *Ep-stein*? Eh, m-am înșelat. Sunt *Ep-stiin* până la urmă. Sam e vărul lui Saul. Nu e uluitor?

— Uluitor, zise Ruby cu un zâmbet înghețat. Absolut uluitor.

Capitolul 9

Bridget, care nu se lăsa așa ușor intimidată de un doctor, îl informă pe Sam că nu de apă avea Ruby nevoie, ci de ceai fierbinte și dulce. După două cești din fiertura ei portocalie și groasă – în care stă lingura în picioare – Ruby hotărî că se simte destul de bine încât să plece acasă. Fi – care acum știa și de combinația de calmante cu șampanie, și de conținutul conversației lui Ruby cu Sam – încercă s-o convingă că nu poate să conducă în starea ei. Când Ruby insistă, Fi intră în panică și îl caută pe tatăl lui Saul, să vadă dacă ar putea el să o ducă.

Exact atunci apăru Sam.

— Știi, Ruby, îi spuse el blând, n-ar trebui să te urci la volan.

În mod cert o auzise vorbind cu Fi.

— Nu ți-a spus nimeni că nu-i frumos să tragi cu urechea? răspunse Ruby aspru.

Încă era supărată pe el pentru felul în care o tachinase.

— Îmi pare rău, n-a fost chiar vina mea. Tu și Fi țipați de-a dreptul. Și Fi are dreptate. La ce-ți curge ție acum prin vene, ai fi un pericol pe șosea. Ce-ar fi să te duc eu acasă?

— Mersi, zise ea, dar dacă nu pot să conduc eu, mai bine iau un taxi.

Ruby se cunoștea îndeajuns de bine încât să-și dea seama că indignarea ei se datora doar în parte tachinărilor lui. Era supărată și pe ea. N-o deranja atât că leșinase, dar îi și mărturisise că amestecase calmantele cu alcool, iar acum el probabil credea că e o tâmpită care nu știe să citească prospectul la medicamente.

— Stai liniștită, o să te simți imediat mai bine, zise Sam. Te-ai ridicat prea brusc, atâta tot.

În timp ce-și aranja fusta pe genunchi, începu să simtă că-i trece amețea.

— Știi, ar fi cazul să stai cuminte câteva ore. Și nu-mi convine să te știu plecată cu un taxi. S-ar putea să-ți fie rău iar, și atunci e bine să ai pe cineva lângă tine.

— Pot să-mi port și singură de grijă, să știi.

— Scuze. Sunt prea insistent. E deformație profesională. Ca doctor, te obișnuiești să dai sfaturi în stânga și-n dreapta. Ai dreptate. Sunt sigur că ai să te descurci cu taxiul.

În timp ce el se-ntorcea să plece, Ruby simți cum i se-nmoaie inima.

— Și mie-mi pare rău, spuse ea. Am fost nepoliticoasă și nerecunoscătoare. Încearcă doar să mă ajuți.

— Uite ce, știu că ești supărată pe mine pentru flirtul ăla, zise el, și ai tot dreptul. Îmi cer scuze. Tu nu știai ce-i cu tine și hop și eu, să profit. A fost un gest urât. Poți să mă ierți?

Ruby își dădu seama, din expresia lui de cățeluș, că se căia cu adevărat. Reuși să schițeze un zâmbet mic, rezervat.

— Da, pot să te iert. Oricum, eu ar trebui să-mi cer scuze, de fapt. Am fost laconică ieri, la telefon. Asta fiindcă eram în mijocul unei conversații delicate. Chanel, colega mea de la magazin, și soțul ei tocmai aflaseră că nu pot să aibă copii.

— Îmi pare rău s-aud așa ceva. Știu ce greu e să primești vești din astea... Oricum, n-ai fost nici pe departe laconică. Am tot vrut să te sun, dar am ținut-o dintr-o urgență în alta în ultimul timp. Abia aseară am avut timp să mă gândesc.

— Nu-i nimic. Uite, mai e ceva. Mai trebuie să-mi ierți ceva. M-am purtat groaznic când ne-am întâlnit la spital. N-ar fi trebuit să inventez prostia aia de poveste cu poșta. Eram extrem de stânjenită, asta-i tot. Ți-ai dat seama că mințeam?

— Mă tem că da. Am stat destul de mult lângă aparatul de cafea fără să mă fi văzut tu, așa că am auzit cam toată conversația ta cu Fi.

— O, Doamne!

Își acoperi fața cu mâinile.

— Deci știi cum a ajuns timbrul în mine și toate celelalte?

— Păi, cam da, spuse el.

Era încordat într-o grimasă de jenă, dar ea își dădea seama că exprima, de fapt, rușinea ei. Se aplecă spre ea.

— Am o idee. Ce-ar fi să ne prefacem că treaba asta penibilă cu timbrul nu s-a întâmplat și s-o luăm de la capăt?

Ea îl privi neîncrezătoare, observându-i jacheta albastru închis și cămașa rozalie în carouri cu guler deschis:

— Nu sunt sigură...

— E ușor. Uite.

Se îndreptă și, cu un zâmbet larg, zise:

— Bună, mă cheamă Sam Epstein. Sunt vărul lui Saul.

Ea îi luă mâna întinsă și o strânse.

— Ruby Silverman. Fi și cu mine suntem prietene vechi.

— Am observat fără să vreau că nu te simțeai bine mai devreme. Sunt doctor, pot să te ajut cu ceva?

— Păi, de fapt, acum mă simt mult mai bine, dar nu m-ar deranja să mă duci acasă.

El zâmbi.

— Cu plăcere.

Dar iată că Sam plănuise deja să-și ducă unchiul și mătușa — pe Buddy și pe Irene — înapoi la hotelul lor din Kensington.

— Are ceva dacă îi las întâi pe ei la destinație? o întreabă pe Ruby.

Ea răspunse că e de acord.

De acum, se prinsese că Irene era americanca aia în vârstă, cu lifting noduros de Jackie Stallone și cu niște buze de pește absurd de umflate, care încercase să o oprească să intre în bucătărie ca s-o vadă pe Bridget.

Buddy s-a dovedit a fi supraponderal, și capul lui chel transpira permanent.

Făcând prezentările, Sam îi explică lui Ruby că, în ultimii ani, de când ai lui muriseră

într-un accident de mașină în 1996, Buddy și Irene îi fuseseră ca niște părinți.

— Nici nu poți să-ți imaginezi cât îl adorăm pe băiatul ăsta, îi spuse Irene, strivind în același timp mâna lui Sam. Avem trei fete, așa că el e fiul pe care nu l-am avut niciodată.

— Și are o minte atât de strălucită – de nu-ți vine să crezi, adăugă Buddy. Sam, i-ai zis lui Ruby că tu ai fost șef de promoție la medicină?

— A, păi n-am ajuns acolo încă, zise Sam roșind.

Ruby știa cum se simte. De fiecare dată când părinții ei dădeau o petrecere, mătușica Sylvia socializa cu cuplurile care aveau fii de-o seamă cu Ruby. Apoi o târa cu forța prin cameră și-i făcea cunoștință cu fiecare pereche de părinți. „Ea e nepoata mea, Ruby“, izbucnea. „Nu-i așa că e frumoasă? Știți că a avut trei note maxime la nivelul A și a luat la examenul de pian din clasa a opta 10 cu felicitări?“

Cei patru urcară în mașina lui Sam – Buddy și Irene în spate, Sam și Ruby în față.

— Știi, îi spuse Irene lui Buddy, luptându-se cu centura de siguranță, murăturile de azi nu erau deloc rele.

— Neah.

— Nu ți s-a părut? Mie da.

— N-au fost destul de crocante. Ai o batistă, Irene? Curg apele pe mine. Era așa de cald acolo. Vouă nu vi s-a părut cald? Mie mi s-a părut.

— A fost bine, răspunse Irene. Perfect confortabil. Eu zic că s-ar putea să fie de vină tiroida ta. Ar trebui să-ți faci un control.

Făcu o pauză.

— Sam, tu ești doctorul. Spune-i să-și facă un control la tiroidă. Pe mine nu mă ascultă.

— Știi, nu-i rea ideea, zise Sam, uitându-se la Buddy în oglinda retrovizoare.

— N-am nimic. Nu vă mai agitați. Era cald acolo, atâta tot.

— Știi, continuă Irene, poate ai dreptate cu murăturile. Arătau superb, totuși. I-am și spus lui Ruby ce bine arătau, nu-i așa, draga mea?

— Așa este.

Ruby se întoarse și-l văzu pe Buddy tamponându-și chelia cu batista împăturită.

— Irene, făcu Buddy, ca un profesor bătrân care-și ceartă unul dintre elevi. De câte ori ți-am spus să nu te iei după aparențe? Ceea ce soția mea uită uneori, Ruby, e că, atunci când e vorba să decizi dacă o murătură e extraordinară sau mediocră, numai proștii se lasă păcăliți de felul în care arată. Să nu mă-nțelegi greșit. Normal că aspectul unei murături, culoarea și textura sunt importante, dar, în ultimă instanță, doar două lucruri contează: consistența și aroma. Nu zic eu mereu, Irene, că o murătură grozavă e ca o partidă mișto de sex?

— Da, Buddy. Mereu spui asta.

Irene se aplecă în față peste centură și îi bătu pe Sam și pe Ruby pe umăr:

— Mereu spune asta.

— Vedeți, spuse Buddy, totul depinde de raportul dintre zahăr și oțet. Greșiți aici și ați bulit-o. Am văzut bărbați în toată firea, murători profesioniști cu vechime de cincizeci de ani în meserie, deprimându-se până la lacrimi când un butoi de murături dulci-acrișoare ieșea prost. Mereu le amintesc că raportul dintre zahăr și oțet e foarte important. Nu spun eu asta mereu, Irene?

— Și cu ce te ocupi tu, Ruby? întrebă Irene curioasă.

Ruby le explică.

— Se fac mulți bani din vânzarea de haine pentru bebeluși? întrebă Buddy.

— Mă descurc.

— Cam cât faci pe an? În cartierul ăla de high-life, mă gândesc că vreo trei sferturi de milion în lire sterline?

— Buddy! își certă Irene soțul. Ruby e o străină. Cum poți s-o interoghezi așa?

Buddy ridică din umeri:

— Întrebam și eu.

— Gata, am ajuns, anunță Sam.

Ruby era cât se poate de recunoscătoare. Își storsese creierii încercând să găsească un mod de a para cu tact întrebările indiscrete ale lui Buddy.

— Deja am ajuns înapoi la hotel? întrebă Irene incredulă.

Ruby se întoarse și observă că rumega ca atunci când o întâlnise prima dată.

— A fost tare repede. N-a fost repede, Buddy? Adică, dacă ai fi intrat pe la podul

George Washington, ne-ar fi luat de două ori mai mult.

— De trei ori. Eu mereu spun că podul George Washington la oră de vârf e...

— Nu coborâți încă, îi instrui Sam. Plouă. Am o umbrelă în portbagaj.

Ruby își luă la revedere de la Buddy și Irene și le ură drum bun spre casă. Perechea coborî, dar ea rămase în mașină – nu ca să nu se ude, ci ca să îi dea lui Sam un moment de intimitate cu unchiul și mătușa lui.

— Ești sigur că nu vrei să urci? o auzi pe Irene întrebându-l pe Sam. Nu ți-ar veni să crezi ce priveliște avem din cameră.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie s-o duc și pe Ruby acasă. Are mare nevoie de odihnă.

— Bine, Sam. Tu ești doctorul.

La care Irene o puse pe Ruby să coboare geamul.

— Un doctor evreu chipeș, spuse ea, cu ochii holbați de entuziasm, rumegând întruna. Ce și-ar mai putea dori o fată frumoasă și realizată? Ai grijă, Ruby, și hai să ne întâlnim când Buddy și cu mine venim la Wimbledon la vară.

— Rămâne stabilit, spuse Ruby.

— Sunt drăguți, spuse Ruby după ce porniră din nou.

— Da. Buddy e fratele tatei. E cu doi ani mai mare, dar arată exact ca el. E foarte ciudat. De fiecare dată când îl văd, parcă văd fantoma tatei. Tata nu era așa plin de idei fixe, totuși. Îți trebuie chef și răbdare, nu

glumă, ca să ascuți discursurile lui Buddy despre murături.

— N-am pierdut niciodată pe cineva drag — în afară de bunica mea, dar ea era foarte bătrână.

— Mă gândesc la el în fiecare zi, răspunse el cu o grimasă de durere.

Îi povesti cum tatăl și mama lui — doctori amândoi — fuseseră în vacanță în Alpii francezi.

— Erau într-o curbă în ac de păr și au intrat cu mașina într-un autocar care avea viteză mare. N-au avut nici o șansă.

— Îmi pare rău, spuse Ruby. Nu-mi pot închipui cum e să pierzi niște oameni dragi în asemenea împrejurări. Cred că ești de-a dreptul furios.

— Am fost, se crispă el. Dar e greu să fii furios multă vreme. Încetul cu încetul durerea și mânia nu te mai storc de puteri și te înveți să conviețuiești cu ele.

— Înțeleg, spuse ea.

— Ia zi, făcu el oprind la un stop, ți-e foame?

— Acum că mi-ai adus aminte, simt că am o foame de lup.

Se uită la ceas. Era trecut de opt și nu mai mâncase nimic de la prânz.

— La Fi n-am putut pune nimic în gură, dar acum aș zice că mi-a trecut complet greața.

— Ce preferințe ai? Bucătărie italiană? Franțuzească? Chinezească?

— Mă crezi sau nu, aș da gata niște carne de porc cu sos dulce-acrișor.

— Și eu, speram să spui asta.

— Ador mâncarea chinezească, zise Ruby. Mâncărurile alea franțuzești rafinate nu-mi

tihnesc nici pe departe așa de bine. Are... Are...

— Chestia aia, rostiră ei într-un glas și se puseră pe râs.

În drum spre Chinatown, trecură pe lângă un McDonald's și Ruby mărturisi că Big Mac-urile erau viciul ei secret.

Sam își dădu capul pe spate râzând:

— N-ar trebui să spun asta – mai ales că sunt doctor –, dar, după ce-am văzut *Super-size Me*, m-am repezit la McDonald's și mi-am luat doi cheeseburgeri mari.

— Ei, nu! Și eu am făcut la fel. Doar că eu mi-am luat doi Big Mac. Nu-i așa că filmul ăla îți stârnea sucul gastric?

— Nu-mi face plăcere să recunosc, dar așa e.

Ruby îl întrebă ce mâncăruri de fast-food îi mai plac.

— Mor după sandvișurile cu cartofi prăjiți.

— Cu ketchup sau cu maioneză? întrebă ea.

— Ketchup, fără discuție.

— Nu sunt de acord, clătină ea din cap. O fi ketchupul opțiunea numărul unu, dar, dacă i-ai da și maionezei o șansă, ai vedea că e superioară.

— Chiar crezi?

— Absolut.

În următoarele douăzeci de minute își tot făcură confesiuni legate de snackuri. Ieși la iveală că amândoi aveau o reală slăbiciune pentru prăjiturile de la supermarket și pentru dulciurile asortate care se vând pe la cinematografe.

— Dar de chișcă ce părere ai? întrebă Sam.

Pe Ruby o izbi cuvântul „chișcă”. Tipul chiar se străduia să folosească termeni vernaculari.

— Mor după ea, îi răspunse. Grăsimea îi dă o savoare aparte. Și știi după ce mai mor?

— După ce?

— Sandvișuri cu spaghetti din conservă, pe pâine albă, cu unt și cu Marmite.

— Aoleu, râse el, asta-i din cale-afară de gras. Spaghetetele din conservă, mai treacă-meargă, dar chestia asta cu Marmite pur și simplu n-o pricep. E dezgustătoare. Ce-oți avea voi, britanicii, cu mezelurile astea râncede?

Ruby îi explică răbdătoare că Marmite e de fapt făcută din drojdie și că el o confundă cu Bovrilul.

— Și oricum, asta o spune cineva în a cărui țară s-a inventat salata meridională de pere. Nu te supăra pe mine, dar care om cu mintea întreagă ar amesteca pere cu brânză și cu maioneză?

Începură să se contrazică în legătură cu care țară produce mâncărurile cele mai dezgustătoare. Ruby contraatacă criticând țiparii în aspic cu brânză americană, dar până la urmă căzură de acord că e meci nul, pentru că le era imposibil să se hotărască între budinca neagră și râțul de porc.

Când ajunseră la restaurant, Ruby își dădu seama că nu mai râsese atâta de un secol. În orice caz, dinainte de a se despărți de Matt.

— Spunea cineva că localul ăsta era mult mai mare înainte, zise Sam. Se pare că au

vândut o parte din el antreprenorului de pompe funebre de alături. Mă tot gândesc ce ciudat e că un restaurant chinezesc se transformă în magazin de pompe funebre. Mă întreb dacă nu cumva moare omul și după două ceasuri vrea s-o ia de la capăt.

Vorbele astea o făcură pe Ruby să se înece de răs.

Atâta au răs și au sporovăit, că trecu o groază de vreme până să se gândească să se uite pe meniu. Abia când chelnerul veni a treia oară să încerce să ia comanda, hotărâră și ei că ar fi cazul să se gândească la mâncare.

În timp ce citea meniul, lui Ruby îi veni în minte un lucru. Cum s-ar simți ea dacă s-ar dovedi că Sam nu vrea să împartă mâncarea? În restaurantele franțuzești și italienești nimeni nu împărțea mâncarea, deși era permis să guști, dar numai dacă erai invitat (regulă pe care mătușica Sylvia mai trebuia s-o bage la cap), dar în cele indiene și chinezești, toată lumea împărțea. În felul ăsta, gustau câte un pic din toate. Însă Ruby dădea mereu peste câte cineva care nu cunoștea regula împărțitului sau, mai grav, care refuza s-o respecte.

Ajunsesese de multă vreme la concluzia că refuzul împărțirii avea de-a face nu atât cu egoismul, cât cu zgârcenia. Oamenii care adoptau poziția „ce-i al meu e numai al meu” păreau să creadă că, dacă acceptau să-și împartă mâncarea, ceilalți aveau să le-o mănânce pe toată, iar lor n-avea să le mai rămână decât capete de pește și gheare de pui. Ba, mai mult, trebuiau să și plătească pentru acest privilegiu.

Ca să evite o asemenea situație, își înșfăcau mâncarea în secunda în care le era adusă. După care își așezau paharul cu bere, sticluța cu sos de soia și vaza mică, albă, în care se afla garoafa în așa fel încât să existe o zonă interzisă, impenetrabilă ca frontiera nord-coreeană.

N-avea nici un motiv să creadă că Sam ar putea fi unul dintre tipii ăia nevrotici și meschini care nu-și împart mâncarea, dar mai descoperise în trecut oameni despre care credea că și-o vor împărți și nu și-o împărțeau și viceversa.

Când veni mâncarea, observă că Sam părea cam încurcat și că se codea să înceapă să mănânce. Îi oferi din porția ei de porc cu sos dulce-acrișor.

— Împărți! se luminează el la față cu un suspin de ușurare și luă farfuria ovală pe care i-o întindea Ruby. Stăteam aici și-mi făceam griji că n-o să împărți. Știi, sunt doi tipi la mine la spital care, când mergem la vreun restaurant chinezesc, nu împart niciodată mâncarea. Am crezut că-i un obicei englezesc. Sunt de-a dreptul ciudați tipii ăia. Ridică în jurul farfuriilor lor baricade din paharele de bere, sticluța cu sos de soia...

— Și din vaza mică, albă, cu garoafa, râse ea.

— Ai văzut și tu chestia asta?

— De vreo două ori, răspunse ea.

Aproape terminaseră de mâncat, când intrară doi bărbați burtoși, de vârstă mijlocie, și se așezară la masa de alături. Sam stătea

cu spatele la ei, dar Ruby, care stătea cu fața, observase că se opreau întruna din vorbit și se holbau la ea. La început crezu că e murdară de mâncare la gură, iar Sam e prea politicos ca să-i atragă atenția. Își șterse buzele cu șervețelul, dar privirile continuau. Pe urmă, grăsanii începură să râdă. Ruby își încordă auzul. Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că vorbesc nemțește. Învățase germana la școală și fusese întotdeauna foarte bună. Dar acum nu mai știa cât e de bună. Continuă să tragă cu urechea.

— *Sie hat melonen, ja ?*¹ zicea cel mai gras dintre ei, începând să râdă și ținându-și palmele ca și cum ar fi cântărit în ele doi pepeni mari.

— *Nein. Zitronen.*²

— *Orangen, vielleicht ?*³

Ruby observă că Sam îi flutură mâna în fața ochilor, ca să-i atragă atenția.

— Ți s-a făcut rău iarăși? o întrebă el.

— Nu, n-am nimic. Iartă-mă, eram dusă cu gândul.

Dar, în loc să se întoarcă spre Sam, se uita mai departe la cei doi și trăgea cu urechea. Sam întoarse și el capul, să vadă la ce se uită ea.

— Par niște tipi în regulă, șopti el. Ce limbă vorbesc? Parc-ar fi germana.

— Da. Dar vorbesc despre mine.

— Zău? Ce spun?

1. Are niște pepeni, nu? (în germ. în orig.)

2. Nu. Lămâi. (în germ. în orig.)

3. Poate portocale. (în germ. în orig.)

Ruby șovăi.

— Hai, insistă el. Ce e?

— OK, consimți ea răsufilând adânc. Par să discute despre mărimea sânilor mei.

— Ce? Ești sigură?

— Nu se hotărâsc dacă sunt cât pepenii, cât lămâile sau cât portocalele, dădu ea din cap.

Era obișnuită cu remarcile muncitorilor, de genul „Pfiu, drăguță, ce bine stai cu înaintarea”; purta sutiene cu cupă C, uneori chiar D. Se învățase să ignore genul ăsta de vorbe, care chiar o flatau nițel. Dar acum, cu bărbații ăștia care stăteau lângă ea într-un restaurant, era altceva.

— Bine, zise Sam dând să se ridice. Lasă că rezolv eu.

— Nu, șuieră ea prinzându-l de mână. Te rog, stai jos. Lasă că mă descurc eu.

Se ridică și își puse șervețelul pe masă. Se îndreptă spre masa de alături cu un zâmbet strălucitor. Bărbații îi zâmbiră și ei, crezând că, în ciuda faptului că e însoțită, le face avansuri.

— *Guten Abend*, zise ea. *Schoenes Veterinäre in Betracht*¹.

Mutrele zâmbitoare deveniră cât ai clipi din ochi uluite și stânjenite. Fuseseră descoperiți. Unul dintre ei reuși să bâlbâie un „Guten Abend”². Se făcuseră stacojii și lăsară capetele în jos, studiind cu atenție spuma din

1. Bună seara. Ce veterinari buni avem! (în germ. în orig.)

2. Bună seara. (în germ. în orig.)

paharele cu bere. Ruby se întoarce rânjind la locul ei.

— Ei, dar știu că i-ai întristat, făcu Sam cu o mutră impresionată. Ce le-ai zis?

— De fapt nimic, răspunse ea luând o înghițitură de apă. Le-am zis că ce frumos e afară. Dar cred că mi-am atins scopul, nu?

— Absolut, fu el de acord.

După cină, Sam o duse cu mașina acasă.

— M-am simțit excelent în seara asta, îi spuse el în fața intrării.

— Și eu.

— Păi... continuă el schimbându-și stănenit greutatea de pe un picior pe altul. Mă întrebam dacă vrei să ne mai vedem.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Ce-ai zice de sâmbătă? Sunt liber peste zi.

— E bine sâmbătă, răspunse ea, din cale-afară de prompt, după cum i se păru.

Îi venea să-și tragă singură un șut. Nu se lipise nimic de ea după ce citise de trei ori *Regulile*?

— Dar cum rămâne cu magazinul?

— Magazinul? Aa, da, magazinul. Ăă... Nu-i o problemă. Pot să aduc pe cineva s-o ajute pe Chanel.

Spera din toată inima că Annie, liceana care le mai ajuta din când în când, o să fie disponibilă sâmbătă.

— Și ce propui pentru sâmbătă? întrebă ea.

— Știi ce? N-am fost niciodată pe coastă.

— E excelent. Deci rămâne stabilit?

— Rămâne stabilit. Promite-mi că mă suni dacă ți se face iarăși rău, continuă el punându-i ușor mâna pe braț.

— Promit, dar nu-ți mai face griji. N-o să mi se mai facă rău.

O sărută scurt pe obraz. Ruby îi simți mirosul discret de colonie. O potopi un val brusc și puternic de dorință când își dădu seama cât de mult ar vrea să-l sărute pe buze și el să-i răspundă la sărut.

Sam dădu să plece, dar se opri. Zâmbea.

— Încă îmi mai vine să râd când îmi amintesc cum te-ai descurcat cu indivizii ăia la restaurant. Cred că germana ta e mai bună decât vrei să accepți.

— O, nu-i chiar așa de bună, crede-mă.

El insistă, spunându-i că-i modestă, iar Ruby se hotărî să nu-i spulbere iluzia. Nu avea rost să-i mărturisească revelația lingvistică pe care o avusese pe drumul spre casă: în loc să le spună nemților că e vreme bună, le spusese că erau „veterinari buni“.

Capitolul 10

Ruby își frecă nervoasă fruntea.

— Uite, îi zise ea lui „Ivan cel Groaznic“, mutându-și receptorul de la o ureche la alta, știu că ești extrem de ocupat, dar poate te hotărâști să repari astăzi toaleta. Flotorul își face iar de cap. Și, deși îți sunt recunoscătoare că te-ai apucat de bucătărie, dulăpioarele tot n-au uși.

Adăugă că pleacă la Brighton și lipsește toată ziua, așa că el ar avea toată casa la dispoziție.

— Înțeleg, da' ie o problemă. Știi, frate-miu ie bolnav și are azi operație grea. Nu-i bine. De trei ani stă cu testiculul pe lista de așteptare.

— Doamne. De atâta vreme? Bietul om! Uite, înțeleg că ai necazuri. Nu-ți mai bate capul cu mine. Mă mai descurc eu câteva zile cu toaleta. Sper că fratele tău o să fie bine.

— Mulțam. Uite, ar mai fi o posibilitate să trec pe la mata. După ce plec de la frate-miu de la spital, trebe' s-ajung în Edgware. Poa' să trec să dreg flotorul după ce-i tund tufișul lu' madam Goldberg.

Ruby ar fi putut fi gata la timp, dar, tocmai când ieșea de sub duș, sună Fi ca să-i spună să deschidă televizorul:

— E un talk-show tâmpit în reluare, dar discută dacă femeile gravide ar trebui sau nu să-și facă griji dacă se îngrașă. E și un doctor de la St. Luke, așa că m-am gândit că te interesează.

Ruby deschise televizorul din telecomandă și se așează pe canapea. Obstetricianul de la St. Luke era un bărbat bine, cu ochi albaștri și alură aristocratică, de vreo patruzeci și un pic de ani. Îl chema Tom Hardacre. Era intervievat de o prezentatoare tânără – Kate și nu mai știu cum – în legătură cu ultimele statistici guvernamentale care indicau o creștere a cazurilor de anorexie printre femeile gravide sau care au născut recent.

— Asta-i ceva nou și de-a dreptul șocant, spunea el. După părerea mea, fotografiile cu femei care apar în reviste, ca și modelele care vin de la Hollywood produc o presiune inacceptabilă asupra femeilor.

Publicul din studio, în majoritate femei, a început să aplaude. Apoi o actriță din public remarcă faptul că starurile de la Hollywood sunt ele însele silite să se mențină suple, altfel rămân fără contracte. În discuția care urmă, se ridică problema de ce celebritățile feminine nu fac mai mult ca să pună capăt acestei situații.

La un moment dat, în studio au fost expuse niște fotografii uriașe făcute de paparazzi, care înfățișau actrițe ultraslabe ieșind din maternitate cu nou-născuții lor.

— Desigur, domnule doctor, zise prezentatoarea Kate, două dintre aceste mame –

China Katz și Mia Ferrari – au născut la spitalul dumneavoastră. Ar fi de așteptat ca spitalul St. Luke, care știm că promovează graviditatea sănătoasă și nașterile naturale, să pornească o campanie de educare a viitoarelor mame pentru o alimentație sănătoasă. Credeți că faceți destul în acest sens?

Lui Ruby i se păru o întrebare un pic răutăcioasă, dar cât se poate de rezonabilă. Tom Hardacre o prinse din zbor. Pe față i se întipări o expresie de adâncă îngrijorare.

— Kate, răspunse el cu un zâmbet condescendent, nu vreau ca dumneata sau oricine altcineva care urmărește acest program să creadă măcar o clipă că eu și toți colegii mei de la St. Luke nu suntem foarte preocupați de problema aceasta. Suntem. Mai mult, tot personalul nostru medical se străduiește să le explice viitoarelor mame că dietele exagerate pun sănătatea viitorilor prunci în pericol. Aș spune că facem tot ce putem, dar dacă dumneata, Kate, sau oricine altcineva crede că am putea face mai mult, aș fi foarte bucuros să primesc sugestii.

— Cam lingușitor, se înfioră Ruby un pic.

Se uita la omul ăsta numai de câteva minute, dar, în ciuda regulii pe care și-o impusese, de a nu judeca pe nimeni atât de repede, îi dispăcu dintr-odată. Ar fi vrut să se uite mai departe la interviu, dar își dădu seama că o să intre în criză de timp. Închise televizorul și se duse în dormitor să se îmbrace.

Imediat ce se făcu ora zece, se auzi soneria de la intrare. Sam era punctual. Ea însă era

încă în chiloți și în sutien, nehotărându-se cu ce să se îmbrace.

Se repezi la ușă și apăsă butonul interfonului:

— Bună, Sam, urcă.

După care dădu buzna înapoi în dormitor și se apucă să răscolească grămada de haine de pe pat, în încercarea disperată de a găsi ceva să-și tragă pe ea, așa încât să arate cât de cât decent când avea să-i deschidă lui Sam.

Chimonoul ei sexy, de mătase neagră, ar fi fost perfect. Dar normal că nu era pe pat, și singura haină care atârna pe ușa dormitorului era halatul roz, flaușat, jegos, plin de pete de mâncare – cel pe care-l purta când era la ciclu și nu-și dorea decât să se facă covrig, să se uite la *Dr Quinn* și să mănânce biscuiți cu alviță. Pur și simplu nu putea să-i iasă în întâmpinare lui Sam îmbrăcată cu așa ceva. În disperare de cauză, își puse repede un tricou lung și lălău.

Sam o salută cu o sărutare pe obraz. Purta pantaloni cargo bej închis și un pulover John Smedley kaki, pe gât. Ruby remarcă imediat ce bine se potrivește kakiul cu ochii lui negri și cu tenul măsliniu. Și se surprinse din nou gândindu-se cât de bine poate să arate omul ăsta.

— Micul dejun, anunță el, arătându-i o cutie mare, plată, pe al cărei capac scria *Krispy Kreme*. Sper că n-ai mâncat încă. Nu știam ce fel de gogoși îți plac, așa că am luat câteva din fiecare.

— Câteva? râse ea.

— OK, o duzină. Ei, hai, doar știi că în sistemul evreiesc de măsurători tot ce nu-i chiar mult e „câteva“.

— Mulțumesc, Sam, îmi plac gogoșile Krispy Kreme la nebunie, zise ea luând cutia.

Gestul lui era într-adevăr minunat, având în vedere faptul că singurul loc unde se găseau Krispy Kreme era la Harrods și avusese nevoie de timp, nu glumă, ca să găsească un loc de parcare și pe urmă să stea la coada de la raionul de patiserie.

— Fain tricou, apropo, zâmbi el admirativ.

Ea îl privi radioasă. Pe vremuri, Matt îi spunea ce sexy arată în tricouri largi. Totuși, nu-l crezuse niciodată. Fiind destul de planturoasă, mereu i s-a părut că arată ca într-un cort. Dar poate avea dreptate. Poate ar trebui să mențină stilul ăsta.

Pe drum spre bucătărie, Sam aproape se împiedică de o cutie cu gresie lăsată de Ivan lângă ușă.

— Pardon, zise ea, împingând cutia într-o parte cu piciorul. În bucătărie și în baie e haos total.

Îi povesti despre „Ivan cel Groaznic“ și îl amuză cu istorioara despre tufișul doamnei Goldberg.

— Dumnezeu știe când o să fie gata.

— Lasă c-o să arate grozav, spuse el, trecându-și mâna peste o ușă de dulap din lemn de fag, care stătea trântită pe blat. Îmi plac mânerele de inox. Ai gusturi bune.

— Mersi, zise ea zâmbind din nou.

De secole nu mai primise complimente de la un bărbat și se simțea bine.

— A, apropo, era mai înainte la televizor un doctor de la St. Luke care zicea ceva de pericolele regimului alimentar în timpul sarcinii.

— Da, am citit raportul guvernului. E înfricoșător. Femeile astea habar n-au cât rău își fac.

Întrebă cum îl chema pe doctor.

— Tom Hardacre. Cum e? Părea un pic cam mândru...

Își dădu o palmă peste gură.

— O, Doamne, nu cumva ți-e prieten?

Sam râse reconfortant:

— Nu, abia dacă-l cunosc. Are vocație medicală, totuși. Foarte important. Foarte respectat.

— Ei, bine. Poate l-am înțeles eu greșit. Poate doar avea trac. Știi ce, pune și tu de o cafea până termin cu îmbrăcatul.

Îi arată unde sunt cafeaua, laptele și cănila și se întoarce în dormitor. Uitându-se lung pe geam, observă că soarele strălucea puternic. Începu să scormonească prin mormanul de haine de pe pat, căutând o ținută mai de vară. Până la urmă alese fusta bleu evazată. Avea s-o combine cu bluzița rustică creață, albastru cu roz, pe care o cumpăraseră la începutul verii și care îi scotea în evidență umerii încă bronzăți și talia.

Când dădu să-și scoată tricoul în fața oglinzii, avu revelația că nu arăta sexy, ci caraghios. Era tricoul pe care i-l luase Fi acum doi ani de Crăciun, în glumă. Pe piept scria, cu litere mari, maro: „Spune nu rahatului de mâncat, cere rahat adevărat”¹.

1. „Say no to shampoo, ask for real poo”. (în engl.)

Nu se mai puteau opri din vorbit tot drumul până la Brighton. El se arăta interesat în special de Les Sprogs. I-a pus multe întrebări și despre familia ei. În scurt timp, Ruby se trezi vorbindu-i despre planul ei cu Baby Organic și nevoia lui Ronnie de a-i analiza psihologic pe toți. Îi plăcea cum o asculta și se implica în discuție. Mai toți bărbații cu care ieșise – bietul Duncan fiind un exemplu extrem – deviau întotdeauna conversația spre ei înșiși.

La un moment dat, Sam puse un CD cu blues. Ea îi povesti cum ajunsese să-i placă blues-ul după ce văzuse, în urmă cu vreo doi ani, filmul *Ray*.

— Ador melancolia din blues – toropeala aia fierbinte te cuprinde cu totul. Și nu-i așa că-s tari numele cântăreților de blues? Muddy Waters¹. Lightnin' Hopkins².

— Blind Lemon Jefferson³, zise Sam și mărturisii că adesea stătea cu orele în baie și inventa nume de cântăreți de blues.

— Există chiar o metodă recunoscută. Am găsit-o pe un site de blues. Cântăreții de blues au, de obicei, trei nume. Primul trebuie să denumească un handicap – de exemplu, orb. Al doilea, un fruct – de exemplu, lămâie. Ultimul trebuie să fie nume de președinte american – de exemplu, Jefferson.

1. Ape noroioase. (în engl. în orig.)

2. Fulger Hopkins. (în engl. în orig.)

3. Jefferson Lămâie Oarbă. (în engl. în orig.)

Ea se gândi o clipă și spuse :

— Ce zici de Asthmatic Kiwi Nixon¹?

— Da ! Sau Flatulent Nectarine Bush².

— Stai, stai, mai am unul, sări ea. Ce părere ai de Horny Passionfruit Clinton³?

— Știi, chiar ești haioasă, îi spuse el, luând ochii de la șosea și uitându-se la ea. Și voiam să-ți spun că albastrul de la bluză te prinde foarte bine. Ți se potrivește cu culoarea părului.

— Mulțumesc, zise Ruby roșind de plăcere.

Abia când ajunseră la Brighton, Sam își dădu seama că își lăsase jacheta acasă la Ruby. Dar cum soarele ardea, se gândiră că n-o să aibă nevoie de ea în nici un caz.

Meteorologic vorbind, ziua de septembrie părea să fie perfectă. Fără îndoială, frigul și burnița aveau să revină, dar deocamdată începutul de toamnă se făcea simțit numai în umbrele prelungi și în nemișcarea tăcută a aerului. Chiar și marea, de obicei agitată, era calmă. Soarele se juca pe valuri, lăsând impresia că la orizont ardeau artificii.

Vânzătorii de hotdog și hamburgeri, care în mod clar își făcuseră provizii pentru anotimpul rece, ieșiseră la rampă, sperând să mai spargă piața o dată înainte să se strice iar vremea.

Ruby și Sam se plimbau de-a lungul străzii, ferindu-se de pietonii amețiți, de cicliști și de rollerii în maieu. Din când în când se opreau să vadă câte un magician sau un artist ambulant.

1. Nixon Kiwi Astmatic. (în engl. în orig.)

2. Bush Nectarină Balonat. (în engl. în orig.)

3. Clinton Fructul Pasiunii Excitat. (în engl. în orig.)

Mai căscau gura prin vreun magazin New Age, unde se vindeau cristale și reproduceri kitsch cu Buddha și în care vânzători erau niște tineri mai-catolici-ca-Papa, cu urechile ciuruite de cercei și cu codițe rasta groase cât castraveții murați marca Buddy Epstein.

Când ieșeau dintr-un magazin numit Merlin's Cave¹, Ruby închise ochii și adulmecă aerul.

— Mmm, cartofi pai cu ceapă prăjită. N-au rival. Au trecut deja două ore de când am mâncat gogoșile. Ai chef de un hotdog nasol, plin de chimicale și de substanțe cancerigene care dă cincizeci la sută șanse de o indigestie ușoară sau chiar gravă mâine dimineață?

— Dă-l încoa', zise Sam. Da' al meu să aibă surplus de substanțe cancerigene.

Găsiră un vânzător de hotdog, și Sam îi sugeră lui Ruby să ochească o bancă liberă cât timp stă el la coadă. După zece minute, veni la ea încărcat cu două porții de hotdog înecate în ketchup, muștar și ceapă.

— Nu mai aveau Cola, așa că am luat două cutii din cea mai rafinată băutură carbogazoasă cu aromă identic naturală de portocale.

— Perfect, declară ea.

După ce terminară de mâncat, se hotărâră să plece spre ponton. În timp ce se plimbau, el îi povesti cât de mult se bucurase să descopere o ramură nouă a familiei lui prin intermediul lui Buddy și Irene.

— Saul și Fi sunt oameni minunați. Și par foarte fericiți împreună.

1. Peștera lui Merlin. (În engl. în orig.)

— Sunt. Cred că mulți oameni ar da orice să aibă o relație ca a lor.

Mergeau înainte, într-o tăcere care nu-i stânjenea. Într-un final, el o întreabă dacă începe să se împace cu ideea că urma să aibă un frățior sau o surioară. Ea îi mărturisi că nu.

— I-am avut pe mama și tata numai pentru mine treizeci și doi de ani. Acum trebuie să-i împart cu cineva și, deși mi-e rușine să recunosc, copilul din mine nu vrea.

Sam spuse că probabil ce simțea ea e normal.

— Nu cred că e relevant câți ani ai când ți se naște o rudă. Primul născut are întotdeauna un sentiment de pierdere. Știu că și cu mine a fost așa. Îmi amintesc că am încercat să-mi asfixiez fratele cu o pernă când s-a născut. Dacă nu intra mama în cameră în timp util, nu știu ce se întâmpla.

— Doamne Dumnezeu, câți ani aveai?

— Douăzeci și cinci.

Ea izbucni în hohote de râs.

Când îl întreabă despre fratele lui, Sam ridică din umeri, nepărând foarte dispus să dezvolte subiectul.

— Josh e cu opt ani mai mic ca mine și cred că a fost mult mai afectat de moartea părinților decât mine. Buddy și Irene l-au iubit ca pe fiul lor, dar el a cam luat-o pe arătură. În prezent nu prea mai are treabă cu familia.

Ruby nu simțea că-l cunoaște pe Sam în-deajuns de bine încât să-l întrebe ce-a vrut să spună cu „a cam luat-o pe arătură”, așa că renunță.

— Sam, zise ea, schimbând subiectul, pot să te întreb ceva?

— Sigur. Ia zi.

Ținea mâinile în buzunare, zâmbea și felul în care își încrețea ochii îl făcea și mai atrăgător.

— Ce te-a făcut să te specializezi în ginecologie? Adică, e un pic...

Ridică din umeri, în căutarea unui cuvânt care să nu-l jignească.

— Ciudat? Pervers? Misogin? spuse el, mai mult amuzat decât jignit. Alege tu. Am fost acuzat de toate trei.

Ruby sublinie că „misogin“ i se părea un termen cam dur.

— Sunt de acord, dar unele femei cred că bărbații ginecologi sunt niște obsedați de putere care urăsc femeile și își satisfac pornirile sexuale dominându-le.

— N-aș merge așa departe, dar după cum știi – din moment ce am și zis-o ieri, când am leșinat – asemenea gânduri începusem să am și eu.

— Înțeleg și nu m-a deranjat ce mi-ai zis, spuse el cu o expresie în care ea citea sinceritate. Femeile au dreptate să aibă rețineri față de bărbații ginecologi. Din când în când mai dai peste câte unul care își pierde dreptul de practică pentru ceea ce se numește, eufemistic, „comportament neadecvat“. Profesia asta – ca toate ramurile medicinei – are nevoie de mai multe femei, dar m-am apucat de ea pentru că ai de-a face mai mult cu oameni tineri și sănătoși decât cu bătrâni și bolnavi.

Și dacă îmi satisfac vreo pornire, e cea de a aduce pe lume un bebeluș sănătos sau cea de a ști că priceperea mea a făcut posibilă fecundarea unui ovul într-o femeie sterilă.

Făcu o pauză.

— Scuze, am cam sărit calul. Am tendința să țin discursuri.

Părea că se simte stânjenit. Faptul că-i vedea latura vulnerabilă o făcea să fie și mai atrasă de el. Îi spuse că nu i se părea nici pe departe că sărise calul și că înțelegea de ce cineva ar vrea să intre într-o ramură a medicinei în care bucuria depășește considerabil durerea și nenorocirea.

— Și presupun că, de când ți-ai pierdut părinții, ai avut tu destulă durere de dus oricum.

Privi cum Sam evită un mic trecător aiurit.

— Hei, micuțule, spuse el îngenunchind și mângâindu-l pe cap. Unde ți-e mama?

De fapt, mama lui era doar cu câțiva pași mai în spate. Sam se ridică, îi zâmbi mamei și se întoarse spre Ruby:

— Ai dreptate. Cred că moartea alor mei m-a făcut să stau departe de specializări ca oncologia sau bolile cardiovasculare.

Voia cu disperare să-l întrebe ce știa despre pacientele celebre din St. Luke și dacă o tratase chiar el pe vreuna, dar se hotărî să tacă. Știa că e obligat să respecte confidențialitatea cazurilor medicale de care se ocupa și nu voia să-l pună într-o situație delicată. Totuși, nu se simțea în stare să renunțe de tot la subiect.

— E uimitor cum starurile alea nasc la St. Luke și, peste câteva zile, în ziare, arată așa de slabe — ca și cum nici n-ar fi fost gravide.

— Știu, zise Sam și dădu din cap cu deznădejde. Nici nu mai vreau să știu. Fac sport și țin regim ca disperatele în timpul sarcinii. Noi ne dăm de ceasul morții să le explicăm că-și fac rău. Nu pare să le intereseze. Ce mă îngrijorează mai tare e că alte femei le văd în pozele astea postnatale și încep să se ia după ele. Toată treaba asta iese de sub control. Pur și simplu nu știu care e soluția.

Ruby era bucuroasă și ușurată că și el vedea problema la fel ca ea. Nu știa cum ar fi reacționat dacă Sam s-ar fi dovedit a fi un tip din ăia pentru care nici o femeie nu e prea slabă.

Acum ajunseseră la ponton. Fură întâmpinați de bubuituri joase, ritmice, venind din niște boxe mari. Era genul de sunet care parcă intră în tine și te zgâlțâie. Pe lângă asta, mai erau și zgomotul greu, metalic din parcul de distracții și strigătele intermitente ale mulțimii, când Marele Scufundător se mai arunca o dată.

— Țștia au jocuri mecanice? întrebă Sam. Mor după jocurile mecanice.

— Speram c-o să-ntrebi. Hai după mine.

Își cheltuiră mărunțișul pe jetoane și se lăsară ghidați de luminițele stridente și sunetele cu iz marțian. Majoritatea aparatelor

fuseseră ocupate deja de adolescenți zgubilitici în treninguri cu glugi. La vreo două erau bărbați cu ochi goi, injectați, și cu gece vulgare de piele.

— Am o metodă de a câștiga la jocurile de noroc, spuse Sam. Merg la sigur. Dai târcoale unui aparat și aștepti până cel care joacă rămâne fără bani — să sperăm că fără să fi luat marele premiu. Până la momentul respectiv îți dai seama că mașinăria trebuie să dea și premiul, așa că te bagi tu.

— Hai, mă. Toată lumea a încercat-o pe-asta și nu-i așa de simplu.

— Crede-mă, zise el făcându-i cu ochiul, senzual, dar clar autoironic. Sunt doctor.

Așteptară până când găștile în trening se hotărâră să-și încerce norocul în altă parte.

— Bun. Uită-te și-nvață.

În următoarele minute îndesară jetoanele în aparat, dar pierdură de fiecare dată.

— Sam, zise Ruby în final, privind cum el băga alt jeton în aparat, nu există nici o metodă Epstein, nu?

— Cum ți-ai dat seama?

Replica lui o făcu să râdă.

— Și nici n-ai câștigat vreodată, așa-i?

— Nu chiar, răspunse el, uitându-se lung la fructele care se învârteau pe ecran. De fapt, fie vorba-ntre noi, n-am câștigat un ban la jocuri mecanice de noroc.

Nici nu termină bine fraza că o cascadă zuruitoare de jetoane țâșni pe podea.

— Măiculiță! exclamă Ruby neîncrezătoare. Am câștigat. Chiar am câștigat. Cred că-s

vreo cincizeci de lire aici.

Se trezi aruncându-se la gâtul lui și pupându-l pe obraz. Oamenii care jucau la aparatele vecine îi văzuseră câștigând și se întorseseră să se holbeze. Pentru o clipă, Ruby crezu că o să aibă probleme când adolescenții în treninguri, care încă erau pe-acolo, strigară: „Ne-au ciordit ăștia banii!”. Dar își traseră glugile și o șterseră.

— Vezi, râse Sam. Și mai râdeai de metoda Epstein.

Dând din cap amuzată, Ruby se lăsă în jos și începu să strângă jetoanele grămadă. O secundă mai târziu, el îngenunchea în fața ei, ajutând-o.

— Putem să le punem la mine în geantă, zise ea.

Trebuie să le fi luat peste un minut să le adune pe toate.

— Bun, cred că asta-i tot, spuse el, vărsând un ultim pumn în geanta ei.

Ea se uită pe jos să vadă dacă rămăsese vreunul nestrâns.

— Da, cred că astea-s toate.

Sam se ridică în picioare și îi dădu mâna lui Ruby, ca să o ajute. Când capul ei ajunse la același nivel cu al lui, ochii li se întâlniră. Rămaseră amândoi nemișcați. Urmă unul dintre acele momente încărcate de emoție, care nu lăsa nici un dubiu asupra a ceea ce urma să se întâmple. Sam îi luă fața în palme și o trase spre el. Apoi o sărută ușor pe buze. Cât ai clipi, o cuprinse strâns cu brațele, iar ea își deschise buzele. Când limba lui o întâlni pe a

ei, Ruby simți emoțiile în stomac. Gura lui avea gust de suc de portocale. Simți cum se topește de plăcere și își dădu seama că respirația îi devine mai lentă și mai adâncă. Își dorea ca el să facă dragoste cu ea acolo, pe loc, între aparatele acelea. Abia când niște puști țipară la ei „Luați-vă o cameră!“, se desprinseră din îmbrățișare, chicotind încurcați.

Până la urmă se dovedi că potul era mai mic decât crezuseră. În loc de cincizeci de lire, erau numai vreo douăzeci. Dar nu-i păsa nici unuia dintre ei. Le era de-ajuns surpriza și râsul care-i apucase când văzuseră mașina scuișând jetoanele.

Își petrecură după-amiaza lenevind întinși unul lângă celălalt pe plajă. În timp ce stăteau la taclale, Sam își plimba degetele pe brațul lui Ruby sau se juca cu suvițele de pe fruntea ei. Una-două se opreau din vorbă și se sărutau. La un moment dat, în toiul unui sărut pătimaș, sună telefonul lui Sam.

— Îmi pare rău, Ruby. Trebuie să răspund. S-ar putea să fie de la spital.

— Normal. Te rog chiar.

Sam își acoperi urechea cealaltă, ca să se apere de zgomotele de pe plajă.

— Hei, cum merge?... Ce? Când s-a întâmplat? Ești bine?

Se întunecă la față. Apoi se ridică și se îndepărtă, iar Ruby nu mai auzi ce spune.

Când se întoarse, părea agitat și îngrijorat.

— Ai probleme?

— Cum? făcu el cu gândul în altă parte.

— Telefonul. Ai vreo urgență la spital?

— Păi... Nu. Un incident minor cu una dintre pacientele mele. Nimic îngrijorător. Se descurcă ei.

Ruby încruntă din sprâncene. Sam părea prea tulburat și neliniștit pentru un om căruia tocmai i se comunicase că n-are motive de îngrijorare. Și își întreba în mod curent colegii dacă sunt bine? E clar că își lua munca foarte în serios.

Sam se așează din nou lângă ea.

— Pari stresat, îi spuse Ruby cu blândețe. Sigur te simți bine?

— Aseară m-am culcat după ora două, am avut o naștere de gemeni. Sunt cam obosit, asta-i tot. Iartă-mă.

— Hei, nu trebuie să-ți ceri scuze că ești obosit... Uite, știu eu ceva care s-ar putea să te ajute.

Începu să-i maseze umerii. Erau duri, iar tensiunea îi contractase mușchii.

Plecară din Brighton pe la șase. Sam intra de gardă mai târziu și trebuia să fie aproape de spital în caz că apărea vreo urgență. Înainte să pornească la drum, merșeră la un restaurant de pe faleză, The Regent, și își făcură praf câștigul de la pocherul mecanic pe o cină cu pește și cartofi prăjiți. După o bere, Sam se relaxă și își redobândi obișnuita bună dispoziție. Ruby uită de telefonul cu pricina și de reacția lui ciudată și, cât timp mâncară, îl tachină întrucât comandase mazăre bătută crezând că e guacamole.

Când opriă în fața blocului ei, se sărutară din nou. Sărutări profunde și grăbite, care nu se mai terminau. La un moment dat, când se desprinseră din îmbrățișare, Ruby își aminti că Sam și-a lăsat jacheta la ea.

— Nu vrei să intri să ți-o dau? îl întrebă ea.

— Dar tu vrei să intru? răspunse el.

Tonul serios al întrebării o făcu să-și dea seama că întrebarea ei sunase anapoda.

— Ce? O, Doamne. Nu. Iartă-mă. Voiam să zic să-ți dau jacheta. Aia pe care ai lăsat-o la mine. N-am vrut să-ți spun că să ți-o dau... Ăă... Știi... *Să-ți dau.*

Pe de altă parte, poate în subconștient (nu degeaba era ea fiica lui Ronnie), voise să spună chiar lucrul ăla. Și dacă îl invita înăuntru ca să *i-o dea*, oare chiar asta voia? La urma urmei era abia prima lor întâlnire. Mai târziu n-ar fi putut să și-o ierte dacă ar fi încălcat regula celor trei întâlniri. Și totuși, nu era sigură c-o să se poată abține până atunci și, după părerea ei, masa la care luaseră parte amândoi cu ocazia circumciziei lui Connor era, din punct de vedere tehnic, o întâlnire. În consecință, asta era a doua întâlnire. Mai mult, durase o zi întreagă – de două sau de trei ori mai mult decât o întâlnire obișnuită, de o seară. Dacă lua în calcul numărul de ore pe care le petrecuseră împreună, avea un argument solid să considere că fusese a treia sau chiar a patra lor întâlnire.

— Cred că poți să urci pentru... Ăă... Jachetă, încheie ea cu o privire sfioasă și zâmbitoare.

— Ești sigură că vrei să urc pentru jachetă? intră el în joc. Adică n-am nevoie de ea. Mă descurc perfect fără. Nu sunt un om atât de obsedat de recuperarea jachetei încât să forțez o femeie să mi-o dea. Mai ales la prima întâlnire.

Parcă era un citat din Jerry Seinfeld. Reușise s-o facă să râdă și totodată să se simtă dorită.

— Sunt sigură, îi răspunse. Vreau cu adevărat să-ți dau jacheta.

— Știu că am niște Ray Charles pe-aici, pe undeva, zise ea căutând de zor printr-un teanc de CD-uri.

Sam s-a apropiat și-a sărutat-o pe ceafă. Îl simți cum îi trage ușurel decolteul bluzei în jos, pe braț. Sărutările se mutară pe umărul gol. Își simțea toate terminațiile nervoase din corp. Trebui să-și adune toate puterile ca să se concentreze să găsească CD-ul.

— L-am găsit, spuse ea băgând CD-ul în player și punînd teancul pe un raft de jos.

— Hai încoace, șopti Sam.

Nemaibăgând de seamă că uitase să pornească aparatul, Ruby se întoarse spre el. Sângele îi zvâcnea în tâmpile. Sam îi luă fața în mâini și o trase spre el. Se sărutaseră cu pasiune toată ziua, dar de data asta era altceva. Ceea ce se întâmpla acum era ceva imperios și nu lăsa loc de îndoială pentru urmare.

Se așezară pe canapea. Sam o împinse ușurel și se sui pe ea, făcându-și simțită erecția. Când își trecu mâinile prin părul ei și-i sărută

sfârcurile sânilor, Ruby începu să scâncească de plăcere.

— De ce n-oi fi dând eu drumul la muzică? zise Sam ridicându-se un pic.

Fără să-și dezlipească privirea de ea, întinse brațul și reuși să ajungă la CD player. După o clipă, o voce care nu era a lui Ray Charles izbucni la volum maxim: „Îmi iubesc și-mi accept trupul. Sunt unică, frumoasă și vibrantă. Sunt un copil al Universului și am tot dreptul să iubesc și să fiu iubită. Sunt în stare să găsesc dragostea.“

Nu! O cuprinse panica. Pusese *Descoperiți dragostea adevărată prin întărirea resurselor interioare* într-un plic greșit după ce-o ascultase deunăzi. Simți că încremenește.

Sam își ridică puțin capul de pe sânul ei.

— Corectează-mă dacă greșesc, spuse el cu o mutră uluită, dar chestia asta nu prea sună a Ray Charles.

Ruby înghiți în sec, storcându-și creierii să găsească o explicație plauzibilă.

— E un CD dintr-alea tâmpite, de le primești gratis la ziarele de duminică, se repezi ea. L-am ascultat alaltăieri, n-aveam altceva mai bun de făcut, dar numai din curiozitate. M-a făcut să mă gândesc la toți amărății ăia care nu reușesc niciodată să-și găsească pe cineva.

— Știi, replică el ridicându-se ca să schimbe CD-ul, când eram mult mai tânăr și abia începusem să ies cu fete, mi-ar fi prins bine așa ceva ca să-mi mai monteze respectul de sine.

— O, și mie. Și mie. Dar din fericire zilele alea au apus de mult. De mult, de mult.

În timp ce căuta CD-ul cu Ray Charles, sună telefonul. Ruby se hotărî să lase robotul să răspundă. Dar nu-și dădu seama că uitase să-l treacă pe mut.

— O, bună, scumpa mea, mama e la telefon. Am sunat să mai schimbăm o vorbă și să văd cum te mai simți. Nu mi-ai spus cum te descurci cu CD-ul ăla. Are vreun efect? Nu-ți pierde speranța, scumpa mea. Există undeva un bărbat și pentru tine. Îți garantez. Te iubesc.

Capitolul 11

— O, Doamne, cred c-ai murit de rușine, zise Fi, lipindu-și pompița de sânul stâng. Și ce-a zis Sam când a auzit mesajul?

— Nimic. N-a apucat. A trebuit s-o șteargă urgent.

Ruby îi povesti că, imediat ce se terminase mesajul maică-sii, îl sunaseră pe Sam de la St. Luke, să-l anunțe că a apărut o urgență și că e nevoie de el. Se părea că starea aceleiași paciente din cauza căreia fusese îngrijorat la Brighton se înrăutățise acum.

— Urgență pe moașă-sa, fornăi Fi. Probabil vreo celebritate cu fițe care amenința că-i dă în judecată fiindcă a găsit un hemoroid postpartum.

— Nu, cred că era cât se poate de real, insistă Ruby, explicându-i că Sam părea foarte încordat și foarte îngrijorat de asistenta care îl sunase.

— O auzeam cum plânge la celălalt capăt al firului, iar Sam îi tot spunea să se calmeze și să nu fie îngrijorată. Numai Dumnezeu știe ce s-a putut întâmpla ca să-și piardă o asistentă sângele rece.

— Ai plânge și tu dac-ai avea de-a face cu o muiere de-aia egocentrică, răsfățată, care

nu poate face față nici la cea mai mică problemă care apare în viața ei. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu în pielea lui Sam. Cred că îi este permanent frică să nu se trezească dat în judecată pentru malpraxis.

Ruby dădu din cap. Poate asta explica angosta inițială a lui Sam la primirea telefonului de pe plajă.

Fi lăsă capul în jos și privi cum laptele îi tâșnește din sân în biberonul copilului.

— Păi, mai bine-mi pun o talangă de gât și-mi schimb numele în Joiana și gata, zise ea, explicând că Saul se oferise să hrănească el copilul noaptea un timp, ca ea să poată dormi. Cum nici nu-i trecea prin cap să-i ofere lui Connor altceva decât laptele ei, era nevoită să-l stoarcă într-o sticlă.

Ruby îi zâmbi afectuos și o bătu pe umăr.

— Hai, că n-o să dureze veșnic.

— Știu. Uite, nu mă lua în seamă, încă mă cramponez de toate starurile alea care nu se îngrașă în timpul sarcinii.

Pe masă erau vreo două-trei reviste într-un teanc. O luă pe cea de deasupra.

— Ai văzut-o pe-asta?

Ținea în mână ultimul număr al revistei *For her*¹.

— E un interviu cu Claudia Planchette. E al dracu' de iritant, zise și-i pasă revista lui Ruby. Uită-te la poza cu ea. În afară de burtă, e slabă ca nu-știu-ce. Și are tupeul să spună că totul depinde de gene. Sigur că da. E clar

1. Pentru ea. (în engl. în orig.)

că ține cură și-și înfometează copilul... pe de altă parte, rezultatele sunt evidente.

— Fi, tu nu te-auzi? Zici că o părticică din tine ar vrea să te fi înfometat și tu când erai gravidă cu Connor!

— Nu, normal că nu, ripostă Fi. Claudia Planchette e clar obsedată, dar, cum ziceau și la televizor ieri, situația chiar scapă de sub control și vedetele ca Planchette sunt de vină. Am prietene gravide, femei sănătoase la cap, cu picioarele pe pământ, realizate profesional, și chiar și ele țin regim. Îți imaginezi unde s-ar putea ajunge? Îți spun, Rubes, dacă situația se înrăutățește, o să începem să vedem femei educate și înstărite care nasc copii exagerat de slabi și subnutriți. De ce nu face nimeni nimic?

Fi era așa de furioasă și de exasperată că se înroșise la față.

— Ai dreptate, zise Ruby. Dar ce poți să faci? Femeile trebuie să se trezească singure la realitate și să vadă ce nebunie e asta. Până nu se întâmplă asta, n-o să se schimbe nimic... Hai, nu fi tristă. Ce-ar fi să bem un pahar de vin?

Fi spuse că ea nu poate, fiindcă alcoolul o să-i intre în lapte și o să-l ametească pe Connor.

— Și totuși, o picătură de vinișor l-ar ajuta să doarmă bine, spuse Fi și adăugă că în frigider era o sticlă deschisă de Chardonnay. Îmi pare rău că tot țin discursuri despre chestia asta cu dietele, dar m-a marcat rău.

— Nu te scuza. Dacă tocmai așa fi născut și așa fi pus câteva kilograme pe mine, m-ar fi afectat la fel.

Ruby deschise ușa frigiderului și scoase sticla de vin. Apoi se întoarse către Fi și chicoti:

— Presupun că doriți și o găleată cu iarbă proaspăt cosită la vinul dumneavoastră.

— Ha-ha-ha.

Ruby își turnă jumătate de pahar. Nu mai avea de gând să stea mult. O așteptau părinții la cină – mătușa Sylvia își aducea noul amoroș. Trecuse pe la Fi să-i dea catalogul de la Les Sprogs. Fi îi căuta lui Ben un pătuț de copil, pe care se oferiseră să-l plătească părinții lui Saul.

— Și, te mai vezi cu Sam? întrebă Fi.

Ruby spuse că da. O sunase imediat ce a putut să se scuze că o lăsase baltă și să o întrebe dacă era liberă vineri. Ba chiar reușise să o mai și liniștească în legătură cu gafa cu CD-ul, povestindu-i cum Irene petrecuse ani întregi dând anunțuri matrimoniale în numele lui în ziare evreiești. Și, de fiecare dată când apărea un anunț, primea zeci de mesaje de la părinți ultraortodocși care erau disperați să-și mărite fetele cu un doctor evreu drăguț.

— Așa, deci voi chiar vă înțelegeți ca lumea.

Ruby căzu pe gânduri.

— Păi, nu ne putem opri din vorbit. Mă face să râd. Și sunt total relaxată cu el. Parcă-l știu de-o viață...

— Și e incredibil de sexy.

— Și asta, zâmbi Ruby.

Povesti că abia dacă adormise noaptea trecută, retrăind iar și iar scena primului sărut.

— A fost sublim, chiar mi-a tăiat răsuflarea. Nu m-am simțit niciodată așa când mă sărutam cu Matt – nici măcar la început.

— Asta pentru că Matt nu era ginecolog. Îți spun eu, ginecologii sunt amanți buni. Așteaptă numai. Când treceți la fapte mai mari o să fie genial. Ești așa de norocoasă!

Chiar atunci, o voce de copil strigă de la etaj.

— Mamiii, am făcut caca male în vecu! Ștelge la fund!

— Doamne, credeam că doarme, zise Fi și îi răspunse lui Ben cu un „Bravo, puiule!”, asigurându-l că vine într-o clipită. Aleluia, e primul pe care-l face în vecu după două săptămâni.

Își scoase conul de plastic de pe sân și examinează conținutul biberonului.

— Dacă adun asta la ce am stors mai devreme, spuse încheindu-se la cămașă, ar trebui să-mi ajungă de un alăptat.

Duse biberonul la frigider și turnă laptele într-o cană.

— Cred că am niște alune pe undeva, dacă vrei ceva să meargă cu vinul, îi zise lui Ruby și dispăru sus la Ben.

Lui Ruby îi era, într-adevăr, puțin foame, așa că începu să se uite prin bufet după alune. Mulțumită lui Bridget, bucătăria era încă imaculată. În loc de o groază de căni de cafea îngrămădite pe scurgător, acum erau două rânduri perfect aranjate de căni strălucitoare în dulapul cu veselă, proaspăt spălate, și cu toartele aliniat. Până la urmă găsi o pungă de alune într-o cutie mare, curată, de plastic, cu capac etanș, laolaltă cu câteva pachete de Monster Munch.

— Ești maestră că le-ai găsit, zise Fi întorcându-se în bucătărie, după ce-l culcase pe Ben la loc. Eu nu mai sunt în stare să găsesc nimic de când s-a apucat mama să facă curat în bucătărie și s-o reorganizeze. Nu că m-ar deranja — de fapt îi sunt chiar recunoscătoare —, dar toată vremea mormăie și mă face să mă simt ca o tâmpită.

Ruby îi întinse punga desfăcută. Fi luă un pumn de alune și se așeză.

— Știi, îi răspunse Ruby, cred că e exasperantă, dar încearcă și tu să te faci că nu auzi comentariile lui Bridget. Profită și tu de ea cât o ai prin preajmă.

— Așa ar trebui, se arată Fi de acord, cu gura plină de alune. Și îmi dau toată silința, doar că, atunci când vine vorba de maică-mea, e ușor de zis și greu de făcut.

Își goli paharul și i-l întinse lui Ruby, care i-l umplu la loc.

— Doamne, gândește-te, adăugă ea. Dacă te măriți cu Sam, o să fim rude.

Ruby izbucni în râs:

— Abia ne-am cunoscut, și tu ne și cununi. Da' repede te mai transformi într-o veritabilă mamă evreică.

Chiar atunci intră și Saul.

— Saul, îl întrebă Fi, ce fel de rudă o să fiu eu cu Ruby dacă se mărită cu vărul tău Sam?

— Ușurel, încruntă Saul din sprâncene. Mi-a scăpat mie ceva?

— Nevastă-ta o cam ia razna, se grăbi Ruby să-l lămurească. Am ieșit o singură dată cu Sam, atâta tot.

— Pare un tip tare ca lumea, zise Saul. Nu l-am mai văzut de la circumcizie. E mare microbist. Spurs joacă acasă sâmbătă cu Man U¹, se întoarce el spre Fi. Mă gândeam să-l întreb dacă nu vrea să vină și el cu mine.

— Excelent. Îți dai toată silința să stai cât mai departe de maică-mea.

— Apropo, unde e? S-a dus să-și facă plinul la coada de mătură?

Fi îl certă cu degetul, dar nu se putu abține să nu râdă:

— L-a scos pe Connor la plimbare. Mititelul a dat toată ziua din piciorușe, așa că mama s-a gândit că aerul curat o să-l liniștească.

— Să sperăm, admise Saul, dar, indiferent cum o să fie, eu îl hrănesc în noaptea asta. Ai nevoie de odihnă.

Luă o înghițitură de vin din paharul lui Fi și un pumn de alune.

— Bun, mă duc până la Tony Fascistul. Trebuie să schimb țeava de eșapament de la mașină. Nu durează mai mult de două ceasuri.

Tony Fascistul era mecanicul auto al lui Fi și Saul. Avea niște vederi politice mai rău ca omul din Neanderthal, dar avea acasă atelier și cerea puțini bani pentru serviciile sale.

În clipa aceea, Bridget dădu buzna în bucătărie. Îl ținea pe Connor în brațe.

— Păi cum, Fiona, uită-te un pic la el. Doarme ca un mieluşel. Zău că nu-l scoți destul la aer. De-aia nu doarme noaptea. Bei vin, constată ea văzând sticla de Chardonnay.

1. Manchester United.

— Da, vrei un pahar? zise Fi.

Bridget ignoră invitația, scoțând în schimb un furnăit sonor, de dezaprobare:

— Dar o să-ți treacă în lapte și-o să-l strice pe Connor la burtică, se scandaliză ea. Mititelul de el, n-a tras destul?

I-l dădu pe Connor lui Fi și începu să-și descheie jacheta.

— Îl duc imediat sus să-i controlez rana.

Ultimul comentariu îi era adresat direct lui Saul. Ruby și Fi îi văzură venele de pe tâmpile pulsând.

— Las-o, las-o-n legea ei, îi șopti Fi, așa că Saul mai băgă un pumn de alune în gură.

— Și uită-te la bărbatul ăsta al tău, îi dădu Bridget înainte. Ce păr lung poate să aibă.

— Joacă în *Hamlet*, mămico. Trebuie să poarte părul lung.

— Dar arată ca o femeie, insistă Bridget.

— Numai când stau lângă tine, mormăi Saul, cât să-l audă numai Fi și Ruby.

Fi îl atinse zdravăn la țurloaie; Saul se chirci de durere, spuse un „pa” general și o șterse, înșfăcând în trecere încă un pumn de alune.

Ruby o întrebă pe Bridget dacă vrea o ceașcă de ceai sau de cafea.

— O cafea ar fi minunată!

O întrebă apoi pe Ruby cum se mai simte.

— O, mult mai bine. Cu toate că până la urmă n-am mai condus eu. Sam a trebuit să...

— Excelent, dragă, excelent. Ia zi, ce părere ai de felul în care am curățat bucătăria asta?

Ia uite, poți să te vezi în robinetele astea. Erau pline de piatră. Am avut ce freca la ele, continuă ea împungând-o pe Fi cu privirea.

În următoarele cinci minute, le-a ținut o prelegere despre cum le dezavantajează sistemul educațional pe tinerele fete pentru că nu le învață deloc gospodărie. La care Fi mai dădu pe gât un pahar cu vin.

— Ei, trebuie să recunosc că totul arată minunat, răspunse Ruby punându-i lui Bridget în față o cană cu cafea.

„Trădătoare“, spunea privirea pe care i-o aruncă Fi. Ruby însă dădu din umeri și ridică spre tavan o privire care voia să însemne „ce voiai și tu acum să zic?“

— Sigur, cu podeaua stătea rău de tot, îi dădu Bridget înainte. Habar n-am când a văzut ultima dată mopul. De patru ori a trebuit s-o spăl până s-o fac să arate așa. Dar fii atentă că aragazul era și mai rău. Am avut nevoie de o sticlă întreagă de cremă abrazivă ca s-o scot la capăt cu el. Știi, Fiona, trebuie să fii mai organizată. Ai putea foarte bine să faci față trebu- rilor ăstora dacă i-ai crea bebelușului o rutină. Crezi că eu te luam în brațe pe tine ori de câte ori începeai să plângi? Ascultă-mă pe mine, cât e el de mititel, te joacă pe degete cum vrea.

Încetă să-și mai amestece zahărul în cafea și luă cutia cu lapte.

— Goală, mârâi ea și expresia ei blazată sugera că ăsta e numai unul dintre eșecurile domestice la care se putea aștepta din partea fiică-sii.

Ruby se oferi să aducă altă cutie din frigider, dar Bridget era deja în picioare. Întâmplător, Ruby se uită cum Bridget deschide frigiderul și bagă mâna înăuntru. Când scoase de acolo borcanul cu lapte, Ruby o plesni pe Fi peste braț și-și smuci capul înspre Bridget.

— Aoleu, șopti Fi, ducându-și mâna la gură. Mi-a luat...

— Știu. N-ar trebui s-o oprim?

— Dac-o oprești, nu mai vorbesc în viața mea cu tine. OK?

— OK.

Bridget își turnă lapte în cană, urmărită de tinerele care aveau fețele schimonosite de efortul de a-și stăpâni râsul isteric. Apoi se întoarse la masă și luă o înghițitură din cafea. După care luă repede încă una și încă una.

— Cum e cafeaua, mămico? întrebă Fi.

— De fapt nu-i rea deloc. Și laptele nu-i prea gras. Pentru mine și laptele semidegrosat e prea gras. Știi că sunt foarte sensibilă. Ce marcă-i asta?

— O, e un sortiment nou, organic, făcu Fi nevinovată. E... Ăă... E importat din Franța.

— Da? De unde anume din Franța?

— Cred că de la Brest¹, răspunse Fi cu mâna încleștată pe gură, străduindu-se să-și țină râsul. Îl aduc cu avionul. De-aia se cheamă Brest Express.

— Bun. Când ajung acasă o să caut și eu lapte Brest Express.

1. Joc de cuvinte între Brest (oraș din Franța) și „breast” („sân” în engl. în original).

Când Ruby ajunse la părinții ei, era aproape ora opt. Ronnie purta un bluzon umflat, pe care scria „Burta mea pare mare îmbrăcată așa?”. Pe un umăr îi atârna o mănușă de apucat oale fierbinți.

Ruby îi admiră bluzonul.

— E grozav, nu-i așa? Mi l-a cumpărat mătușă-ta Sylvia, îi răspunse Ronnie conducând-o în bucătărie unde, pe bancă, se afla o tavă cu o pulpă de miel friptă pe jumătate. Vin și eu imediat. Trebuie să termin de uns friptura. Taică-tu ascultă muzică. Cred că nu te-a auzit când ai venit.

Ronnie luă un polonic și începu să toarne sos peste carnea de miel.

— Servește-te cu vin.

Ruby își turnă merlot într-un pahar, trăgând pe nări aroma minunată de friptură cu rozmarin și usturoi.

Pe masă se găsea un caiet de schițe de-ale lui Ronnie. Ruby se așeză și începu să-l răsfoiască. Era plin de desene în cărbune: numai femei însărcinate, cu sâni plini și burta mare.

— Vai, sunt minunate, spuse Ruby, privind atent imaginile esențializate, cu linii fluide.

— Ei, deocamdată sunt numai niște mângăleli. Galeriile Tavistock au în plan o expoziție nouă. O să se cheme „Dreptul la naștere” și mi-au cerut să contribui și eu cu niște picturi sau cu niște schițe. Mi s-a părut nostim să încerc.

În clipa aceea intră Phil, cu iPodul lui nou agățat de gât. Cânta în gura mare, nimerind corect cam o notă din șapte.

— We gotta install microwave ovens....
Gotta move these refrigerators... Gotta move
these color TVs... ¹

Ronnie se hotărî să intre și ea în joc. Începu să dea din șolduri și să cânte la polonicul ținut pe post de microfon. Stimulat de nevastă-sa, Phil începu și el să cânte la o chitară închipuită. Amândoi erau de-a dreptul duși cu pluta.

— Doamne, clătină Ruby amuzată din cap, George și Gracie interpretează Dire Straits.

— Mare obrăznicătură ești, râse Ronnie, lovind-o ușurel în cap cu mânerul polonicului.

Phil își scoase căștile și se aplecă s-o sărute pe Ruby.

— Exceptional e iPodul ăsta shuffle. Ar trebui să-ți iei și tu unul. Îți încarci toată muzica și el ți-o redă aleatoriu. Nu știi nici-odată ce urmează. Și uită-te la el: e cât o brichetă și stochează o mie de piese. O mie!

Fredonând în continuare, o luă în primire pe Ronnie:

— Apropo, ți-ai luat tinctura de passiflora și de rădăcină de măcriș? Și vezi că a trecut o jumătate de ceas de când ți-am stors sucul de sfeclă. Ia uite, e neatins. Îți face foarte bine, dar tu nici nu l-ai gustat.

— Hei, dom' doctor Phil, ai băut vreodată suc de sfeclă? făcu Ronnie apucându-se să scoată tacâmurile dintr-un sertar. Ruby, spune-i

1. Tre' să ne instalăm cuptoare cu microunde.../Tre' să ne mișcăm frigiderule.../Tre' să ne mutăm televizoarele... (versuri din melodia *Money for Nothing* a trupei Dire Straits).

lui taică-tu să nu se mai agite atâta. Mă simt foarte bine.

— În clipa de față se simte bine, îi zise el lui Ruby. Dar gravidele în vârstă sunt mai expuse la probleme de sănătate decât femeile mai tinere.

— Oo, ia-o mai încet cu vârsta, dacă nu te superi. Mă faci să mă simt de nouăzeci de ani.

Phil își ceru iertare și se întoarse spre Ruby:

— Știi, am căutat pe Internet și am găsit remediile astea naturale care previn anemia și hipertensiunea...

— Și toate au gust de scoarță putredă, ridică Ronnie tonul.

— Nu mai fi îngrijorat, tăticule. St. Luke e una dintre cele mai bune maternități din lume. Mama e foarte bine îngrijită acolo.

— Știu, dar tot îmi fac griji. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Ronnie, i-ai arătat lui Ruby poza de la ultima ecografie?

— Aveam de gând să i-o arăt după cină, răspunse Ronnie, întinzându-i tacâmurile. Uite, ar fi cazul să pui masa. Sylvia și Nigel trebuie să apară din clipă-n clipă.

Phil nu se urni.

— Știi, îi spuse el lui Ruby, acum se folosește un scanner tridimensional extraordinar.

— Închipuie-ți, îl întrerupse Ronnie. Stau acolo, cu un penis uriaș de plastic în mine, și tatăl tău stă la taclale cu radiologul, la modul: „Și, spune-mi, cine le face? Mitsubishi? Toshiba? Și care sunt instrucțiunile?”.

Ruby începu să chicotească.

— Ce voiai? E bărbat. Și sigur era interesat și de copil.

— Mama ta știe foarte bine că da, spuse Phil, dându-i un pupic drăgăstos lui Ronnie.

Se întoarse spre Ruby.

— Știai că are vreo douăzeci și opt de centimetri deja? Cântărește aproape jumătate de kilogram și are pleoape și sprâncene. Ce mă îngrijorează e că ar fi trebuit de-acum să-nceapă dea din piciorușe, dar nimic.

Ronnie își frecă fruntea, enervată.

— Phil, mai las-o moartă. Eu ar trebui să fiu aia nevrozată aici. Totul e bine. Radiologul a găsit că are un puls puternic și regulat. Nu te mai stresa. Acum poți să te duci, te rog, să pui masa?

Ridicând iar din umeri, Phil dispăru în sufragerie.

— Știi, îi spuse Ronnie lui Ruby, n-am putut să-mi iau gândul de la Claudia Planchette și de la biata ei fetiță.

— Nici eu. Mă sperii când mă gândesc ce viață o fi având micuța.

— Mi-ar plăcea să cred că mititica de Claudia are probleme hormonale când e gravidă, dar mă îndoiesc, zise Ronnie și începu să întindă frișcă pe un blat Pavlova. Știi, acum că mă gândesc, chiar era irascibilă la cursurile prenatale. Era ciudat. Pe urmă, am ajuns să discutăm dacă poți să îți dai seama după forma burții dacă o să ai băiat sau fată. Erau chestii copilăroase și chicoteam toate. Așa, ca să ne amuzăm, profesoara a propus să ne comparăm burțile. Ei, și ne-am ridicat bluzele, toată

lumea – numai Claudia n-a vrut. Ea a fost singura. Am zis că o deranjează să se dezbrace de față cu alte femei. Adică, profesoara încălcase o limită, presupun...

— Ronnie. Te rog. Treci odată la concluzie. Îmbătrânesc aicea.

Era mătușa Sylvia, uimitoare într-o tunică lungă ruginie cu pantaloni largi asortați. Abia intrase și părea să fi auzit tot ce spusese Ronnie. Se duse la Ruby și o ciupi bine de obraz.

— Și nepoțica mea preferată ce mai face?

Ruby își frecă obrazul agresat și zise că bine.

— Bun, concluzia e, continuă Ronnie, dându-i ușor peste mână Sylviei ca să nu ia din căpșunile pentru tort, când m-am uitat la fața Claudiei, mi s-a părut că nu e pur și simplu jenată. Aș zice că era speriată de moarte. Mi-a făcut impresia că suferise cândva o traumă legată de dezbrăcatul în fața altor femei. Poate un abuz. Poate suferea de stres posttraumatic.

— Nu fi prostuță, zise Sylvia furând o căpșună și de data asta reușind să se ferească de palma lui Ronnie. Despici prea tare firul în patru. Era doar îngrozită că ar putea cineva să scoată un aparat de fotografiat, ceea ce ar fi însemnat ca o poză cu burta ei – pentru care n-a fost plătită – să apară în ziarele și revistele din toată lumea.

— Da' chiar, ai dreptate, spuse Ronnie. Nu m-am gândit la asta.

Cât ținuse conversația între Ronnie și Sylvia, Ruby nu scosese un cuvânt. Mintea ei zbura înapoi la camera din Les Sprogs și la

burta Claudiei Planchette pe care o zărise în treacăt. Oare primul ei impuls era corect, și Claudia nu era gravidă cu adevărat, ci doar purta un stomac fals? Dar de ce ar fi vrut să facă o lume să creadă că era însărcinată dacă nu era?

— Planeta Pământ către Ruby. Răspunde, Ruby, zise mătușa Sylvia, fluturându-și mâna prin fața ochilor lui Ruby.

— Scuze, clipi Ruby. Eram pe altă lume.

— Ziceam doar, de ce nu vii să-l cunoști pe Nigel? E în living cu tatăl tău.

Ruby vru să-i împărtășească lui Ronnie teoria ei cu proteza, dar aceasta flectarea absorbită cu Sylvia.

— I-ai spus câți ani ai? șuieră Ronnie.

— Păi, nu chiar. N-am găsit momentul potrivit, dar o să-i spun cât de curând. Promit.

Nigel era un bărbat robust și blând, într-un costum de afaceri gri imaculat cu o cravată nedefinită. Era exact opusul tipilor gălăgioși, extrem de amuzanți – dar, în ultimă instanță, distruși emoțional – cu care ieșea Sylvia de obicei. Nu era chip să eviți concluzia: Nigel era plictisitor.

La cină au discutat despre diferența dintre evaziune fiscală și evitarea plătirii taxelor, beneficiile donațiilor și dividendelor și cum să le investești așa încât să obții la returnarea taxelor cât mai mult. Nu era tocmai bine că mătușa Sylvia, care nu era chiar scoasă din pepeni, ci se simțea OK, îl tot încuraja.

— Zi mai departe, Nigel. Nu fi timid. Spune-ne cum i-ai ajutat pe Osbourni cu strategia de plată a impozitelor.

— A, păi asta n-a fost deloc ușor, spuse el, lăsându-se în scaun și bătând darabana. Vedeți, de la modificarea legii taxelor din 1998, se impozitează și veniturile câștigate în afara Marii Britanii. Chiar planificarea bugetului din martie 1998 impune expatriaților să plătească taxele până la cinci ani după plecarea lor din țară.

Cât timp vorbi Nigel, Ruby nu-și putea lua ochii de pe fața lui. Când au fost prezentați unul altuia, prima ei impresie era că Nigel avea o față caldă, un pic bucălată, care zâmbea ușor. Își dădea seama de ce mătușa Sylvia era atrasă de el. Acestea fiind zise, trăsăturile lui aveau, totuși, ceva ciudat. Ceva aproape efeminat. Oricât ar fi încercat, nu-și dădea seama ce e.

Într-unul din rarele momente când Nigel se oprea să respire, Sylvia îl strângea de mână și spunea:

— Omul ăsta are cel mai strălucit creier de finanțist. Spune-le cum ai ajutat familia Sting.

— Sylvia, nu știu zău dacă ar trebui să mai zic ceva. Sunt informații confidențiale.

— Pe milioane de oameni i-a ajutat să economisească. Milioane. Vă spun, oricând, dar oricând aveți nevoie de un sfat în domeniul financiar, Nigel e omul potrivit. E așa de talentat – au numit o eroare de calcul financiar după el. Eroarea Nigel Brompton.

— Ei, păi, vedeți, asta datorită descoperirii mele că în fiecare an, profitul intern...

— Mai vrea cineva vin? îl întrerupse Phil.

Ruby a observat, din expresia încordată a tatălui ei, că era gata-gata să-i bage lui Nigel eroarea pe gât. Phil a început să dea ocol mesei, umplând pahare.

— Apropo, spuse el oricui îl asculta, n-o să ghiciți la ce lucrez în momentul ăsta. Concep ambalajul unui defibrilator – știți, chestia aia cu plăci electrice cu care îi resuscitează doctorii pe pacienți.

Puse jos sticla de vin și se duse la măsuța de cafea. Se întoarse cu o cutie de carton maro. Le explică tuturor că firma de defibrilatoare făcea aparate cu baterii pentru uz domestic și că îi dăduseră și lui unul să se joace cu el.

— Mamă, e fantastic, exclamă Sylvia.

Mai luă o înghițitură de vin și începu să desfacă o punguță de plastic. Conținea niște mănuși de cauciuc, o mască de chirurg și o foarfecă de tăiat hainele pacientului.

— Trebuie să testăm, mai zise ea, despăturind foaia cu instrucțiuni și aruncând o privire pe ele. Hai, Phil, prefă-te că faci infarct.

Nigel făcu observația că sigur e periculos să supui la șocuri electrice o inimă sănătoasă.

— Ai dreptate, aprobă mătușa Sylvia, pe moment învinsă. A, dar e aici ceva ce am putea încerca să resuscităm, adăugă și se ridică. Bine, toată lumea. Încărcăm două sute, la o parte.

Peste o secundă, lipise deja plăcile de ceea ce mai rămăsese din piciorul de miel. După o

pauză de efect, apăsă butonul de șoc. Apoi, toți – inclusiv Nigel, care se pare că nu era total lipsit de simțul umorului – izbucniră într-un râs incontrolabil, frenetic.

— Avem vreun rezultat? întrebă mătușa Sylvia, însuflețindu-se în rolul de doctor Corday.

Ronnie clătină din cap în semn că nu.

— Bun, să încercăm o injecție cu adrenalină.

— Sylvia, spuse Ronnie grav, străduindu-se să-i facă jocul și, în același timp, înăbușindu-și cu greu chicotelile, ai făcut tot ce s-a putut.

Puse mâna pe brațul surorii ei :

— Trebuie să ne împăcăm cu ideea. Friptura nu mai e.

Sylvia suspină teatral și își frecă fruntea cu dosul palmei.

— Ai dreptate. Atunci, oameni buni, mă dau bătută. Ora morții : opt și zece.

Toată lumea scoase strigăte de entuziasm.

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult, spuse Nigel, bătând-o pe Sylvia pe mână, cu un zâmbet larg.

Apoi îi dădu un pupic stânjenit pe frunte și, cu un glas șoptit pe care, în afară de Ruby, nu-l mai auzi nimeni, îi spuse ce nostimă și adorabilă e.

— O, o, Phil, zise Ronnie cu mâna încleștată pe stomac, cred că e din cauza agitației. Tocmai am simțit cum mișcă bebelușul.

— OK, ia ziceți voi două sincer, făcu mătușa Sylvia ceva mai târziu, când ea, Ruby și cu Ronnie curățau farfuriile și umpleau mașina de spălat vase. Nigel vi se pare plicticos?

— Dar ce, ție așa ți se pare? o întrebă Ronnie la rândul ei, punând o tabletă de detergent în caseta mașinii.

Nu urmasse degeaba atâta amar de vreme ședințe de psihoterapie ca să nu poată să întoarcă mingea unei întrebări în terenul adversarului.

Mătușa Sylvia rămase pe gânduri. Porția dublă de prăjitură Pavlova o ajutase să se trezească.

— Un pic, răspunse ea. Astăzi a fost mai dezmorțit, nu? Dar cred că din cauză că-l tot îmboldeam eu, așa că era cam agitat. Nu-i o companie prea plăcută, dar spre sfârșit a fost mai vioi. Când suntem singuri își arată adevărata față. E cald, e cu picioarele pe pământ și te poți baza întru totul pe el. Cu Nigel știu întotdeauna cum stă treaba.

— Și are cele mai frumoase sprâncene din lume, se pomeni Ruby vorbind.

Într-un târziu își dăduse seama: sprâncenele frumos arcuite, cu o formă perfectă, îi dădeau lui Nigel aerul efeminat.

— Da, și eu le-am remarcat, zise Ronnie. Sper că nu și le pensează, adăugă ea în șoaptă.

— Ronnie, Nigel *nu* își pensează sprâncenele, răspunse mătușa Sylvia profund jignită

de insinuare. Sunt cât se poate de naturale. Sunt de acord că par ciudate, dar eu una m-am obișnuit cu ele. Ca să fiu sinceră, adăugă ea după o pauză, ceea ce mă supără de fapt la Nigel este lipsa lui de toane.

Făcând în continuare pe terapeutul, Ronnie o rugă pe soră-sa să-i spună ce înțelege ea prin *toane*.

— Habar n-am. Probleme emoționale. Monomanii. Secrete sumbre. Toți bărbații cu care am fost până acum intrau într-una din categoriile astea. Dar Nigel e ca o carte deschisă. Ce-i în gușă-i și-n căpușă. Din partea lui nu mă poate surprinde nimic.

— Cu alte cuvinte, zise Ronnie, nu e nimic de schimbat la el.

— Eram sigură că nu mai vreau să aud de „schimbări“. Acum nu mai știu. Parcă lipsește ceva. Poate că oi fi eu dependentă de bărbații cu probleme. Grozav ce-mi place să încerc să-i transform.

— Dar știi că nu poți să-i modifici cu adevărat niciodată, îi spuse Ronnie. Toate chestiile astea te amărăsc tare repede.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate, răspunse Sylvia.

Dar Ruby își dădea seama că nu e tocmai convinsă de ceea ce spune.

Capitolul 12

Luni dimineată la ora opt și jumătate, „Ivan cel Groaznic” se înființă la ușa lui Ruby.

— Scuze că nu venii sâmbătă, începu el gâfâind ca un motor cu aburi. Încercăi să viu, da' uitai flotoru' în autobuz. Azi am unu' nou. I-am cerut lu' omu' de la magazin dă-mi dea ăl mai bun flotor. A, și nu vi-l pui la socoteală pe ăl de-l pierdui.

— Foarte drăguț din partea ta, Ivan, spuse Ruby.

Când îi dădu drumul în casă, îi sări în ochi paloarea lui.

— Ivan, gâfâi rău de tot. Nu pari deloc în apele tale.

— Nu vă faceți griji, rogu-vă, răspunse el.

— Ba cred c-ar fi cazul să chem un doctor, zise ea insistând ca instalatorul să intre în sufragerie și să se așeze.

Era îngrijorată. Ivan se ținea cu mâna de piept și se crispa de durere.

El dădu din mână dezaprobat.

— Nu-i nimic. Mâncăi prea mult hering și pâine neagră azi-dimineată. Îmi dădu dureri, zise el, scoțând un râgâit nu tocmai neconvingător.

— Bine. Dacă ești sigur că ești în regulă.

— Nici o grijă. Mi-i bine. Mereți.

Ruby plecă, nu înainte de a-i promite că-l va suna în cursul zilei ca să vadă cum se mai simte.

*

Ajunse la magazin și o găsi pe Chanel aplecată peste teighea, citind rubrica de horoscop din *Daily Mail* – semn clar că stătea mai bine cu moralul și începea să revină la normal. Psihologul pe care i-l recomandase Ronnie o ajuta în mod clar. În momentul în care Ruby intră, Chanel se uită spre ea.

— OK, fii atentă, „De câteva luni Saturn, planeta structurii și a stricteții, a fost retrogradă în semnul tău zodiacal, dar, pe măsură ce începe s-o ia înainte și se intersectează cu Jupiter, planeta creșterii și oportunităților, lucrurile încep să arate mult mai bine. Pregătește-te de sărbătoare!”

— Uau, ce bine sună.

— Nu-i așa? chicoti Chanel, ce păcat că nu sunt Pești.

Ruby izbucni în râs. Chanel își recăpata simțul umorului, de asemenea. Îi mai trebuia niște timp ca să se împace cu faptul că nu putea să aibă copii, dar făcea progrese.

— A, apropo, asta s-ar putea să te intereseze, închise ziarul și i-l pasă peste teighea lui Ruby. Mi-am adus aminte de ce mi-ai zis, că Sam a trebuit s-o ia la sănătoasa noaptea trecută. Cred că asta ar putea să explice de ce.

Ruby se uită la titlul de pe prima pagină : „Claudia pierde copilul“.

— Doamne Sfinte, zise Ruby șocată cu-adevărat.

Nu-i păsa prea tare de femeia asta și nici nu i se părea cea mai bună mamă din lume, dar nu i-ar fi dorit niciodată o așa nenorocire.

— Ce oribil ! Am uitat să-ți zic că a trecut pe-aici zilele trecute ca să-și cumpere un costum de baie pentru gravide.

Citi mai departe articolul. Se pare că Claudia intrase în travaliu prematur sâmbătă dimineața. În seara aceea, doctorii îi dăduseră niște medicamente ca să oprească travaliul, dar ieri, dăduse naștere unui băiețel. Acesta a trăit doar trei ore.

— Nu mă mir că Sam era într-o așa stare când a plecat, spuse Ruby. Cum se poate să-mi fi trecut prin cap că Claudia nu era gravidă deloc ?

Chanel se încruntă și o întrebă ce voia să spună cu asta.

— A, nimic. Doar am fost luată de val, ca de-obicei.

Dar Chanel nu a vrut s-o lase baltă, și Ruby îi spuse până la urmă despre incidentul din cabina de probă și cum avusese vedenii că Claudia purta o burtă falsă.

Chanel nu stătu pe gânduri și râse.

— Toanto, probabil că era unul dintre hamurile pentru gravide – din acelea din care poartă toate femeile de la Paris.

— Știu, știu. Lasă. Am fost prostuță.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul, era Sam.

— Salut, Sam. Tocmai citeam despre cum și-a pierdut Claudia Planchette copilul. E așa de trist. Habar n-aveam că era pacienta ta și că de-aia a trebuit să fugi așa seara trecută. Cred că locul e cotropit de ziariști. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Numai puțin. Cred că sunt miliarde de paparazzi pe-aici, disperați să-i facă o poză când iese din spital. Dar nu era pacienta mea.

— A, pardon, păreai atât de agitat când ai plecat. Am presupus și eu...

— Nu, era altceva.

Părea complet epuizat.

— Sam, tu ai mai dormit în ultima vreme?

— Cred că am mai tras niște somn prin martie, spuse el râzând blând, dar acum sunt în drum spre culcare. Voiam să-ți propun ca, în loc să ieșim în oraș vineri, să vii la mine acasă. Am să gătesc. Mâncare adevărată, nu prostii.

Ea spuse că ar fi minunat.

— Sigur, asta dacă nu vrei să ieșim în oraș. Mă gândeam doar că e mai relaxant să stăm în casă.

Era destul de sigură că „relaxant” era doar un eufemism pentru „să-i sfâșie hainele de pe ea”. Sau măcar spera să fie asta.

— E perfect dacă stăm în casă.

A doua zi, Sam îi făcu o vizită-surpriză la magazin.

— Aveam câteva ore libere de la spital, așa că m-am gândit că am putea să ieșim la o cafea.

Ea îi sugerase de mai multe ori să vină să vadă unde lucra și era în culmea fericirii că venise. Și-i plăcea la nebunie că îi făcuse o surpriză și apăruse fără să-i spună dinainte.

Problema era că, atunci când ajunsese, magazinul era plin de clienți. Chanel insistase că se putea descurca și singură, dar Ruby se simțea prea vinovată.

Până la urmă, Sam spuse că, dacă nu puteau să iasă, se duce el la Starbucks să aducă cafea pentru toți trei. Chanel, care era, în mod clar, înnebunită după Sam, se uită după el când pleca.

— Șterge-ți bala de la gură, chicoti Ruby. O să te vadă clienții.

— Nu-mi pasă, spuse Chanel visătoare.

Lui Ruby nu-i venea să creadă că Chanel se deda la asemenea chestii de fetețe.

— Doamne, ce norocoasă ești. Ai văzut ce ochi căprui superbi are? Și cum te prind așa... Pun pariu că-i un doctor minunat. Și pare genu' de tip cu care chiar poți vorbi.

Chanel se duse să servească un client. Când Sam se întoarse, zece minute mai târziu, cu cappucino-uri, aglomerația se mai potolise, și Ruby ingenunchease pe podea despachetând o cutie plină cu păturici pentru pătuț care abia ajunsese.

— Știi, spuse el, locul ăsta e așa de...

Se uita în sus la candelabrul de cristal uriaș și la pătuțul Rococo din aur și brocart pe care Stella insistase ca Ruby să-l cumpere de la o manufactură de la Paris pentru a-l pune în vitrină.

— În stilul camerei de copil a lui Ludovic al XIV-lea? sugeră Ruby.

— Voiam să spun „stilat“, zise el, dar ai dreptate. Înțeleg acum de ce spui că locul ăsta nu prea ți se potrivește. Îmi imaginez un magazin Baby Organic nițel mai minimalist. Adică cu pereți albi și poze color foarte mari cu mame și copii poate...

O prinsese în plasă. Mamă, ce-o prinsese în plasă. Ruby simți că o furnica pielea de plăcere.

Până la urmă, nu prea a avut destul timp ca să stea de vorbă cu Sam, în parte pentru că telefonul suna încontinuu și în parte din cauza lui Chanel care părea foarte hotărâtă să-i povestească lui Sam tot istoricul ei ginecologic. În vreme ce Chanel sporovăia, ea continuă să desfacă păturile.

— Oricum mi-au scos fibroidele în '98. Toate femeile din familia mea au avut fibroide. Se pare că asta ne ține de patru generații. Apoi au verificat dacă aveam ovare polichistice. Se pare că ești foarte păroasă dacă ai ovare polichistice. Așa că Craig al meu – care, recunosc că era extrem de stresat la vremea aceea – se întoarce la doctor și-i spune: *Pardon, tipule, vrei să zici cumva că soția mea are mult păr pe față? Te invit să rezolvăm problema afară.* Poate să fie așa de dulce, Craigul meu.

Sam asculta cu atenție, puneă întrebări și părea să fie interesat cu-adevărat de problemele lui Chanel.

— Rezultatul e că n-am nici o problemă fizică. Și se pare că n-ar trebui să am nici o

problemă să rămân gravidă a doua oară, dar uite...

Sam dădu încet din cap și-i zâmbi lui Chanel încurajator. Ruby putea să vadă din expresia de pe fața lui Chanel că era încântată. Se întrebă câți dintre doctorii care o consultaseră pe Chanel în toți aniiăștia se obosiseră s-o încurajeze cât de puțin sau să-i dea puțină căldură.

— Îmi pare tare rău, spuse el. Înțeleg prin ce treci. Știu cum e să cauți niște răspunsuri și să nu le primești. Chestia e că medicina a făcut progrese uimitoare, dar nu știe încă tot. Ceea ce-ți trebuie acum e niște ajutor. Cineva cu care să discuți despre asta ar putea să-ți fie de ajutor. Pot să-ți recomand pe cineva, dacă vrei.

Chanel îi mulțumi și-i spuse că deja se ducea la un psiholog. Părea atât de măgulită de bunătatea lui încât lui Ruby i se părea că e pe cale să izbucnească în plâns, dar nu se dădea bătută Chanel așa ușor.

— Oricum, spuse ea reușind să zâmbească strâmb, Craig și cu mine ne-am hotărât să încercăm să fim asistenți maternali. Să vedem cum merge și apoi poate o să încercăm să adoptăm un copil.

— Nu mi-ai zis niciodată că v-ați gândit să adoptați un copil, spuse Ruby împăturind cutia de carton în care fuseseră păturile. Cred că e o idee minunată!

După o vreme, Sam zise că trebuie să se întoarcă la spital.

— Am un curs prenatal în jumătate de oră.

Se întoarse către Chanel.

— Mult noroc cu asistența maternală. Sper să meargă bine.

Ea îi zâmbi din nou și-i mulțumi.

— OK, îi spuse Ruby lui Sam. Ne vedem vineri, atunci.

O luă pe după talie, îi dădu un pupic rapid și-o strânse puțin în brațe.

— De-abia aștept, îi șopti el. Și, de data asta, îți promit că n-o să ne mai întrerupă nimic.

Ruby își dorea ca totul să fie absolut perfect vineri. Își făcu o programare la salonul de frumusețe de după colț, unde se ușură de peste 100 de lire la pensat, la epilat și la tratamentul cosmetic, ca să ajungă la suplețea de mătase a unei eșarfe Hermès.

Apoi, cu o oră înainte să se întâlnească cu Sam, a început să intre în panică. Tocmai ieșise de la duș și își masa picioarele cu cremă hidratantă cum i se spunea prin reviste, când îi veni ideea.

Ca majoritatea femeilor, Ruby era destul de nesigură în ceea ce privea corpul ei. Credea că picioarele ei ar fi putut să fie mai lungi și mai subțiri. Nu prea-i plăcea părul, atât de subțire și de ondulat încât în fiecare dimineață când se trezea arăta de parcă fusese culcușul unei familii întregi de hamsteri. Și dacă problemele ei despre partea externă nu erau suficient de grave, acum începuse să-și facă griji despre partea internă.

Se înfășură într-un prosop și se duse în camera de zi. Telefonul era așezat pe măsuța de cafea. Îl ridică și sună la Fi.

— Fi, eu sunt. Cred că am o anxietate vaginală.

— Ce? se hlizi Fi. Cum adică anxietate vaginală?

— OK, deci Sam e ginecolog, da?

— Da.

— Și probabil că a mai văzut mii de vaginuri, nu?

— Da.

— Și ce-ar fi dacă...

— Ah, am înțeles. Ți-e frică ce s-ar întâmpla dacă vaginul tău nu trece testul.

— Corect. Adică vaginurile sunt practic habitatul lui natural. Probabil că a văzut unele destul de grozave în viața lui.

Fi nu spuse nimic, apoi:

— Iartă-mi ignoranța desăvârșită, dar ce înseamnă un „vagin grozav” mai exact? În afară de factorul de lărgime și din moment ce n-ai născut încă nu văd ce probleme ai putea avea la departamentul ăla.

Ruby spuse că nu de vaginul ei în sine fi era acum rușine, ci de aspectul întregii zone în general.

— Adică probabil că variază.

Fi spuse că din câte știa ea toate vulvele arătau ca o pară uscată tăiată pe din două. Apoi fi spuse o poveste lungă despre cum prietena ei Amy fusese la un moment dat cu un tip pe nume Lawrence, un misogin declarat care se credea „expert în vulve”.

— Biata Amy era atât de terorizată că avea un vagin care era sub standard, încât își petrecea ore întregi cu picioarele desfăcute în fața unei oglinzi. Uite, Sam e un tip drăguț și sensibil și în plus te privește ca pe-o femeie. Nu o să se poarte deloc așa.

În sufletul ei, Ruby știa că Fi are dreptate în legătură cu Sam, dar asta nu a oprit-o să se ducă să caute disperată o oglindă de mână. Sigur că până la urmă n-a găsit-o nicăieri și, într-un final, a decis că singura suprafață cât de cât reflectoare era fundul cutiei ei de tinichea Illy pentru cafea.

Se duse în dormitor și-și scoase prosopul. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, ar fi văzut o femeie dezbrăcată, cu picioarele desfăcute larg care arăta de parcă era pe cale să se masturbeze cu o cutie mare pentru cafea.

Sigur că suprafața nu era suficient de strălucitoare, și Ruby nu a putut să vadă decât un contur roz nedefinit. Se îmbracă, încă nesigură dacă vaginul ei era clasa întâi.

În afară de cele o sută de lire cheltuite la salonul de frumusețe, mai fusese și la Selfridges și se răsfățase cu un set extrem de scump de lenjerie intimă de la La Perla. Sutienul crem închis din dantelă avea un decolteu adânc, care, chiar și ea recunoștea, îi făcea sânii să arate chiar superb.

Știa ce avea să poarte pe deasupra. Rochița diafană de țigancă de un verde de mentă cu mânecile scurte și bufante avea să fie ideală. O cumpăraseră de la Whistles cu câteva săptămâni în urmă, dar n-o purtase chiar dacă își dorise foarte tare.

Ruby simțise mereu că unul dintre lucrurile care o deosebeau de femeile bogate care făceau cumpărături de la Les Sprogs era atitudinea pe care o avea față de haine. Ideea de a păstra o ținută pentru „ocazii speciale“ era complet străină femeilor bogate. Ele cumpărau haine pentru a le purta, nu le păstrau pentru ocazii speciale. Drept urmare, ajungeau să zacă prin casă în haine Gucci și să meargă la cumpărături îmbrăcate în haine Prada, care puteau fi spălate doar chimic. Nu conta câți bani ar fi făcut Ruby, dar știa că n-ar fi putut să facă așa ceva. I se părea imposibil să ignore că hainele foarte scumpe, care ar fi putut fi pătate sau stricate, trebuiau puse la păstrare, nu purtate. Era o chestie de clasă.

Apartamentul lui Sam se afla pe un bulevard larg și cu copaci pe margine de pe lângă Kensington High Street. Îl închiriasse de la unul dintre prietenii săi americani, care îl cumpărase înainte să afle că firma la care lucra îl mai trimitea un an în America.

Răspunse la ușă îmbrăcat în blugi și într-un tricou alb, cu picioarele goale. Avea părul încă umed de la duș și mirosea a șampon și a piele caldă și curată.

Când o pupă de bun-venit, îi spuse că arăta minunat, și ea abia se mai abținu să nu sară pe el chiar din ușă.

În loc de asta, observă celălalt miros grozav care venea din bucătărie.

— Sos Puttanesca, spuse el.

Ea zise că era unul dintre preferatele ei, ceea ce era și adevărat.

O conduse într-o sufragerie uriașă cu tavan înalt, de un crem destul de sobru. Picioarele i se scufundară într-un covor crem asortat. Stătea în ușa analizând canapelele din piele crem și perdelele lungi până în pământ, tot asortate, cu cordoane și funde inflorescente și broderii cu fir de aur. Pereții erau în două nuanțe: tapet franțuzesc de mătase de culoarea fulgilor de ovăz sub bagheta de lemn și un alb murdar mai deschis deasupra.

Ruby se uită în sus:

— Uau, candelabrul e la fel ca acela de la magazin.

Sam dădu ochii peste cap.

— Știu. Kristian, proprietarul apartamentului e înnebunit după cristale.

Își înclină capul spre un dulăpior cu vitrină. Era plin de animăluțe de cristal.

— Toate sunt Lalique se pare, spuse Sam strâmbându-se. Dar am adăugat și eu câteva detalii personalizate.

Arătă spre unul din alcovurile de lângă șemineul crem de marmură, care era uriaș. În el era un tonomat care arăta exact ca unul dintr-o cafenea din anii '50. În celălalt alcov era cel mai mare televizor cu plasmă pe care-l văzuse vreodată și, în capătul opus al camerei, sub fereastra înaltă, era o masă mică de snooker. În centrul mesei trona un bust al lui Stalin din gips, căruia Sam îi puse o șapcă de baseball și o pereche de ochelari de aviator Ray-Ban.

— Îmi place la nebunie, se hlizi Ruby.

Se așeză pe canapea lângă un motan uriaș și mișos de culoare portocalie.

— Nu prea știu cum să-ți zic asta, spuse Ruby, dar el nu e crem.

Sam râse.

— Asta pentru că e maidanez. A intrat într-o dimineață. Și eu am făcut greșeala să-l hrănesc. El e Cat Damon.

De parcă era pe arcuri, Cat Damon a deschis pe jumătate un ochi leneș și l-a închis la loc. Ruby îl mângâia pe cap.

— Ce nume grozav, spuse ea. Locul ăsta e ceva de genul Joey și Chandler combinat cu Liberace.

Îi aruncă o privire sexy.

— Și cred că e destul de clar că nu tu ești Liberace.

— A, nu. Țăla ar fi Kristian, spuse Sam.

Stătea lângă masa mare de mahon și turna șampanie.

— El e cel care-și întoarce genele în salo-
nul de frumusețe și are notată în jurnal data
primei zile de reduceri de la Kenzo.

Ruby se duse la tonomat. În vreme ce admira
cutia lui din imitație de lemn de alun și crom,
Sam i-a oferit un pahar de șampanie.

— Noroc, spuse el.

Ea sorbi din pahar și simți bulele de la
șampanie cum îi gâdilau nările.

— Tipul de sus s-a mutat și nu mai avea
loc în casa nouă, așa că i l-am cumpărat eu.

— E foarte frumos, spuse ea plimbându-și
degetele de-a lungul listei de cântece.

Pe masă era o grămăjoară de monede. El
luă una.

— Ce ți-ar plăcea să ascuți?

Ea mai sorbi o gură de șampanie și continuă să se uite pe lista de cântece.

— Hmmm.... Cred că vreau „Are You Lonesome Tonight?”.

— Bună alegere.

El băgă o monedă în tonomat. Apoi îi luă șampania din mână și puse amândouă paharele pe masă. Când muzica începu, o trase mai aproape. Ea își culcă capul pe umărul lui și se legănară încet pe ritmul muzicii. În vreme ce-i adulmeca mirosul din nou, simți un val de amețeală. La un moment dat, își ridică ochii ca să-i vadă fața. El părea că o așteaptă tocmai pe ea, zâmbitoare, gata s-o sărute. Mai întâi buzele i se lipiră de frunte, apoi de obraji. Până la urmă, îi găsi și gura. Ea își deschise buzele și simți cum limba lui i-o atinge pe-a ei. Avea gust de șampanie.

Ea își lipi coapsele de erecția lui. El îi răspunse la asta plimbându-și limba pe gâtul și pe umerii ei. Își închise ochii și lăsă capul pe spate. I se înmuiară picioarele. Simțind asta, el spuse:

— Hai.

O luă de mână și-o duse mai întâi până în bucătărie unde stinse focul de sub sosul Puttanesca, iar apoi o conduse într-un dormitor crem. Era luminat de trei candelabre aurii uriașe și foarte ornate. Oricât de opulente erau gusturile lui Kristian, trebuia să recunoască faptul că efectul luminii calde și sclipitoare era hipnotizant. Își scoase pantofii și simți covorul moale și pufos sub picioarele goale.

Buzele lui Sam erau pe gura ei, pe gât, pe umeri, pe sfârcuri. Acum inima începu să-i bată tare și respirația îi deveni din ce în ce mai gâfâită. Îi simți mâna cum urca pe sub fustă și-i mângâia interiorul coapsei. Începuse deja să se excite. În următoarea clipă, el îi dăduse chiloții la o parte și își împingea degetele în ea. Ruby își depărtă picioarele, își puse capul pe pieptul lui și icni adânc și aproape sălbatic.

— Hai în pat, îi șopti el.

Apoi capul ei se scufunda într-o grămadă de perne moi și el îi ridica rochia deasupra șoldurilor. Când îi scotea chiloții, ea avu o zvâcnire de „anxietate vaginală”.

— Sam?

— Ce-i?

— Vezi tu, că tot ești ginecolog și așa...

Dar el o mângâia deja și vocea începuse să-i piară. Burta îi tremura în vreme ce el o săruta cu delicatețe și se îndrepta încet mai jos. Într-un sfârșit, ajunse să-i desfacă picioarele. Ea a avut o scurtă tentativă să le strângă, dar fără rost.

În vreme ce degetele lui se jucau cu labiile, senzația era atât de sublimă încât ea lăsa să-i scape un mic suspin. Încet îi desfăcu labiile. Deschise ochii și îl privi.

— Ești atât de frumoasă, spuse el.

— Pe bune?

— Da.

El se uită la ea în sus.

— Voiai să mă întrebi ceva mai devreme. Ce era?

— Ah, nimic. Absolut nimic.

Capul lui era între picioarele ei acum. O secundă mai târziu, simți cum limba îi descria conturul vulvei și cum a început să se joace cu clitorisul. Ruby scotea suspine ușoare. Pe măsură ce limba lui se plimba și se juca, ea simțea cum o inundă un val de plăcere.

După aceea, își puse capul pe burta ei și ea îi desmierdă părul. Apoi se așează și el mai sus pe pat, ca să stea la același nivel cu ea. Ea îi puse mâna între picioare. Ereecția încă mai era umflată de să-i spargă pantalonii. Ea îi urmări conturul cu degetul.

— Te vreau, spuse el.

Se ridică în capul oaselor și ea îi scoase tricoul. Corpul lui era bine clădit și mai era încă bronzat. Păr negru și gros începea de la buric în jos și se pierdea sub cureaua de la blugi. Ea i-a desfăcut catarama și a început să tragă șlițul în jos. Vârful penisului i se iveau de deasupra elasticului de la boxeri. O picătură mică de lichid seminal se vedea pe vârful lui. Ea o șterse cu degetul și, înge-nunchind lângă el, începu să-i facă sex oral. El se întinse spre fesele ei, își plimbă degetul de-a lungul lor și-i prinse vulva.

Simți că era foarte aproape de orgasm când se trase înapoi.

— Treci în genunchi, spuse el aproape ordonându-i.

Culese câteva perne și le așează sub ea.

Ea gâfâi când, fără să-i dea de veste, intră în ea și toate secrețiile ei îi inundară vulva.

— Clitorisul tău e așa de tare, spuse el. Ca un bob de mazăre.

El continuă să-l mângâie, aducând-o încet spre orgasm. Apoi, exact când era pe cale să termine a doua oară, împinse atât de adânc și de tare în ea, încât strigă. Continuă să împingă, dar nici măcar o clipă nu-și luă mâna de pe clitorisul ei. Îi era mai greu să ajungă la orgasm așa de repede după cel de dinainte. El părea să simtă asta.

— E OK, nu ne grăbim, îi șopti el. Avem tot timpul din lume. Lasă-te să plutești.

Ea făcu exact asta. Își închise ochii și lăasă senzația pe care o simțea să-i inunde întreaga ființă și, într-un fel ciudat, aproape Zen, se contopi cu acea stare, deveni chiar ea.

— Așa, îl auzi ea șoptind. Așa.

Degetele lui îi alunecau din ce în ce mai repede pe clitoris. Tot atunci împunsăturile lui deveniră mai rapide și mai adânci.

— Hai, hai că poți, spuse el.

Câteva secunde mai târziu simți micile contracții înăuntrul ei.

Se lăsară pe spate, pe pat, transpirați și fără suflu.

— Dumnezeuule, spuse ea, a fost minunat!

El o mângâie pe fund.

— Mi-a făcut plăcere să-ți fac acest serviciu, spuse el.

Au mai făcut dragoste de trei ori în noaptea aceea.

A doua zi dimineață, zăcură în pat mâncând Pop-Tarts și bănd cafea cu Cat Damon covrig la picioarele lor.

— Știi că ai cel mai drăguț păr dimineața? spuse el.

— Drăguț? zise ea trecându-și degetele prin păr într-un fel foarte conștient de sine. Glumești. În majoritatea dimineților arăt ca urmașa lui Einstein și a lui Phyllis Diller.

— E, mie mi se pare drăguț.

Nu era sigură dacă el nu era decât galant când spunea asta, dar îi mulțumi oricum.

— Vai, tocmai mi-am adus aminte, spuse ea. N-am mai mâncat sosul Puttanesca pentru spaghete.

El îi spuse că se trezise noaptea să facă pipi și-l băgase la frigider.

— Îl mâncăm altă dată.

Ea spuse că de-abia aștepta.

— Vezi tu, spuse ea mușcând din cea de-a doua Pop-Tart, nu pot să cred că ies cu un doctor evreu.

S-a oprit puțin să mestece.

— Acum sunt fiica evreică perfectă. Ironia e că, dacă i-aș spune mamei mele evreice trendy și cu vederi liberale, n-ar fi deloc impresionată.

— Mie-mi convine, spuse el râzând. Știi cum e să fii tratat ca un semizeu de cei din clubul de mahjongg al lui Irene?

Și ea râdea acum.

— Hai, mă, zi adevărul! De fapt îți place.

— OK, poate doar puțin. Unele dintre femeile alea trecute de șaptezeci de ani sunt foarte „bune“.

Ea se uită înspre ceasul de pe noptieră și respiră adânc.

— Știi, trebuie neapărat să plec acasă ca să mă pregătesc pentru serviciu.

El îi luă farfuria și cana de cafea din mână și le puse pe podea. Apoi o trase peste el.

— Hai, mai stai încă cinci minute.

— Întârzii, chicoti ea.

— Nu întârzii.

Îi sugea sfârcul.

Exact atunci telefonul lui Sam sună.

— Doamne, ce-o mai fi și acum? Ruby, trebuie să răspund în caz că e spitalul.

— Sigur.

El se întinse după telefon. Imediat fața i se întunecă, exact ca ultima oară când sunase cineva de la spital. Apoi el acoperi receptorul cu mâna și îi spuse lui Ruby că nu va dura mult. Coborî din pat ca să vorbească pe hol. Nu auzea ce spunea, dar părea foarte încordat. Când intră înapoi în cameră, îl auzi spunându-i celui de la capătul celălalt al liniei să reziste.

— De la spital? întrebă ea.

— Păi...da...

Părea cu gândul în altă parte.

— Nu pari prea sigur.

— Scuze, nu eram atent. Trebuie să ajung la spital imediat.

— E OK. Înțeleg. Oricum trebuia să mă car și eu.

— OK, spuse el.

Apoi ceva păru să-l aducă înapoi în prezent și o împinse blând pe pat, pupând-o foarte pasional, pentru ultima oară.

Capitolul 13

Şase săptămâni mai târziu, Sam i-a spus lui Ruby că s-a îndrăgostit de ea. Era o dimineaţă de duminică de noiembrie însorită şi proaspătă şi fuseseră la o plimbare prin Kew Gardens. Apoi s-au dus la un ceai la *Original Maids of Honour*, o ceainărie de vizavi.

— Locul acesta arată de parcă e scos direct din anii '40, spuse Sam uitându-se la decorul prăfuit şi la lambriurile din lemn închis la culoare de pe pereţi.

— Nu-i aşa?

Ruby era de acord. Spuse că de câte ori trecea pe-acolo se aştepta să vadă femeile îmbrăcate stil „New Look“, bându-şi ceaiul la mesele alăturate.

În perioada asta, Ruby îl vedea pe Sam de două sau de trei ori pe săptămână. În weekendurile ei libere – când Annie, studenta care o ajuta, îi ţinea locul la magazin – stătea la el în apartament.

Sâmbetele erau petrecute mai mult în pat. Între partidele de dragoste, citeau ziarele, puneau la cale lumea şi mâncau batoane de peşte şi sandvişuri cu brown sauce¹, în timp

1. În bucătăria britanică, acesta este un sos destul de consistent pe bază de oţet, pulpă de fructe şi condimente.

ce vizionau filme de mână a șaptea făcute special pentru micul ecran. Seara ieșeau la restaurant și apoi se duceau să se distreze.

Duminicile se dădeau jos din pat cu greu pe la ora două și de-obicei făceau plimbări lungi pe malul râului, prin Richmond.

Astăzi, în loc de Richmond se plimbau prin Kew Gardens.

În vreme ce Ruby turna Earl Grey dintr-un ceainic drăguț de porțelan, îi explica lui Sam că prăjiturile Maids of Honour erau niște tarte mici cu cremă făcute special pentru Henry al VII-lea.

— Se pare că i-au plăcut atât de mult, încât l-a băgat la închisoare pe bucătarul care le-a inventat ca să nu dea rețeta mai departe.

— A băgat pe cineva la zdup? Doar pentru o rețetă de prăjitură? Chiar și după standardele bătrânului 'Enry e o porcărie!

Ea se hlizi la încercarea lui de a imita accentul Cockney și i-a spus că vorbea exact ca Dick Van Dyke în *Mary Poppins*, dar fu obligată să fie de acord cu el în privința lui Henry. Să-l bage pe bietul băiat la închisoare părea o mare porcărie. Imediat după asta, mușcă din propria ei Maid of Honour și crema se revărsă. Sam se aplecă până la ea și o șterse cu șervețelul lui.

— Te iubesc, de-adevăratelea, răsă el.

— Și eu te iubesc, răspunse ea.

Pe cât de glumeț fusese schimbul de replici, îi făcu să cadă pe gânduri. Ceva care era mai mult decât miștoul obișnuit le trecuse prin cap și amândoi știau ce. Câteva secunde rămăseră uitându-se unul la altul.

— Când spun că „te iubesc“, zise Sam blând, luându-i mâna într-a lui, înseamnă că sunt îndrăgostit de tine.

— Și eu sunt îndrăgostită de tine, spuse ea simplu. Am știut asta de când m-ai pupat atunci în port la Brighton.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Eu am știu când ai luat-o razna la circumcizia lui Connor.

— Glumești. Dar păream o hoască boschetară care vorbea în dodii.

— Da, păraai. Nu ți-am spus că am o pasiune pentru hoaste boschetare care vorbesc în dodii?

— Știi, când sunt cu tine, totul pare așa firesc, se hlizi ea.

— Păi, e reciproc, izbucni într-un zâmbet uriaș și se aplecă s-o pupe.

— Ai gust de cremă, spuse el.

Amestecă zahărul din ceai nițel.

— M-am gândit că trebuie să plec în State peste câteva luni...

Ruby ura sincer momentele când el pomea de plecarea lui acasă. Știa că urma să fie băgată cu forța în altă relație la distanță, la fel cum se întâmplase și cu Matt. Îi era teribil de frică.

Se uită spre el cu o privire aproape rugătoare.

— Sam, chiar trebuie să vorbim despre asta? Am avut un weekend așa de drăguț. Tocmai ne-am spus unul altuia că ne iubim, n-aș prea vrea să stricăm asta.

— Păi, n-am de gând să stric nimic. Doctorul cu care am făcut schimbul nu se mai întoarce. Se pare că a acceptat o slujbă în Orientul Mijlociu. St. Luke mi-au oferit mie postul lui. Contractul inițial e doar de un an, dar...

— Ai să-l accepți, nu?

— Deja am spus da – ești și tu de acord? I se luminează fața toată.

— Da, cum poți să crezi că n-aș fi? Sam, e grozav! Excepțional de-a dreptul!

— Vreau să fiu cu tine, din toată inima mea, spuse el.

— Și eu vreau să fiu cu tine.

Ruby își dăduse seama că, în afară de faptul că erau iubiți, Sam îi devenise și cel mai bun prieten. Putea să-i zică aproape orice. Nu se simțise atât de confortabil și atât de relaxată în nici o relație de până atunci. Când era cu Matt, vorbeau numai despre slujbele lor. Nu s-ar fi putut spune că atunci când vorbea cu Sam nu aduceau niciodată vorba despre serviciu, dar subiectul ăsta nu acapara fiecare conversație.

Singurul dezavantaj în această relație cu el erau inevitabilele telefoane de la spital. Câteodată, când erau în toiul unei partide se auzea telefonul.

— Scuze, trebuie să merg, spunea el, sărind jos din pat și trăgându-și pe el blugii în grabă. Una dintre pacientele mele e pe cale să nască.

Apoi mai erau și alte telefoane – acelea care-l supărau mereu – de exemplu, cel pe

care-l primise în ziua aceea la Brighton și mai apoi când erau la el acasă. Când primea unul din telefoanele alea, mereu se scuza și se retrăgea într-un colț pentru a vorbi în particular. Apoi părea amărât și absent.

— Vești proaste de la spital? obișnuia ea să spună.

El se uita lung în gol și murmura ceva de încuviințare vagă. Și nu părea că vrea să discute despre asta. Câteodată îi lua ore întregi să-și revină. Ea presupunea mereu că se întâmpla vreo catastrofă cum ar fi moartea vreunui bebeluș.

Mereu încerca să-l încurajeze să vorbească despre ceea ce se întâmpla.

— Mă îngrijorează foarte tare că închizi mereu în tine sentimentele nasoale, îi spusese ea după un telefon care-l zguduise foarte tare. Știu că încep să vorbesc ca mama, dar nu e deloc bine ce faci.

El ridică din umeri și-i zâmbi strâmb.

— Așa mă confrunt eu mereu cu veștile proaste. Știu că îți cer prea mult, dar ai putea să accepți asta?

— Sigur că da. Nu sunt îngrijorată pentru mine, ci pentru tine.

Ăsta nu era chiar adevărul gol-goluț. Când primea vești proaste, imposibilitatea lui de a comunica i se părea extrem de frustrantă. Făcea față situației zicându-și că Sam încă mai avea sechele de la moartea părinților lui. De-aia tragediile altora aveau un impact atât de puternic asupra lui. Nu încăpea îndoială că asta avea să se schimbe cu trecerea timpului.

Celălalt subiect pe care Sam nu părea să fie dornic să-l abordeze era legat de fratele lui. Ruby încă nu știa ce însemna că Josh „o luase razna“. Presupunea că ceea ce se întâmplase cu fratele lui se adăuga la durerea pe care o simțea Sam din cauza morții părinților lui. Probabil că de aceea i se părea un subiect greu de abordat. Din nou, a ajuns la concluzia că timpul le va rezolva pe toate.

După ceai, se plimbară prin Kew Village și Sam îi cumpără frezii galbene parfumate, florile ei preferate.

— Știi ce? spuse el. Cred că a venit timpul să-mi faci cunoștință cu părinții tăi. La urma urmei, ei sunt așa o parte importantă din viața ta și nu i-am cunoscut până acum. Mă simt de parcă nu te-aș cunoaște în întregime.

— Așa e, spuse ea mirosind parfumul dulce al freziilor. Cred că a venit momentul să-i cunoști.

Începuse să se întunece, așa că se hotărâră s-o ia înspre mașină.

Nu făcură nici doi pași când Sam se opri. O femeie venea înspre ei. Era clar că-l văzuse și îi făcea cu mâna.

— Salut, Kim, îi strigă Sam.

Vorbea pe un ton destul de prietenos, dar părea mai degrabă speriat decât plăcut surprins că se întâlnește cu ea. Câteva clipe mai târziu se pupau pe ambii obraji. Femeia era mică de statură, cu păr scurt și negru, cu ochi mari și cu o față cu trăsături oarecum aspre. Părea vulnerabilă, se gândea Ruby, aproape

fragilă. Sau poate asta i se trăgea de la constituția micuță.

— Ești cam departe de Highgate, continuă Sam. Ce-i cu tine pe-aici?

— Păi, o prietenă a dat petrecere pentru aniversarea zilei de naștere a fiului ei, spuse ea cu accent american. I-a invitat și pe Todd, și pe Amy. Mă plimbam pe malul râului și mă pregăteam să mă duc să-i iau.

— Te-ai plimbat pe malul râului? Singură?

Era în mod clar alarmat de chestia asta. Ruby era confuză. Kim nu era copil mic. De ce Dumnezeu era atât de deranjat de faptul că făcuse o plimbărică pe malul lacului într-o după-amiază de duminică?

— Câteodată simt că trebuie pur și simplu să ies, îi răspunse ea, cu vocea plină de subînțeles.

Expresia de pe fața lui Sam se mai îmblânzi.

— Știu că trebuie.

Dintr-odată își aduse aminte de Ruby.

— Ea e Kimberley, spuse el luminându-se la față. E o prietenă foarte, foarte veche de-a mea. A venit aici cu cei doi copii.

— A, pentru cât timp? spuse Ruby strângându-i mâna lui Kimberley.

— Nu sunt foarte sigură, îi zise ea.

Îi aruncă lui Sam o privire neliniștită, pe care Ruby o reperă imediat.

Kimberley, Kimberley. Numele ăsta îi suna cunoscut. Și-apoi îi pică fisa. În seara când fusese în mașina lui Sam cu Buddy și Irene, Irene aceasta îl întrebase de Kimberley.

— Deci, ce mai faci, Kim? spuse Sam cu blândețe, zâmbetul îngrijorat revenindu-i.

Kimberley zâmbi strâmb și încărcat de griji.

— Păi, sunt bine. Se pare că lucrurile s-au mai calmat nițel. Trebuie să plec totuși. Todd și Amy o să se îngrijoreze. Mi-a părut bine, Ruby.

Îi aruncă încă o privire cu subînțeles lui Sam.

— Pe curând, Sam.

— Pe curând. Și ai grijă de tine.

O îmbrățișă și-o pupă pe ambii obraji.

— Voi avea.

— Toată chestia a părut un pic cam tensionată, șopti Ruby când se îndepărtară.

— Știu. Îmi pare rău.

Își strecură mâna într-a lui.

— Să știi că, dacă Kimberley e o fostă prietenă de-a ta, e în regulă. Atâta timp cât nu e o nouă prietenă, toate bune și frumoase.

Nu crezu nici măcar o secundă că Sam ar putea s-o înșele cu Kimberley. Fusese destulă tensiune între ei, dar nu părea nici în ruptul capului tensiune sexuală.

El râse puțin.

— Kim și cu mine n-am fost niciodată împreună. Ne cunoaștem de când lumea și pământul. Mama ei e prietenă bună cu Irene. Și, în plus, mai e și căsătorită.

— Deci, e aici cu soțul ei?

— Nu, el e în State. Căsnicia lor a intrat în niște hârtoape în ultima vreme și s-a hotărât să vină aici pentru câteva luni ca să-și pună gândurile în ordine și să-și viziteze familia. A trecut prin multe în ultima vreme și sunt foarte îngrijorat din cauza ei. De curând a

început să aibă atacuri de panică. De-aia mi-e frică să nu iasă singură din casă.

— Ce rău îmi pare că trece prin momente nasoale. Părea de treabă.

— Păi, e. Kim e minunată.

Continuară să meargă unul lângă altul.

— Îmi pare bine că vrei să-i cunoști pe ai mei, spuse Ruby într-un târziu. Ai dreptate, sunt o parte extrem de importantă din viața mea. Dar și din tine sunt părți pe care eu nu le știu.

— Sigur că nu, spuse el rânjind. Știi toate părțile mele mari.

Îi dădu un ghiont prietenesc.

— Pe bune. Serios. Adică fratele tău. Nu vorbești niciodată despre el. Nu ții legătura cu el. Ce s-a întâmplat?

Sam tresări:

— Păi, să-ți zic ce s-a întâmplat: drogurile, s-au întâmplat. Heroină, de fapt. Josh s-a îngropat în ea până-n gât. A trebuit să se lase de Drept. Învăța la Yale...

— Of, ce trist. Ce pierdere oribilă!

Se vedea pe fața lui că era abătut și nu voia să-l facă să se simtă și mai rău continuând să-i pună întrebări.

— Să știi, Sam, spuse ea, că atunci când te simți în stare să vorbești despre asta eu te ascult cu mare plăcere.

— Știu. Mulțumesc mult. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Și zicând asta se aplecă s-o pupe.

Ajunseseră deja la mașina lui Sam. Se hotărâseră s-o ia spre casă prin Richmond Park.

Era aproape patru după-amiaza și deja se întuneca, dar Ruby s-a gândit că poate o să reușească să intre în parc înainte să se închidă porțile. Când au ajuns acolo, jandarmeria parcului tocmai sosise. În câteva secunde, vor dirija mașinile înspre aleea principală și către stradă. Sam a reușit să iasă din șir împreună cu încă o mașină. Acum, viteza-limită din parc scăzuse la douăzeci de mile pe oră. Tuturor li se părea enervantă măsura asta. Unii șoferi o luau chiar pe aleea îngustă. Aproape de fiecare dată când trecea pe lângă parc, Ruby vedea mașini care ieșeau din rând. Unele de-abia reușeau să evite ciocnirea cu cele care veneau din celălalt sens. Șoferii care nu intrau pe contrasens conduceau cu o viteză mare, de treizeci de mile pe oră sperând să nu-i prindă radarul.

Mergeau cu mașina de mai puțin de cinci minute – Sam avea cam 25 de mile pe oră – când altă mașină, un 4 x 4 cât un munte, se postă paralel cu ei pe contrasens. Ruby îl auzi pe Sam bolborosind ceva în barbă și încetini ca să lase mașina să-l depășească. Dar Porsche-ul Cayenne negru – pe care Ruby și-l imagina mașina de serviciu pentru un Gestapo al zilelor noastre – se încăpățână să nu-i depășească. De fiecare dată când Sam ridica piciorul de pe accelerație, aceasta încetineea până ajungea la aceeași viteză cu a lui Sam.

— Ce se întâmplă? spuse Ruby uitându-se înspre Porsche, mașină fioros de mare față de Audi-ul lui Sam.

— E doar o glumă cretină a vreunui nesimțit.

Putea să-l deslușească pe șofer. Era solid și cu o față de maimuță. În spatele volanului părea o gorilă conducând o mașină de jucărie. Mai și rânjea la Sam.

— De ce îți zâmbește? îl întrebă Ruby. Te știe?

— Nu l-am mai văzut în viața mea!

— Nu-mi place situația asta deloc, zise Ruby tresărind. Încep să mă simt amenințată.

— Stai liniștită. E doar un imbecil care vrea să se „distreze”. Vrea să reacționăm. Dacă-l ignorăm și nu-i răspundem, o să se plictisească.

Dar se scurse un minut întreg, și Porsche-ul nu trecea. Șoferul încă-și mai întorcea capul o dată la câteva secunde ca să rânjească la Sam. Ruby vedea că Sam începuse să se enerveze pentru că mușchii mandibulari i se întăreau. Apoi, dintr-odată, fără nici un fel de semnalizare, Porsche-ul viră brusc spre mașina lui Sam.

— La dracu', încearcă să intre în noi, strigă Sam, smucind puternic de volan pentru a evita ciocnirea.

— Da, spuse ea întinzându-se ca să-și ia mobilul.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac? spuse ea cu o voce stridentă, aproape isterică. Sun la poliție. Tipul ăsta e nebun de legat. Ar putea să ne omoare!

Apoi, când se apropiau de Poarta Roehampton, mașina îi depăși, ieși în trombă din parc și se făcu nevăzută.

— La dracu', spuse Ruby, nu i-am reținut numărul, tu?

— N-am reușit, mergea prea repede.

Puse jos telefonul. Nu prea mai avea rost să sune la poliție acum. Sam o întreabă dacă era bine.

— Da. Doar un pic în stare de șoc, atâta tot. Nu pot să cred că idiotul ăla a scăpat basma curată după ce a făcut ceva de genul ăsta. Uite, poate ar trebui totuși să sunăm la poliție. Poate nu e prima oară că face asta și-l știu.

— Nu, i-o întoarse Sam. Las-o baltă.

— Da' de ce? De ce insiști s-o lăsăm baltă? Am fi putut muri din cauza lui.

— Ai dreptate, dar știu cum funcționează treburile astea. Pierzi ore întregi la secția de poliție dând declarații și nu rezolvi nimic. Și n-are nici un rost, mai ales că n-avem nici măcar numărul lui de înmatriculare.

Dar ea refuză să renunțe. În clipa în care au ajuns acasă, a sunat la poliția locală. Ofițerul de serviciu a întrebat-o, primul lucru, dacă are numărul de înmatriculare al mașinii. Când i-a spus că nu-l avea, ofițerul i-a zis că nu puteau face mare lucru fără el.

— Ce ți-am zis? spuse Sam după ce ea puse telefonul în furcă.

— Pari aproape ușurat că n-au vrut să știe mai multe, spuse ea.

— Ușurat? De ce-aș fi ușurat?

A doua zi, simțindu-se mult mai bine după un somn odihnitor, Ruby o sună pe mama ei ca să-i spună că avea un nou iubit. Se hotărî să nu-i povestească despre întâmplările din

Richmond Park pentru că n-ar fi făcut decât s-o bage în sperieți și să-i crească tensiunea arterială.

— Draga mea, ce vești minunate! spuse Ronnie. În ultima vreme nu prea te-am mai văzut. Mi-am imaginat că ești probabil cu cineva. De ce nu veniți la noi la cină sâmbătă? Nu, nu, de fapt, mai bine nu. Tatăl tău și cu mine suntem ocupați sâmbătă. Filiala locală a National Childbirth Trust¹ organizează o serată „Protejează-ți Perineul” cu sushi și vin. Ce-ar fi să veniți duminică?

— Grozav.

Se hotărî să nu întrebe ce se întâmpla la o serată de „Protejat Perineul” pentru că sigur i-ar fi făcut greață.

— Și ziceai că Sam e doctor? întrebă Ronnie încercând, dar nereușind să pară relaxată la auzul veștii ăsteia.

— Da, e ginecolog la St. Luke, de fapt.

— Așa? Și mai e și evreu?

— Aham. Dar nu e tipul religios, adică... Nu e un evreu sadea. E... oarecum evreu.

— Și domnul doctor „oarecum evreu” arată bine?

— Foarte.

— Și e ceva serios?

— Da.

— Uau. Deci frumoasa mea fiică de succes e îndrăgostită de un doctor evreu extrem de frumos.

1. Trustul Național de Maternitate.

— Iar mama mea extrem de trendy și de liberă în gândire a început să semene cu Golde din *Fiddler on the Roof*¹.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot să mă abțin. Încep să cred că despre o parte a personalității mele nu știu nimic și o tot împiedic să se manifeste de ani întregi. Dintr-odată am început să iau legătura cu yenta mea interioară.

Ruby înghiți în gol:

— Mamă, spune-mi că glumești, te rog!

Ronnie izbucni în hohote de râs.

— Sigur că glumesc. Eu? O yenta? Clar. Trebuie să închid, să știi. O s-o sun pe mătușa Sylvia și apoi pe bunica ta din Marbela. A, și pe verișorii tatălui tău din Montreal.

Din cauză că mătușa Sylvia era într-atât de bine legată de yenta ei interioară încât ar fi izbucnit în *Sunrise, Sunset*² în secunda în care ar fi făcut cunoștință cu Sam, Ruby îi sugeră lui Ronnie că poate ar fi mai bine să n-o cheme și pe ea la masa de duminică. Ronnie prinse aluzia imediat și fu perfect de acord.

-
1. Musical de Broadway despre căsătorie și viața într-o familie evreiască în Rusia dinaintea revoluției bolșevice. Tema principală a piesei este căsătoria celor 5 fiice ale lui Tevye și ale lui Golde (simboluri ale generației bătrâne păstrătoare de tradiție, care, însă, de-a lungul piesei, acceptă faptul că fetele lor se căsătoresc din dragoste, și nu apelând la obiceiul prin care căsătoriile erau aranjate de pețitoare).
 2. Cântec din musicalul *Fiddler on the Roof*, cântat de Tevye și Golde cu ocazia căsătoriei uneia dintre fiicele lor.

Până la urmă, însă, a fost obligată s-o invite la masă. Se pare că mătușa Sylvia o sunase pe Ronnie sâmbătă, plângând, să-i spună că simțea că Nigel o înșală. Era într-un așa hal încât Ronnie nu a avut încotro și-a chemat-o la masă ca s-o mai înveselească.

— N-o să spună nimic ca să te facă de rușine, o asigurase Ronnie pe Ruby, e mult prea abătută.

Din punctul de vedere al mâncării, Ronnie se strofocă extrem de tare și făcu un risotto extraordinar, de pui cu ciuperci. Phil cum-părăse jumătate de duzină de sticle de vin și, după etichetele pe care le aveau, probabil că dăduse o avere pe ele.

Chiar dacă-și petrecuse ore întregi în picioare amestecând în risotto, Ronnie arăta extraordinar de bine. De data asta își abandonase look-ul hippie și boho pentru ceva mai elegant. Purta un cămeșoi larg indian, de culoarea cafelei cu lapte, pe deasupra unor pantaloni largi asortați. Mătușa Sylvia îi tot spunea cât de grozav arată. Și Phil la fel, care nu-și mai putea lua ochii de la ea. De mai multe ori, chiar în timpul mesei, i-a atins ușor și tandru mâna și a întrebat-o dacă se simțea bine.

— Nu-i așa că te simți grozav când vezi că părinții tăi sunt așa de îndrăgostiți unul de altul după atâta timp? îi șopti Sam lui Ruby la un moment dat.

Ruby încuviință.

În prima jumătate a serii, mătușa Sylvia a fost destul de retrasă și – exact cum prezisese Ruby – comportamentul ei față de Sam fu impecabil. Nu a avut nici explozii de afecțiune,

nu-l ciupi de obraz pe Sam, nici măcar nu-i șopti despre catering pentru nuntă.

Apoi, după ce dăduse pe gât câteva pahare de Merlot înainte de felul principal, începură să apară sclipiri fugare din felul ei obișnuit de-a fi. Când se așezară la masă, îl înșfăcă pe Sam de obraz și-i zise lui Ruby că era „bun”. Ruby se roși în locul lui Sam, dar el părea să suporte imperturbabil ciupiturile Sylviei. Probabil că-i amintea de întâlnirile cu băbuțele lui Irene care veneau să joace mahjongg.

— Aud că ești adeptul nașterilor naturale, Sam, spuse Sylvia, repezindu-se asupra risotto-ului. Știi, pe vremea mamei mele, naștere naturală însemna doar să te demachiezi.

Încurajată în mod clar de hohotul lui de râs, continuă.

— Mama-mi povestea mereu cum a avut un travaliu de șaptezeci și două de ore când m-a născut pe mine. Ți dai seama! Câtă agonie. Nu-mi pot imagina să fac ceva ce-mi place timp de șaptezeci și două de ore, darămite ceva ce nu.

— Deci, Sam, spuse Ronnie aruncându-i o privire rece Sylviei pentru a o preveni că strica atmosfera serii, se aude că la St. Luke e cel mai scăzut procent de epiziotomii¹ din țară.

— Așa se pare, spuse Sam, asta face foarte bine reputației spitalului.

1. Practica medicală prin care se face o incizie deasupra vulvei, pentru a lărgi canalul de ieșire a fătului la naștere. Era foarte răspândită în anii '50, dar se pare că poate cauza infecții și complicații neplăcute mamelor, așa că încet-încet a fost abandonată.

Mătușa Sylvia puse jos furculița și se strâmbă :

— Ronnie, suntem totuși la masă.

— A, chiar, după ce mâncăm trebuie să vă arăt mulajul pe care mi l-am făcut după burtă.

Mătușa Sylvia clipi nevenindu-i să creadă :

— Poftim ?

— Mi-am făcut un mulaj din gips după pânțele.

— Acum le-am auzit pe toate, spuse mătușa Sylvia clătinând din cap.

— Am simțit că trebuie să fiu cumva recunoscătoare felului în care trupul mi s-a modelat pentru a face loc copilului.

— Adică, ai vrut să-ți rămână suvenir, spuse mătușa Sylvia.

— E mult mai mult decât un suvenir, i-o tăie Ronnie, vizibil enervată.

Phil simți că spiritele se încing între cele două femei. Schimbă subiectul cu mult tact :

— Și, Sam, tu ce mașină conduci cât ești pe la noi ?

Sam îi spuse că avea Audi-ul lui Kristian, pe care-l primise odată cu apartamentul.

— Aha, ce model e ?

— Păi, V8.

— Ce mașină grozavă ! E cel cu motor de 3.7 litri sau de 4.2 ?

Sam stătu puțin pe gânduri :

— Ăăă... Cred că modelul cu 4.2 litri...

— Și cum îți place cutia automată cu cinci viteze ? Nu știi alții cum sunt, dar pe mine mă fascinează tehnologia Tiptronic.

— Nu prea știi multe despre ea...

— Nici eu, interveni mătușa Sylvia plictisită în mod clar. Știi, Sam, am nevoie de părerea ta. Am o idee genială despre un show de televiziune pe teme de sănătate.

Fața lui Ronnie se umplu de groază.

— Sylvia, nu sunt prea sigură că Sam ar vrea să știe despre....

— Ba, sigur că vreau, spuse Sam vesel – încercând în mod clar să evite o discuție mai lungă despre Tiptronic.

Se întoarse către mătușa Sylvia.

— Zi mai departe, te rog.

— Păi, zise ea, e un concurs de cunoștințe generale. Se va numi „Care-i specialistul?”.

— OK...

— Și va fi cam așa, continuă ea. Două familii de ipohondri se întrec să-i identifice pe doctori din descrierile făcute de moderator.

— Aha...

Ruby îl apucă ușor pe Sam de genunchi pe sub masă ca să-i arate cât de mult aprecia faptul că-i făcea plăcerea asta mătușii Sylvia.

— Chestia e în felul următor, zise mătușa Sylvia, care abia intra în pâine. Să ne prefacem că eu sunt moderatorul.

— OK, spuse Sam.

— Doamne sfinte, spuse Ronnie bătându-se cu mâna peste frunte.

Mătușa Sylvia își dresе vocea și se ridică în capul oaselor:

— OK, fiți gata cu mâna pe butoane. Doctorul acesta are cabinete pe Harley Street și la St. John's Wood. Specialitatea lui e gastroenterologie. E considerat cel mai bun om

din domeniu și replica lui faimoasă este : *Cred că trebuie să încercăm și cu inhibitorul cu pompă de protoni*. Care-i specialistul?

Mătușa Sylvia se hlizea singură la propria-i deșteptăciune.

— Nu-i așa că ar fi un program grozav?

— Păi..., Sam avu o ezitare, căutând, desigur, un răspuns cât mai diplomatic. Cred că ar avea, ăă, șanse mari...

— Ați auzit? zise Sylvia, aruncându-i lui Ronnie o privire piezișă. Sam a zis că are șanse mari.

Atunci Phil îi propuse lui Sam să vină până la etaj ca să vadă camera de luat vederi wireless pe care o instalase pentru copil.

— O să fie grozavă! O să-l putem supraveghea îndeaproape.

Ronnie clătină din cap amuzată și se întoarse către Ruby:

— Ca întotdeauna, tatăl tău are o listă de priorități perfectă. N-avem picior de mobilă pentru camera copilului, n-avem nici măcar covor pe jos, dar avem cameră de luat vederi CCTV.

Cei doi bărbați se făcură nevăzuți la etaj.

— Micuța mea Ruby e combinată cu un doctor evreu extrem de drăguț, chițai mătușa Sylvia.

De data asta o ciupi pe Ruby de obraz.

— Cine s-ar fi gândit la una ca asta?

— Mulțumesc, mătușică Sylvia. Am s-o iau ca pe un compliment.

Frecându-și obrazul de durere, se întoarse spre mama ei:

— Și, mamă, n-ai zis nimic despre cum ți se pare Sam.

— Ah, draga mea, e minunat. E inteligent, fermecător, amuzant și când mă uit la voi doi împreună, văd clar că vă potriviți din punct de vedere emoțional.

Mătușa Sylvia mai luă un gât de Merlot:

— Și pun pariu că nu e genul care să umble cu jumătăți de măsură în pat.

Chicoti deșănțat.

— Nu m-ar deranja dacă m-ar chema până la el ca să-i văd colecția de speculum-uri ori-când.

— Sylvia, te rog, spuse Ronnie. La tine totul trebuie să se desfășoare la un nivel așa de coborât?

— Deci, mătușă Sylvia, interveni Ruby. Mama zicea că treburile nu sunt chiar roz între tine și Nigel.

— Păi, cam așa e. Și înainte să sari cu observația, să știi că nu are legătură cu faptul că sunt mai în vârstă decât el. Nici nu i-am spus încă asta. N-am prins momentul propice. E cu totul altă mâncare de pește. În ultima vreme, pare așa de absent, atât de distant, nu știu cum. Încerc mereu să-l iscodesc să-mi spună dacă are vreo problemă, dacă ar dori să mi se destăinuie, dar spune că nu-i nimic important și că e doar stresat pentru că muncește prea mult.

— Și ce te face să crezi că n-are legătură cu slujba lui?

— Simt asta, spuse mătușa Sylvia ridicând din umeri. N-are legătură cu munca, sunt sigură.

— OK, dar poate că nu e vorba de o aventură, insistă Ronnie. Voi doi ar trebui să purtați o discuție serioasă.

— Știu, dar o parte din mine nu vrea să audă răspunsul la întrebarea asta. Știu că Nigel nu-i perfect. Știu că lasă impresia unui om neinteresant și nu e nimic de schimbat la el, cum a fost la toți ceilalți bărbați din viața mea de până acum, dar mi-am dat seama că-l iubesc cu adevărat. Și dacă și-a găsit pe altcineva, nu știu ce m-aș face.

Ochii i se umplură de lacrimi. Își trase nasul și se șterse la ochi cu un șervețel.

— Și, Ruby, pe tine Sam te face fericită?

Ruby încuviință din cap:

— Habar n-ai cât de mult.

— Mă bucur, draga mea, spuse mătușa Sylvia, strângându-i mâna cu afecțiune.

— Desigur, ceea ce mă îngrijorează, îi spuse Ronnie, e că a adunat așa un bagaj emoțional. Știi, felul în care și-a pierdut părinții. Nu pot să mă abțin să nu mă întreb, dacă s-a confruntat sau nu cu durerea asta. Nu-mi place deloc ideea că ai putea face ca mătușa ta Sylvia și să-i devii terapeută.

— Nu e nici un pericol în zona asta, crede-mă. Pe bune, Sam se ține foarte bine, având în vedere prin ce-a trecut până acum. Dar, te rog mult, nu aduce vorba de asta. Nu începe să-i faci un profil psihologic. Știu cum ești în cazuri de-astea.

— Dragă mea, de parcă aș face așa ceva. Nici prin cap nu-mi trece să fac una ca asta și să-l umilesc.

Chiar atunci îi auziră pe Phil și pe Sam coborând scările. Nu intrară direct în sufragerie. Se învârtiră în jurul ușii un scurt răstimp.

— Deci, l-au auzit pe Phil zicând, nu ți se pare că durerile astea sunt un motiv de îngrijorare.

Ruby schimbă o privire îngrijorată cu mama ei care nu părea nici pe departe atât de îngrijorată ca ea. Dădu din cap amuzată.

— Ce s-a întâmplat? susură mătușa Sylvia.

Ronnie îi spuse să ciulească urechile.

— Chiar nu cred că ai nici un motiv să te alarmezi, spuse Sam. Du-te oricum la doctor, dar să știi că nu e deloc neobișnuit ca viitorii tați să aibă din când în când dureri de sân din empatie.

Cele trei femei s-au ținut strâns una pe alta ca să-și înăbușe hohotele de râs.

După masa de seară, își băură cafeaua în sufragerie. Ronnie se așeză pe canapea lângă Sam.

— Ia zi, Sam...

Ruby se panică subit. Ronnie avea s-o facă lată. Nu o să-și țină promisiunea și o să înceapă să se afunde în psihicul lui Sam. Ruby își dresе vocea ca să-i atragă atenția mamei ei, dar Ronnie o ignoră și continuă:

— Crezi că Hillary o să ajungă vreodată președintă?

În dimineața următoare, exact când Ruby ajunse la magazin, sună telefonul. Era Ivan, care suna să întrebe dacă era în regulă să treacă pe la ea în seara aceea ca să pună gresia din bucătărie.

— Desigur, zise Ruby entuziasmată.

Odată pusă gresia în bucătărie, nu mai rămânea nimic de făcut, asta era tot. Ivan tot promitea că va veni să termine de pus gresia, dar zi de zi suna să o roage să mai aștepte pentru că era chemat să facă altă treabă. Chiar dacă pierduse de mult șirul așchiilor care-i intraseră-n picior din scândurile goale pe care le avea acum în bucătărie, mereu spunea „Da, desigur“. Era foarte îngrijorată că inima lui ar putea să cedeze și nu voia să se plângă sau să-l bată la cap.

Cu toate astea, în ultimele câteva săptămâni, sănătatea lui Ivan părea să se fi îmbunătățit considerabil. Se dusesese în fine la doctor, care-i dăduse un nou tratament, despre care el spunea că-l făcea să-și piardă suflul mult mai rar.

— OK, Ivan, pa, spuse ea. Ne vedem mai încolo.

Imediat ce a pus receptorul înapoi în furcă, s-a auzit o bătaie în ușă. Era un hamal. Lângă el tronau două cutii uriașe de carton. Știa ce era înăuntru : haine de bebeluș din Guatemala. Semnă pentru ele și le târî pe dușumea până în mijlocul magazinului.

Ruby hotărâse că în luna care urma – până la Crăciun – avea să organizeze o „Săptămână guatemaleză“. Pentru că hainele de bebeluș aduse din Guatemala se vindeau atât de bine în restul anului, acum cumpăraseră marfă în plus, inclusiv jucării de atârnat deasupra pătuțului, jucării pentru copii mai mari, ba chiar și ornamente de Crăciun. Ideea ei era să doneze

tot profitul unei organizații care-i ajuta pe copiii străzii din Guatemala.

— Zi-mi c-ai vorbit despre asta cu Nazista în năilon, spuse Chanel în timp ce-și scotea haina câteva minute mai târziu.

Ruby nu răspunse nimic, pur și simplu continua să despacheteze haine de bebeluș.

— Ah, ia uite ce mișto e asta, chițăi ea ridicând o salopetă de bebeluș multicoloră. Nu-i așa că-i grozavă?

— Nu i-ai spus, este? insistă Chanel.

Ruby își dresе vocea și respiră adânc.

— OK, de fapt, nu prea i-am zis.

Se tot gândise să-i telefoneze Stellei să-i prezinte ideea cu Săptămâna guatemaleză, dar Stella nu era chiar una dintre filantropiile planetei, și Ruby știa exact cum ar fi reacționat, așa că se hotărâse să-și țină gura.

— O să-și iasă din pepeni când o să afle de asta.

— N-o să-și iasă dacă nu-i zice nimeni!

— Hello! Pământul către Ruby. Stella se uită la extrasele de cont, să știi. O să-și dea seama imediat ce s-a întâmplat fără știrea ei.

— Știu. Nu trebuie să-mi mai zici și tu. Dar se apropie Crăciunul. Și magazinul a avut profituri uriașe anul ăsta. Putem, foarte bine, să ne permitem să dăm și altora din el și nu vreau ca Stella să se pună contra.

— Știu, dar trebuie s-o suni. N-ai de ales.

— Am s-o sun, dar trebuie să găsesc o metodă să-i servesc ideea pe tavă. Poate am putea să găsim o vedetă ceva care să promoveze

proiectul. Și așa am avea și presa în ajutor și ar face un bun PR pentru magazin.

— Mi se pare grozav.

Chanel a trebuit să plece mai devreme în după-amiaza aceea pentru că ea și Craig aveau întâlnire cu asistentul social. Urmau să afle dacă aplicația pentru adopție le-a fost acceptată.

— Mult noroc, spuse Ruby îmbrățișând-o strâns pe Chanel înainte de plecare. Nu că ai avea nevoie de noroc. Tu și Craig o să fiți niște părinți adoptivi excelenți.

Pentru că era liniște în magazin, Ruby se hotărî s-o sune pe Stella la New York. Nu putea s-o mai lungească. În timp ce suna, Ruby își repeta în cap ce-avea să-i spună. Avea să-i pălăvrăgească despre cât de bune erau operele de binefacere pentru imaginea companiei. Apoi urma să-i toarne o minciună despre cum făcuse o listă de vedete care erau gata să se implice în lansarea Săptămânii guatemaleze. Avea să meargă la sigur. După ce sună de vreo câteva ori, la celălalt capăt al firului se auzi robotul Stellei.

Mesajul înregistrat era exact în stilul ei: direct și fără înconjur.

„Sunt în Maldive fără mobil până la jumătatea lui decembrie. În caz de chestiune pe viață și pe moarte puteți s-o sunați pe Chrissie, asistenta mea personală, care știe cum să dea de mine“. Apoi se auzi numărul lui Chrissie de telefon.

Ruby se decise că ceea ce voia să-i zică Stellei nu era nici pe departe o chestiune pe viață și pe moarte, deci urma să facă Săptămâna

guatemaleză sperând că, odată ce va afla că o celebritate urma să participe la eveniment și că a reușit să facă niște publicitate în plus pentru magazin, n-avea să se enerveze prea tare.

Abia pusese receptorul la loc, când ușa magazinului se deschise brusc. O femeie tânără – nu avea mai mult de douăzeci de ani – se chinuia să intre pe ușă cu un cărucior. Ruby se duse la ea ca să-i țină ușa deschisă.

— Mersi, zâmbi ea.

Ruby nu a putut să nu observe cum arăta fata. Părul ei lung și negru era gras și atârna greu pe lângă față. Arăta slăbită, era palidă și extrem de obosită. Nu era îmbrăcată prost – de fapt arăta destul de trendy, dar blugii ei, haina și geanta erau în mod sigur cumpărate de la un magazin universal, nu de designer. Cizmele cu pielea zgâriată nu fuseseră cumpărate în sezonul ăsta, clar. Nu era deloc un client obișnuit la Les Sprogs.

— E în regulă dacă arunc și eu o privire?

Chiar dacă știa cum să se comporte, părea încordată și nu se simțea în largul ei acolo – de parcă știa că nu prea aparținea mediului.

— Sigur. Spune dacă ai nevoie de ajutor.

Ruby se aplecă spre bebelușul din cărucior.

— Abia am scăpat de el, îi zâmbi fata. A urlat toată după-amiaza. Și m-a ținut trează și toată noaptea. Nu știu ce-o fi avut.

Ruby se uită la copilul adormit. Avea o claie de păr roșcat în cap.

— Uau, ce de păr! E minunat!

Fata zâmbi.

— Știu, știu. Singura problemă e că toată lumea îi spune Roșcovanul sau Morcoveață. Nu prea-mi place. Îl cheamă de fapt Alfie.

— Salut, Alfie, îi șopti Ruby mângâindu-i mânuța.

Bebeluşul îi răspunse făcând niște sunete ca de molfăit în somn, dar nu se trezi. Ruby îi sugeră fetei să-și lase căruciorul lângă tejghea.

— Am eu grijă de Alfie cât arunci tu o privire.

Ruby o urmărea pe fată cu privirea în timp ce se plimba prin magazin ridicând lucruri și punându-le jos. La un moment dat, puse mâna pe o salopetă Baby Gucci, se uită de două ori la etichetă, în mod clar nu-i venise să creadă că a citit bine prima oară, apoi o puse înapoi imediat. Era evident că nu putea să-și permită nimic și i se părea că a trecut ilegal o graniță socială. Apoi a început să-și mai ia inima în dinți. Ignorând colecția Gucci, alege o geacă cu glugă căptușită cu blană, trei sau patru tricouri și câteva pijamale-salopetă. Ruby făcu un total rapid în cap. Fata ținea în mână marfă de aproape 400 de lire. După ce își alege tot ce voia, veni drept la tejghea și puse toate hainele pe ea.

— Și aş vrea să văd și cărucioarele.

— Desigur, spuse Ruby. Sunt acolo.

O conduse către colecția de cărucioare și landouri.

Fata îi spuse că avea nevoie de un cărucior pentru trei.

— Unul pentru trei? Uau.

Ruby a vrut să-i spună că părea atât de tânără că n-ar fi crezut că are un singur copil, darămite trei, dar își ținu gândurile pentru ea. Nu era treaba ei.

— E o poveste lungă, zâmbi fata. Am și două gemene de doi ani. Sunt acasă cu mama.

— Doamne, cred că trebuie să fii mereu ocupată peste poate, exclamă Ruby.

— Mie-mi spui...

Avea trei modele de cărucioare pentru trei. Fata îl alegea pe cel mai scump. Costa cam 800 de lire. Ruby îi spusese că singurul pe care-l avea în stoc era modelul din vitrină și că va trebui să comande unul nou.

— Nu durează mai mult de câteva zile.

Fata nu păru deranjată de chestia asta.

— Aș dori să plătesc acum, dacă se poate.

Căruciorul și hainele făceau în total vreo 1 200 de lire. Fata băgă o mână în geantă și scoase un teanc de bancnote. Ruby nu se putu abține să nu clipească surprinsă. Clienții obișnuiți de la Les Sprogs plăteau cash pentru câte un flecușteț – de exemplu un animăluț de pluș –, dar când era vorba de sume mai mari, de obicei scoteau câte un card de aur sau de platină American Express. Totuși, își zise Ruby, nu era treaba ei de ce plătea fata cash. La urma urmei, banii tot bani erau.

— Poți să vii tu să iei căruciorul, spusese Ruby, sau, dacă vrei, pot să aranjez să-ți fie livrat acasă.

— Aș prefera să vin eu să-l iau, spusese fata în timp ce Ruby îi întindea plasa uriașă Les Sprogs plină cu haine.

Ruby îi notă numele – era Hannah Morgan – și numărul de telefon și îi spuse că o va suna când ajunge căruciorul.

O ajută să iasă. În vreme ce Hannah dispărea după colț, Ruby nu a putut să nu se întrebe care o fi povestea fetei.

Capitolul 14

Chanel veni la muncă a doua zi dimineată înarmată cu pateuri cu caise, două capuccino-uri fără grăsimi și cu un zâmbet de zile mari.

— Ia zi, spuse Ruby, nu-i așa că cei de la Asistență socială au zis „da“?

— Nu-mi vine să cred. Raportul zicea că Craig și cu mine am fi niște părinți adoptivi ideali. Și, neoficial, asistentul social ne-a zis că, întrucât toate sunt bune și frumoase, n-ar trebui să avem probleme și am putea să adoptăm într-un an cel mult – dacă ne decidem să facem asta.

— Minunat, zise Ruby, îmbrățișând-o strâns pe Ruby. Bravo. Știam c-o să fie bine.

— Cel mai probabil e că o să avem un copil cam de școală, ceea ce înseamnă că o să lucrez cât e el la școală și n-o să te las de izbeliște.

— Doamne, nici nu știi ce ușurare e asta. Eram îngrozită că o să trebuiască să te înlocuiesc. N-ar mai fi la fel.

Își dădura seama că weekendurile și vacanțele școlare aveau să fie o problemă, dar se decisese să lase aranjamentele de genul asta baltă până aveau să afle când urma să apară copilul adoptiv al lui Chanel. Ea credea că

n-avea să vină decât după Crăciun. Din moment ce Crăciunul era cea mai plină perioadă a anului, asta era o mare ușurare pentru Ruby.

În timp ce se pregăteau să deschidă magazinul, Ruby îi spuse lui Chanel despre încercarea ei de a-i telefona Stellei. Chanel fu de acord că nu prea avea rost să încerce să dea de ea cât era în vacanță.

— Doar știi cum e când e vorba de „timpul pentru ea însăși“.

Pe la jumătatea dimineții pică și Fi. Când Chanel i-a zis că a fost acceptată ca părinte adoptiv, Fi fu încântată cu-adevărat, dar zâmbetele ei nu putură să ascundă tensiunea care i se vedea pe față.

— Ce-ai pățit? întrebă Ruby. Connor tot nu doarme nopțile?

— Nu e vorba de asta, zise Fi dând din cap a negare. Nu e vorba de asta. E foarte bine. Doarme toată noaptea de câteva săptămâni. Nu, e vorba de bani. Suntem complet lefteri.

Contractul lui Saul pentru piesa *Hamlet* de la Teatrul Național se încheiase și încă nu avea o altă ofertă de slujbă.

— Merge la două sau trei audiții pe săptămână, dar mereu i se dă peste nas. Știți, cu înfățișarea sa, ar putea întruchipa de-a dreptul magistral un personaj din Vechiul Testament. Păcat că nimănui nu i-a venit încă ideea să facă un remake după *Cele Zece Porunci*¹. Oricum

1. Film cunoscut din anii '50 în regia lui Cecil B. DeMille despre viața lui Moise. Charlton Heston îl joacă pe Moise și Yul Brynner îl joacă pe Ramses al II-lea.

treburile nu sunt deloc roze. Nici contracte pentru cântece de reclame nu mai are. În curând o să rămânem în urmă cu ratele de la ipotecă. Și banca, împreună cu Barclaycard, mă hărțuiesc din cinci în cinci minute cerând bani. Saul se gândește să lase toate astea baltă și să se facă taximetrist.

— Să nu facă asta nici în ruptul capului, ripostă Ruby. E atât de talentat. Are o voce grozavă. O să vezi că i se mai schimbă și lui norocul. Doar că trebuie să mai stea pe tușă un pic.

Chanel îi spuse că, dacă era la ananghie, Craig tocmai își concediasse ajutorul.

— Sunt sigură că Saul ar fi foarte bun la treaba asta. Nu e prea bine plătită, dar dacă vă ajută cu ceva...

— Amândouă sunteți extrem de bune cu noi și apreciez tare mult ofertele, dar, dacă e nevoie să facă asta, Saul o să se reprofileze, o să urmeze o școală de calificare și o să-și ia un serviciu ca lumea. Iar eu o să trebuiască să mă întorc la slujba mea de profesoară.

Atunci lui Fi îi sună mobilul. Se uită la ecran ca să vadă cine o apela și suspină.

— E mama. Nu mai pot să-i fac și ei față pe lângă toate astea.

Ruby îi sugerează să ignore apelul, dar Fi spuse că nu îndrăznește să facă una ca asta, poate că Bridget suna pentru că era bolnavă sau avea vreun fel de urgență. Apăsă pe butonul verde.

— Salut, mama, ce mai faci?... O unghie crescută în carne? Vai, biata de tine! Probabil că te doare de nu mai poți... Ce? Stai puțin.

Doar nu dai vina pe Saul pentru că ție ți-a crescut o unghie în carne... O să găsească slujbă. Doar că lucrurile astea durează. Știu că-ți faci griji mereu. Și eu la fel... Da, știu că Lindsay O'Connor, colega mea de școală, are un grajd cu cai, un garaj cu patru mașini și un chateau la Perigord... Da, știu că s-a descurcat de minune. Și ce mai are?... Un televizor cu plasmă uriaș? Pe bune? Se cheamă STS? Sigur? N-am auzit niciodată de STS. Ia stai nițel. Cred că s-ar putea să afli că de fapt e un BTS, care înseamnă boală transmisibilă sexual. Lindsay are o reputație, cum să zic, ușoară... Mamă? Mamă?

Fi ridică din umeri și se întoarce către Ruby și Chanel.

— A închis.

Toate trei izbucniră în hohote.

— Auzi, tocmai mi-a venit în cap următoarea chestie, spuse Ruby când Fi era pe picior de plecare. Când Chanel o să primească primul copil adoptiv, o să am nevoie de ajutor în plus la magazin. O mai am și pe Annie, care vine în fiecare weekend impar din lună, dar poate o să ne ajuti și tu. Și Saul o să stea cu copiii.

Fi o îmbrățișă și spuse că o să se gândească serios la asta.

După două zile, Hannah Morgan se întoarce ca să ia căruciorul triplu. Tot fără gemeni venise, și de data asta îl ducea pe Alfie într-un ham de pus în față.

— Ea e fata de care ți-am zis, îi șopti Ruby lui Chanel în timp ce Hannah intra. Cea cu sulul de bani peșin.

Chanel, care împacheta un șal de botez pentru o clientă, se uită înspre ușă.

— Poate e femeie de gangster, îi șopti lui Ruby drept răspuns.

Ruby îi dădu un ghiont ca să tacă din gură.

În timp ce clienta lui Chanel ieșea ținând punga de cumpărături în mână, Hannah ajunse la tejghea. Dar Alfie fu cel care-i atrase atenția lui Chanel.

— Vai, ce păr minunat! oftă ea. E exact aceeași culoare cu părul lui Craig al meu.

În vreme ce Ruby o saluta pe Hannah, Chanel se duse pe partea cealaltă a tejghelei și începu să se joace cu Alfie care gângurea și făcea balonașe din salivă.

— Hello, frumosule, spuse ea mângâindu-i mânuța durdulie. Ce băiat mare ești tu! Mare, mare!

S. întoarse spre Hannah și o întrebă cât avea.

— Două luni, spuse ea.

— Asta înseamnă că e Fecioară sau Balanță?

— E Balanță.

— Vai, numai băieți frumoși și drăgăstoși ies când cresc mari. O să rupă inimile fetelor!

Ruby observă expresia lui Hannah. Zâmbea, doar că i se citea un fel de gol în ochi.

— Mai că te-aș mânca, micuțule, da, da! continuă Chanel. Vai, ce-mi plac la vârsta asta. Sunt perfecți.

— E un pic mai mic decât restul, totuși. S-a născut cu opt săptămâni mai devreme.

— Ardea de nerăbdare, nu? spuse Chanel. Cărnăciorule. Pun pariu pe ce vrei tu că i-ai tras mamei tale o spaimă de zile mari venind pe lume așa devreme.

Ruby se duse să aducă din depozit căruciorul triplu pentru Hannah. Când se întoarse, Chanel îl legăna pe Alfie și se strâmba la el. Când îi curseră niște bale împreună cu vomă pe obraz, scoase un șervețel curat din buzunarul pantalonilor și îl șterse cu grijă.

— E mai bine, nu-i așa? Doar nu vrem să te duci acasă mirosind a vomă, nu?

Se întoarse la Hannah.

— Auzi, ce-ar fi să-ți arate Ruby cum să montezi căruciorul, și eu să am grijă de Alfie în timpul ăsta.

Hannah aprobă din cap. Chanel îl duse în cealaltă parte a magazinului deasupra unei jucării pentru pătuț. Întoarse cheița, și aceasta începu să susure *Cântec de leagăn* de Brahms.

— Din păcate, cărucioarele astea triple sunt niște mașinării destul de complicate, spuse Ruby în timp ce tăia ambalajul cu o foarfecă. Dar sunt sigură că ai să te prinzi cum funcționează destul de repede.

— Sunt sigură că mă descurc eu până la urmă.

Expresia de pe fața lui Hannah îi amintea lui Ruby de Fi de pe vremea când Connor nu voia să doarmă.

— Trebuie să-ți fie tare greu cu trei micuți dintr-odată.

— Sincer, e de-a dreptul un coșmar. Mama mea e grozavă, doar că stă în Leeds cu tatăl meu vitreg și nu poate să vină atât de des. Când pleacă ea, rămân numai eu. Fără un tată care să ne ajute, din păcate. Sunt mamă singură.

Și, văzând probabil privirea întrebătoare de pe fața lui Ruby, continuă.

— Am rămas gravidă cu gemenele când eram la facultate. Am decis că pot face față facultății cu un copil de crescut. Ecograful n-a văzut că erau gemeni decât în a cincea lună de sarcină. Am fost în stare de șoc o lună întreagă după ce am aflat. Și le iubesc de nu mai pot de când s-au născut, dar a trebuit să renunț la facultate și nu mi-a fost deloc ușor.

— Chiar nu știi cum faci față!

— Asta zice și mama.

— Ascultă, zise Ruby, ai chef să bei un ceai? Tocmai mă pregăteam să pun ceainicul pe foc.

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse ea.

Ruby îi spuse lui Chanel s-o strige dacă venea vreun client și dispăru în bucătărie. Când ieși de-acolo cu o tavă cu ceai, Chanel încă se mai juca cu Alfie. Hannah părea mulțumită să-i lase să-și vadă de treaba lor și răsfoia o copie veche din revista *Hello!*, care era lăsată pe tejghea. Ruby tocmai pusese tava jos când își dădu seama că Hannah se oprise din răsfoit și se holba la o poză în special. Trebuie să fi trecut cinci secunde, și ea nu schița nici o mișcare.

— Ești bine? spuse Ruby în sfârșit.

Hannah tresări.

— Da... Bine... De fapt, lasă ceaiul. Trebuie să plec.

Spunând asta, se ridică, îl luă pe Alfie de la Chanel din brațe și, fără să se mai oprească să-l pună în ham, se năpusti afară din magazin.

— Dar, dar... ți-ai uitat căruciorul, strigă Ruby după ea, însă fata dispăruse deja.

— Ce-o mai fi fost și asta? îi zise Ruby lui Chanel.

— Dumnezeu știe. Pare total dusă, după părerea mea.

Ruby spuse că nu credea că Hannah era nebună, doar epuizată probabil. Luă revista *Hello!*. Rămăsese deschisă la pagina pe care o citea Hannah. Era o poză cu Claudia Planchette, distrusă de durere după ce-și pierduse bebelușul. Ruby îi pasă revista lui Chanel.

— Chestia asta e un lucru îngrozitor, dar mă întreb de ce a supărat-o pe Hannah atât de tare.

— Cine știe? Poate o cunoaște.

Ruby spuse că nu prea credea că e cazul.

În acea seară, Ruby luă cina cu Sam și acesta îi spuse că primise un birou nou pentru că se decisese să rămână la St. Luke.

— E uriaș, la etajul cinci și are vedere la Holland Park.

Ea zise că i-ar plăcea să-l vadă.

— OK. Trebuie să iau niște acte de la spital, oricum. Poate mergem după ce mâncăm.

Imediat ce i-au zburat vorbele din gură, telefonul lui Ruby a început să sune. Era Phil

care-i spuse că mătușa Sylvia venise la ei plângând cu lacrimi de crocodil.

— Mama ta e plecată la yoga și apoi merge cu niște prietene în oraș pentru cină. Sylvia e într-un hal fără de hal. În mod normal nu te-aș ruga, dar ai putea să vii aici, te rog?

— Tată, e destul de complicat. Sunt într-un restaurant, iau masa cu Sam și apoi vrea să mergem să-mi arate noul lui birou.

— Ce s-a întâmplat? șopti Sam.

— Stai puțin, tată.

Ruby acoperi cu mâna microfonul și-i explică lui Sam problema cu mătușa Sylvia.

— Uite, aproape am terminat de mâncat, spuse Sam. Du-te. Poți să vii să-mi vezi noul birou oricând.

— Ești absolut sigur?

— Da.

Ruby îl lăsă pe Sam la el acasă și apoi se duse până la casa alor ei. Când a ajuns, mătușa Sylvia stătea pe canapea și bocea. Ochii îi erau roșii și umflați.

— Mai fac niște ceai, spuse Phil care părea de-a dreptul confuz și era clar că ar fi dat orice s-o lase doar pe Ruby să se ocupe de situație.

— Mătușă Sylvia, care-i problema?

Aceasta își trase nasul și cotrobăi nițel prin geantă:

— Țistia, țistia sunt problema.

Ținea în mână o pereche de chiloți de femeie.

— I-am găsit în sertarul cu lenjerie al lui Nigel.

— Dar ce căutai tu în sertarul lui cu lenjerie?

— Păi, e plecat pentru câteva săptămâni cu afaceri, și eu îi udam florile.

— Și te-ai gândit: „Ce-ar fi să caut eu niște dovezi cum că Nigel are o aventură“, nu?

Mătușa Sylvia dădu din cap afirmativ și se șterse la ochi.

— Și uite c-am găsit!

Și mai multe suspine sonore.

Ruby își trecu mâna pe după șoldul mătușii ei.

— Eh, oricine o fi gagica asta, în mod clar nu prea le are cu lenjeria sexy, spuse Ruby luându-i cu delicatețe din mână perechea de chiloți uriași de culoarea pielii, stil Bridget Jones. Și nu e chiar schiloadă. Ia uite eticheta. Măsura XXXL.

— Știu. E chiar mai grasă decât mine. Cum de e în stare să aibă o aventură cu una atât de grasă și lipsită de gusturi? Nu înțeleg.

Ruby o întrebă dacă reușise să vorbească cu el despre asta.

— L-am sunat și se încăpățânează să susțină că nu are nici o aventură. Spune că poate să-mi explice ce-i cu chiloții și că nu e deloc ce-mi imaginez eu acum. Drept cine mă ia? O idioată oarbă? De ce sunt bărbații așa de lași? E clar ca lumina zilei că mă înșală. De ce naiba n-are curaj să vină la mine și să-mi zică pur și simplu?

Ruby respiră adânc.

— Cine știe?

Când mătușa Sylvia începu să plângă din nou, Ruby se așeză mai aproape de ea, o ținu de mână și o legănă ușor. Phil se învârtea

prin zonă, dar se simțea mereu în plus și extrem de jenat. Până să ajungă și Ronnie acasă, pe la 11 noaptea, trebuie să fi făcut cel puțin șase ceaiuri.

— Doamne Sfinte, exclamă Ronnie când văzu în ce stare se afla Sylvia. Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?

Mătușa Sylvia îi întinse chiloții lui Ronnie, în semn de explicație. Ruby povesti cum ajunsese mătușa Sylvia la ei și de ce.

— Of, Sylvia. Ce rău îmi pare! Tu nu meri-tai așa ceva!

Se întoarse către Ruby.

— E în regulă, dragă, du-te acasă. Ai făcut o treabă grozavă. Preiau eu de-aici, bine?

— Ești sigură?

— Bineînțeles.

Ruby o pupă pe mătușa Sylvia de la reve-dere și spuse că o va suna de dimineată să vadă cum se simte.

— Bărbatul ăla e un jegos și jumătate! mârâi Ronnie în vreme ce se așeza lângă sora ei și o îmbrățișa cu putere.

Ruby nu a putut trece cu vederea faptul că, o dată în viață, mama ei nu încerca să ana-lizeze situația, ci pur și simplu reacționa după cum simțea, ceea ce era exact lucrul de care avea nevoie mătușa Sylvia.

Ruby stătea întinsă pe pat și se gândea la ce figură era Nigel ăsta. Cum îndrăzne-a să se poarte așa cu mătușa Sylvia? Era așa de ciudat, pentru că păruse un tip așa normal și cumse-cade. Sigur că era cam plicticos și avea și

niște sprâncene cam ciudate. Mătușa Sylvia tot insistase că erau naturale, dar lui Ruby nu-i păruseră deloc așa. În vreme ce se uita la umbrele de pe pereți, o idee – și una destul de neplăcută – îi răsări în minte. Sprâncene efeminate. Un sertar cu chiloți de damă. Nu. În mod sigur, nu. Nu se putea să fie. Și totuși? Săraca mătușă Sylvia. Citise că miliarde de bărbați heterosexuali aparent normali erau așa, și în ceea ce privește bărbații, mătușa Sylvia era mereu în căutare de provocări. Ea fusese chiar prima care admisesese că la Nigel nu prea era vorba de o provocare. Și cu gândul la asta, Nigel s-ar putea dovedi un om destul de riscant de schimbat.

A doua zi dimineată, cu jumătate de oră înainte de deschidere, Hannah apăru la magazin cu Alfie. Bătu în ușă, și Chanel îi deschise.

— Îmi pare așa de rău că am luat-o la goană ieri, spuse ea când Chanel o pofti înăuntru. A fost un gest așa de nepoliticos. M-am cam enervat, atâta tot.

— Nu-ți mai face probleme, spuse Chanel.

A început să-l mângâie pe Alfie pe cap.

— 'neața, păpușică!

Se îndreptară spre teighea unde era Ruby.

— Căruciorul tău e gata, spuse Ruby voioasă. Mă duc să-l aduc.

— Stai puțin. Aș vrea să-mi cer scuze și de la tine.

— Eh, nu-i nimic, îi zâmbi Ruby. Ești mamă singură. Tocmai ai născut un copil. Hormonii tăi au luat-o razna și te-ai stresat nițel, atâta tot.

— Aș vrea să mă pot abține, dar mi se întâmplă mereu. Chestia e că nu prea mă descurc cu Alfie. Faptul că trebuie să am grijă de trei copii, toți sub trei ani, numai eu singură nu-mi e deloc ușor. Câteodată sunt într-un așa hal de oboseală și de enervare încât mă simt de parcă am să explodez.

Hannah își trecu degetele prin păr.

— Hai, lasă-mă pe mine să-l țin pe Alfie nițel, spuse Chanel cu blândețe. Ia și tu un loc.

Hannah îl desfăcu pe Alfie din ham și i-l pasă lui Chanel.

— Avea legătură și cu poza Claudiei Planchette enervarea ta, nu? întrebă Ruby. Fata dădu din umeri în semn de „poate”.

— A fost groaznic felul în care și-a pierdut copilul, nu? continuă Ruby.

Hannah nu spuse nimic, dar expresia de pe fața ei se schimbă total. Era clar că era pe cale să spună ceva.

— Ce-i? întrebă Ruby cu blândețe.

— Nu. Nu-i nimic.

Dar era destul de clar că „ceva” era.

— Hai, zi. S-ar putea să te ajute dacă spui cuiva, o îndemnă Ruby.

Hannah își frecă tâmpilele nervoasă.

— OK, trebuie să mai spun cuiva despre asta. Mama mea știe, dar pentru că nu mai pot spune nimănui altcuiva îmi vine să mă urc pe pereți.

— Ce nu poți să spui? întrebă Ruby.

— OK, spuse Hannah și respiră adânc. Ce-ați zice dacă v-aș spune că Claudia Planchette nu și-a pierdut sarcina deloc?

— Ba sigur c-a pierdut-o, spuse Ruby. Prietenul meu e doctor la St. Luke. Știu sigur că a pierdut copilul.

— Îți spun că nu și l-a pierdut. După ce a născut-o pe Avocado, Claudia a luat-o razna numai la gândul că o nouă sarcină ar putea să-i distrugă silueta, așa că i-am ținut eu copilul în burtă.

— Adică te-a folosit pe post de mamă-surogat?

— Da.

Chanel îi aruncă lui Ruby o privire care spunea „Femeia asta e dusă cu pluta rău de tot“.

— Nu sunt nebună, spuse Hannah, văzând privirea lui Chanel. Și nici nu mint. OK, am fost fraieră că m-am băgat în chestia asta de la început, dar banii pe care mi i-au propus mi-ar fi permis să mă mut într-un apartament mai mare și să mă întorc la facultate ca să-mi iau diploma.

— Continuă, zise Ruby curioasă.

— S-a întâplat așa de repede că abia mi-am dat seama ce făceam. Mama unei prietene este moașă la St. Luke. Știa în ce situație disperată eram și m-a întrebat dacă n-aș vrea oare să fac niște bani buni. De-obicei mamele-surogat primesc suficienți bani cât să acopere cheltuielile de sarcină. Ea vorbea acolo de zeci de mii de lire, atâta vreme cât semnam o înțelegere să nu vorbesc cu presa despre asta.

— Deci, cine e tatăl? întrebă Ruby. Ziarele vuiau cum c-ar fi un actor francez, dar ea nu a dat nici un nume pentru ca el să poată să sufere în liniște departe de ochiul presei.

— Nu a fost nici un actor. Astea sunt doar bârfe. Claudia n-a mai avut nici o relație de la divorț încoace. A pus să-i fie fertilizate niște ovule de către un donator anonim — un membru al Mensa, cred. Se pare că are o idee fixă legată de bărbații „care-și oferă semințele pentru binele umanității“.

— Dar embrionii nu au fost implantați în ea?

— Nu. Au fost implantați în mine. Au fost trei la rând. Doi au murit devreme de tot. Copilul care a mai rămas l-am dus eu în pântece, iar ea a purtat peste tot o serie de burți false și a convins pe toată lumea că e gravidă.

— Doamne Sfinte, murmură Ruby.

Îi aruncă o privire lui Chanel care voia să spună „Vezi, ți-am spus că aveam dreptate. În ziua aia, când era în cabina de probă, chiar purta o burtă falsă“.

— Claudia nu e singura vedetă care a angajat o mamă-surogat. Știu sigur că și Mia Ferrari, și China Katz au apelat la ele. Și trebuie să mai fie și altele de care nu știu eu. Totul li se trage de la vanitate. Vă vine să credeți că femeile astea sunt atât de speriate că o să se îngrășe încât le pun pe alte tipe să le poarte copiii în pântece?

— Fir-ar-să fie! icni Chanel. Deci așa-și păstrează siluetele. Nu riscă nici un moment.

Alfie începu să scâncească. Chanel îl apucă de umăr, îi șopti să nu mai plângă și începu să-l frece ușor pe spate.

Ruby stătea sprijinită de teighea, încercând să înțeleagă ce-i spusese Hannah.

— Știu că povestea mea sună incredibil și pare absurdă și nu mă aștept să credeți ce-am spus, dar e adevărul gol-goluț. Jur!

— Da, știu că e, spuse Ruby.

Și a început să-i povestească lui Hannah despre ziua în care Claudia venise la magazin pentru a-și cumpăra un costum de baie pentru gravide.

— De-atunci și până acum am tot încercat să mă conving că era doar o vedenie.

— Nu era deloc o vedenie, spuse Hannah.

Ruby își tot clătina capul, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise.

— Deci toate vedetele astea pleacă de la St. Luke, chipurile, după ce tocmai au născut. Pozează pentru paparazzi în blugii lor mu-lați, cât mai infatuat posibil, cu burticile lor postnatale perfect plate și spun tuturor că toate astea se datorează mâncatului puțin și genelor perfecte. Ca rezultat le fac pe toate noile mămici să se simtă îngrozitor doar pentru că s-au îngrășat puțin din cauza sarcinii. Chiar și după standarde Hollywoodiene, asta-i incredibil!

Chanel, care rămăsese cu gura căscată câteva minute, nemaizicând nici păs, spuse:

— Deci, dacă tu ai purtat în pân-tece copilul Claudiei și n-a murit, atunci Alfie trebuie să fie...

— Copilul Claudiei. Da, așa e.

— Și atunci de ce mai e la tine?

— Păi, asta-i partea cu-adevărat tâmpită. Alfie s-a născut prin cezariană la urgență. Era o găză minusculă născută cu două luni mai

devreme zăcând într-un incubator, și Claudia s-a decis că nu-l mai vrea.

— Ce? Nu și-a vrut propriul copil? Vrei să zici că a respins dulceața asta de bebeluș? De ce?

— Are un handicap.

Chanel se încruntă.

— Ce handicap? N-are nici urmă de handicap. E absolut perfect.

— Nu, nu e. E roșcat. Nu și-a mai vrut propriul copil pentru că e roșcat.

— Hai, mă, replică Ruby. Nu se poate! Nu cred așa ceva. Trebuie să mai fi fost vreun motiv în afară de asta.

— Nu. Claudia urăște părul roșcat. I se pare de-a dreptul respingător. Se pare că a fost o încurcătură la culoarea părului donatorului de spermă. I s-a spus că avea părul castaniu închis. De fapt, părul lui era roșcat.

— Dar credeam că numai englezii au o problemă cu părul roșcat, spuse Ruby. Nu mi-am dat seama că și americanii.

— Sunt destul de sigură că nu le prea place, răspunse Hannah. Doar că ei nu fac glume despre asta ca noi. Totuși, gândește-te bine: când a fost ultima dată când ai văzut vreun bărbat roșcat în rolul principal într-un film romantic făcut la Hollywood? Nu e deloc sexy. Și ultimul lucru pe care Claudia și l-ar dori ar fi să aibă un copil care să nu fie sexy.

Ruby spuse că înțelesese cum merge treaba.

— Oricum, continuă Hannah, Claudia a apărut la mine în salon la puțină vreme după ce l-am născut pe Alfie, i-a aruncat o privire, a

făcut o criză de nervi și a ieșit. Starurile de la Hollywood, cum e Claudia, se cred membri ai familiei regale cel puțin. Cer nici mai mult, nici mai puțin decât totală perfecțiune.

— Dar asta nu era chiar o rochie de firmă cu un guler prost cusut, spuse Ruby. Era un bebeluș. Bebelușul ei. Carne din carnea ei, sânge din sângele ei.

— Știu, dar, în ceea ce-o privește, Alfie nu era un copil adevărat. Era încă un accesoriu în viața ei — unul care nu se ridica la înălțimea așteptărilor ei. Drept rămas-bun mi-a trântit: „Te plătesc să-l păstrezi tu. Oricât și orice vrei. Spune o sumă“. Mi-a plătit jumătate din cât îmi datora pentru că i-am fost mamă-surogat, dar nu mai știu nimic de ea de când s-a născut Alfie, n-a mai zis nici păs.

— Am văzut că aveai așa de mult cash, îi scăpă lui Ruby. Of, Doamne, îmi pare rău. Ce prost-crescută sunt. Banii tăi nu mă privesc.

Hannah zâmbi.

— E în regulă. Sunt de la unchiul meu. E cam boșorog și n-are încredere în bănci. Nu e deloc bogat, dar banii pe care îi are și-i ține îndesați în canapea și pe sub saltele. Se topește după Alfie și a insistat să-i cumpăr câteva chestii foarte speciale din partea lui. N-auzisem în viața mea de Les Sprogs, dar s-a întâmplat să trec pe-aici și am intrat de curiozitate.

Ruby se duse lângă Alfie, care acum adormise pe umărul lui Chanel. Îi mângâie ușor obrăjorul.

— Chestia asta e nebunie curată. Cum să-ți respingi carne din carnea ta doar pentru că nu are culoarea „potrivită“ de păr? Trebuie să recunosc că atunci când am văzut-o mi s-a părut că era nițel dezechilibrată emoțional, dar de-aici și până la a face ceva atât de rău și de-o așa cruzime... Femeia trebuie să fie dusă cu pluta de-adevăratelea. Nu-i de mirare că fostul ei soț încearcă să-i ia custodia lui Avocado la tribunal.

— Nu știam de asta, spuse Hannah.

Ruby ridică un număr din *Daily Mail* și i-l arată. Titlul de pe prima pagină spunea: „Planchette mamă denaturată – susține fostul soț“

— Păi, chiar e mamă denaturată! De-aia nici nu i-am intentat un proces ca s-o oblig să-l păstreze pe Alfie. Ce fel de viață ar duce cu ea? Și dacă tot ar refuza să-l păstreze, ar ajunge la orfelinat sau ar fi dat spre adopție. Și n-aș putea să-i fac asta.

Ruby respiră adânc.

— Dar de ce și-ar risca St. Luke reputația înhăitându-se cu așa ceva? Pur și simplu, nu înțeleg.

— Păi, nu poți niciodată să subestimezi lăcomia oamenilor, spuse Hannah. Chiar și medicii din clinicile particulare pot fi hipnotizați cu semnul dolarului. Și se știe doar cât de prost sunt plătite moașele peste tot.

Rușinându-se în aceeași secundă în care ideea i-a și trecut prin cap, Ruby s-a gândit o clipită că poate și Sam e implicat în treaba

asta. Asta ar justifica toate secretele și telefoanele pe care le primea.

— Și sigur că nu e ilegal, e doar o chestie împuțită moral vorbind, mai adăugă Ruby, alungându-și gândul îngrozitor din cap.

— Deci, interveni și Chanel, brigada de „chic-ioate“ prea elegante ca să-mpingă cărucioare a dus toată treaba la următorul nivel, acum sunt „prea grozave să mai fie fertilizate“.

— Pe bune, spuse Hannah râzând amar.

Le mai spuse că, din ce dedusese ea, spitalul acționa ca intermediar pentru starurile de la Hollywood, care căutau femei să le poarte în pânțe copii. Că cereau sute de mii de dolari pentru găsirea mamelor-surogat, aranjau inseminările lor artificiale și supravegheau sarcina și nașterea.

— Nu că s-ar găsi vreodată cineva care să dovedească ce se întâmplă de fapt acolo. Oamenii ăștia sunt extrem de șmecheri. S-au ocupat de toate aspectele posibile. Inseminarea se petrece în afara spitalului. Și fac pe dracu' în patru ca plățile să pară legale.

Ruby sugerează că poate moașele ar fi interesate să demaște toată țărășenia.

— Glumești, nu? spuse Hannah. Fac bani cu nemiluita. De ce ar risca să piardă venitul ăsta? Și, în plus, ar fi scoase definitiv din registrul de moașe.

— Și cine ți-a fost obstetrician? întrebă Ruby.

— Îl cheamă Hardacre. Tom Hardacre.

— Pe bune? strigă Ruby. E băgat în treaba asta? Dar e un nume în domeniul nașterilor naturale. Adică, sigur că pare arogant și prea

plin de el, dar o mie și una de doctori se poartă așa. Nu se poate să fie băgat în așa ceva.

— Păi, te asigur că e.

— OK, dar de ce nu l-ai pârât superiorilor? Hannah izbucni în râs.

— Pentru că, din câte știu, superiorii lui sunt și ei băgați până-n gât. Și, chiar dacă n-ar fi așa, acuzația mea tot ar părea absurdă. Chiar crezi că cineva de la St. Luke mi-ar da cea mai mică atenție?

— Ai putea să dai chestia asta la ziar.

— Aș putea, dar atunci m-aș întoarce fix de unde am plecat. Imediat ce povestea ar fi făcută publică, tribunalele ar fi amestecate în treaba asta. Orice judecător sănătos la cap ar insista să fac un test ADN pentru ca să dovedesc că e copilul Claudiei, și, cum am spus și mai devreme, n-aș putea s-o las să-l ia ea și nici n-aș putea să-i las să-l dea spre adopție.

— Deci ești pregătită să-l păstrezi? spuse Chanel.

— Da, sunt pregătită.

— Și asta vrea să însemne că de fapt nu-l vrei? continuă ea, dar cu blândețe.

Hannah stătu o vreme, gândindu-se ce să răspundă.

— Mi-aș dori să-l vreau, spuse ea într-un sfârșit, până una alta sunt tot ce are pe lumea asta. Dar, adevărul e că nu sunt mama lui biologică și nu m-am legat de el așa cum am făcut-o cu gemenele. Știu că sună crud și plin de răutate, dar exact așa simt.

Ochii ei începură să se împăienjenească.

— Pur și simplu nu pot să fac față. Mama încă mai stă cu mine, dar chiar și cu ajutorul ei, nu mă descurc.

— Hei, stai liniștită, spuse Ruby. Te descurci de minune și nimeni nu crede că ești în vreun fel rea sau crudă. O să găsim o soluție. Ai să vezi c-o să fie bine.

Capitolul 15

— Uite, spuse Ruby cotrobăind după râșnița de piper prin dulapul lui Sam de la bucătărie, știu că povestea lui Hannah sună ca o bali-verună nebunească, dar dacă ai cunoaște-o ai vedea că nu e dusă cu pluta, e doar epuizată și cred că e și foarte supărată din cauza a ceea ce i s-a întâmplat.

Găsi râșnița în dosul unui borcan cu miere și i-o pasă lui Sam.

— Nu mă îndoiesc că tot ce spune pare credibil, zise el ținând râșnița peste tigaia cu sosul Bolognese și rotind de mâner. Dar e total de neconceput. În calitate de doctor, cred că suferă de un caz foarte grav de depresie postnatală. Trebuie neapărat să se ducă la un psihiatru.

A pus râșnița pe masă și a început să amestece.

— Și mai e și o actriță foarte convingătoare, dacă a reușit să te îmbrobodească și pe tine, și pe Chanel.

— Dar cum rămâne cu burta falsă? insistă Ruby. Am văzut-o pe Claudia cu așa ceva și acum Hannah îmi confirmă.

— Gustă de-aici, spuse el punându-i lingura de lemn în dreptul buzelor. Ce crezi?

— Foarte bun, zise ea. Poate fi mai trebuie încă un pic de oregano... Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sam ridică din umeri.

— Tu cu gura ta ai zis că ar fi putut fi un corset pentru gravide.

— Dar, în mod clar, nu era. Hannah a văzut-o. Și mama a zis că se prosteau odată după cursul prenatal și ea a refuzat să-și arate burtica.

— OK, OK, recunosc. N-am toate răspunsurile la întrebări de genul ăsta, dar sigur există o explicație rațională.

Apoi, își puse aceeași întrebare ca și ea mai devreme, de ce ar risca un spital cum era St. Luke să-și terfelească reputația amestecându-se într-o afacere dubioasă din punct de vedere moral, cum era asta. St. Luke e recunoscut pentru nașterea pe cale naturală peste tot în lume.

— Afacerea cu mame-surogat pentru a satisface vanitatea unora ar fi mai mult decât ipocrizie. Presa ne-ar linșa. Pacienții ne-ar linșa. Și pe bună dreptate.

— Hannah zice că oamenii amestecați în treaba asta întorc banii cu lopata.

— Dar dacă ceva de genul ăsta se întâmplă acolo, nu crezi că s-ar naște măcar niște zvonuri? Bârfă? Lucrez la St. Luke de mai bine de opt luni și n-am auzit nimic. În mod sigur ceva-ceva s-ar fi aflat până acum.

— Deci, chiar n-ai auzit de nimic de genul ăsta?

— Nici păs.

— Și Hardacre ăsta, obstetricianul care a fost la televizor, cel care a consultat-o pe Hannah... spuse Ruby, făcând un pas înapoi și călcându-l cu piciorul drept pe coadă pe Cat Damon, care scoase un miorlăit disperat.

— Dacă a consultat-o...

— OK, dacă el a fost cel care-a consultat-o, spuse Ruby.

S-a aplecat ca să-i mai aline lui Cat Damon durerea.

— Ție ți se pare un tip de treabă?

— Din câte știu, da. Cum ți-am zis, e foarte respectat în domeniu. Recunosc că unii oameni de la spital nu-l prea înghit pentru că e îngâmfat. S-a îmbogățit pe cont propriu – cumpără și vinde proprietăți. Nu doar case – proprietăți comerciale, de asemenea. Se pare că a făcut milioane din asta. Tipul are două Porsche-uri, pentru numele lui Dumnezeu! Nu înțelegi? Nu se poate să fie implicat în așa ceva. Pur și simplu n-are nevoie de banii ăștia.

— Dar uite că e implicat. Hannah nu e mincinoasă și nici nu i se năzăresc chestiile astea.

Sam izbucni în râs.

— Chiar ți s-a pus pata pe chestia asta, nu?

— Să fiu a dracului dacă nu.

— Bine, vrei să fac eu niște săpături în legătură cu asta? Să văd ce pot să aflui?

— Despre Hardacre?

— Despre el și despre toată afacerea asta cu surogatele. Am să mă interesez discret. Cine știe – poate chiar se întâmplă ceva, și eu sunt singurul care nu știe nimic despre asta.

Fața lui Ruby se însenină.

— Ai face asta? Chiar dacă sunt complet dusă cu pluta?

El puse jos lingura de lemn cu care amesteca în sosul pentru paste, o trase înspre el și o sărută.

— Știi ce? îi zise el când s-au desprins din sărut.

— Ce?

— Ești foarte sexy când ești dusă cu pluta...

Ea îi dădu peste mână în joacă.

— Stai să vezi. Când se dovedește că am avut dreptate, n-o să-mi mai zici că sunt nebună.

Îl pupă scurt pe buze.

— O să ai grijă, nu-i așa? Nu știm încă cine e băgat în chestia asta și ce influență poate avea. Ultimul lucru din lume pe care ni-l dorim e să-ți pierzi slujba, nu?

— Nu-ți face griji. Am să fiu cât se poate de discret. Și, tot ce pot să-ți spun e că sper din tot sufletul să nu ai dreptate. Urmările ar fi foarte grave pentru spital.

Deschise un dulap și scoase două farfurii din el.

— Deocamdată, cred că ar trebui să luăm o pauză și să nu ne mai gândim la lucruri de-astea.

— Ai dreptate, spuse ea. Uite, de ce nu mergem la o mică plimbare după ce mâncăm? Încă nu ți-am văzut noul birou.

Ruby nu văzuse niciodată vechiul birou al lui Sam, dar se pare că acesta era foarte luxos spre deosebire de cel vechi.

— Cred că e de cel puțin trei ori mai mare decât celălalt, spuse Sam.

Ruby se uită în jur, observând fereastra uriașă care dădea spre parc, covorul gri deschis, biroul ultramodern din mahon închis la culoare și oțel și fotoliul ergonomic din piele neagră.

— Îmmm, spuse Ruby. Stil Philippe Starck, zise ea plimbându-și mâna de-a lungul biroului. Foarte multe fotografii cu copii nou-născuți erau întinse pe birou. Se uita prin ele.

— Vai, Sam, sunt grozave! Toate sunt de la clienți satisfăcuți, bănuiesc.

El dădu din cap afirmativ.

— Mă gândeam să le pun pe pereți.

Se duse spre fereastra cu vedere. Trase jaluzelele sus. Luminile Londrei clipeau ca niște bijuterii care se vărsaseră din cutia lor.

— Uau, uite ce priveliște! Se poate vedea și vârful lui Big Ben.

După o vreme își luă privirea de la fereastră. Abia după câteva momente observă paravanul. Fusesse acolo, fără îndoială. Și... suporturile speciale pentru picioare. Flash-uri de la experiența pe care o avuse cu doctorul Butoiaș îi năvăliră în cap. Lângă paravan, era un suport din metal. Pe el o cutie cu mănuși de plastic și o tavă cu instrumente. Se simți brusc crispată.

— O, Doamne! Nu-mi spune că ăla e un speculum? N-am văzut niciodată unul de-aproape.

El începu să râdă zgomotos.

— Ruby, la ce te așteptai? Sunt totuși ginecolog.

— Da, dar cabinetele de consult ginecologic îmi cam fac greață...

Se duse înapoi la birou. Căuta ceva care să-i atragă atenția. Observă un stetoscop așezat lângă poze. Îl ridică și îl atârnă în jurul gâtului.

— Ce crezi? spuse ea adoptând o postură sexy. Cum arăt?

— Foarte profesional. Știi, aș putea să mă îndrăgostesc de tine când arăți așa.

Stătea pe jumătate așezat, pe jumătate sprijinit de birou.

— Ia vino-ncoa'! zise el zâmbindu-i.

Ea se duse. El o luă în brațe.

— Dar credeam că ești deja îndrăgostit, spuse ea sfioasă.

— Ce voiam să zic de fapt era că, dacă n-aș fi deja îndrăgostit până peste cap de tine, aș face-o acum.

— Aha, înțeleg. Atunci e în regulă.

Mâna lui se plimba pe fundul ei.

— Hei, ce-ai zice dacă ne-am juca de-a doctorul și asistenta?

Ea izbucni în râs.

— Nu pot să cred c-ai zis asta! Parcă văd că următoarea mișcare e să-mi pun portjartiere și coif alb.

— Oooo, da, da, ce idee bună.

Încă râzând, încercă să-i dea un ghiont, dar el îi prinse încheietura în aer și începu s-o sărute. Ea avu o tentativă să-l oprească, dar apoi i se lasă pradă.

— Scoate-ți bluza, spuse el începând să-i desfacă nasturii.

— Ce ? Nu ? Nu fii caraghios. Ar putea să intre cineva din clipă-n clipă.

— E târziu. Cine să intre peste noi ?

— Hello. Țsta-i un spital. Ar putea să intre oricine.

Dar el reușise deja să-i descheie toți nasturii de la cămașă. Stetoscopul era așezat din nou pe birou. Ea-l lăsă să-i dezvelească umerii și să înceapă să-i desfacă sutienul. O secundă mai târziu, îi gâdila unul dintre sfârcuri cu limba.

— Ai dreptate, spuse el la un moment dat. Ar trebui să încui ușa. Poate năvălește cineva peste noi.

Se mișcă nițel ca s-o pornească înspre ușă. Ea îl prinse de mână.

— Nu, nu. Te rog, nu te opri. Lasă ușa...

— Dar ai zis...

Fața lui deveni toată numai zâmbet.

— Am înțeles... Pericolul te excită...

Ea simți că roșește.

— Poate.

— OK, dar măcar lasă-mă să sting lumina asta puternică. Nu e prea romantică.

Se duse spre panoul cu întrerupătoare de la fereastră și învârti unul. Camera se cufundă dintr-odată în întuneric. Se vedeau doar luminițele Londrei.

Se întoarse și-și strecură mâna pe sub fusta ei. Întregul corp îi tremură de plăcere în vreme ce mâna lui se plimba pe conturul chiloților ei. În câteva secunde avea să-i ceară să-și scoată fusta. Oare ce purta pe dedesubt ? Se chinuia din răspuțeri să-și aducă aminte ce-și

pusese pe ea de dimineață. Era în urmă cu spălatul rufelor și nu prea a avut ce să aleagă din sertarul cu lenjerie. Se ruga să nu fi fost chiloții de culoarea pielii stil Bridget Jones sau chiloții tanga primiți de la Chanel de Crăciun, pe care scria „Hey, Santa Baby“. Nu, în mod clar nu erau cei tanga. Și-ar fi adus aminte în mod sigur.

Îl lăasă să-i desfacă fermoarul de la fustă și ieșiră la iveală niște chiloți crem din dantelă.

— Vino.

O ducea spre paravan.

— Vai, Sam, nu sunt chiar așa de sigură că vreau acolo.

Să facă dragoste pe o masă de consult ginecologic o fi fost ideea lui Fi de rai al erotismului, dar în mod clar nu era și a ei.

— Ori acolo, ori pe jos, spuse el. Sub covorul ăsta e beton armat.

Se ridică pe masă. El se așeză lângă ea, îi prinse fața în mâini și o sărută pe buze.

— Te iubesc, spuse el zâmbindu-i în vreme ce-și plimba un deget de-a lungul sânului ei stâng.

— Și eu pe tine.

Curând, săruturile lor deveniră mai înfometate. Limba lui îi sonda gura din ce în ce mai rapid și mai adânc. Cu una dintre mâini îi scoase chiloții. Îi băgă mâna între picioare. Ei îi era clar că aceasta era una dintre cele mai kinky chestii pe care le făcuse vreodată, dar nu-i mai păsa de mult. Închise ochii strâns și aștepta ca el s-o atingă. Icnî când el îi desfăcu picioarele tandru și începu s-o

mângâie. I se părea că o să aibă orgasm în câteva secunde.

El își dădu seama de asta și o luă mai încet. La un moment dat, se opri de tot, lucru care o făcu să-i scape un scâncet de frustrare. Apoi, încet de tot, abia atingând-o la început, o luă de la capăt.

În vreme ce orgasmul ei se apropia vertiginos, deveni brusc conștientă că cineva cânta. Putea să audă undeva în depărtare o voce de bărbat care lălăia *One Love* a lui Bob Marley. Sunetul devenea din ce mai puternic. Apoi se puteau distinge niște pași. Sam le auzise în mod sigur și începuse să intre în panică.

— La dracu'. Hai, Ruby, ești aproape?

— A...proa...pe. Încă...încă câteva secunde...

— *One love, one heart. Let's get together and feel all right.*

— Se apropie. Ar putea să fie cineva de la pază. Poate chiar să intre.

— Știu, dar nu te opri. Te rog, nu acum. Sunt aproape. Pot să fac chestia asta, știu că pot.

Ajunse la orgasm cu zvârcoliri scurte și electrizante, chiar când ușa se deschidea. Dându-și seama că s-ar putea să strige în timpul orgasmului, Sam îi puse o palmă peste gură.

— Nu zice nici păs, îi șopti ei cu o voce care avea reflexe metalice de emoție.

Paravanul care ascundea masa de consult era făcut din bucăți mari de perdea. Era o gaură între două din fâșii suficient de mare încât să poată amândoi să vadă prin ea. Când ochii li s-au obișnuit cu lumina, se abținură

cu foarte mare greutate să nu strige de frică. În cadrul ușii stătea un schelet înalt de doi metri care rânjea sinistru. Un fior îi trecu lui Ruby de-a lungul spinării. Era atât de îngrozită încât nu putea să mai gândească așa cum trebuie. Știa că nu aveau voie să facă dragoste aici. Acum erau pedepsiți pentru fapta lor. Oricât de exagerat părea, Doamna cu Coasa venise să-i ia. Toate instinctele îi spuneau s-o ia dracului la sănătoasa. Și ce dacă o prindea cineva fugind goală și urlând prin parcare spitalului?

După câteva secunde observă că, în mod neobișnuit pentru Doamna cu Coasa, nu avea nici urmă de coasă sau de pelerină cu glugă. Totuși, avea o scăfârlie plină de codițe negre și groase stil afro. Frica i se transformă în confuzie. Se uita la scheletul care scutura din oase în timp ce intra în cameră, cu mâinile și picioarele bălângănindu-se într-o parte și-ntr-alta ca la o fantomă-marionetă.

— *One love, one heart. Let's get together and feel all right.*

Și de când își anunța Doamna cu Coasa sosirea cântând Bob Marley?

Abia atunci codițele se separară de oase. Era un hamal Rastafarian înalt de aproape doi metri, care lăsă scheletul într-un colț și verifică dacă stătea fix pe soclu.

— Na, frate, acumă poți să te odihnești și tu în pace, chiar dacă ești făcut din plastic...

— *One love, one heart. Let's get together...*

Și cu aceste cuvinte închise ușa cu grijă în urma lui.

— *Let's get together and feel all right...*

Sam izbucni în râs imediat.

— E noul meu schelet, exclamă el, aplecându-se de spinare de atâta râs. Toți doctorii primesc câte unul pentru birou. Mai-marii spitalului au hotărât că ne trebuie și niște obiecte de bun-gust. Dumnezeu știe cum de-a ajuns scheletul meu tocmai la ora asta târzie... Îmi pare rău că te-ai speriat.

— Eu? Speriată? Nu eram speriată. Eram doar extrem de uimită.

Din cine știe ce motiv feminist obscur, mereu devenea foarte defensivă de câte ori bărbații din jurul ei sugerau că i-ar fi frică de ceva.

— Mă bucur că măcar tu ți-ai păstrat calmul, spuse el ducându-și mâna la frunte, pentru că trebuie să recunosc că, pentru o clipă, mi s-a părut că Doamna cu Coasa venise după noi. Îți vine să crezi?

— Nu-ți face griji, îi zise ea, frica și vinovăția îți pot provoca halucinații.

— Probabil.

Apoi dintr-odată se auzi un sunet ascuțit. Ruby dădu un țipăt scurt, dar puternic:

— Doamne, ce-a fost asta?

Sam începu să râdă din nou.

— Hei, Ruby, calm, calm. E doar telefonul meu... Deci nu erai speriată, nu?

Băgă mâna în buzunar după telefon.

— OK, bine, s-ar putea să fi fost nițel speriată, recunosc.

Se rugă la toți sfinții să nu fie un telefon de la salonul de nașteri. Imediat ce apăsă pe butonul de răspuns, fața lui Sam se crispă în

felul binecunoscut. În vreme ce se îmbrăca, îl urmărea cum se îndrepta spre cealaltă parte a camerei.

— OK, fă ce trebuie să faci... Sună-mă dacă e ceva.

Nu a putut să audă următoarele câteva cuvinte, dar era aproape sigură că auzise cuvântul „poliție“. În mod clar, nu era salonul de nașteri.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— E... ahm... Buddy. A avut un atac cerebral.

— Doamne sfinte, e OK?

— Nu se știe. Încă i se mai fac teste la spital. Irene mă va suna mai târziu când află mai multe.

— Și poliția unde vine în toată povestea asta?

— Poliția? N-am zis nimic de poliție.

— Pe bune? Eu sunt sigură că ai zis.

— Da... da. Acum îmi aduc aminte. Buddy s-a prăbușit pe stradă. Poliția a sunat după ambulanță.

S-au întors la apartamentul lui Sam și s-au culcat devreme. Sam era foarte agitat. Ea îl strângea în brațe și îl mângâia pe cap și făcea tot ce putea ca să-l mai calmeze. De mai multe ori l-a întrebat dacă nu voia să-i facă ceva fierbinte de băut, dar el îi spusese că era în regulă. Apoi, pe la șapte, telefonul sună de lângă pat. Mâna lui țâșni după telefonul de pe noptieră. Îi șopti lui Ruby că era Irene.

— OK, cred că ar trebui să vin acolo. Există un zbor care decolează de pe Heathrow la ora zece.

— Lui Buddy îi merge atât de rău? spuse Ruby după ce Sam închisese telefonul.

— Da. Situația nu e deloc roz. Îmi pare rău, Ruby, dar trebuie să mă duc la el.

— Sigur că trebuie. Știu cât de drag îți e. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu prea cred.

El avea privirea pironită în tavan. Chiar și în lumina slabă a dimineții putea să-i vadă expresia de disperare întipărită pe față. Întrebă cum făcea Irene față.

— E bine, dar vrea să vin ca să mă asigur că Buddy are parte de cel mai bun tratament posibil.

— Normal.

Se întoarse spre ea și începu să-i mângâie tandru părul.

— O să-mi fie tare dor de tine.

— Și mie de tine.

Știa că probabil n-o să lipsească prea mult, dar deja ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

— Și nu uita, continuă el, orice s-ar întâmpla, am să te iubesc mereu.

Spunând asta, se ridică din pat și o luă înspre baie.

Ea se încruntă un pic.

— Cum adică orice s-ar întâmpla?

Dar dușul mergea deja și el n-o mai auzea.

Ridică din umeri și presupuse că – deși nu avea nici un sens – se referea la posibilitatea ca Buddy să moară.

Viața lui Buddy atârna de-un fir de păr în următoarele câteva zile, dar într-un sfârșit doctorii ziseseră că e în afara oricărui pericol.

Sam o sună să-i spună că urma să mai stea la New York câteva săptămâni pentru a urmări atent însănătoșirea lui Buddy și să-i țină companie lui Irene.

— Cei de la St. Luke au fost foarte înțelegători cu situația mea.

A făcut o pauză.

— Îmi pare tare rău că nu m-am ținut de promisiune.

— Care promisiune?

— Păi, când ți-am zis că o să investighez pe la spital despre chestia cu mamele-surogat.

— Sam, te rog, nu te mai gânde la prostii din astea. Ai chestii mult mai importante pe cap acum. Stai la New York cât crezi că e nevoie. Irene probabil că e încă în stare de șoc și sunt sigură că ar vrea să te aibă prin preajmă oricum. Apropo, ea e pe-acolo?

— De fapt, tocmai a plecat înapoi la spital ca să-l vadă pe Buddy, dar am să-i spun că ai sunat și ai întrebat de ea.

Vocea-i părea foarte încordată, se gândi Ruby. Îl întreabă dacă era bine.

— Sunt bine, mersi. Doar că am avut câteva zile traumatizante. Și nu prea am apucat să dorm. Atâta tot.

În vreme ce Sam era plecat, Ruby se lupta cu gândurile în privința lui Hannah. Chiar dacă nu voia să admită, după discuția cu Sam, începuse să aibă și ea dubii. Dintr-odată nu mai era sigură ce să creadă de fapt. Sam era, firește, vocea rațiunii și a bunului-simț. Dar... Hannah păruse atât de convingătoare. Arăta ca o persoană epuizată de oboseală, nu ca un

om nebun. Dar Ruby nu cunoscuse niciodată vreun nebun de legat, așa că putea să se înșele.

— Asta-i chestia, îi spuse Ruby lui Fi când o sună să-i zică veștile bune despre starea lui Buddy. Mă tot întorc la situația cu burta falsă. Nu e ca și când Hannah ar fi știut. A adus vorba de asta chiar înainte să pomenesc eu.

Fi înțelesese ideea.

— Totuși trebuie să recunoști că povestea ei pare de-a dreptul incredibilă.

Lui Ruby îi era cât se poate de clar că Fi era mai degrabă în favoarea argumentelor date de Sam, dar nu voia s-o supere spunându-i direct.

Odată la câteva zile, Hannah făcea câte o vizită pe la magazin. De când mama ei se dusese înapoi la Leeds, venea cu toți cei trei copii. Gemenele ei univiteline, Ellie și Ruth, erau două fete dolofane și cu fețe ovale mereu zâmbitoare. Se fugăreau prin tot magazinul pe piciorușele lor groase, oprindu-se din când în când să se cațere în cărucioare sau să arunce cu jucării de pluș prin jur. Hannah își cerea mereu scuze, dar Ruby și Chanel îi spuneau de fiecare dată că erau obișnuite cu copiii de doi ani care făceau prostii prin magazin.

Cele două femei o vizitau cu rândul pe Hannah. Ruby se aștepta ca Hannah să locuiască într-o magherniță acoperită cu grafitti, plină de prezervative folosite și seringi prin lifturi.

Chiar dacă apartamentul lui Hannah fusese un proiect de amenajări publice pentru săraci,

era nou-nouț. Luminos și aerisit, iar afară erau copaci și iarbă în jur, ba chiar și un teren de joacă. De fiecare dată când Ruby trecea pe la ea, era complet uimită de cum reușea Hannah să țină atât de bine curățenia în apartament. Hannah râdea mereu și spunea că, la cât de mic era, nu putea să fie altfel.

De câte ori o vizitau, era mereu îngrijorată din cauza comportamentului extrem de agitat al gemenelor. Părea convinsă că erau mult mai neastâmpărate decât alți copii de vârsta lor și că asta era numai vina ei, pentru că era mereu epuizată și nu le dădea destulă atenție. Ruby i-a făcut cunoștință cu Fi la telefon, care o mai liniști în legătură cu cele două neastâmpărate. Îi spuse și despre Ben și problema cu căcăteii pe care-i ascundea în dosul canapelei și sub masa de la bucătărie. Când Fi îi propuse să vină și ea la grupul ei de terapie postnatală, Hannah acceptă propunerea imediat.

Sentimentele lui Hannah față de Alfie continuau să fie destul de ambivalente. De câte ori venea la magazin, era mai mult decât bucurasă să i-l paseze lui Chanel. Chanel era extrem de grijulie cu Alfie. Îl pupa și îl lua în brațe mereu, îi dădea biberonul, îl schimba. În mod clar se atașase emoțional de micuț. Când a râs – se pare că prima oară de când se născuse – era pentru că Chanel îi făcea „broscuțe” pe burtă.

Pentru că Sam era la New York și nu putea să facă săpături despre chestiunea cu mamele-surogat, Ruby se tot gândea ce putea să afle pe cont propriu. Într-o noapte, stând întinsă

în pat, complet trează pentru că mintea ei nu se mai liniştea, îi reveni în cap prima conversație pe care o avusese cu Jill McNulty. Își aduse aminte de reacția exagerată pe care aceasta o avusese când Ruby glumise despre celebritățile care plecau de la St. Luke atât de slabe. Atunci, Ruby a crezut că-și putea pierde slujba dacă era prinsă bârfind. Poate totuși era mai mult decât atât. Se putea oare să știe ce afaceri aveau loc la St. Luke?

Ziua următoare, Ruby îi spuse lui Hannah despre conversația ei cu Jill.

— Nu m-aș mira să știe ceva, dar nu văd nici un motiv pentru o confruntare directă. N-o să-mi spună nimic. E clar că e speriată ca dracu' de tămâie să nu fie concediată.

Un beculeț se aprinse în capul lui Hannah.

— Cred c-am cunoscut-o pe Jill asta. Cam patruzeci de ani. Blondă. Îmbrăcată mereu impecabil.

— Da, da, ea e.

— Asta a fost imediat după ce l-am născut pe Alfie. A venit la mine în salon. Am avut o discuție scurtă despre plata mea și mi-a cerut să semnez ceva. Apoi dusă a fost. N-am mai văzut-o de-atunci.

— Deci e băgată în afacerea asta, zise Ruby. Pun pariu pe orice că ține toate registrele de plăți către mamele-surogat. E exact genul de persoană obsesiv de ordonată. Mă întreb dacă o fi vreo cale pe care pot să aflu adevărul.

— Dar ai zis și tu că nu o să-ți spună nimic. Ce vrei să faci?

— Nu știu încă ce.

Când Ruby a trecut pe la Fi să-i spună că plănuia să se strecoare în birou la Jill McNulty în timpul unei pauze de prânz ca să arunce o privire în dosarele ei, Fi aproape că a făcut o criză de nervi.

— Ești nebună de legat! Dacă te prinde, femeia aia are toate drepturile din lume să cheme poliția. Asta e pur și simplu nebunie. Nu face asta. Nu e treaba ta!

— Dar cineva trebuie să lupte pentru asta. Și, dacă n-o fac eu, atunci cine?

— Dar nici măcar nu știi dacă povestea lui Hannah e adevărată.

— Ba da. Pur și simplu simt că e.

— Și cum ai să intri în biroul lui McNulty asta?

— Cu cheia. În ciuda tuturor măsurilor de siguranță cu carduri de acces și alte bazeconii, cheile de la birouri sunt ținute într-un cuier în dulăpiorul femeii de serviciu. Îmi aduc aminte că am trecut pe lângă el și le-am văzut pe toate atârând acolo.

— Dar chiar și dacă printr-o minune de la Dumnezeu, reușești să nu fii prinsă asupra faptului și o să reușești să iei numele tuturor persoanelor care sunt implicate în chestia asta, ele tot or să nege. Dacă ajunge în ziare, ai să arăți de-a dreptul ridicol. Nu te-ai gândit și tu la magazin și la toate repercusiunile pe care le poate avea ceva de genul ăsta?

— Ba sigur că m-am gândit. M-am mai gândit cum ar putea să-l afecteze și pe Sam — ca să nu mai vorbim de cum o să te afecteze pe tine. Totuși, acolo e doctorul care se ocupă de îngrijirea ta postnatală.

— Nu te mai gândi la mine. Dacă explodează toată chestia, eu pot să mă duc la dr Beech la alt spital. Am auzit că lucrează câteva zile pe săptămână și la Portland. Eu de tine îmi fac griji.

— Da, știu și te iubesc și mai mult pentru că îți faci, dar vedetele astea și doctorii care le umflă vanitățile cu pompa trebuie arătate lumii. Uite cât te-a afectat de tare pe tine, că vezi poze cu femei schiloade de la Hollywood cum ies de la St. Luke. Mamele astea, mari vedete, le fac pe femeile normale să se simtă ca niște ratate pentru că nu sunt slabe-băț și perfect în formă imediat după ce au născut. Știi și tu că o proaspătă mamă — mai ales una care vrea să alăpteze — are nevoie de toată energia pe care o poate strânge. Dumnezeu știe câte dintre ele se înfometează, doar ca să-și recapete siluetele. Cineva trebuie să oprească toată nebunia asta. Dacă nu eu, atunci cine?

Ruby stătu puțin pe gânduri. Observă că începea să se împace cu ideea.

— OK, dar de ce să nu te streкори înăuntru după program? Asta ar fi mai sigur.

Ruby îi zise că discuțiile de după conferințele ei se terminau mereu cam la ora prânzului.

— N-aș putea să mai stau la spital după aceea fără ca oamenii să nu mă observe și să mă întrebe ce caut acolo.

— Se pare că ai luat toate posibilitățile în calcul, spuse Fi zâmbind.

Se ridică și o îmbrățișă pe prietena ei.

— Ești foarte, foarte curajoasă, Ruby Silverman. Dusă, dar curajoasă, și sunt extrem de mândră de tine.

Capitolul 16

În ziua de după discuția cu Fi, Ruby a avut cea de-a doua conferință la St. Luke. De data asta, au venit și mai multe femei. În mod clar se răspândise zvonul.

După conferință, mulțumită de cum îi ieșise întrunirea, Ruby încuie sala. Apoi, cu inima bătând să-i spargă pieptul și simțind furnică-turi în gambe, o luă pe coridor înspre cămăruța femeii de serviciu. Ca de-obicei, ușa era deschisă și cheile de la birouri atârnavă cuminiți în cui la locul lor, la vedere.

— E cineva aici? întrebă Ruby ca să se asigure.

Nimeni. Se furișă înăuntru, ferindu-se de gălețile și de mopurile din cale. Simți un miros puternic de dezinfectant în nări. Aruncă o privire la rândul de chei de pe cuier. Cheia de la biroul lui Jill era chiar ultima. De ea atârna o etichetă pe care scria numele ei. Felicitându-se în gând pentru curajul de care dădea dovadă în jocul ăsta de-a detectivii, se întoarse pe călcăie ca să iasă. În timpul mișcării acesteia, cotul ei atinse coada unui mop și acesta căzu cu un tunet înfiorător. Inima lui Ruby se opri în loc. Își încolăci mâna în jurul ușii și se

uită cu coada ochiului să vadă dacă cineva auzise zgomotul. Spre marea ei ușurare, coridorul era gol. Tremurând din cap până în picioare, respiră adânc și o luă înspre biroul lui Jill.

Chiar dacă era ora prânzului, asta nu era nici o garanție a faptului că Jill nu era acolo. Ruby avea să bată la ușă mai întâi. Avea și o scuză pregătită. Urma să-i spună că unul din geamurile din sala de conferințe era înțepenit și nu se putea deschide deloc și s-o roage pe Jill să pună pe unul dintre oamenii responsabili cu treburile astea să îl repare.

A bătut în ușă încet de două ori.

— Intră.

Era Jill. Avântul lui Ruby se potoli. Când deschise ușa, Jill stătea la biroul ei, perfect curat îmbrăcată într-un sacou gri-cărbune și cu o bluză albă imaculată. Se uită la Ruby și zâmbi.

— Bună, Ruby, poștește înăuntru, te rog. Cu ce pot să te ajut?

Ca de-obicei, Ruby observă unghiile ei roz pal perfect lăcuite.

Ruby se așează și îi servi pe tavă povestea cu geamul.

— Nici o problemă, spuse Jill. Am să mă asigur că va fi reparat. Acum, mai ai nevoie să te ajut cu ceva, pentru că îmi iau concediu o săptămână de mâine încolo? Mă duc la o plimbare în sudul Franței cu băiatul meu. Abia aștept să plec.

— Deci, biroul tău o să fie gol?

— Da...a, asta se întâmplă de-obicei când oamenii pleacă în vacanță.

Ruby trebui să gândească rapid.

— Nu... ă...ă... voiam să întreb, de fapt, dacă îți ții cineva locul cât ești plecată?

— Nu. Nimeni. Îmi pare rău. Dacă ai vreo problemă urgentă, poți să apelezi la secretara administratorului-general.

— Ah, bine că știu. Mersi.

Jill insistă să-i scrie interiorul secretarei și e-mailul pe o hârtie.

— Dacă nu e ea, recepționerele pot găsi pe cineva care să te ajute imediat în cazuri de urgență.

— Mersi. Sunt sigură că totul o să meargă bine, oricum.

— Uite, ce-ar fi să-ți las numărul meu de mobil ca să poți să dai de mine oricând?

Ruby spuse că nici prin gând nu-i trecea s-o deranjeze în vacanță.

— Sigur, acum trebuie să-mi strâng toate hârtiile și dosarele înainte să plec, continuă Jill. Biroul meu urmează să fie renovat. Toate lucrurile mele se duc direct la depozit.

— Ce? Totul?

Ruby blestema soarta care o adusese în al nouălea cer și acum îi dădea un brânci ca s-o arunce în cădere liberă.

— Da, răspuse Jill puțin confuză. De ce întreb?

— A, nimic. Mă gândeam cât de enervant trebuie să fie să le strângi pe toate.

— E un pic enervant, spuse Jill. Dar astea sunt încercările din viață. Sunt sigură c-am să mă descurc.

Ruby se ridică să plece.

— A, apropo, spuse Jill, am auzit că frumuselel de doctor Epstien rămâne la noi.

Ruby roși toată.

— Da, i s-a oferit un post permanent. Deci, știi de noi doi ?

— Toată lumea știe, spuse ea râzând conspirativ. Asistentele și moașele sunt geloase până peste cap. Toate sunt puțin îndrăgostite de el.

Ruby nu prea știa ce-ar trebui să răspundă la una ca asta.

— OK, bine, vacanță plăcută, spuse ea. Ne vedem la întoarcere !

Închise ușa după ea și se prelinse pe hol. Hârtiile lui Jill urmau să fie mutate, și ea nu știa unde. Singurul mod în care putea să ajungă la ele era după ce se întorcea Jill din vacanță.

— Minunat. Pur și simplu, minunat !

Deschise ușa de la cămăruța femeii de serviciu și puse cheia la loc, la fel de ușor precum o și luase.

Ruby își vărsă frustrarea – să nu mai vorbim nici de faptul că-i era grozav de dor de Sam, chiar dacă el o suna și-i trimitea e-mailuri mereu – îngropându-se în nenumăratele treburi pe care le avea de făcut pentru a organiza Săptămâna guatemaleză.

Comandă invitații elegante pentru clienții fideli, inclusiv pentru destul de multe vedete, chemându-le la deschiderea săptămânii sâmbăta din al doilea weekend al lunii decembrie. Până una alta, cutii veneau întruna din Guatemala. Erau doldora de haine de bebeluș, jucării făcute manual, extraordinar de frumoase, jucării

pentru pătuț și bric-a-brac pentru camera copilului. În plus, mai erau și felicitări de Crăciun și decorații.

Într-o seară, după muncă – cu câteva zile înaintea deschiderii – se duse în vizită la mama ei. Phil avea o întâlnire de afaceri la München. Stătea peste noapte, și Ruby se oferise să vină la cină și să-i țină de urât lui Ronnie. Mama ei gătea curry englezesc, care era mai mult decât delicios, chiar dacă nu era chiar autentic indian. Avea drept ingrediente pui prăjit cu ceapă în tigaie, amestecat cu pudră de curry, mango fierbinte pasat, stafide fără sâmburi, mere și banane. Când Ruby era mică și mama ei nu prea avea bani pentru gospodărie, făcea mereu curry. Lui Ruby îi lăsa gura apă și-n ziua de azi.

— Ah, vezi că ți-am adus sutienele pentru alăptat pe care le-ai comandat, spuse Ruby în timp ce mergeau de-a lungul holului spre bucătărie. Sunt cu două numere mai mari decât cele pe care le ai acum, dar m-am gândit că așa trebuie, pentru că or să ți se umfle sânii considerabil când o să ai lapte. Ronnie aruncă o privire la cele două sutiene de culoarea pielii cu cupe DD și se strâmbă.

— O, seee-xyyy. Astea-s pentru sâni sau pentru ugere? spuse ea.

Ruby râse.

— Dacă chiar vrei să-l exciți pe tata, ar trebui să vii să vezi noua mea gamă de pompe pentru alăptat. Alea chiar sunt pentru ugere. Ultima oară când am văzut-o pe Fi cu una din alea, mă amenința că-și schimbă numele în Joiana.

Ronnie chicoti și spuse că de-abia aștepta, apoi îi turnă lui Ruby niște vin. Ea bău numai apă plată întrucât spunea că e singura băutură care-i calmează gazele pe care le avea aproape mereu. Ca de-obicei, curry-ul fu minunat.

La un moment dat, Ruby întrebă ce s-a mai întâmplat cu mătușa Sylvia și Nigel. Ronnie spuse că mătușa Sylvia îi făcuse lui Nigel un scandal monstru în legătură cu chiloții și acum nu mai vorbeau unul cu altul.

— Dar știi cum e Sylvia, nu poate niciodată să țină tăcerea prea mult. Îți spun ce se mai întâmplă, oricum.

Ronnie luă o gură de apă.

— Pari îngrijorată, spuse ea. Trebuie că ți-e tare greu fără Sam.

— Îmi e. Mi-e foarte dor de el.

— Dar nu e numai din cauza lui Sam, nu-i așa? se încruntă Ronnie. Mai ai o problemă care te-apasă.

În loc de răspuns, Ruby zise:

— Obstetriciana ta de la St. Luke – femeia asta...

— Doctorița Beech?

— Da. Îți place mult de ea, nu?

— E minunată. N-aș putea să-mi doresc o doctoriță mai bună.

— Deci crezi că-i total în regulă?

— Adică deci nu e lesbiană?

— Nu, râse Ruby, coruptă.

— Beech coruptă? Asta-i bună. Ce încerci să zici acolo?

— A, nimic.

— Ruby, vorbești cu mine. Ce se întâmplă?

— E o poveste lungă.

Își mângâie burta.

— Sigmund și cu mine nu ne grăbim nicăieri.

— Sigmund – asta-i o glumă de la terapie, nu?

— Nu, chiar ne-am gândit că Sigmund Silverman sună bine.

Ronnie izbucni în râs.

— Da, sigur că e o glumă. Acum ia zi ce se întâmplă.

Ruby o luă de la început, de când Claudia intrase prima oară în magazin pentru a-și cumpăra un costum de baie. Apoi îi povesti toată saga surogatelor. Ronnie se entuziasmă atât de tare că trebui să-și toarne un pahar cu vin. Din când în când, o întrerupea pe Ruby cu câte un „Nu se poate!” sau „Doamne Sfinte! Nu se poate să fie o invenție!”. La urmă se înfundă în fotoliu și dădu din cap a neîncredere.

— Tu fți dai seama că femeile astea ridicole au dat înapoi cu cincizeci de ani tot ce-au făcut feministele? E îngrozitor. Absolut, absolut îngrozitor.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să schimb spitalele din nou. Nu-mi place deloc ideea că te duci la St. Luke când ceva atât de oribil are loc acolo.

Ronnie căzu pe gânduri.

— Nu văd de ce ar trebui să schimb spitalele. Sunt în faza târzie a sarcinii și-mi pun viața în mâinile doctoriței Beech cu toată încrederea. Și bat pariu pe ce vrei tu că nu e implicată în nimic de genul ăsta.

— Dar sunt sigură că poți găsi un doctor la Portland foarte ușor, chiar dacă ești în ultima fază a sarcinii.

— Nu, mă simt foarte bine cu doctorița Beech. Am să rămân aici unde sunt acum.

Făcu o mică pauză.

— Dar, draga mea, nu trebuie să te amesteci în chestia cu datul în vileag. Te-ai gândit vreun pic că ar putea să aibă consecințe serioase dacă te prind?

Ruby îi spuse mamei sale aceeași poliloghie ca și lui Fi, dar, spre deosebire de Fi care-i dăduse binecuvântarea să se transforme în detectiv, mama ei nu putu să facă asta.

— Ești fata mea. Mi-e frică pentru tine. Adică, dacă toată chestia asta se transformă în ceva nasol, în ceva foarte nasol?

— Adică violent?

— Poate nu chiar violență, dar parcă te și văd amenințată. Niciodată nu subestima lucrurile de care unii sunt capabili când e vorba de bani — mai ales de grămezi de bani.

— Hai, mă, mamă, nu crezi că asta e un pic melodramatic?

Nici nu-i ieșiră bine vorbele din gură că Ronnie își duse mâna la burtă și se schimonosi de durere.

— Mamă, ești bine?

— Nu sunt sigură.

Ronnie se ridică și respiră adânc.

— Orice-o fi fost părea să fi trecut.

— Nu crezi că-i posibil să intri în travaliu?

— Păi, Sigmund mai are încă 6 săptămâni.

— Știu, dar poate că vrea să iasă mai devreme.

Ruby se duse după un pahar cu apă. Cinci minute trecură și durerea reveni, făcând-o pe Ronnie să se schimonosească. După încă trei minute, mai veni încă una.

— Ruby, cred că ar cam trebui să mergem la St. Luke.

Ronnie o rugă să se ducă sus și să ia o cămașă de noapte și câteva lucruri de toaletă într-o geantă în caz că trebuiau să stea până dimineată.

— A, și nu uita să iei și uleiul de masaj pentru perineu și CD-ul cu muzica balenelor care e pe măsuta din fața oglinzii.

Pe drum, Ronnie începu să intre în panică din cauza bebelușului care urma să se nască în a treizeci și patra săptămână de sarcină.

— Mamă, o să fie bine. Bebelușii supraviețuiesc și la douăzeci și șase de săptămâni acum. Îți jur, asta n-o să fie o problemă.

Dar Ronnie nu se lăsă convinsă cu una, cu două.

— Vai, dac-ar fi și tatăl tău aici.

Tot încerca să dea de Phil pe mobil, dar intra mereu căsuța vocală.

La spital, Ronnie fu întâmpinată de o moașă jamaicană energică, radiind efectiv. Observase că Ronnie era îngrijorată, așa că se așezase pe marginea patului, o luase de mână și îi tot spunea că totul va fi în regulă și că era pe mâini bune și n-avea nici un motiv să fie speriată. Era absolut tot ce ți-ai putea dori de la o moașă la St. Luke.

Totuși, Ruby nu putea să nu se uite la ea, la fel cum făcuse și cu toți doctorii sau asistentele pe care le văzuse de când Ronnie și cu ea ajunseseră la St. Luke – întrebându-se dacă era implicată și ea în afacerea cu surogatele.

— Cervixu' tău nici nu e dilatat, draga mea, și simt o bătaie de inimă bună și puternică.

Moașa aranjă cu grijă așternuturile. După părerea ei, Ronnie avea doar contracții Braxton Hicks (contracții pregătitoare), dar a vrut s-o vadă și doctorul de gardă, ca să fie sigură.

— Și dacă zice că-i OK, gâlgâim o cană de ceai împreună.

Spunând acestea, ieși din cameră. Dacă femeia asta era implicată în ceva corupt, Ruby puse pariu cu ea însăși că își va mânca singura și extrem de scumpa ei pălărie Philip Treacy.

Se dovedi că doctorul de gardă era Jane Anderson, ginecologă mămăică la care-și făcea Ruby de-obicei controalele anuale. Scăpă în mod clar de virusul suspiciunii.

— Jane e grozavă. O să-ți placă de ea mai mult ca sigur, îi spuse Ruby mamei sale.

Ajunse după câteva minute. Ca de-obicei, aspectul ei era reconfortant de dezordonat. Părul arăta de parcă fusese coafat de Bob Geldof. Hainele ei – un polar roșu aprins cu o fustă plisată maro – arătau de parcă ar fi fost scoase cu furca din dulap în timpul unei pene de curent. Fața i se însenină când o văzu pe Ruby.

— Imediat ce-am văzut numele de Silverman m-am întrebat dacă Ronnie nu o fi cumva vreo rudă de-a ta.

— E mama, rânji Ruby.

— Doamne, nu se poate, spuse doctorița Jane așezându-se pe marginea patului lui Ronnie. Nu pari destul de bătrână ca s-o fi făcut pe Ruby.

Ronnie începuse să se relaxeze. Râse și-i explică doctoriței că fusese mamă adolescentă. Se dovedi că Jane avea zece frați și surori și că ea era cea mai mare dintre ei, mama ei făcând-o când avea 16 ani. Imediat, cele două femei începură să discute de parcă se cunoșteau de-o veșnicie.

Jane confirmă diagnosticul moașei.

— Adică astea sunt doar contracții pregătitoare? spuse Ronnie. Dar nu-mi aduc aminte să fi fost atât de dureroase la Ruby.

Doctorița îi mângâie mâna lui Ronnie și îi zâmbi.

— Acum câți ani ai făcut-o pe Ruby?

— OK, recunosc, asta a fost acum treizeci și doi de ani.

— Ei, vezi, chicoti Jane. Probabil că durerile erau la fel de puternice atunci cum sunt și acum, dar pur și simplu nu-ți mai aduci aminte.

Pentru că durerea nu se mai potolea și Ronnie încă mai părea îngrijorată, doctorița Jane se decise s-o țină peste noapte sub observație. După ce plecă, Ronnie se întoarse către Ruby:

— Du-te acum acasă și odihnește-te, spuse ea. Eu sunt în regulă.

— Nu, e devreme, mai stau cu tine un pic să-ți țin de urât.

Se uitară la televizor împreună în salonul lui Ronnie, dar durerile erau mari. Ronnie devenea din ce în ce mai îngrijorată că intră de-adevăratelea în travaliu, chiar dacă moașa o tot asigură că nu era așa. Anxietatea ei era hrănită și de faptul că nu reușea să dea de Phil în nici un fel.

Pe la zece, lui Ruby i se făcu foame și îi propuse lui Ronnie să coboare la bufet să ia ceva de mâncare.

Ronnie n-avea chef să mănânce nimic, dar insistă să-și ia Ruby ceva.

O luă pe coridorul cel lung înspre bufet. După câțiva pași, își aduse aminte că accesul spre bufet era blocat pe coridorul acela. Zugravii care renovau biroul lui Jill refăceau vopseaua de pe tot coridorul. Abia începuseră să zugrăvească tavanul și schelele erau instalate peste tot.

Ruby o luă după semnul scris de mână care le semnală tuturor s-o ia în jos pe scări. Coridorul de jos era construit pe aceeași structură ca și cel de mai sus. La capătul lui era o scară pe care, dacă urcai, se putea ajunge la bufet.

Pivnița slab luminată, cu pereții ei vopsiți regulamentar în verde închis și cu tavanul jos acoperit de țevi șerpuitoare și groase, îi făcea lui Ruby pielea găină. Colac peste pupăză, pe coridor nu era nici țipenie de om, era complet gol în afară de câteva cărucioare pentru medicamente abandonate la perete. O luă mai repede grăbindu-se să ajungă cât mai curând la cealaltă scară care avea s-o ducă la bufet. Aproape ajunsese la scară și se simțea nițel

mai bine, când îi căzură ochii pe o ușa pe care scria „depozit“. Încetini. Ce-ar fi dacă?... Nu, era ridicol. Era mură-n gură. Totuși, Jill spusese că documentele ei vor fi duse acolo și asta era în mod clar un depozit. Întoarse de ȕumburușul de la clanȕă. Era încuiat. La ce se aștepta? Doar nu era ca ușa să se deschidă larg și în fața ei să apară o cutie pe care să fie scris „Documentele secrete despre surogat ale lui Jill McNulty“!

Se duse la bufet de unde cumpără un ceai de mentă pentru Ronnie și un KitKat pentru ea. Încă întrebându-se ce-ar putea fi după ușa respectivă, se duse înapoi la mama ei.

Când intră în cameră, Ronnie stătea în pat zâmbind larg.

— Arăți mult mai bine, spuse Ruby.

— Păi, îmi e mai bine. Slavă Domnului că nu l-am îngrijorat și pe tatăl tău.

— Deci, ȕi-au trecut durerile? spuse Ruby punând cana cu ceai de mentă pe dulăpiorul de lângă pat.

— Treaba stă cam așa, am fost la closet de vreo cinci ori de când ai plecat și până acum. Dintr-un motiv sau altul se pare că mâncarea mi-a făcut rău la stomac. Moașa mi-a spus că se poate întâmpla ca unele femei să devină mai sensibile la unele feluri de mâncare în timpul sarcinii.

Insistă că era foarte bine și că Ruby trebuia să plece acasă.

— OK, dacă ești sigură. Mă suni dacă e nevoie, promiȕi?

— Promit.

Ruby se aplecă peste pat și-o pupă pe Ronnie de noapte bună.

— Te iubesc.

— Și eu pe tine, scumpo. Și mulțumesc că ai avut grijă de mine.

— Cu multă plăcere, spuse Ruby

În vreme ce mergea pe coridor înspre ieșirea principală, Ruby mușcă din KitKat. Câteva clipe mai târziu hăpăise întreaga ciocolată. După tot stresul și agitația din seara aia avea o nevoie disperată de ceva dulce.

Pe măsură ce înainta de-a lungul coridorului, era din ce în ce mai conștientă că urma să treacă prin fața cămăruței femeii de serviciu. Simțea cum încetinește. Ușa era deschisă și cheile erau așezate în cuiele lor. Mototolind învelitoarea de la KitKat și îndesând-o în buzunar, se uită în stânga și-n dreapta. Hotărând că nu era nimeni prin preajmă, se strecură în cămăruță.

Acolo erau șase chei cu eticheta „depozit“. Asta însemna că spitalul avea șase depozite. Cu atâtea camere posibile, probabilitatea ca lucrurile lui Jill să fie în cel pe care-l descoperise mai devreme era extrem de redusă. Scoțând mai întâi capul pe ușă ca să se asigure că nu era nimeni pe hol, o luă înspre scările care duceau la subsol.

Când ajunse jos, un sunet metalic foarte puternic aproape c-o făcu s-o ia la fugă în sus pe scări. Apoi își dădu seama că era doar sunețul făcut de țevile pentru apă. Se îndreptă spre depozit, uitându-se peste umăr o dată la

două secunde, să se asigure că n-o urmărea nimeni.

A patra cheie se potrivea în broasca de la depozit. Era o cameră destul de mare – cam de două ori cât sufrageria ei. Era plină de mobilă de birou. Presupuse că birourile, rafturile pentru dosare și scaunele rotative erau de la birourile care erau renovate. Sub fiecare birou era câte o ladă de carton. Ruby se duse la prima dintre ele. Un nume care nu-i spunea nimic fusese mâzgălit pe capac cu carioca neagră. Nu a recunoscut nici numele de pe cea de-a două cutie. Simțindu-se un pic ca Albă ca Zăpada când intrase în casa piticilor prima oară, aruncă o privire și la a treia. Bingo! Perfect! Cutia avea numele lui Jill scris pe ea.

Ruby băgă cheia de la depozit în buzunar și săltă capacul. Înăuntru erau trei cutii de modă veche cu fișiere pline cu hârtii, majoritatea chitanțe care era scris: „plătită” sau „de plătit”. Se așează pe linoleumul de pe podea și încep să se uite prin hârtii. Cele care nu erau trimiteri sau chitanțe erau planuri financiare sau liste cu lucrări de întreținere care trebuiau efectuate.

Când ajunsese deja pe la jumătatea celei de-a doua cutii, găsi o hârtie care era diferită de celelalte. Era împărțită pe coloane. Pe prima coloană era trecut „numele pacientului”, apoi urmau data nașterii și sexul copilului. Ultima coloană conținea semnătura doctorului care se ocupase de caz și a moașei.

Ruby examinează lista cu atenție și observă că pe coloana unde era trecut numele pacientului

erau mereu două nume. Se uită pe listă. Multe dintre numele trecute nu-i sunau cunoscut, dar destule îi erau chiar foarte cunoscute. Erau nume de vedete. Prima pe care a recunoscut-o a fost China Katz. Inima lui Ruby o luă razna, bătea într-un ritm amețitor. În paranteză, după numele vedetei era alt nume: Kate Murphy. Cineva scrisese apoi cuvintele „fetiță” și apoi urma o semnătură.

Continuă să se uite peste listă. Puțin mai jos era încă un nume pe care-l recunoscuse imediat: Mia Ferrari. Ca la toate celelalte, numele altei femei era trecut în paranteză.

— Doamne, zise Ruby, astea trebuie să fie numele mamelor-surogat! făcând ochii mari. Erau cam o duzină de femei care folosiseră surogate.

Continuă să parcurgă cu privirea. Când ajunsese la numele pe care-l căuta, ochii i se bulbucară. Urmări cu degetul coloana. *Claudia Planchette... (Hannah Morgan)... Bdiat.* În sfârșit privirea-i căzu pe semnătura din dreptul coloanei pentru doctor, la cel care-i făcuse cezariana lui Hannah. Semnătura era: S. Epstien.

Se gândi pe loc că poate citise greșit, dar nu era așa. Se uitase la Sam când semna chitanțe de la cărți de credit de-atâtea ori. Nu încăpea nici o îndoială. Asta era chiar semnătura lui.

Confuză și în stare de șoc, Ruby îndesă hârtia în geantă. Apoi continuă să mai caute prin hârtii. Găsi o fotocopie a listei. Se gândi s-o lase acolo, dar în loc să facă asta o băgă în buzunar. Asigurându-se că restul hârtiilor

erau așezate în ordine în cele două cutii, ca să nu pară răscolite, puse capacele cutiilor. Apoi le băgă înapoi în cutia de carton și puse capacul. Era convinsă că exista o explicație cât se poate de rațională. Nu se putea ca Sam să fie băgat în chestia asta. Era pur și simplu imposibil.

Cu adrenalina la maximum, stinse lumina și deschise ușa care dădea în coridor. Din moment ce se uita în pământ, primul lucru pe care-l văzu fuseră pantofii de femeie: espadrile negre, frumoase, cu toc foarte mic. Întregul corp al lui Ruby îngheță pe loc. Ochii i se îndreptară spre fața femeii.

— Jill! Ce Dumnezeu cauți aici?

După expresia uimită pe care o avea pe față, Jill era la fel de șocată ca și Ruby.

— Am o întâlnire de afaceri importantă mâine, se bâlbâi Jill, timidă, de parcă ea ar fi fost cea vinovată.

Își dresе glasul.

— Am venit după niște hârtii.

Atunci Ruby observă că Jill era însoțită. Lângă ea era Tom Hardacre. Îl recunoscuse de la televizor. Arăta și mai bine în carne și oase. Totuși, purta un tricou de rugby cu gulerul ridicat. Look-ul de presupus derbedeu de la școlile publice tindea să le facă pe păpușelele de mahala să cadă ca muștele în plase, dar lui Ruby îi zicea mereu ceva de genul „Agent Imobiliar Corupt din Fulham”.

— Ea e Ruby Silverman, îi spuse Jill lui Tom Hardacre. A ținut conferințe pentru viitoarele noastre mămici.

Hardacre dădu ușor din cap :

— A, da, îmi amintesc că mi-ai zis de ea.
Tonul lui era indiferent și distant.

— Credeam că ești în vacanță, îi spuse
Ruby lui Jill.

— Au fost furtuni foarte puternice în sudul
Franței așa că Tommy și cu mine ne-am decis
să nu mai mergem, nu-i așa, dragule?

Deci Tom Hardacre era „băiatul“ ei. Pe-asta
n-o știa Ruby încă.

Hardacre o ignoră pe Jill și se întoarce la
Ruby :

— N-ai răspuns la întrebarea pe care ți-a
pus-o Jill, spuse el tăios. Ce faci aici?

Ruby se gândi la poziția ei în povestea
asta. Putea să scornească ceva ca să iasă din
situația asta mințind cu zâmbetul pe buze
sau ar putea să-și stăpânească frica și starea
de șoc în care se afla și să-i înfrunte pe cei doi
de la impunătoarea ei statură de un metru
șaizeci și cinci.

— Am făcut puțin pe detectiva, se auzi
Ruby spunând cu voce tare.

— În locul ăsta groaznic, rânji Hardacre.

Expresia de pe fața lui era leit cu una pe
care ar avea-o un rechin când își încolțește
prada.

— Dumnezeule ! Oare ce-oi fi căutat tu aici ?

— Dovezi, spuse Ruby.

— Dovezi, ciripi el. Aha. Aș putea să întreb
oare ce fel de dovezi ?

Ruby observă că Jill părea încremenită și
aproape că gâfâia cu spasme.

— Dovezi care să ateste că tu și Jill sunteți
implicați în găsirea de mame-surogat pentru

a purta copiii femeilor putred de bogate care nu vor să-și strice siluetele când sunt însărcinate.

Hardacre își băgă mâinile în buzunare și începu să râdă zgomotos.

— În viața mea n-am mai auzit așa o bali-vernă. Spitalul ăsta și toți doctorii de-aici sunt adepți ai nașterilor naturale.

— Chiar așa? Atunci asta ce-o fi oare? Ruby băgă mâna în buzunar de unde scoase copia listei pe care o găsisese.

— Ce-i aia? spuse Jill cu vocea tremurândă.

Ruby îi dădu hârtia și Jill începu s-o citească – dar o citea prea încet după gustul lui Hardacre. I-o smulse din mână.

— Numele mamelor-surogat sunt în paranteze, spuse Ruby.

Hardacre începu să râdă.

— Nimic din toate astea nu mă implică pe mine sau pe Jill. Singurele semnături pe care le văd aici sunt cele ale lui Sam Epstien și ale tuturor celorlalți medici străini. Ce înșelătorie drăguță au organizat, nu?

— Sigur că da, repetă Jill.

— Dar am găsit-o între hârtiile tale, îi spuse Ruby lui Jill.

— Habar... habar n-am cum a ajuns acolo. Poate tu ai pus-o intenționat. Asta trebuie să fie, tu ai pus acolo ca să ne incriminezi.

— Ce? Nu fi absurdă. De ce aș face așa ceva?

— Nu știu, spuse Hardacre. Poate ca să ne șantajezi?

— De ce aș vrea să vă șantajez?

Atunci un hamal tânăr se apropie de ei împingând un cărucior gol. Își ținea capul

plecat și se prefăcea că nu auzea vocile stridente. Cei trei reacționară la asta făcând liniște.

Ruby se uita cum Hardacre bagă hârtia în buzunarul din spatele pantalonilor. Era clar că i se părea că luase înapoi dovezile incriminatoare. Desigur că nu le avea. Ruby ținea originalul în geantă.

— Da, deci, această conversație a luat sfârșit, spuse el. Nu știu cine te-a pus să faci așa ceva, dar îți sugerez călduros să te duci la tine acasă și să uiți de asta. Dar poate ar trebui să ai o conversație serioasă cu Sam Epstien, care, în mod clar, nu e tipul onest și direct care credeai că e. De fapt, sunt chiar tentat să anunț conducerea spitalului eu însumi.

Ruby n-avea de gând să se lase bătută cu una, cu două.

— Eu te sfătuiesc să scoți formularul acela din buzunar și să te uiți puțin mai atent la el.

— Nu sunt sigur că m-ai auzit când am spus că această conversație a luat sfârșit, îi replică el.

— Fă-mi hatârul ăsta, te rog, zâmbi ea. Uită-te puțin la ea.

El scoase hârtia din buzunar.

— OK, acum uită-te în josul listei până ajungi la numele Claudia Planchette. Numele de lângă al ei – cel dintre paranteze – este al unei femei numite Hannah Morgan.

— Ce-i cu ea?

— Hannah ți-a fost pacientă, nu-i așa? Hannah a dat naștere copilului Claudiei.

— Ce? Ești nebună.

Hardacre își încrucișă mâinile defensiv pe piept. Era clar că încerca să rămână pe cal în conversație, dar aluneca.

— Hannah susține că a fost mama-surogat a Claudiei și eu o cred. Încerci să-mi spui că nu știai nimic nici despre asta?

— Da, chiar asta vreau să spun. Formularul ăsta e un gunoi. N-are nimic de-a face cu mine și nici nu mă interesează să aud despre o femeie nebună care vrea s-o șantajeze pe Claudia Planchette.

— Știai că Claudia încă îi mai datorează lui Hannah o sumă imensă?

Hardacre o privi drept în ochi și îi zise:

— Habar n-am despre ce vorbești.

Chiar și în acea lumină palidă, era destul de clar că obrații lui Jill aveau o paloare groaznică. Arăta de parcă urma să vomite de nervi în următoarea secundă.

— Și, în plus, continuă Ruby, Claudia și-a respins propriul fiu pentru că nu i-a convenit culoarea de păr pe care o avea. E roșcat și Claudia pur și simplu „nu suportă” părul roșcat. Chiar dacă e vorba de propriul ei copil.

— Asta e nebunie curată. N-am auzit în viața mea asemenea tâmpenii.

— Bănuiesc că mai știi, de asemenea, că la un moment dat – mai curând, mai degrabă decât mai târziu – Hannah tot o s-o dea pe Claudia în judecată pentru a obține banii pe care aceasta îi datorează. Vor fi făcute teste ADN și chiar nu văd cum tu și cu Jill, și mai ales St. Luke, n-o să fiți implicați în toată harababura. Desigur, n-ați făcut nimic ilegal, dar,

având în vedere renumele pe care și l-a făcut St. Luke în nașterile pe cale naturală și comentariile tale publice despre anorexia la femeile gravide, ați comis o crimă morală atroce. Și, hrănind vanitatea femeilor acestora, permițându-le să folosească mame-surogat ca să facă copii, promovați o cultură teribil de parșivă în care femeile pot avea un loc doar dacă corpurile lor sunt extrem de slabe. Nu numai că vei contribui la distrugerea reputației spitalului, dar mă îndoiesc că vei mai avea voie să practici medicina vreodată.

Jill nu spusese nimic de-o vreme încoace, dar deodată era destul de clar că anxietatea ei oribilă se transformase în panică de-a-dreptul.

— Dumnezeu! Ce ne facem? De câte ori n-am încercat să-ți spun că Claudia Planchette era o ghiulea dintr-un tun, o bombă cu ceas și că nu trebuie să avem încredere în ea?

— Taci, se răsti Hardacre la ea. Nu știi despre ce vorbești!

Dar Jill nu voia sau nu mai putea să se oprească:

— Știam că puteam avea încredere în toate celelalte, dar te-am implorat să nu te încurci cu Claudia. Ca de-obicei, nu m-ai ascultat. Acum, ia uite ce s-a întâmplat. Lăcomia și aroganța ți-au venit de hac!

Ignorând-o pe Jill cu totul, Hardacre îi atinse mâna lui Ruby și o trase deoparte.

— Știi, Ruby, sunt sigur că am putea să ne înțelegem noi cumva. Într-un fel din care să profităm amândoi.

— Încerci să mă mituiești?

— Să-ți explic. Am fonduri considerabile la dispoziție. În plus, sunt sigur că aş putea s-o conving pe Claudia să-i plătească lui Hannah tot ce-i datorează, plus o alocație substanțială pentru copil. Ultimul lucru pe care Claudia și-l dorește acum e un scandal. Dacă te învoiești, toți beneficiem de pe urma chestiei ăsteia și reputația spitalului e salvată. Ce zici?

Ruby își strânsese pumnii de furie.

— Zic că nu.

Făcu o pauză.

— Dar spune-mi de ce te-ai băgat într-o așa afacere murdară? Ești oricum un om putred de bogat. N-aveai nevoie de banii aceia.

El refuză să spună ceva, și fața fi era schimonosită îngrozitor, aproape scrâșnindu-și dinții de furie.

— Ah, dar chiar asta e problema, spuse Jill pe o voce stridentă. Chiar avea nevoie de bani.

El se întoarse către Jill și se răsti la ea să tacă din gură odată.

Dintr-odată un arc păru să plesnească în toată ființa ei.

— Nu. N-am să tac din gură. Nu te mai las să mă controlezi mereu sau să urli la mine niciodată. Mi-a ajuns. Auzi? Asta e ultima dată când îmi mai dai ordine.

Jill era exact lângă ei acum.

— Vezi tu, Tom era falit.

Chiar dacă se uita direct la el, continua să vorbească despre el la persoana a treia.

— Își investise toți banii într-o companie obscură de construcții. Aceasta a dat faliment

și l-a lăsat sărac lipit. Toată lumea îl prevenise că se va întâmpla asta, dar el nu a ascultat de nimeni și a făcut investiția. Bani sunt ca un drog pentru Tom. Cu cât are mai mulți, cu-atât vrea să facă mai mulți. E singurul lucru de care-i pasă pe lumea asta.

Începu să plângă.

— Și curând am devenit exact ca el. Am fost slabă. M-a târât cu forța în realitatea lui. M-a convins că nu era nimic în neregulă ca femeile astea să folosească surrogate. Ce proastă am fost! Nu pot să cred!

Lui Ruby începuse chiar să i se facă milă de Jill. Hardacre era un monstru dominator care se repezea asupra femeilor fragile.

— Dar mai spune-mi ceva, îi zise Ruby lui Hardacre. Sam Epstien chiar a fost implicat în chestia asta?

— Aaah, începi să te prinzi cum merg lucrurile, nu?

Interpretă răspunsul ca pe un da. Hardacre veni cu mutra la un centimentru de fața ei și zise:

— Nu uita, atunci eram falit, dar acum nu mai sunt.

Tonul lui era amenințător.

— Acum sunt bogat din nou și dacă te pui cu mine am să dau lovituri pe sub centură și am să-ți fiu un adversar redutabil.

În mintea lui Ruby nu încăpea nici o îndoială.

Capitolul 17

Când ajunse acasă, Ruby încă mai tremura de șoc și furie. Se gândea și la Sam. Refuza să accepte că era parte din clica asta de oameni, era mai mult decât vrednică de dispreț. Deschise o sticlă de vin și se așeză pe canapea, dând pe gât Sauvignon și încercând să se calmeze. Se întrebă ce aveau să facă Hardacre și Jill acum. Vor dispărea fără urmă? Se îndoia. Hardacre era un bătauș arogant și Jill avea probabil să se calmeze până la urmă și să continue să facă ceea ce i se spunea. Perechea urma să aștepte ca ea să se ducă cu povestea ei la ziare. Apoi să angajeze avocați care aveau să lupte prin decrete prohibitive și obligative. Ceea ce nu știau, desigur, era că ea încă mai avea lista originală care conținea toate numele vedetelor și ale surogatelor lor.

La un moment dat, se ridică în picioare ca să-și verifice mesajele de la telefon. Era unul de la Sam care spunea cât de dor îi era de ea și că Buddy nu suferea de nici un efect posttraumatic după accident.

— Deci vin acasă poimâine. Avionul aterizează la 6 dimineța, dar nu te deranja să mă iei de la aeroport. Am să iau un taxi până la

tine și am putea să luăm micul dejun împreună înainte să pleci la serviciu. Te iubesc.

Trebuie să fi ascultat mesajul de cel puțin 6-7 ori. Căuta vreun semn de reținere în vocea lui, care să-l dea de gol că ar avea ceva de ascuns. Dar părea atât de relaxat, atât de fericit și de îndrăgostit de ea... Și în plus Sam era sclav vândut eticii medicale. Nu discuta niciodată despre pacienții lui cu ea. Era de neconceput că ar putea fi implicat în afacerea cu surogatele.

Câteva ore mai târziu, adrenalina încă îi curgea rapid prin vene. Hotărî că niște lapte cald ar putea s-o mai liniștească. După ce puse cana în cuptorul cu microunde, se duse la geantă și scoase din ea lista cu semnătura lui Sam. Sprijinită de blatul de la bucătărie, stătea și se uita la scrisul de mână. Cu vreun motiv sau altul, probabil că Jill l-a convins pe Sam, la fel și pe ceilalți doctori străini, să se semneze pe ultima coloană înainte ca celelalte detalii să fie adăugate. Celelalte informații erau probabil completate mai târziu. Era clar de ce Jill și Hardacre voiau semnăturile doctorilor din alte țări, care nu stăteau de-obicei decât câteva luni acolo, pentru ca mai apoi să fie ei învinuiți. Probabilitatea ca aceștia să-și fi luat tălpășița de mult era covârșitoare și nimeni nu s-ar mai fi deranjat să-i caute.

Luă cana din cuptorul cu microunde și se uită la ceasul din bucătărie. Era trecut de trei noaptea, deci 10 seara conform orei New York-ului. Se decise să-l sune pe Sam. Cineva încerca să-și acopere urmele în afacerea cu

surogatele înscenându-i implicarea. Trebuia să știe și el de asta, fără doar și poate.

Tot încerca să-l sune pe mobil, dar dădea mereu de căsuța vocală. După încă vreo jumătate de oră, efectele laptelui cald începură să se facă simțite și ea picotea. Îi lăasă un mesaj în care îi spuse s-o sune de urgență și luă telefonul după ea în pat.

Adormi aproape imediat. Două ore mai târziu, era în capul oaselor din nou cu mintea în piuneze. Dacă presa afla de povestea cu surrogatele, și Sam nu putea dovedi că era nevinovat? Nu numai că și-ar pierde slujba, dar cariera lui ar fi distrusă. Încercă să-l sune de încă două-trei ori, dar nu-i răspunse. Nu mai putu adormi din nou, se ridică din pat și își mai făcu încă o băutură caldă, dar nu o bău. Se simțea prea îngreșoșată de toată povestea.

Sună la St. Luke puțin după opt să vadă ce făcea Ronnie. Vorbi cu moașa jamaicană care tocmai termina tura. Îi spuse că Ronnie era perfect în regulă și că plecase cu numai câteva minute în urmă. Ruby o sună imediat pe Ronnie pe mobil:

— Mamă, de ce te duci acasă singură? Am zis că vin să te iau eu.

— Știu, draga mea, dar sunt foarte bine și nu voiam să te mai încurc și pe tine. Ar fi însemnat ca tu să ajungi târziu la serviciu și știu că asta e cea mai ocupată perioadă din an pentru tine.

Ruby îi spuse c-o va suna puțin mai încolo ca să vadă cum se simte.

— Ce drăguț din partea ta, dar nu te îngrijora. Tătăl tău vine acasă de la München la prânz.

Când Chanel o întrebă ce pățise, Ruby o aburi cum că dormise prost și că o durea îngrozitor de rău capul – toate fiind cât se poate de adevărate de fapt. Nu voia să-i spună lui Chanel, nici lui Fi, despre descoperirea pe care o făcuse, înainte să vorbească despre asta și cu Sam. Simțea că ar fi o chestie neloială.

Pe la jumătatea dimineții, Fi o sună pe Ruby s-o întrebe dacă avea chef să ia prânzul împreună. Chanel imediat zise că are grijă de magazin, așa că Ruby acceptă.

Se duseră la Carluccio și mâncară bucate de alinat nervi – supă minestrone aburindă în care înmuiară bucățele de ciabatta cu mult unt pe ele.

— Rubes, spuse Fi, în timp ce își plimba legumele neliniștită prin supă, de fapt am un motiv anume pentru care te-am chemat la masă azi.

— Pare prevestitor de rău tonul tău, spuse Ruby, ridicând din sprâncene. Zi mai departe.

— Uite, știi doar că te iubesc și că n-aș face nimic pe lumea asta ca să te rănesc, nu?

Ruby rămase cu bucata de ciabatta în aer și se încruntă.

— Doamne, chestia asta începe să pară de-a dreptul catastrofală.

— E. N-am mai dormit de ceva nopți gândindu-mă dacă să-ți spun sau nu, dar până la urmă m-am hotărât să-ți spun.

— Să-mi spui ce?
— E despre Sam.
— Ce-i cu el?
— Păi, nu e chiar despre Sam – de fapt e, dar...

— Hai, Fi, zi odată ce e, orice-o fi.

— OK. Fi puse jos lingura de supă din mână și-și strânse degetele. Tocmai am aflat că Buddy n-a avut niciodată un accident vascular. N-a fost bolnav nici un pic. De fapt, și-a petrecut toată luna împreună cu Irene la Boca Raton.

— Ce zici acolo? Sigur c-a avut un accident vascular! Sam e la New York ca să se asigure că primește tratamentul potrivit.

— O fi Sam la New York, dar nu e cu Buddy și Irene, asta-i sigur.

Își luă geanta de jos și scoase o ilustrată din ea pe care i-o dădu lui Ruby.

Ruby se uită la poza cu o plajă mărginită de palmieri și o întoarce pe partea cealaltă. Era adresată lui Fi și lui Saul. Se uită la timbru, a cărei dată era cu aproape o săptămână în urmă. Erau doar câteva rânduri scrise. „Buddy și cu mine avem o vacanță minunată, zăcând la soare fericiți. Ne întoarcem la New York după Anul Nou. Ne vedem în curând. Cu drag, Irene.“

— Nu știu ce se întâmplă exact, dar se pare că Sam te-a mințit, spuse Fi cu blândețe.

— M-a mințit?

Sugestia lui Fi era de neconceput.

— Nu se poate să mă fi mințit. Trebuie să fie o greșeală.

— Nu e nici o greșeală. Am sunat la Irene ca să mă asigur că totul e în regulă, și Buddy e perfect sănătos.

— Dar, nu înțeleg. Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Panica și confuzia lui Ruby îi făceau inima să bată de să-i spargă pieptul.

— Și să minți spunând că cineva e pe moarte? E un lucru de-a dreptul îngrozitor. Nu pot să cred că Sam ar fi capabil de așa ceva.

Fi nu spunea nimic.

— Deci, ce poate să însemne chestia asta? continuă Ruby. Că Sam are o altă femeie acasă în America?

Numele de Kimberley îi răsări în minte aproape instant. Era prietena destul de amărâtă a lui Sam cu care se întâlniseră din întâmplare la Kew Gardens. Oare Sam avea o aventură cu ea? O fi luat-o pe sus s-o ducă la vreun cuibușor de nebunii la New York? Nu prea părea credibil, dar era posibil. Poate pierduse din vedere ceva când a decis că nu era nimic între ei.

— Cred că va trebui să aștepti să-l întreb pe el chestia asta.

Ruby stătea și dădea din cap și i se făcea din ce în ce mai greață.

— Nu știu ce să mai fac. Dintr-odată totul a devenit prea greu de suportat.

— Ce vrei să spui? S-a mai întâmplat și altceva?

Ruby se hotărî că venise momentul să-i spună ce se întâmplase cu o seară înainte. Fi

ascultă în liniște cât explică ea despre aventura cu găsitul hârtiei cu semnătura lui Sam pe ea.

— Dacă mă întrebai cu câteva minute în urmă despre asta, ți-aș fi răspuns că Sam e omul cel mai sincer și pe care te poți bizui oricând, cu o onoare nepătată. E unul dintre motivele pentru care-l iubesc. Dar acum nu mai știu ce să cred.

După masa de prânz, cele două femei se opriră puțin pe trotuar să-și ia la revedere.

— Mă simt așa vinovată că a trebuit să fiu eu cea care-ți spune despre treaba asta, zise Fi. Dar nu mai puteam să trăiesc sub teroarea faptului că nu știi adevărul.

— Nu te mai simți nicicum, spuse Ruby. Dacă eram în locul tău, aș fi făcut fix același lucru.

— Și-mi dai de știre după ce ai vorbit cu Sam, da?

— Promit.

Fi o îmbrățișă pe Ruby de rămas-bun. După aceea, cele două femei o apucară în direcții diferite. Chiar dacă aerul era amar și stătea să plouă, Ruby mergea încet, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Ajunse la magazin și, pentru prima oară de când se deschisese, se simți ușurată că nu aveau clienți în momentul ăla.

Se prăbuși pe unul dintre scaunele rezervate pentru femeile gravide din magazin și-i spuse lui Chanel toată povestea.

— Credeam că-l cunosc pe Sam, spuse ea neputând să-și oprească lacrimile. Nu pot să

cred că a mințit despre faptul că Buddy era bolnav.

Chanel a fost încurajatoare, ca de obicei :

— Uite, știu că pare o situație imposibilă, dar încă n-ai vorbit cu Sam despre asta. Trebuie să-i dai și lui o șansă să explice ce s-a întâmplat.

Ruby era de acord că trebuia să-i dea o șansă, dar cuvintele „agățat” și „în van” îi apărură în minte.

În noaptea aceea încercă să-l sune pe Sam din nou. Când nu reuși nici de data asta să dea de el, o sună pe Hannah. Era foarte important ca ea să fie ținută la curent cu întâmplările care avuseseră loc.

Când Ruby îi spuse cum reușise să pună mâna pe lista cu surogate, Hannah fu total uimită.

— Doamne ferește ! Asta-i ca din filme ! Doamne, ce curajoasă ești ! Eu aș fi înghețat pe loc. Și ce facem de-aici încolo ? Pentru binele lui Alfie, încă nu sunt foarte sigură că vreau să dau la ziar povestea asta.

— Știu, trebuie să fim cu multă băgare de seamă cu următoarea noastră mutare.

Ruby spuse că avea nevoie de un răgaz de gândire. Spunând asta, încerca să mai tragă de timp. Avea în vedere sfatul pe care i-l dăduse Chanel, ca să nu mai vorbim și de sentimentele ei proprii, și nu voia să ia nici o decizie înainte să-i spună lui Sam despre semnătura lui de pe formular.

— Hannah, înainte să închizi, voiam să-mi confirmi niște detalii despre nașterea lui Alfie.

— Sigur.

— A trebuit să faci o cezariană de urgență, nu?

— Da.

— Și te-a operat doctor Hardacre?

— Nu. El era în vacanță. A fost altcineva.

— Cine?

— Păi, nu știu. Era atâta agitație și harababură pentru că pierdeam mult sânge. Tot ce-mi mai aduc aminte e că am fost dusă pe targă în sala de operații și mi s-a dat un anesteziec.

— Și restul timpului cât ai fost internată cine a avut grijă de tine?

Hannah spuse că nu știa cum îl cheamă.

— Dar era tânăr. American. Și arăta foarte bine.

— Îl chema Epstien, cumva?

— S-ar putea. Dar chiar nu-mi aduc aminte.

Abia foarte devreme de dimineață reuși să dea de Sam. Îi spuse că n-o sunase pentru că rețeaua de telefonie nu mersese toată ziua și nu reușise decât să primească mesajele ei.

— Îmi pare tare rău că n-am reușit să te sun înapoi. Și nu pot vorbi acum, pentru că tocmai cobor din avion. Ai spus că e ceva urgent. N-ar putea să mai aștepte până ajung la tine?

— Da, sigur.

Așteptase atât de mult să vorbească cu el. Câteva ore în plus n-aveau să conteze prea mult.

— Rubes, pari supărată. Ești OK?

— Lasă, hai să vorbim când vii aici, OK? Reuși să-i mai ureze și drum bun.

Se duse la culcare, dar iarăși nu putea să adoarmă. Puțin după șapte, se decise să se ridice din pat și să facă un duș. Tocmai ieșise de la duș când auzi soneria. Deschise ușa îmbrăcată în halatul ei terry de baie. Sam stătea în ușă zâmbind larg, încărcat cu croissante proaspete de la brutarul francez de după colț. O luă în brațe.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Și mie, spuse ea dându-și seama ce răceală teribilă i se cunoștea în voce.

Nu schiță nici un gest că ar vrea să-l ia în brațe sau ceva.

— Ce s-a întâmplat? Ai o voce ciudată rău, ca la telefon. Ce e?

— Stai să fac niște cafea, spuse ea.

El își târî bagajul până pe hol și închise ușa de la intrare în urma lui.

— Ruby, vorbește. Mă simt intimidat. Am făcut ceva greșit?

Ea stătea la chiuvetă și umplea ceainicul cu apă.

— Nu știu de unde să încep.

— Cu începutul.

Apăsă pe butonul de la ceainic și îi dădu hârtia pe care o furase.

— Aruncă o privire pe asta.

— Ce e?

— Citește-o.

Suferea clar de diferența de fus orar și nu prea putea să se concentreze.

— Da, păi ăsta e un formular pe care-l semnează toți doctorii de la St. Luke după fiecare naștere. De unde-l ai?

— Îți zic imediat. Nu vezi nimic ciudat la el?

Se uită cu atenție la el.

— Sunt niște nume în paranteze. N-am mai văzut asta niciodată.

— Să zicem că sunt numele mamelor-su-rogat.

El dădu din umeri.

— Tot ce se poate. Dar nu prea are sens ca spitalul să țină documentele care dovedesc existența mamelor-surogat la îndemâna oricui.

— Sau la îndemâna oricui poate să le fure. Sam făcu ochii mari.

— Ai furat asta?

— De la Jill McNulty.

— De la Jill? Dar ce legătură are ea cu afacerea asta? Și cum ai putut să-ți asumi un asemenea risc? Dacă te prindea cineva...

— Păi, chiar m-a prins.

— Doamne Sfinte, dar ce s-a întâmplat?

Îi povesti despre relația lui Jill cu Hardacre — și despre cea profesională, și despre cea personală — și cum o prinseseră când ieșea din depozit.

— Deci, aveai dreptate. Hardacre e implicat în treaba asta.

Ea arătă spre hârtie.

— Uită-te în josul listei cu doctori. Ce vezi acolo?

— Stai puțin. Acela-i numele meu. Și spune că eu am fost doctorul care a operat-o pe Hannah.

— Și ai fost tu?

— Nu, nu am fost.

Vocea îi era stridentă de indignare.

— Tom Hardacre se pare că nu crede asta.

— Nu mă interesează ce dracu' zice omul ăla. Minte de îngheață apele.

— Hardacre a sugerat că Jill și cu el nu lucrau singuri la afacerea asta și că și tu făceai parte din micuța lor echipă.

Pupilele lui Sam erau dilatate de furie.

— Doar nu crezi una ca asta? E absurd. Recunosc că aia e semnătura mea pe formular, dar habar n-am cum a ajuns acolo. Mi-a fost înscenată chestia asta. Probabil că am crezut că semnam altceva. Dacă-l prind pe Hardacre, îi frâng gâtul imputitului. Doamne, întreaga mea reputație profesională e în joc aici. Îți jur pe ce am mai scump, Ruby, când s-a născut copilul lui Hannah eram cu totul altundeva.

— Nu-i adevărat. A fost în noaptea în care ne-am întors de la Brighton și tu ai primit un telefon de la spital pentru ca să operezi un caz de urgență. Îmi aduc aminte că am avut o discuție despre asta luna care-a urmat. De ce minți?

El trase aer în piept și-l expiră încet de tot.

— Nu mint acum. Mințeam atunci. Telefonul ăla n-a fost de la spital. Nici nu eram prin zonă atunci.

— Pe bune? Hannah spune că în spital a avut grijă de ea un doctor american tânăr și arătos. Nu tu erai ăla?

— Nu. Sigur nu eram eu. Sunt destui medici americani la St. Luke.

— OK, dar de ce m-ai mințit că te duci la spital?

Nu putea să se uite în ochii ei.

— A trebuit să mă duc la cineva. Avea probleme mari.

— Cine era ?

— Nu pot să-ți spun asta.

Clipi de uimire și râse încet.

— Cum adică nu poți să-mi spui ?

— Pur și simplu nu pot. Trebuie să mă crezi.

— Ce ? Așa cum te-am crezut și când mi-ai zis că te duci la New York din cauză că Buddy a avut un atac cerebral ?

Se făcu alb ca varul.

— Știi despre chestia asta ?

Ea luă ilustrata de la Irene de pe blatul de la bucătărie și i-o dădu.

— Nu pot să cred ce prost e Buddy. Trebuia să-i spună și lui Irene.

— Ce să-i spună lui Irene ? Că îi foloseai drept alibi ? Că trebuiau să te acopere pentru că erai cu altă femeie ?

— Ruby, jur pe ce-am mai sfânt că nu eram cu altă femeie.

— Atunci ce făceai ? Era ceva legat de treaba cu surogatele ?

— Nu ! Nu avea nimic de-a face cu aia. Nu pot să-ți spun ce făceam acolo.

— Prostii. Adevărul e că erai cu o femeie. Te-am prins cu garda lăsată – ca să nu mai vorbim de faptul că te-am prins cu pantalonii în vine – și nu poți să mai inventezi nici o poveste care să mă convingă că nu aveai pe nimeni altcineva !

— Nu-i deloc adevărat.

— Sam, chestia asta e absurdă de-a dreptul. Acum că ai fost descoperit, ai putea măcar să

ai curajul să recunoști că aveai o aventură la New York. Era cumva cu Kimberley aia?

El se schimonosi de durere ca și când îl rănise dintr-odată. Ea luă reacția asta drept un acces de vinovăție.

— Nu am nici o aventură cu Kimberley, spuse calm. Aveam niște treabă la New York numai că nu pot vorbi despre asta acum.

— Ce treabă?

— Doar treabă, OK?

— Nu, nu e deloc OK, replică ea. Dacă nu te vedeai cu nimeni în New York, atunci ce făceai acolo?

Își dădu seama că apa din ceainic fiersese și butonul îl oprise automat.

În loc de răspuns, Sam se șterse la ochi cu mâna:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Încercă s-o ia în brațe, dar ea îl respinse.

— Fie că mă crezi, fie că nu, spuse el, chestia asta mă doare și pe mine îngrozitor, dar acum am nevoie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Ce glumă bună. Cum pot să mai am încredere în tine când m-ai mințit așa de rău? Mi-ai dat de înțeles că viața lui Buddy atârna de-un fir de păr. Asta a fost un lucru oribil. Nu pot să cred că și el știa de asta. Până acum mi se părea un om așa de drăguț. Și în ce te privește pe tine... Te-am iubit. Încă te mai iubesc.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

El încercă să i le șteargă, dar ea îl dădu la o parte din nou.

— Și eu te iubesc. Nici nu știi cât de tare te iubesc.

— Dar dragostea e și despre încredere, și nu pot să mai am încredere în tine. M-ai mințit. M-ai mințit despre ce făceai la New York. Presupun că m-ai mințit și în legătură cu treaba cu surogatele și semnătura ta pe formular.

Îi flutura hârtia prin față.

— Ruby, martor mi-e Dumnezeu că nu știu cum a ajuns acolo.

— Îmi pare rău, Sam, spuse ea calm. Pur și simplu nu te cred. Acum trebuie să pleci.

Se mira și singură cât de calmă și de stăpână pe situație era.

El stătea în fața ei cu o durere înfiorătoare întipărită pe față.

— Și nu prea văd ce motiv ai mai avea să te întorci.

Se șterse la ochi cu mâneca de la halat.

El dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Cred că cel mai bine ar fi să plec.

Se aștepta ca el să protesteze, să se lupte pentru ea, s-o implore să nu pună capăt relației. În loc de asta, pleca pur și simplu. Cu câteva momente în urmă fi spusese cât de mult o iubea. Dacă o iubea cu adevărat, n-ar fi lăsat-o așa ușor să facă asta.

După ce plecă Sam, ea zăcu în pat, cu genunchii la gură și plânse până când a trebuit să se târască la muncă. Sentimentele ei oscilau între șoc îngrozitor și dezgust. Ca și

când faptul că Sam o înșelase nu o durea destul de rău și-așa, să descopere și că era un nenorocit care făcea avere ajutându-le pe niște starlete vanitoase și obsedate de sine să-și păstreze siluetele folosind surrogate care să le poarte bebelușii în pânțele, o făcea să-i vină să vomite.

În următoarele câteva zile, se luptă să se pună pe picioare. Ar fi căzut într-o criză de depresie oribilă dacă nu era atât de hotărâtă să meargă mai departe și dacă nu le-ar fi avut pe Chanel și pe Fi care o iubeau și o îmbărbătau mereu. Ele stăteau cu ea de vorbă ore întregi și o încurajau să plângă și să se revolte împotriva lui Sam cât se putea de tare. Fi venea la magazin cu lasagna și budinci pentru a-i da putere. Se oferi chiar să-i sune pe Buddy și Irene să vadă dacă putea să afle mai multe despre aventura lui Sam, dar Ruby o convinge să nu facă asta pentru că Buddy și Irene îi erau devotați lui Sam și n-ar face decât să-i servească și mai multe minciuni pe tavă.

Tot Fi insista mereu ca Ruby să vină la cină la ei în vizită. Gătea plăcinte uriașe și lasagna, și Saul îi umplea paharul mereu, și mai târziu, când era amețită într-un mod plăcut, o ducea acasă cu mașina.

Într-una din serile când cei trei luau masa împreună, Ben se trezi și coborî. Se cățăra la Fi în poală și ascultă discuția adulților despre Sam.

— Huh, scoase Ben la un moment dat pe un ton serios, pe *Sam I am*, pe *Sam I Am*, nu-mi place de *Sam I Am*.

— Nu ești singurul, dragul meu, răspunse Ruby cu un surâs amar.

Ruby presupusese că, după promisiunea lui Tom Hardacre că o să joace murdar, el și Jill vor continua să lucreze la spital. Era destul de sigură că vor aștepta până toată chestia cu surogatele o să fie clasată din cauza lipsei de dovezi. Când nu mai putu să-și țină curiozitatea în frâu, sună la spital ca să vadă dacă Hardacre și Jill încă mai erau prin zonă și a fost extrem de surprinsă când află că erau în concediu prelungit. Ajunse, deci, la concluzia că îi băgase totuși în oală. Când o întrebă pe fata de la spital dacă Sam încă mai lucra acolo, descoperi că nu plecase. Oricare ar fi fost motivul, el stătea pe loc.

Pregătirile pentru Săptămâna guatemaleză se dovediră a fi un anestezic foarte puternic pentru sentimentele lui Ruby, de asemenea. În noaptea dinaintea deschiderii, Ruby, Chanel și Fi au stat la magazin până la ora unsprezece pentru ca să termine treburile.

Mai devreme, Craig, care-și luase liber toată ziua, stătea ore întregi pe stradă pe un ger mușcător, împărțind fluturași. Ruby își dădea foarte bine seama că fluturașii nu erau tocmai pe gustul clientelei de la Les Sprogs, dar nu prea-i păsa. Evenimentul era unul de caritate și orice aducea clienți era numai bun pentru ea.

Seara, Craig se ocupă de îmbrăcatul pereților cu draperii din bumbac în culori vii și apoi agăță luminițe de Crăciun și măști maiase

frumos colorate pe pereți. Tot el se duse pe seară după pizza și bere.

Cele trei femei se deciseră să rezerve trei rafturi numai pentru hainele de bebeluș guatemaleze. Răspândiră multe worry dolls, îngerași din mărgele, moși crăciuni și sculpturi mititele cu nașterea lui Iisus. La sfârșit, Ruby agăță pe perete niște fotografii alb-negru cu copii ai străzii din Guatemala.

— Pentru a aduce aminte tuturor de ce are loc evenimentul ăsta, spuse ea.

Erau pe picior de plecare când Craig observă că niște luminițe începuseră să pâlpâie. Cât timp se duse el să le repare, femeile stăteau de vorbă.

— Nu mai știi nimic de Sam, nu? întrebă Fi. Ruby dădu din cap că nu.

— De fiecare dată când sună telefonul, mă aștept să fie chiar el care mă sună să vorbim.

— Despre ce să mai vorbiți? spuse Chanel. Tipul e un mincinos și te-a mai și înșelat. Gata. După părerea mea a scăpat prea ieftin.

— Una dintre chestiile care chiar mă scoate din minți e cât de prost mă pricep la oameni, de fapt. Credeam că sunt destul de bună la ghicit oameni. Vouă vă vine să credeți?

Fi îi puse lui Ruby o mână pe umăr.

— Hai, mă, Sam ne-a prostit pe toate. Părea atât de fermecător și de treabă. Încă mi se pare incredibil că a făcut toate lucrurile pe care le-a făcut. Omul ăla e un jeg ordinar.

— Ai dreptate, zise Chanel. Pe bune, e mai bine că s-a terminat.

— Știu, a fost de acord Ruby, dar l-am iubit atât de mult și mi-e așa de greu acum.

Sâmbătă dimineată, cu o oră înainte de marea deschidere, Ronnie și Phil au ajuns la magazin cu brațele pline de tăvi cu mâncare guatemaleză. Aduseseră gogoși guatemaleze și borrachos – prăjituri însirocate în rom. În plus, mai aveau și grămezi de farfurii cu tamale de pui și foarte mult punct guatemalez.

— Vai, mamă! Astea-s grozave! Ai zis că faci câteva îmbucături doar. Nu trebuia să te chinui așa. Cred că ai muncit toată săptămâna la ele.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Ronnie făcând un gest dismisiv. Știi doar că mă dau în vânt după cauze nobile.

Până una-alta, Ruby se hotărâse să nu-i spună mamei ei că se despărțise de Sam. N-ar fi făcut decât s-o amărăscă și, cu bebelușul pe cale să se nască în câteva săptămâni, avea destule motive să fie ocupată.

Mătușa Sylvia apăru și ea cu câteva minute după Ronnie. Se înțelesese cu Ruby să împartă cutii de suc și biscuiți de Crăciun copilașilor. Încă mai părea tristă, dar dacă era să te iei după aparența fizică – machiaj perfect, fustă maxi din piele întoarsă și bluză asortată din cașmir – se descurca destul de bine cu situația.

— Deci, ai terminat-o cu Nigel? întrebă Ruby.

— Cam așa ceva. Îți povestesc mai târziu.

Ruby se aștepta ca magazinul să fie plin. Dar nu-și imagina chiar cât de plin avea să fie. De la unsprezece încolo, a început să plouă cu clienți. Împărțitul fluturașilor fusese clar o idee genială. Chiar dacă îi mulțumise deja foarte călduros lui Craig pentru ajutor, Ruby își făcu o notă mentală să-i ia de Crăciun o sticlă foarte mare și scumpă de whisky.

Mâncarea făcută de Ronnie a fost senzația absolută, iar puncii vedeta principală a zilei. Odată ce mămicile posh îl aveau curgând prin vene, nu mai pridideau să-și cheltuiască banii. Hainele și jucăriile guatemaleze zburară de pe rafturi cu viteza luminii.

Ruby era dezamăgită pentru că nu a apărut nici o vedetă, dar nu se aștepta oricum să vină prea multe. Știa cât de peste mână le era unora dintre ele să se amestece cu „oamenii de rând”. În plus, era aproape de Crăciun, deci majoritatea părăsiseră Londra ca să se însorească la Mustique sau prin alte țări calde.

Pe măsură ce sosea din ce în ce mai multă lume, zgomotul devenea din ce în ce mai asurzitor. Peste muzica latino care se auzea de la CD player, se distingeau mame care strigau, bebeluși care se smiorcăiau și copii mai mari care țipau în vreme ce dădeau ture prin magazin dărâmând pahare de punch și șterpelind personaje din sculpturile cu nașterea lui Iisus.

Lucrurile erau destul de avansate când apărură Fi cu Saul, Ben și Connor.

— OK, cu ce putem să te ajutăm? spuse Fi.

Ruby o puse pe Fi să se ocupe de casă împreună cu Chanel, iar Saul luă în primire

o gașcă de copii, cu tot cu Ben și Connor care așipise, și îi mână spre locul de joacă.

Chiar după 12 a apărut și Ivan. Terminase în sfârșit să pună gresia în bucătăria lui Ruby. Deoarece nu ajunsese acasă înainte ca el să plece cu o seară înainte pentru că fusese ocupată până peste cap cu decoratul magazinului, iar Ivan nu accepta decât plata cash, îl întrebasese dacă n-ar putea să treacă pe la magazin în ziua următoare ca să-i dea banii pe lucrare. Începuse să arate mult mai bine în ultima vreme, dar în dimineața asta găfâia mai tare decât oricând. Și-și mai și freca mâna de piept.

— Ivan, îi zise ea în vreme ce-i întindea destul de multe bancnote de 50 de lire, te doare cumva în piept?

— Îi nimic. Bine sunt. Am întins mușchi, atâta tot.

— Așa să fie?

Nu era deloc sigură că-i așa.

— Da. Iau îmbucătură de keks și punci puțin, poate. Apoi mă simt mult mai bine.

Ea îl pofti să ia.

Singura persoană la care chiar nu se aștepta să vină era Nigel. Intră destul de spăsit – probabil din cauză că știa că Sylvia spusese familiei despre mica lor ceartă. O salută pe Ruby făcându-i cu mâna puțin stânjenit și se duse țintă la mătușa Sylvia. Chiar atunci un copilăș începu să se joace învârtind de butonul de volum de la CD player și reuși să închidă muzica de tot. Ca urmare, toată lumea auzi

schimbul de replici care urmă între Sylvia și Nigel.

— Parcă ți-am zis că n-ai ce căuta aici, se stropși mătușa Sylvia.

— Știu, dar trebuia neapărat să ne vedem. Trebuie să rezolvăm chestia asta.

— Dar asta nu e locul și nici momentul pentru asta. Poate să mai aștepte.

— Ba nu poate.

Vocile lor erau din ce în ce mai stridente. În curând, oamenii începură să facă fețe-fețe.

Apoi, fix când Ruby era pe cale să se ducă la ei și să-i roage să se certe afară, mătușa Sylvia, dându-și seama că făceau scandal, îl conduse pe Nigel pe după teighea în bucătărie.

Exact în momentul în care Ruby respira ușurată, îl auzi pe tatăl ei strigând:

— Doamne, s-a prăbușit!

Ruby se întoarse și-l văzu pe Ivan zăcând pe podea. Se strânsese în poziție fetală și gâfâia îngrozitor.

— Doamne sfinte!

În timp ce fugea disperată spre locul unde era Ivan, care era deja înconjurat de un grupuleț de oameni, auzea cearta din bucătărie.

— Nu mi-ai zis că erai cu șaptesprezece de ani mai mare decât mine, striga Nigel la mătușa Sylvia. Cum crezi că mă simt de când am aflat?

Hotărând că cearta mătușii Sylvia cu Nigel era una dintre grijile ei cele mai mici, îngenunche lângă Ivan, ale cărui buze se învi-nețiseră.

— Ivan, mă auzi ? spuse ea disperată, bătându-l ușor pe față. Te rog, spune ceva.

— Sunt asistentă, spuse o voce de femeie. Lăsați-mă să mă uit puțin la el.

Îi luă pulsul la gât.

— A avut un atac de cord ! Chemați o ambulanță !

Pe fundal, mătușa Sylvia și Nigel erau încă în toiul certei.

— Ce contează vârsta ? urla mătușa Sylvia la Nigel.

— Nu contează. Contează că nu mi-ai spus niciodată chestia asta, zise Nigel. De ce nu înțelegi că o relație trebuie să fie bazată pe încredere reciprocă ?

— Și tu ești exact omul care să vorbească despre încredere.

Acum asistenta părea să fi intrat în ceva ce-i părea lui Ruby o panică controlată.

— OK, nu mai prind puls !

A început să-l apese puternic pe piept. La fiecare câteva secunde se oprea ca să-i sufle aer în gură și să verifice dacă avea puls.

— Cum adică nu sunt eu exact omul care are dreptul să vorbească despre încredere ? vorbea Nigel.

— Știi foarte bine de ce.

Ruby, Phil și Ronnie stăteau exact lângă asistentă.

— Putem să ajutăm cu ceva ? îi spuse Ruby. Asistenta dădu din cap negativ.

— Avem nevoie de medici de la salvare. Ar putea să-i repornească inima cu șocuri electrice.

Dintr-odată, ochii lui Ronnie se făcură foarte mari, exact ca ai unei insecte.

— Doamne! Repede, Phil, adu defibrilatorul! E în portbagaj!

Phil o rupse la fugă și ieși din magazin; se întoarse în mai puțin de un minut. Asistenta aproape că-i smulse aparatul din mână și începu să citească rapid instrucțiunile.

— Cum adică te simți înșelat? fi zbiera mătușa Sylvia lui Nigel.

— La o parte, vă rog! strigă asistenta.

Puse cele două dispozitive pe pieptul lui Ivan și apăsă pe butonul de șoc. Partea de sus a corpului lui se ridică în aer.

— Tot n-are puls!

Repetă procedura.

Fără rezultat. Mai încercă o dată.

— Da, avem puls!

Se auziră urale puternice, aplauze și strigăte de „Slavă Domnului!”.

— OK, strigă mătușa Sylvia, tu cum crezi că m-am simțit eu când am aflat că prietenul meu este un bărbat căruia îi place să poarte haine de femeie?

Pentru câteva secunde se lăsă o liniște mormântală urmată de câteva hohote. Tăcerea fu ruptă de Ben care stătea lângă una dintre scenele de Crăciun.

— Mami, mami, scârțâi el, eu înghițit bebe Iisus.

Înainte ca Fi să apuce să fugă spre Ben, altă voce rupse tăcerea pe un ton amenințător:

— N-ar vrea cineva să-mi explice exact ce se întâmplă aici?

Multe capete se întoarseră imediat. Stella stătea în cadrul ușii îmbrăcată într-un costum Armani, ca oala de fierț sub presiune pe cale să-i zboare capacul.

Capitolul 18

Chiar dacă Stella părea pe cale să explodeze de furie, nu a făcut asta. Nu era stilul ei să-și piardă controlul.

Ronnie și mătușa Sylvia o luară la o parte, suficient de departe de locul unde medicii de la ambulanță aveau grijă de Ivan, care-și venise în simțiri, și săriră în apărarea lui Ruby.

Mătușa Sylvia nu era nici pe departe intimidată de verișoara Stella și nu-și precupeți cuvintele.

— Stella, nu e vina lui Ruby pentru nimic din ce s-a întâmplat aici. Evenimentul ăsta este pentru a fi donați niște bani unei organizații de caritate. Recunosc că a luat-o razna complet și e jumătate vina mea. Dar n-am să te las s-o pui la colț și s-o acuzi. Clar?

Stella o măsură pe mătușa Sylvia din cap până-n picioare.

— Sylvia – ce mult a trecut de când nu ne-am mai văzut. Văd că n-ai mai mers la *Weight Watchers*¹.

Se întoarse către Ronnie și făcu la fel.

1. Program în care un grup de oameni supraponderali sunt sfătuiți de specialiști în nutriție și fitness cum să dea jos kilogramele în plus.

— Ruby mi-a zis că ești gravidă. Ce curajoasă trebuie să fii la vârsta ta...

— Ce bine-mi pare că nu ți-ai pierdut farmecul irezistibil, se stropși mătușa Sylvia.

În momentul acela, Ruby interveni și îi sugeră mătușii Sylvia că poate nu ameliora situația în felul ăsta și că poate ar fi mai bine ca ea și cu Ronnie să se ducă acasă.

După ce plecă din magazin toată lumea, Stella se întoarse la Ruby și îi aruncă o privire scârbită ca și cum era garnitura de legume pe care n-o comandase. Nici o clipă nu ridică vocea sau nu încercă s-o mustre pe Ruby. Când Ruby făcu o încercare disperată să-și ceară scuze, Stella doar ridică o mână ca s-o oprească.

— Am foarte puține de zis.

Vocea îi era rece ca o piatră:

— Niciodată n-am fost atât de dezamăgită. Ceea ce am văzut azi aici este o rușine. Nu mă interesează scuzele și justificările. De-ajuns să zic că asocierea mea cu Les Sprogs a luat sfârșit.

— Poftim? Fac o singură greșeală și te decizi să mă lași baltă? Stella, nu poți face una ca asta. N-am putea măcar să discutăm la o cafea?

— Am luat decizia deja.

— Și ce o să se întâmple? Ruby spuse asta aproape în șoaptă.

— Asta nu mă interesează. Poți să cumperi și partea mea de afacere sau să-ți iei adio de la ea.

Se întoarse să plece.

— Dar tu deții 90% din afacere. Eu de unde să iau atâția bani?

— Habar n-am.

— Stella, te rog. Nu poți să pleci pur și simplu. Măcar lasă-mă să-ți explic.

— Ce să-mi explici? Că ai organizat un eveniment ieftin și de prost-gust fără să-mi spui și ai permis să se transforme într-o tele-novelă?

— Am încercat să dau de tine ca să-ți cer voie să organizez Săptămâna guatemaleză, dar erai plecată în vacanță. Credeam că ai să te superi dacă te deranjez.

— Săptămâna guatemaleză? pufni Stella. Tu ce-ți imaginezi că conduci aici pe banii mei — o afacere sau o operă de caritate din Lumea a Treia?

— O afacere, dar una cu suflet și conștiință socială — mai ales în apropierea Crăciunului.

Stella făcu urechea toacă la remarcile acestea.

— Ai să primești înștiințare de la avocatul meu, spuse ea.

După vorbele acestea se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

— Stella, te rog...

Dar ea dispăruse deja.

Ruby se aplecă să culeagă de pe jos o cutie goală de suc lăsată acolo de unul dintre copii. Îl pierduse pe Sam și acum era pe cale să-și piardă și afacerea, probabil. Îndoi cutia în pumn și simți cum lacrimile îi veneau în ochi.

Se târî până în bucătărie și puse ceainicul pe foc. În timp ce aștepta să fiarbă, sună la

spital ca să afle cum îi mai era lui Ivan. Îi luă secole să dea de cineva care chiar știa situația lui. Când a dat în sfârșit de o asistentă care știa de cazul lui, aceasta nu prea voia să-i dezvăluie nici o informație pentru că nu era membru al familiei. Îi luă ceva ca s-o convingă să-i spună totuși, dar până la urmă aceasta îi zise că lui Ivan i se făcea un bypass de urgență. Îi sugeră lui Ruby să sune a doua zi dimineață când vor ști mai multe despre situația lui.

Imediat ce Ruby puse receptorul în furcă, Chanel reapăru. După ce toți clienții plecaseră, Chanel plecase și ea ca să le lase pe Stella și pe Ruby să discute în liniște. Acum se întorsese cu Alfie, care dormea în căruciorul lui. Pentru câteva clipe, Ruby era prea adâncită în problemele proprii ca să mai întrebe unde era Hannah și cum ajunsese Alfie la Chanel.

— Ei, ce ți-a zis Stella? întrebă Chanel.

Ruby îi spuse.

— Ce împuțită! bălmăji Chanel.

— Am să apelez la banca mea să văd cât pot să împrumut de la ei, dar sunt destul de sigură că n-o să-mi dea toată suma necesară. Refuz să las afacerea să se ducă pe apa sâmbetei fără să lupt pentru ea măcar. Nu după cât am muncit ca s-o pun pe picioare. Trebuie să fac rost de bani într-un fel sau altul. Problema e că acum n-am nici cea mai vagă idee cum o s-o scot la capăt.

— Nici eu, spuse Chanel.

— Cum adică?

Îi spuse că după ce plecase de la magazin se întâlnise cu Hannah din întâmplare pe

stradă. Hannah și Alfie veneau înspre petrecerea de deschidere. Au mers la o cafea și Hannah izbucnise în plâns, spunându-i că era epuizată de oboseală și că nu mai putea face față să aibă grijă și de Alfie. O implorase pe Chanel să-l țină o săptămână la ea.

— Ia uită-te la el, cum stă acolo adormit — așa de inocent și de perfect, îi zise Chanel lui Ruby. Cum să zic nu?

— Dar ce-o să faci de-acum încolo? N-ar trebui să spui cuiva? Autorităților?

Chanel ridică din umeri a nedumerire.

— Nu văd de ce aș face asta. Hannah are voie să-și roage o prietenă să aibă grijă de bebelușul ei câteva zile. Și eu fac asta bucuroasă.

— Dar nu te-ai gândit că poate ar vrea să-l ții mai mult decât câteva zile? Ce-ar fi dacă te roagă să-l ții pentru totdeauna?

Chanel îl mângâie pe Alfie pe cap.

— N-are rost să ne pripim. Mai bine să vedem ce simte după ce face și ea o pauză.

Managerul de la banca lui Ruby i-a spus că banca e dispusă să-i dea jumătate din suma necesară pentru a cumpăra partea lui Stella din afacere. Asta însemna că tot mai trebuia să găsească 200 000 de mii de lire. Părinții ei imediat îi propuseră să reipotecheze casa, dar, oricât de recunoscătoare le era Ruby pentru ofertă, spuse că nici nu vrea să audă că ei și-ar putea pune casa în pericol. Fi și Chanel tot insistau că ceva avea să apară mai devreme sau mai târziu, dar, dacă nu era vreo minune

dumnezeiască, Ruby nu-și putea imagina ce-avea s-o salveze.

De-atunci încolo, Chanel îl aducea pe Alfie la serviciu câteva ore în fiecare zi. Dormea în majoritatea timpului, dar, când era treaz, Chanel nu prididea să fie atentă și drăgăstoasă cu el. Când nu-l legăna în brațe, se juca cu el sau îl pupa pe burtică făcând zgomote de elicopter și îl arăta tuturor clienților. Toată lumea era convinsă că ar fi o mamă perfectă.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa? zise Ruby.

— Nu numai eu, ci și Craig... spuse Chanel uitându-se lung la bebelușul adormit.

— Ai mai vorbit cu Hannah?

Chanel a dat din cap că da.

— Am vorbit cu ea la telefon două ore azi-noapte. Îl iubește din tot sufletul, dar — aveai dreptate — nu știe dacă-l mai vrea înapoi.

— Ce-o să faci acum?

— Îi mai dau timp de gândire, măcar până după Crăciun.

— Dar dacă nu-l mai vrea înapoi deloc?

— Atunci va trebui să informăm Asistența Socială.

— Dar ce crezi că se va întâmpla cu el atunci?

Îl mângâie pe Alfie pe obraz.

— Păi, odată ce autoritățile află că Claudia Planchette e mama lui adevărată, o să încerce să i-l dea înapoi. Tot încerc să mă conving că e spre binele lui.

— Dar tu și cu Craig l-ați lua dacă ați putea?

— Adică să-l adoptăm?
Ruby dădu din cap afirmativ.
— Într-o clipită.

La prânz, în fiecare zi, Chanel și Alfie se duceau acasă, și Fi venea să-i țină locul lui Chanel. Fi era foarte recunoscătoare pentru slujbă. Saul încă nu găsisese nimic de lucru și ea era disperată să facă rost de niște bani ca să cumpere cadouri de Crăciun pentru ai ei. Și ajutând-o pe Ruby cu magazinul mai reușea să scape puțin de mama ei. Bridget venise în vizita ei anuală de Crăciun și crea dezastrul obișnuit.

— Mama și cu Saul nu mai vorbesc unul cu altul după ce mama l-a auzit într-o zi la telefon cum îi spunea unui prieten că mă părăsește din cauza unei alte femei – mama mea. Singura speranță e că Saul are câteva probe la care se duce. Și avem banca și Fiscul care ne așteaptă după colț. Mă rog în fiecare seară să-și găsească ceva.

La muncă, pentru că era ocupată, Ruby nu avea timp să se gândească la Sam. Abia când ajungea acasă seara și deschidea o sticlă cu vin, își permitea să-și lase emoțiile să zburde libere. Problema era că, în ciuda tuturor lucrurilor urâte, nu putea să nu-l mai iubească. Asta și sentimentul oribil de pierdere ireparabilă o făceau să adoarmă plângând în fiecare seară.

Se trezea în fiecare dimineață și îi lua câteva secunde să-și aducă aminte că Sam nu mai era în viața ei. Descoperirea o lovea ca o

bilă de demolat. Din când în când, se gândea că ar putea să-l sune, dar nu prea părea să aibă vreun rost să facă asta.

Se mai înveseli puțin când descoperi că în Săptămâna guatemaleză strânsese 10 000 de lire pentru copiii străzii. Câteva dintre vedetele care fuseseră invitate la lansare, dar nu au putut veni trimiseseră cecuri extrem de generoase.

De asemenea, se dovedi că una dintre clientele lui Ruby știa un jurnalist de la *Evening Standard* și că îi spusese cât de mulți bani a strâns pentru copiii străzii. Până să apuce Ruby să se dezmeticească, editorul de la departamentul de articole de fond o suna ca să-i spună că vor să scrie un articol de o pagină despre Les Sprogs. Ruby se duse țintă la telefon și o sună pe Stella. Spera că va fi atât de impresionată că reușise să strângă bani pentru caritate și să obțină și o creștere serioasă pentru PR-ul magazinului încât și-ar schimba hotărârea de a ieși din afacere. În realitate, abia dacă a reacționat în vreun fel. Singurul comentariu pe care l-a făcut a fost:

— Nu te-a contactat încă avocatul meu?

După ce a închis telefonul după conversația cu Stella, Ruby s-a întors la Chanel și i-a zis:

— Nici nu s-a clintit.

— Hai, mă, n-o lăsa să te descurajeze așa. Ne descurcăm noi. Vorbesc eu cu Craig. Unii dintre clienții lui sunt putred de bogați. S-ar putea ca povestea ta să-i facă să scuipe măcar

câteva mișoare. N-ai de unde să știi ce se poate întâmpla.

— Da, chiar n-ai, zâmbi ea.

Chanel și Fi insistară ca Ruby să-și ia vacanță weekendul dinainte de Crăciun.

— Am aranjat ca altcineva să stea cu copiii, spuse Chanel, tu du-te acas' să te-odihnești.

Ruby opuse rezistență, dar nu foarte multă. Nu plănuia să se odihnească totuși. Crăciunul venea în câteva zile, și ea nu cumpărase încă nici un cadou.

Sâmbătă dimineața se trezi și așteptă să o copleșească durerea obișnuită. Se lăsă pradă lacrimilor. După câteva minute bune, se ridică cu greu din pat. Își puse halatul pe ea și se duse la bucătărie unde-și făcu o cană de cafea tare.

În vreme ce-o bea, gândurile îi zburară la Jill McNulty și la Tom Hardacre. Se întreba ce să facă mai departe. Cu mărturia lui Hannah, lista lui Jill McNulty și propria ei mărturie despre faptul că Hardacre încercase s-o mituiască să-și țină gura, avea clar destule informații ca să dea la ziar. Deci, ce-o oprea să facă asta? Știa că era numai loialitatea pe care i-o purta lui Sam. Chiar și cu toate dovezile pe care le avea, o parte din ea încă se mai lupta să accepte că el ar fi implicat în asta.

Altă chestie care o deranja era că, în momentul în care povestea asta ar ajunge la ziare, reputația spitalului St. Luke s-ar duce pe apa sâmbetei. În ciuda furiei împotriva atrocităților care se întâmplau acolo, Ruby nu voia

să se facă vinovată de distrugerea reputației unei maternități de renume mondial. Odată ce povestea ar ajunge la ziar, ar fi aproape imposibil să-i mai convingă pe oameni că nu tot personalul medical știa de afacerea murdară. Și totuși – era clar că la un moment dat povestea avea să ajungă la ziar dacă Hannah se hotăra s-o dea în judecată pe Claudia până la urmă ca să obțină banii pe care aceasta îi mai datora. Și chiar dacă n-ar da-o în judecată, adevărata identitate a lui Alfie avea să fie descoperită când Chanel îl încredința Serviciilor de Asistență Socială. N-ar lua prea mult până vreun angajat oportunist ar vinde povestea unui ziar.

Odată ce presa ar auzi povestea, Hannah ar fi hăituită de jurnaliștii de la ziarele de scandal. S-ar putea să aleagă să ignore faptul că ea se înhămasse la surogatul ăsta pentru ca să-și plătească facultatea. În loc de asta s-ar putea s-o acuze de lăcomie și că e mamă denaturată pentru gemenele ei. Ar fi arătată mereu cu degetul și viața ei ar fi distrusă.

De asemenea, Claudia ar putea să-l ia pe Alfie doar pentru că fanii ei ar disprețui-o, și cariera ei ar fi complet terminată dacă n-ar face asta. Ruby era îngrozită de câte ori încerca să-și imagineze ce fel de viață ar fi dus cu ea ca mamă.

Oricât de mult își dorea Ruby ca Jill McNulty, Hardacre și Claudia să fie dați în vileag, nu putea să nu se gândească la faptul că, probabil, povestea asta n-o să iasă la iveală niciodată.

După ce-și termină cafeaua, se decise s-o sune pe Hannah ca să vadă ce mai face.

— Crezi că sunt groaznic de rea pentru nu mai vreau să-l iau pe Alfie înapoi?

Era limpede din vocea ei că era foarte chinată de problema asta.

— Nu, nu cred că ești rea.

Ruby le auzi pe cele două gemene plângând în fundal.

— Ești o mamă singură și ai doi copii ai tăi proprii de care să ai grijă. Cred că ai luat decizia potrivită.

— Am fost o tâmpită pentru că m-am încurcat în chestia cu surrogatul, dar chiar am crezut că Claudia nu mai putea să aibă copii și că o ajutam. Habar n-aveam ce se întâmpla de fapt. Și, spunând asta, te asigur că în momentul în care am cunoscut-o mi-am dat seama că era dusă cu pluta.

— Uite, încercăi doar să câștigi niște bani ca să poți să te întorci la facultate. Nu văd nimic greșit în asta. Ai fost doar puțin naivă, atâta tot.

— Puțin? Asta e-un eufemism.

— Hai, mă, ai făcut o greșeală și tu. Una destul de mare, trebuie să recunosc, dar ar fi bine să nu te mai învinovățești atâta pentru ea.

O întrebă pe Ruby dacă se mai gândise la cum să-i dea de gol pe Hardacre și pe Jill. Hannah părea foarte mulțumită s-o lase pe Ruby să ia toate deciziile. Îi era clar că nu avea nici timpul și nici energia să se ocupe și de asta. Ruby îi spuse la ce se gândise. Se

înțelesesă că mai trebuiau să se gândească și că vor mai vorbi după Crăciun.

Cu cât se apropia Crăciunul, Ruby se gândea tot mai mult că poate o să primească o felicitare sau un telefon de la Sam, dar nu primi nimic. Era foarte tristă pentru că nu mai știa nimic de el, dar, având în vedere ușurința cu care plecase, nu i se părea surprinzător.

Și-a petrecut ziua de Crăciun la părinții ei. Ronnie, care era umflată ca un balon, n-avea voie să ridice nici măcar un deget.

În dimineața de Crăciun, Ruby și mătușa Sylvia veniră devreme ca să pregătească masa de sărbătoare. Phil făcuse toate cumpărăturile cu câteva zile înainte. Cumpăraseră de toate, mai puțin curcanul. Acesta împreună cu destule sticle de votcă fuseseră primite cadou de la Ivan. Cadourile erau pentru a-i mulțumi lui Phil că-i salvase viața. Se pare că Ivan reușise să dea și de asistenta care i-a făcut inima să bată din nou și-i trimisese și ei votcă și curcan.

Mătușa Sylvia preluă frâiele bucătăriei. Ruby, care ura să gătească fripturi la cuptor — chiar și când nu era Crăciunul — pentru că nu reușea niciodată să-l coacă suficient sau îl cocea prea mult, era ajutorul ei de bucătar.

— Știi, spuse mătușa Sylvia ștergându-se la nas cu dosul mâinii, n-am apucat niciodată să-mi cer scuze pentru scandalul îngrozitor pe care l-am făcut Nigel și cu mine la magazin. Ne-am cam lăsați duși de val. Îmi pare

tare rău. Și mă simt foarte vinovată că asta e motivul pentru care Stella s-a retras din afacere.

— Nu te îngrijora, spuse Ruby tăind încă o cruce din cotorul unei verze de Bruxelles. Nu ai fost numai tu de vină. Stellei i s-a părut că întregul eveniment era ieftin și n-a putut să suporte ideea că l-am organizat fără să-i spun.

Puse varza într-un castron cu apă și luă încă una din pungă.

— Și Ivan ce mai face? întrebă Sylvia.

Ruby spuse că era acasă și se simțea foarte bine.

— Slavă Domnului. Te-ai mai gândit la cum să-i cumperi partea Stellei din afacere?

Ruby ridică din umeri.

— M-am gândit tare mult. Am nevoie de bani. Avocatul Stellei mă tot presează să plătesc sau să cad de acord să vândă.

— Știi, am niște bani puși deoparte, nu sunt foarte mulți, dar dacă te-ajută cu ceva...

— Foarte drăguț din partea ta, apreciez oferta, dar nu ai suficient cât să-ți permiți să riști. Dacă dintr-un motiv sau altul afacerea nu merge, n-aș mai putea să-ți plătesc împrumutul și n-aș putea să trăiesc cu un asemenea gând.

Mătușa Sylvia luă încă un pumn de umplutură și-l îndesă în fundul curcanului.

— Există și varianta Nigel, spuse ea. El e destul de bogat.

— Nigel? Nu prea cred că m-aș simți bine să-i cer bani cu împrumut fostului tău prieten.

— Fost? Da' cine ți-a zis că ne-am despărțit?

— Nimeni, am presupus doar că după ce...
știi tu...toată chestia cu chiloții...

— Ne descurcăm. El se duce la un psihanalist. Îl ajută să studieze mai atent relația pe care a avut-o cu tatăl lui. Se pare că a fost foarte dominator. Drept urmare, Nigel a crescut cu o nevoie acută de a-și reprima partea masculină și de a-și dezvolta latura feminină.

— Măcar nu mai poartă haine de femeie.

— A, nu, zise mătușa Sylvia dând din mână a nepăsare, astfel încât o bucată de umplutură ajunsese drept pe podea. Probabil că o să vrea mereu să facă asta. Dar pot accepta.

— Poți?

— Da, așa-i mătușica ta – e fericită când are de schimbat un bărbat.

Asta era Ronnie. Se îndreptă spre chiuvetă și începu să umple ceainicul cu apă.

— Știi ce, Ronnie? Cred că ai dreptate. Poate că îmi place să-i ajut pe bărbații din viața mea. Dar se pare că funcționează bine. Ne ducem la un grup de terapie pentru cupluri în situația noastră, și Nigel crede că aş fi perfectă pentru poziția de consilier al domnilor despre cum să se machieze și cum să se îmbrace. Crede că aş putea să-mi deschid o afacere unde să vând haine pentru femei create special pentru bărbați. Mă gândesc să-i zic *Fete cu Mâini Mari*.

— Păi, atâta timp cât tu ești în regulă cu situația asta, spuse Ronnie, numai asta contează.

— Sunt, acum mă scuzați, trebuie să merg până sus să mă spăl pe mâini.

După ce a plecat, Ronnie s-a întors la Ruby și i-a zis:

— Și tu cum te mai descurci, draga mea?

Ruby nu a vrut s-o îngrijoreze pe mama ei spunându-i cum intrase ea prin efracție în depozit la St. Luke sau ce se întâmplase între ea și Sam. Problema era că Ronnie, ale cărei antenuțe erau mereu scoase, își dăduse seama că Ruby îi ascundea ceva. O tot bătuse la cap să-i zică ce se întâmpla încât, până la urmă, Ruby se dăduse pe brazdă.

— Mă tot macină îndoiala dacă să dau sau nu în vileag povestea cu surogatele, spuse ea.

— Văd. Spitalul ar fi terminat dacă ai face asta.

— Și mi-e și frică că tratamentul tău o să aibă de suferit. Tu și cu mine avem același nume de familie. Vreo moașă implicată ar putea să facă legătura imediat.

Ronnie dădu din cap aprobator.

— Dacă te hotărăști să te duci cu povestea la ziar, atunci am să vorbesc cu doctorița Beech să nasc copilul la Spitalul Portland.

Ruby spuse că probabil așa era cel mai bine.

— Dragă mea, îmi pare așa de rău de relația cu Sam. Știu că pare banal, dar durerea o să se mai ducă mai devreme sau mai târziu.

Ruby spuse că-și dorea ca asta să se întâmple cât mai curând. Ronnie își îmbrățișă fiica.

— Să știi că tatăl tău și cu mine suntem mereu dornici să te ajutăm dacă ai nevoie.

Nu vreau să crezi că venirea pe lume a micu-
tului Sigmund o să schimbe asta în vreun fel.

Ruby zâmbi.

— Știu că n-o s-o schimbe. Te iubesc.

— Și eu pe tine.

Ronnie o pupă pe fiica sa pe frunte.

Exact atunci butonul de la ceainic sări.

— Stai acolo unde ești, spuse Ruby, fac eu
cafeaua.

După numai câțiva pași simți că începe să
alunece pe podea. Se întinse ca să se țină de
blatul de la masă, dar nu reuși să ajungă la
el. De vreo câteva ori reuși să se redreseze.
Până la urmă, căzu pe spate și ateriză cu o
bufnitură pe podea.

— Ești bine? sări Ronnie, ridicându-se cu
greu de pe scaun.

Ruby reușise să dea cu capul de dușumea,
dar aterizase șui. Cumva piciorul îi ajunsese
sub ea. Când încercă să-l întindă, se schi-
monosi de durere. Observă și că era acoperit
cu umplutură de salvie și ceapă.

— De fapt, nu, nu sunt. M-am lovit la gleznă.

Mătușa Sylvia, care era „doctorul” casei,
puse diagnosticul „entorsă gravă” și îi înfă-
șură glezna cu gheață. Restul zilei de Crăciun,
Ruby și-o petrecu pe canapea lângă Ronnie
cu piciorul pus pe măsută. La un moment
dat, Ruby și Ronnie au avut nevoie la baie în
același timp. Phil spuse că, privindu-le cum
înceau să urce scările, era ca și când se uita
la doi pensionari foarte în vârstă care încer-
cau să facă alpinism.

Nigel se dusese la masa de Crăciun la părinții lui foarte în vârstă și ajunsese pe la ora ceaiului. Phil, care știa tot despre preferințele lui Nigel pentru lenjeria de damă, dădea din colț în colț. Băuse votcă de la Ivan înainte de masa de prânz, ca să nu mai vorbim și de cele câteva pahare cu vin de la masă.

— Ce să-ți aduc, Nigel? Un pahar de șampanie sau o cană cu ceai?

Nigel spuse că un ceai ar fi chiar bun.

— Deci ce mărime de cupă vrei? Pardon, adică ce mărime de cană vrei, o cană sau o cupă D ceai? Adică o ceașcă de ceai.

Gafele nu s-au oprit aici. Câteva minute mai târziu îl întreba pe Nigel dacă văzuse meciul lui Manchester United de săptămâna trecută.

— Ce adunătură de fătălai! După părerea mea au fost de cacao.

Înainte să apuce cineva să-l țină în frâu, a început să-i „admire” puloverul de culoarea ocru pe care i-l cumpărase mătușa Sylvia.

— Deci, ce culoare e aia, Nigel? Un pic cam bărbătesc, nu ți se pare?

Ca de-obicei, Ruby nu plănuia să deschidă magazinul decât după prima săptămână din luna ianuarie. Oamenii care cumpărau de la Les Sprogs plecau în vacanță înainte de Crăciun și nu se întorceau decât cel mai devreme pe 5 ianuarie. Din moment ce glezna îi era umflată și-o durea groaznic de rău și nu putea să calce cu ea sau să conducă, era destul de recunoscătoare pentru timpul liber.

De Anul Nou se duse cu taxiul la Chanel și la Craig. Cu câteva zile înainte, Chanel o sunase să-i spună că organizau o cină liniștită și dacă nu ar vrea și ea să vină. Fusese invitată și la Saul și Fi, dar ei aveau în plan o masă în familie cu părinții lui și nu știu câte alte rude și, chiar dacă o asiguraseră că nu-i deranja, Ruby tot simțea că s-ar putea să se simtă în plus.

Mai fusese invitată și la o serie de petreceri, dar, din moment ce încă mai suspina după Sam și glezna o dureaua oribil, nu prea avea chef. Hotărî că o seară liniștită între prieteni era exact de ce avea nevoie acum.

Chanel și Craig încă mai aveau grijă de Alfie. Hannah se hotărâse că nu-l mai voia înapoi și cuplul era pe cale să apeleze la Serviciile de Asistență Socială.

— Habar n-am cum e legea în cazuri de genul ăsta, îi zise Craig lui Ruby în vreme ce Chanel era plecată la bucătărie să facă niște cafea, dar e posibil să nu-l mai ținem pe micuțul ăsta prea mult timp de-acum înainte. Dacă Chanel e obligată să renunțe la el, toată lumea o să i se prăbușească... ca să nu mai spun de lumea mea...

După cafea, Chanel o întreabă pe Ruby dacă voia să meargă până sus ca să-l vadă pe Alfie.

— Mi-ar face mare plăcere.

Camera copilului era perfectă. Sigur că nu fusese făcută special pentru Alfie. Craig o decorase în timpul sarcinii foarte scurte a lui Chanel.

— N-am putut s-o schimbăm.

Ruby se uită în sus. Steluțe electronice micuțe străluceau pe tavanul albastru închis. Era destulă lumină cât să observe pictura murală făcută de Craig cu Winnie the Pooh. În pătuțul lui, Alfie se dezvelise și dormea pe spate îmbrăcat într-o salopetă de pijama cu un model cu iepurași. Sforăia foarte încet.

— Tot încerc să mă pregătesc să-l pierd, dar mi-e așa de greu...

Ruby o îmbrățișă pe Chanel.

— Of, scumpo... Sper să reușești să-l păstrezi, dar sunt atât de multe de clarificat. Nu poți să te bazezi pe asta. Claudia s-ar putea să-l vrea înapoi.

— Știu și încerc să fiu cât se poate de realistă, dar Claudia nu a ținut legătura cu Hannah. Nu a mai vorbit cu ea de când a refuzat să-l ia pe Alfie atunci la spital. Și, dacă l-ar lua acum, ce fel de viață ar avea cu ea? Ai văzut doar cum se poartă cu Avocado. E o mamă groaznică.

— Da, dar are toate drepturile.

— Drepturi pe care le-a dat dracu' cu luni în urmă când l-a respins pentru că avea păr roșcat.

— Din păcate asta nu e și cum vede legea lucrurile.

— Atunci, legea trebuie să-și pună ochelari. Ruby o strânse prietenește de umăr.

— Hai să mergem jos să mai bem o cafea.

Capitolul 19

Ruby și-a petrecut următoarele câteva zile odihnindu-și glezna, care începuse să se umfle din nou pentru că se sprijinise prea mult și prea devreme pe ea.

Își petrecea timpul citind și uitându-se la emisiuni tâmpite la televizor. Din când în când, se ridica de pe canapea ca să se târască până la closet sau până la frigider.

Pe la prânz, a doua zi după Anul Nou, se hotărî că, dacă se mai uită la încă o reluare din *Will & Grace* sau la încă un film bazat pe o poveste adevărată făcut pentru micul ecran, va înnebuni.

Luă noul David Baldacci¹, pe care i-l dăduse mătușa Sylvia de Crăciun, dar nu s-a putut hotărî să-l înceapă. Începu să răsfoiască revista *Hello!*, apoi o puse jos. Îl sună pe Ivan ca să-i ureze un An Nou Fericit. Acesta părea foarte plin de energie și zicea că se va întoarce la muncă în martie.

— Doctori foar' mulțumiți cu star' mea. Sunat pe tine curând. Poate mai chestii ai de făcut? Oi face rafturi pentru cărți în cam'ra de zi, da?

1. Scriitor american de thriller foarte de succes.

Oricât de mult îl simpatiza, ultimul lucru de care avea nevoie era Ivan câcâindu-se îngrozitor încă vreo trei luni, făcând o treabă care ar lua trei zile oricui altcuiva. Dar îi părea rău de el. Chiar dacă avea o voce foarte entuziastă, atacul de cord probabil că îi zdruncinase destul de tare încrederea în sine și ultimul lucru pe care îl dorea Ruby era să-l facă să se simtă inutil și nedorit.

— Rafturi? Ce idee bună!

Se auzi spunându-i.

— Niște rafturi ar fi grozave. Să mă suni când ești gata să începi, da?

Îi zise „pa” lui Ivan și se duse în bucătărie să-și mai facă încă o cană de cafea. Când se întoarse, se așeză pe canapea cu cana într-o mână și cu telecomanda în cealaltă. Vreo cinci minute se plimbă pe diverse canale. Când nu găsi nimic interesant, se lăsă pe spate pe perne și închise ochii. La scurtă vreme după aceea, ațipi cu CNN mergând în fundal. Probabil că fusese doar pe jumătate adormită pentru că era vag conștientă că o voce spunea ceva despre un proces penal. Un nume era repetat de multe ori. Chiar și în starea de semiveghe în care era, își dădu seama că numele acela părea cunoscut. Dintr-odată ochii i se deschiseră larg.

— Și acela a fost Dan Rozenberg de la New York cu un reportaj despre rejudicarea cazului Josh Epstein care începe marți.

Ruby se ridică prea brusc așa că ameți nițel. Se chiorî la ecran, dar reportajul se terminase. Prezentatorul vorbea acum despre prețul petrolului.

— Stai nițel, spuse ea cu voce tare, a zis cumva Josh Epstien? Oare se referea la Josh Epstien, fratele lui Sam Josh? Sigur că nu. Fratele lui Sam era dependent de droguri, dar Sam n-a zis nimic cum c-ar fi un criminal periculos. Totuși, erau destul de multe chestii pe care Sam nu i le spusese despre viața lui. Tot ce-i venea în cap era că, dacă procesul lui Josh Epstien era pe CNN, atunci trebuie că era un infractor extrem de periculos.

Se târî în dormitor și se așează la calculator. Apoi caută pe Google *Josh Epstien* la secțiunea „imagini”. Înainte să meargă mai departe, trebuia să vadă dacă semăna vreun pic cu Sam. Trebuia să fie sigură că ăsta e același Josh Epstien.

Primul rezultat era o poză cu un bărbat și o femeie la nuntă. Bărbatul brunet și arătos avea peste douăzeci și cinci de ani și era leit Sam. Ochii i se mutară pe femeia de lângă el. Ușurarea îi înflori pe față și Ruby nu mai avea nici un dubiu că asta era cea mai fericită zi din viața ei.

Bucle lungi și blonde îi cădeau pe umerii goi. Sigur că se mai tunsese de-atunci și se vopsise. Era și mai dolofană acum. Chiar și așa, Ruby a recunoscut-o dintr-un foc. Sub poză scria: „Josh și Kimberley Epstien în ziua nunții din 1999”. Deci asta era legătura lui Sam cu Kimberley. Era căsătorită cu fratele lui. Ceea ce nu-și putea explica totuși era de ce ținuse Sam chestia asta secretă.

Apăsă pe butonul de „text”. Acolo erau sute de referințe la Josh Epstien, dar prima îi spuse lui Ruby tot ce-avea nevoie să știe.

Cu doi ani înainte, Josh fusese judecat și condamnat la închisoare pe viață pentru uciderea unui cap de mafie în cadrul unui război al sferelor de influență din lumea drogurilor. Atunci pledase vinovat. Acum susținea că fusese arestat doar pentru că se nimerise acolo la un moment nepotrivit și că adevăratul ucigaș – un miliardar din New York cu legături în lumea interlopă, pe nume Herbert Garcia – îl amenințase că o omoară pe Kimberley și pe copiii săi dacă nu pledează vinovat.

În ultimele câteva luni, avocații lui Josh se luptaseră să redeschidă cazul său. În timpul asta, Kimberley primise nenumărate amenințări cu moartea. Până la urmă, ea împreună cu copiii fugiseră în străinătate. De curând, niște teste ADN dovediseră legătura directă a afaceristului cu crima. Businessmanul dispăruse de-atunci.

Ruby se lăsă pe spătarul scaunului. Acum înțelesese. Kimberley venise la Londra pentru că spera să fie în siguranță. În plus, Sam era acolo și putea să aibă grijă de ea cum se pricepea mai bine.

Atunci își aduse aminte de Porsche-ul Cayenne negru care încercase să-i scoată de pe carosabil în Richmond. Oare banda de infractori o urmărise pe Kimberley până aici și știa că Sam o ajută? Încercau oare să-l amenințe și pe el în același fel în care o amenințaseră pe ea? Începuse să-și dea seama că motivul pentru care Sam plecase la New York avea legătură cu Kimberley, cu Josh și cu procesul lui. Dar de ce s-o fi mințit? De ce să nu fi

avut încredere să-i spună adevărul? Probabil presupusese că nu va mai fi cu el dacă afla că fratele lui era un criminal la închisoare.

Trebuia să vorbească cu Sam. Abia acum își dădea seama că în tot timpul în care ieșiseră împreună a fost probabil victima unor presiuni și a unui stres de nedescris. Trebuie să-i fi fost groaznic de frică pentru Kimberley, dar și pentru el însuși.

Ruby trebuia să-l facă să înțeleagă că orice făcuse sau nu făcuse Josh ea încă-l mai iubea. Puse mâna pe receptor și formă numărul lui Sam de mobil, dar un mesaj vocal îi spuse că acest număr nu mai exista. Sună la el la apartament. Telefonul fusese oprit. Într-un final, sună și la spital.

— Îmi pare rău, spuse centralista, dar doctorul Epstien nu mai lucrează la noi.

Ruby presupuse că, în apropierea noului proces, Sam voia să stea cu fratele său la New York. De asemenea, pentru că demisionase de la slujba de-aici, era clar că nu mai voia să se întoarcă.

Câteva secunde mai târziu o sună pe Fi.

— Ai cumva numărul lui Buddy și Irene?

— Da. De ce întrebi?

— Încerc să dau de Sam. Cred că e pe drum spre New York.

— Ruby, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să vorbești cu Sam?

Părea foarte îngrijorată.

— Trebuie să renunți la el, Ruby. Bărbatul ăla ți-a făcut numai necazuri. Nu ți-a făcut decât rău.

— Dar eu nu prea sunt convinsă că-i așa. Sau cel puțin nu intenționat. Te rog, Fi, ai putea să-mi dai numărul ăla odată?

Fi se duse să-l caute.

— Mersi, spuse Ruby după ce îl mai repetă cu voce tare. Te sun înapoi când aflu mai multe.

— Mai multe ce? Ce mai e de aflat?

— Îți explic mai târziu. Promit. Pa.

Buddy ridică receptorul de la primul țârâit. Înainte să spună ceva, îl auzi mormăind către Irene ceva despre cine ar putea suna atât de devreme.

— Buddy, sunt Ruby Silverman. Îți mai aduci aminte că ne-am cunoscut la Londra la circumcizia lui Connor?

— Ruby, salut. Ce bine îmi pare că te aud.

Ei i se păru că simte o oarecare șovăială în bonomia de care dădea dovadă — ca și când n-ar ști ce va urma.

— Deci, cărui fapt îi datorez această plăcere matinală?

— Știu tot despre Josh, crimă și toate celelalte, spuse ea.

— Aha, vocea lui era dintr-odată serioasă. Cum ai aflat?

Ea îi explică.

— Îmi pare rău că te-am mințit, Ruby, dar ni s-a părut amândurora că e spre binele tău. Sam credea că, dacă ți-ar spune adevărul, te-ar pierde. Motivul pentru care a plecat din Londra a fost să-i aducă pe Kimberley și pe copii acasă în siguranță. Împuțitii naibii au urmărit-o și la Londra și o amenințau cu moartea.

Tot spuneau că dacă nu-l face pe Josh să-și schimbe versiunea o s-o omoare și pe ea, și pe copii. A trebuit să ne luptăm pentru asta, dar până la urmă am reușit să-i facem rost de supraveghere permanentă de la poliția din New York, deci s-a hotărât să se întoarcă. Sam a venit cu ea și a stat aici vreo două săptămâni.

— Dar dacă mi-ar fi spus adevărul aș fi înțeles.

— Poate. Dar vezi tu, ăsta era un risc pe care nu era pregătit să și-l asume.

— Știi cumva unde e acum?

— Nu e la el la apartament?

— Nu, am încercat și acolo, și la spital. Pare să-și fi schimbat și numărul de la telefonul mobil.

— Atunci, habar n-am unde e. Se întoarce aici pentru rejudecarea procesului, dar îl așteptăm abia peste vreo câteva zile.

Ruby începuse să fie speriată de moarte.

— Buddy, tu crezi că oamenii ăștia ar putea să-l fi rănit pe Sam ca să-l oblige pe Josh să nu mai depună mărturie?

— Doamne ferește, mormăi Buddy.

Își imaginează cum se prăbușise pe un scaun, speriat de ce-i mai rău.

— Găsește-l Ruby, te rog, găsește-l.

— OK, am să încep cu apartamentul lui. Încă mai am o cheie de la el.

— Și, Ruby?

— Da?

— Ai grijă.

— Am.

Prima ei pornire a fost să sune la poliție, dar i-ar fi luat prea mult timp ca să explice povestea și ar fi pierdut timp prețios. Avea nevoie să ajungă la apartamentul lui Sam în momentul ăla. Încă mai avea dublurile de la cheile lui de la apartament. Își luă haina și geanta și începu să coboare cu greu și extrem de încet pe scări. Era pe cale să oprească un taxi, când o văzu pe mama ei care se îndrepta spre ea. Ținea o oală mare acoperită cu folie de aluminiu în mână. Ce-o fi fost înăuntru ar fi ajuns să hrănească zece oameni.

— Mamă! Ce faci aici?

— Știam că nu poți să ajungi la supermarket și eram foarte îngrijorată că nu prea ai mare brânză în frigider, așa că ți-am adus o lasagna. Mai trebuie doar încălzită nițel.

— Foarte drăguț din partea ta, dar mă grăbesc îngrozitor de tare.

— Unde mergi?

— La Sam.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că și-a schimbat numărul de telefon mobil, și-a dat demisia de la slujbă și s-ar putea să fie în pericol.

— Cum adică „pericol”? În ce fel de „pericol” poate să fie Sam?

— E o poveste foarte lungă.

— Are de-a face cu surogatele, nu?

— Nu. N-are nimic de-a face cu aia.

— OK, dar, dacă e în pericol, atunci trebuie să sunăm la poliție.

— N-avem timp. Trebuie să ajung la el la apartament acum.

— Doamne, aş vrea să-mi spui ce se întâmplă aici. Măcar lasă-mă pe mine să te duc.

— Nici nu mă gândesc. Eşti gravidă în aproape nouă luni. Nu ştiu ce o să gădesc acolo.

Îngrijorarea de pe faţa lui Ronnie se vedea clar. O apucă pe Ruby de braţ şi-i zise:

— Draga mea, vrei să zici că cineva chiar vrea să-l rănească pe Sam?

— E posibil.

— Aha. Gravidă sau nu, vin cu tine.

— Mamă, te rog....

— Dacă iei taxiul, tot am să te urmăresc cu maşina. Aşa că hotărăşte-te odată.

— Doamne, ce încăpăţânată poţi să fii! Ronnie zâmbi.

— Maşina mea e parcată la capătul străzii.

Cele două femei, una gravidă cu o lasagna uriaşă în mână şi cealaltă sărind într-un picior, se îndreptară spre maşina lui Ronnie. Aşezară lasagna pe bancheta din spate şi se îndreptară spre Kensington. Pentru că era abia a doua zi după Anul Nou şi oamenii erau încă în concediu, străzile erau aproape goale.

— Mamă, n-ai putea oare să apeşi acceleraţia aia mai tare?

— Doamne, dar cine suntem? Cagney şi Lacey¹?

Apăsă pe acceleraţie.

— Hai, spune-mi ce se întâmplă aici.

1. Serial de televiziune din anii '80 în care personajele principale erau două poliţiste, una dintre ele tânără independentă şi foarte concentrată pe carieră, iar cealaltă mai în vârstă şi cu copii.

Ruby îi spuse tot ce aflase.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, spuse Ronnie, dar trebuie să sunăm la poliție. Nu știm ce-o să găsim la Sam în apartament. Dacă e ținut ostatic? Sau mai rău?

Ruby era de neclintit.

— Fii atentă, tu aștepți jos. Și, dacă nu ies în zece minute, atunci suni la poliție, bine?

— OK.

Aproape că puseră o frână ca-n filme în fața blocului lui Sam. Ruby intră în clădire și începu ascensiunea înceată și dureroasă până la etajul doi. De-a lungul anilor, răsese în barbă la sute de filme cu polițiști și eroi de film care făceau ceva ce n-ar fi făcut în viața reală – se băgau într-o situație periculoasă singuri. Acum și ea era în aceeași postură. Doar că asta nu era la televizor, ci viața adevărată.

Ruby puse urechea pe ușă și ascultă. Nu se auzea nici un sunet dinăuntru. Sună la ușă și așteaptă. Nici un răspuns. Inima bătându-i să-i spargă pieptul, mâinile tremurându-i rău, încercă să bage cheia în broască. Era într-atât de agitată încât a trebuit să încerce de trei ori. Întoarse cheia în broască. Încet de tot, deschise ușa. Primul lucru pe care-l văzu erau reclamele primite prin poștă de pe covorașul din fața ușii. Lăsă ușa de la intrare deschisă în caz că avea nevoie să iasă ca din pușcă. Apoi făcu câțiva pași pe coridor. Nu vedea nici un semn de luptă sau vreun fel de deranj. Nici urmă de mobilă răsturnată. Mai ales, pereții sau covoarele nu erau mânjite cu sânge. Își băgă capul pe ușa de la camera de zi. Era perfect

curat și ordonat. La fel și în dormitor. Chiar dacă habar n-avea unde era Sam, începu să se relaxeze, măcar pentru câteva secunde.

Apoi, când se întoarse pe hol, se lovi de un piept tare ca piatra și îmbrăcat într-un tricou. Un moment sau poate chiar două se zgâi la fețele desenate ale lui Wallace și Gromit. Împietrită de frică, se uită în sus. Uriașul neras avea o mână ridicată deasupra capului. În mână ținea un ciocan. Ea nu se mai putea mișca. Nu putea să strige. Era de-a dreptul paralizată. Deci așa era. Așa te simțeai în clipa dinaintea morții. Înainte să se tragă cortina. Închise ochii și aștepta ca loviturile de ciocan să-i cadă în cap.

— Doamne, m-ai speriat de moarte. Cine ești? Ce vrei?

Ruby deschise un ochi și apoi pe celălalt. Ciocanul fusese coborât.

— Și eu aș putea să te întreb același lucru, spuse ea.

— Păi, eu sunt electricianul. Tipul care e proprietar aici m-a angajat să repar niște fire deznădite înainte să vină noul chiriaș.

Era destul de sigură că tipul ăsta spunea adevărul pentru că avea una dintre acele curele cu scule la brâu.

— Pardon, spuse ea, cu o voce tremurată. Am sunat la ușă înainte să intru. Nu m-ai auzit?

El arătă înspre căștile de la iPod care-i atârnavă în jurul gâtului.

— Prietenul meu..., începu ea, de fapt, fostul meu prieten, stătea aici. Și mi-am... ă...

lăsat niște lucruri și voiam să văd dacă încă mai sunt. Pot să arunc o privire?

— Păi, bagă mare, zise el ridicând din umeri.

Electricianul se duse în bucătărie. Câteva secunde mai târziu îl auzi cum bocănea cu ciocanul lui pe-acolo. Dacă Kristian, care era proprietarul apartamentului ăstuia, îl chemase pe electrician pentru că era pe cale să-l reînchirieze, atunci probabil că Sam îi spusese că se muta. ăsta era un semn bun.

Se duse în camera de zi. Bustul lui Stalin și tonomatul nu mai erau acolo. Presupuse că fie le vânduse, fie le trimisese cu vaporul înapoi în State. În dormitor, toate hainele lui dispăruseră din dulap. Ipoteza că Sam ar fi fost atacat sau răpit părea acum de-a dreptul neverosimilă. Sigur, asta dacă nu l-au prins atunci când era pe drum spre alt loc.

Se uită prin dormitor. Covoarele mai trebuiau aspirate. Erau urme de câni pe noptieră. Era clar că oamenii de la curățenie nu trecuseră încă pe-acolo. Dintr-odată ochii îi căzură pe coșul cu hârtii. Era plin. Fugi spre el și-i vărsă tot conținutul pe covor. În filme, detectivii mereu descopereau unde se afla cineva din dovezi lăsate în coșul de gunoi. De-obicei era o bucată de hârtie mototolită cu o adresă scrisă pe ea. Sau un carnețel vechi cu antetul unei adrese. Căută prin coș. Erau numai un tub de pastă de dinți gol, o pereche de șosete rupte, câteva ambalaje de la gumă de mestecat și un ziar vechi. Nimic important.

Începu să pună toate lucrurile înapoi. Apoi, exact când era pe cale să îndese ziarul înapoi

În coș, observă o reclamă foarte mare. O companie aeriană avea o ofertă pentru zboruri după Revelion către New York. Sam o încercuise. Lângă reclamă scrisese data din ziua respectivă. Ruby își scoase mobilul din geantă și formă numărul de telefon din josul reclamei.

— Bună ziua, am văzut anunțul dumneavoastră din *Evening Standard*. Ați putea să-mi spuneți la ce oră pleacă zborul dumneavoastră de azi spre New York?... Nu, nu contează că e complet plin, eram doar curioasă, atât. Da, știu e un lucru foarte ciudat despre care să fii curios, dacă nu vreau să călătoresc, dar ați putea totuși să-mi spuneți?

O cursă decola de la Heathrow peste două ore. Nu știa dacă Sam avea să fie la bord — femeia de la rezervări refuzase să-i spună dacă era sau nu pe lista pasagerilor —, dar era singura pistă pe care o avea.

Era pe cale să plece și tocmai îi mulțumea electricianului pentru c-o lăsase să arunce o privire, când o lovi încă un gând.

— Doamne, spuse ea, unde-i Cat Damon?

Electricianul se uita la ea de parcă era dusă cu pluta.

— Ă... Bănuiesc că la Hollywood.

— Nu, ăla e Matt Damon. Vorbesc despre Cat Damon. E un motan portocaliu. Stă aici. Sau stătea.

— A, e o pisică în clădire. O chestie mare și jigărită. Nu știi care-i capul și care-i coada.

— El e.

— Mi se pare că stă la o doamnă în vârstă cu un etaj mai jos. Am văzut-o azi-dimineață cum îl lăsa în casă. Numai că ea îi spune Mister Fluffy.

— A, măcar și-a găsit un cămin. Eram îngrijorată că fusese abandonat.

— Deci, crezi, spuse Ronnie, pornind motorul mașinii, că Sam s-a decis să plece de la Londra mai devreme?

— Păi, ar avea sens. În ceea ce-l privește pe el, noi suntem o poveste încheiată. De ce ar mai sta prin zonă? Mă mir că a stat aici de Crăciun.

Se îndreptară spre șoseaua M4. La un moment dat, Ronnie își luă puțin privirea de la drum și se uită la Ruby.

— Nu te-ai gândit nici un pic că poate motivul adevărat pentru care Sam fuge la New York e din cauza poveștii cu surogatele? Uiți totuși că numele lui e pe lista aceea pe care ai găsit-o.

— Dar mereu mi s-a părut că a fost o înscenare.

— La fel cum și fratelui său i s-a înscenat o crimă, spuse Ronnie neîncrezătoare.

— Crezi că sunt o proastă pentru că mă duc după Sam, nu?

— Nu proastă. Doar naivă. Trăiești cu speranța că e bărbatul onest și cu onoare care ai presupus mereu că este. Ai trecut prin al dracului de multe lucruri în ultima vreme și nu vreau să fii dezamăgită din nou.

Merseră mai departe în tăcere. Ruby se uita pe geam. Nu se putea ca Buddy s-o fi mințit. Pur și simplu știa asta. La un moment dat, căută în geantă și scoase din ea lista pe care o furase de la Jill McNulty. Ronnie se uită la ea.

— Adică vrei să spui că cineva a reușit să-l convingă pe un om inteligent ca Sam să semneze un document în alb? Nu prea mi se pare posibil, ție nu?

— OK, recunosc, nu dețin răspunsul, dar știu că n-a fost implicat în chestia cu surogatele. După toate chestiile pe care le-am aflat, acum sunt sigură.

— Trebuie să fac pipi, spuse Ronnie.

— Of, Doamne, mamă, nu acum. Nu poți să te mai ții până la aeroport?

— Ruby, am un bebeluș care-mi stă pe vezică. Dacă nu fac pipi în următoarele câteva minute, am să fac pe mine.

— Îmi pare rău, am fost egoistă. Te simți bine?

— Da, sunt bine. E o zonă cu toalete puțin mai în față. Nu stau mai mult de două minute.

Când opriră, începuse să plouă mărunț.

Ruby insistă să-i ia lui Ronnie umbrela din portbagaj. I-o ținu până să iasă din mașină deasupra portierei. În vreme ce Ronnie se îndrepta spre closet, Ruby a vrut să urce înapoi în mașină, dar văzu prețioasa ei listă de la Jill McNulty afară în ploaie. Probabil că-i alunecase din poală când ieșise din mașină. Înjurându-se pe sine, se aplecă și o luă. Era acoperită cu picături de ploaie.

Era pe cale s-o pună la loc în geantă când ceva sau mai degraba lipsa celui ceva îi atrase atenția. Semnătura lui Sam era în mod clar făcută cu stiloul. Deci, cum de cerneala nu se întinsese când o udase ploaia?

A început să frece semnătura cu degetul. Cerneala nici nu se clintea de pe foaie.

— Asta pentru că nu e cerneală! își murmură sieși și i se aprinse un beculeț. E printat.

Jill își făcuse deci de cap cu un copiator și un scanner. Era plină de emoție și inima îi bubuia în piept. Îi ura pe Jill McNulty și pe Tom Hardacre mai mult decât oricând pentru că l-au implicat pe Sam în afacerea lor murdară. Era într-al nouălea cer pentru că avea acum dovada că Sam nu fusese implicat în afacerea cu surogatele, dar, în același timp, era furioasă pe ea însăși pentru că nu avusese încredere în Sam.

În clipa în care Ronnie se întoarse, Ruby îi demonstrează teoria ei.

— Doamne, spuse Ronnie dând din cap uimită, deci instinctul tău a fost bun mereu. Sam n-a fost niciodată implicat în afacerea cu surogatele. Hai s-o luăm din loc. Sper din tot sufletul că e la aeroport, pentru că, dacă pe lumea asta există două persoane care au nevoie să vorbească unul cu altul în disperare, ăia sunteți voi doi.

Când ajunseră înapoi pe șosea, Ronnie apăsă accelerația la pământ. Ruby se uită la acul de la vitezometru cum trecuse de 90 de mile pe oră.

— Mamă, știu că te-am rugat să calci accelerația mai devreme, dar aș vrea să ajungem acolo într-o singură bucată.

— Știu, dragă, dar mai avem un motiv pentru care să ne grăbim.

— Care-i ăla?

— Cât eram la baie, mi s-a rupt apa.

— Doamne sfinte! De ce n-ai zis nimic?

Ruby insistă să se întoarcă și să se îndrepte spre St. Luke.

— Nu e mult trafic, ajungem în patruzeci de minute.

Ronnie nici nu voia să audă de întors. Spuse că, din moment ce încă nu avea contracții, o s-o lase pe Ruby la aeroport, va parca mașina și o să ia un taxi către St. Luke.

Ruby fu de acord, dar numai cu condiția ca Ronnie să-l sune pe Phil să se întâlnească cu ea la aeroport și să meargă împreună.

— Măcar așa o să ai pe cineva care să te însoțească pe drumul înapoi.

Ronnie formă numărul de la mobilul lui Phil. Din fericire, el avea un client în Hammersmith. Îi zise că cea mai rapidă cale de-acolo până la aeroport era să ia metroul.

— Deci, câtă vreme nu are întârziere metroul, o să ajungă fix după noi.

Ruby îi spuse lui Ronnie că spera să fie stăpână pe situație.

— Poate nu știu mare brânză despre nașteri, spuse ea, dar știu cât de important e să ajungi la spital odată ce ți s-a rupt apa. Dacă întârzii, bebelușul tău ar putea să facă infecție gravă.

Ronnie îi spuse să n-o mai bată la cap și insistă că o să fie bine. Își parcă mașina pe locurile pentru oprire de scurtă durată de la Terminalul 4.

Când încercă să iasă din mașină, se opri și respiră adânc printre dinții încleștați de durere.

— Ce e? spuse Ruby apucând-o de mână.

— Nimic. Doar bebelușul care se mișcă. Lasă-mă să mai stau jos o secundă ca să-mi recapăt suflul.

Stătură acolo aproape o jumătate de minut.

— OK, sunt bine acum, spuse Ronnie.

Ieșiră din mașină și luară liftul către zona de plecări.

Fiecare pas pe care Ruby îl făcea îi producea durere. Concentrându-se pe propriul disconfort, nu observă expresia încordată de pe fața mamei ei. Abia când au ajuns la zona de Check-in – destul de liniștită pentru că exodul de mase se petrecuse înainte de Crăciun – și Ronnie îi spuse că trebuia să stea jos, Ruby i-a văzut figura.

— La dracu', mamă, ești foarte albă la față!

— O să fiu bine după ce mă mai odihnesc puțin.

— Nu. N-o să fii. Ai intrat în travaliu. Recunoaște!

— Nu, nu am intrat. Sunt doar contracții Braxton Hicks din alea.

Dintr-odată mâna lui Ronnie se repezi către burtă și fața i se schimonosi.

— Ooooo, aia a fost tare puternică.

— Mamă, nu fi ridicolă. Astea nu sunt contracții de probă. Ești în travaliu. Mă duc să chem o ambulanță.

Ronnie dădu din cap aprobator, dar nu spuse nimic pentru că avea o contracție și mai puternică.

— Spune-le să se grăbească, găfâi ea. Te rog, spune-le să se grăbească.

Gândurile și sentimentele ei pentru Sam trecură undeva într-un plan îndepărtat al minții, iar Ruby șchiopătă în pas de sprint olimpic spre biroul de informații. Femeia între două vârste de la biroul de informații îi spuse lui Ruby să nu intre în panică pentru că ambulanța aeroportului avea să ajungă în câteva minute. Ruby îi descrie unde aveau să aștepte ea și mama ei, și fugi înapoi la Ronnie. Auzi hărmălaia înainte să vadă ce se întâmpla. Un grup de oameni se strânse în jurul lui Ronnie. Cineva striga după un doctor :

— Femeia asta o să nască. Nu poate nimeni s-o ajute ?

Altcineva îi spunea lui Ronnie să nu împingă. Ruby își făcu loc cu coatele prin mulțime. Ronnie stătea întinsă pe bancă, cu capul ridicat pe o grămadă de haine, plângând de durere și implorând să vină cineva s-o ajute.

— Mamă, mamă, o să fie bine. Ambulanța e pe drum.

— Unde mama dracului e ? Bebelușul e pe cale să se nască. Și unde e tatăl tău ? De ce n-a ajuns încă ?

— Nu-ți face griji, vine imediat. Mamă, te rog, încearcă să-ți păstrezi calmul.

Chiar atunci mobilul lui Ruby sună. Presupunând că era tatăl ei, nici nu se mai uită la ecran.

— Rubes, sunt eu.

Era Fi.

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat. Am niște vești minunate. Saul are o slujbă nouă. Și nu e orice slujbă. Fii atentă, are rolul principal în...

— Fi, astea par cele mai grozave vești din lume, dar acum nu pot vorbi. Sunt la Terminalul 4, la Check-in pe aeroportul din Heathrow și mama e pe cale să nască.

— Ce spui? Ce faci la Heathrow? E bine mama ta?

— Nu prea. Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

— L-ai găsit pe Sam?

— Nu, Fi, trebuie neapărat să închid.

Când închise apăru și Phil. Veni fugind, roșu la față, transpirat și gâfâind. Mulțimea făcu un culoar ca în Marea Roșie când o despărțise Moise, pentru a-l lăsa să treacă.

— Te-am căutat peste tot. Ce se întâmplă aici?

— Ce ți se pare că se întâmplă? spuse Ronnie. Sunt pe cale să nasc.

— Ce? Aici? Nu se poate. Trebuie să ajungem la spital.

Ruby îi zise că e prea târziu. Ronnie țipă de durere când avu încă o contracție. Phil îngenunche și o luă de mână.

— Adu-ți aminte toate tehnicile de relaxare. Hai, să ne concentrăm pe mantra ta.

— Dă-o dracu' de mantră împutită.

— OK, atunci, hai respiră cu mine. Hah, hah, hah, heh, heh, heh.

— Nu vreau să respir! Mă doare! Vreau medicamente! Vreau o epidurală! Acum! Vă rog, aduceți un doctor!

— Eu sunt doctor, spuse o voce masculină hotărâtă. Vă rog, lăsați-mă să trec.

Ruby îngheță. Știa vocea aia prea bine. Era Sam.

— Ruby? spuse el până ca ea să apuce să se întoarcă spre el. Ce Dumnezeu să întâmplă aici?

Când ochii li se întâlniră, își dădu seama ce sentiment de ușurare supremă o cuprinsese pentru că-l găsisese — nu numai spre binele lui Ronnie, dar și spre al ei.

— E mama. Vine bebelușul.

Sam îl salută pe Phil din ochi și se ghemui lângă Ronnie.

— Cât de des vin contracțiile?

Înainte să mai apuce să răspundă, mai avu una.

— AAAA! Vreau să împing! Vreau să împing!

— OK, cred că tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

Își scoase haina și își suflecă mânecile de la cămașă. Apoi întrebă dacă avea cineva niște prosoape în bagaj. Un bărbat își desfăcu valiza, scoase câteva și i le pasă lui Sam. Spuse că trebuie s-o examineze pe Ronnie. Pentru ca să îi protejeze intimitatea îi rugă pe toți de-acolo să se întoarcă cu spatele și să facă un cerc în jurul băncii.

— Stai puțin, îi șopti Ruby lui Sam, trăgându-l de mână. O s-o examinezi pe mama intern?

— Trebuie.

— O, Doamne, bărbatul cu care am ieșit în ultimele patru luni o să-i pipăie cervixul mamei mele. Cât de modernă e chestia asta?

El îi spuse că nu trebuia neapărat să se uite.

— OK, spuse el câteva secunde mai târziu, se vede capul. Încearcă nu împingi încă. Aș vrea să respiri adânc pentru mine ca să pot să examinez cordonul ombilical.

Ronnie respiră adânc.

— Bebelușul e bine? spuse Phil.

Era alb la față de frică.

— Totul e bine, îl liniști Sam. Mai împinge tare odată, Ronnie. Când simți că ești gata.

— Aaaaaaaaaaah!

— Mamă! I se vede capul! exclamă Ruby.

Își învinsese jena și stătea lângă Sam și se uita la tot ce se întâmpla.

— Sigmund Freud are o chică de păr negru.

— Sigmund Freud? Sam se uita întrebător la Ruby.

Ruby îi zise că era doar o poreclă. Sam respiră vizibil ușurat.

— OK, Ronnie, bărbia în piept și împinge pentru ultima oară!

Ronnie respiră foarte adânc și-și ținu aerul în piept. În timp ce împingea pentru ultima dată, fața i se făcu roșie ca para focului și își înfipse unghiile în mâna lui Phil.

— Împinge în continuare, o îndemnă Sam... Mai împinge... și încă odată... OK, a ieșit. S-a terminat Ronnie. Bravo! Poți să te relaxezi acum.

Câteva clipe mai târziu, bebelușul scoase primul lui țipăt mic și mătăit. În uralele mulțimii, Sam îl înfășă pe bebeluș într-un prosop și-l puse la pieptul lui Ronnie.

— Ce e? întrebă cineva.

Phil, care părea cu totul copleșit și mai mult decât absent, mormăi:

— E un bebeluș! E un bebeluș micuț.

Sam îi sugeră cu blândețe dacă n-ar vrea să vadă și ce fel de bebeluș era.

— A, da, spuse Phil.

Desfăcu prosopul.

— E o fetiță! E un bebeluș fetiță!

Ronnie stătea și se uita la fiica ei nou-născută cu ochii plini de lacrimi de bucurie:

— Hello, bebelușule, spuse ea.

Ruby îngenunche lângă tatăl ei.

— E frumoasă, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. E așa de frumoasă!

Medicii de la ambulanță ajunseseră deja. Luară situația sub control repede, înveliră copilășul într-o pătură septică și o puseră pe Ronnie pe o targă.

— O să ai nevoie de câteva cusături, îi spuse Sam, dar altfel totul e perfect în regulă.

— Mulțumesc, îi spuse Ronnie lui Sam, luându-i mâna. Mulțumesc pentru că ai fost aici și ai fost așa de grozav.

Se întoarse la Ruby și-i zise:

— Nu vreau să vii cu mine în ambulanță. Tatăl tău și cu mine o să fim în regulă. Acum, cred că voi doi aveți niște chestii de vorbit. Lipsa de comunicare este principalul motiv pentru care relațiile se destramă. Ascultatul activ e cheia...

— Mamă, chicoti Ruby, abia ai născut un copil acum cinci minute și deja ne psihanalizezi pe toți?

Ea zâmbi.

— Îmi trebuie mai mult decât o naștere ca să mă oprească.

Ruby o pupă pe mama sa de la revedere și-i spuse că se vor vedea mai pe seară.

Câteva minute mai târziu, Ronnie, Phil și bebelușul se îndreptau spre cea mai apropiată maternitate. Din moment ce Sam pierduse avionul spre New York, el și Ruby mergeau spre Starbucksul de la Terminalul 4.

— Ai fost genial mai devreme, spuse Ruby.

Fața lui Sam era toată numai zâmbet. Deschise un pliculeț de zahăr și se uită la cristalele de zahăr cum erau înghițite de spuma de la capuccino-ul lui.

— Și de ce ai plecat să mă cauți?

— Știu despre Josh și despre proces, spuse ea ducându-și cana de cafea la gură. Mă uitam din întâmplare la CNN. Apoi l-am sunat pe Buddy și el mi-a zis adevăratul motiv pentru care te-ai dus înapoi la New York.

El nu părea prea surprins.

— Păi, cred că știam că ai să afli la un moment dat. Era doar o chestiune de timp.

— Și unde ai fost? L-am sunat pe Buddy și habar n-avea unde erai. Ne-am îngrijorat foarte rău.

— Am fost în vizită la niște prieteni în Devon. M-am întors cu trenul azi-dimineață. Tot voiam să-i sun pe Buddy și pe Irene, dar aveam nevoie de o pauză de câteva zile. Nu

mai voiam să vorbesc despre Josh și despre proces. Voiam doar să fiu un om normal.

A amestecat în cafea.

— Îmi pare rău că te-am mințit în legătură cu motivul pentru care m-am întors la New York. Încă mă mai urăsc pentru că am făcut-o, dar nu aveam altă soluție.

— Sigur că aveai altă soluție, îi răspunse ea. Ai fi putut să ai încredere în mine.

— Da, sigur, ar fi trebuit să te scot la o cină romantică și la felul cu ton afumat să-ți zic: *Apropo, fratele meu e un criminal în închisoare și niște oameni amenință că o să-i omoare soția și copiii, dar asta n-o să schimbe relația noastră, nu?*

— Dar n-ar fi schimbat-o, Sam. Nu-mi pasă dacă fratele tău e urmașul lui Hannibal Lecter, cu tine am relația, nu cu el.

— Josh e nevinovat, să știi. S-a încurcat cu niște oameni răi. A fost dealer de droguri o vreme. A făcut niște chestii rele, dar nu e un ucigaș. Cred chestia asta cu toată ființa mea. Toată familia crede asta.

Ea își bău cafeaua până la fund.

— Sper doar că realizează ce norocos e că vă are pe voi.

— Mi-aș fi dorit doar ca toată chestia asta cu Josh să nu ne fi afectat în halul în care ne-a afectat.

— Știi ce m-a durut cel mai tare? spuse ea. Felul în care m-ai părăsit. Ai făcut totul să pară atât de ușor. Era ca și când nu ți-ar fi păsat.

— Nu mi-a fost deloc ușor. Când am plecat de la tine atunci a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Aproape că m-a omorât, dar tot timpul cât am fost împreună mi-a fost frică pentru tine. Gorilele acelea nu s-ar fi mulțumit să o amenințe și s-o sperie pe Kim. După o vreme ar fi ajuns și la tine. Ce s-a întâmplat în după-amiaza aia de la Richmond Park m-a făcut să fiu sigur de asta. Atunci deja mă urmăreau. Nu puteam să risc să te rănească și pe tine. Și atunci totul devenise deja prea complicat. Tu mă bănuiai că aș fi implicat în chestia cu surogatele. Deja era prea mult pentru mine.

— Dar ai fi putut să mă lași pe mine să decid dacă mai voiam să fiu sau nu cu tine.

— Și ce ai fi spus?

— Aș fi spus că suntem băgați în chestia asta împreună și că te iubesc.

— Ți-ai fi riscat viața ca să fii cu mine?

— Spune, dacă s-ar fi inversat rolurile, tu nu ți-ai fi riscat viața ca să fii cu mine?

— Sigur că da.

— E, uite, la fel și eu.

Întinse mâna și i-o luă pe-a lui într-a ei.

— N-aș fi putut să te las să faci asta.

— Și uite unde am ajuns din cauza asta...
Vorbind de dovezi, acum pot să dovedesc că n-ai avut nimic de-a face cu afacerea cu surogatele.

— Poți? Asta-i mai mult decât am putut eu să obțin. Am fost la un avocat – împreună cu doi dintre ceilalți doctori străini implicați în chestia asta –, dar nu prea a avut cu ce să ne ajute. A zis că, fără dovezi concrete, totul

pare real și nu prea poate să facă mare brânză. Am încercat să dau de Jill și de Hardacre, dar sunt în concediu prelungit. Deci am rămas aici așteptând ca tu să te duci cu povestea la ziar și reputația mea să fie distrusă.

Ruby dădu din cap.

— Sam, nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Cu chestia asta plus toate celelalte probleme, cred că ai trecut printr-un iad îngrozitor... Oricum, am aflat că Jill scanase numele tău și l-a pus pe formular. A făcut la fel și cu ceilalți doctori străini. Ideea era că, dacă afacerea cu surogatele se va afla vreodată, tu și cu ceilalți doctori străini să încasați ponoasele. Nimeni nu ar fi pus asta la îndoială. Hardacre este foarte respectat, și tu împreună cu ceilalți doctori ați fi părut doar niște străini oportuniști.

Se înțeleseseră ca împreună cu Hannah următoarea lor mișcare va fi să-i demaște pe Hardacre și pe Jill conducerii spitalului.

— Deci, spuse Ruby după ce și-a făcut o notă mentală s-o sune pe Hannah imediat ce ajunge acasă, toate acele telefoane pe care le tot primeai când ne întâlneam nu erau de la spital, nu?

El dădu din cap că nu.

— Erau de la Kimberley. Chiar și la Londra, amenințările nu se opriseră. Îi era frică pentru viața ei. Tot timpul cât ea și copiii au stat aici, abia dacă a putut dormi.

— Și răufăcătorii ăștia – încă te mai urmăresc? Buddy părea să creadă că da.

— Nu. Aici vin veștile minunate pe care n-am apucat să ți le spun. S-a terminat. L-am

sunat pe avocatul lui Josh înainte să ajung la aeroport. Tocmai era pe cale să-l sune pe Buddy. Nu l-am mai văzut niciodată atât de entuziasmat. Se pare că Herbert Garcia, adevăratul ucigaș, s-a sinucis cu câteva ore în urmă. A lăsat un bilet în care zice că știe că va fi închis pe viață, deci alege calea cea mai scurtă. Acum rejudecarea procesului o să fie doar o formalitate.

— Slavă Domnului! Asta-i minunat! Tu cum te simți?

— Ca și când o greutate imensă mi-a fost ridicată de pe umeri. A fost o cursă tare lungă și grea.

Ea îl strânse de mână dragăstos.

— Pari total epuizat. Mi-aș fi dorit doar să mă fi lăsat să te ajut.

— Nu puteam. Asta nu era lupta ta. Știu că ești supărată că te-am împiedicat să mă ajuți și-mi pare rău. Mereu o să-mi pară rău, dar, dacă ar trebui să fac asta de o mie de ori de-acum încolo, tot aș vrea să te protejez.

— Înțeleg, spuse ea zâmbind.

Știa că nu avea să-și schimbe părerea în problema asta, așa că se decise s-o lase baltă.

— Și cum a fost la Devon?

— Umed. Și mi-a fost dor de tine. Am încercat să te sun dimineață pe mobil.

— Îmi pare rău, nu l-am auzit. Ce voiai să-mi spui?

— Că-mi pare rău pentru tot. Și că te iubesc.

— Și eu te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Trebuie să mă duc la New York pentru proces. Ai vrea oare să vii cu mine? Mi-ar prinde bine să te am aproape.

— De parcă mai trebuia să și întreb. Normal că vin cu tine.

— Dar magazinul? Crezi că Chanel ar putea să se descurce fără tine o săptămână?

Zâmbi strâmb.

— Fi și cu ea ar putea probabil să se descurce împreună, dar n-o să fie nevoie. Nu ți-am zis. Viitorul nu e tocmai roz pentru Les Sprogs.

— De ce?

Ea îi povesti toată trășenia cu Săptămâna guatemaleză.

— Încă mai am câteva săptămâni ca să fac rost de banii cu care să-i cumpăr partea Stellei de afacere, dar nu prea mai am speranțe. Sunt destul de sigură că va trebui să-i pun cruce. Și mai bine mai devreme, decât mai târziu.

— Nu pot să cred. Les Sprogs însemna totul pentru tine.

— Da, dar să am un magazin posh în Notting Hill n-a fost niciodată scopul meu suprem. Era doar o modalitate de a ajunge la un anume scop. Poate că asta o să mă oblighe să mă gândesc foarte serios la cum să construiesc Baby Organic.

— Ce-ar fi să-i întreb pe unii dintre clienții tăi bogați să-ți împrumute bani?

Ruby îi spuse că încercase deja.

— Nu-mi merge, din păcate. S-a răspândit zvonul — prin Stella, firește — că sunt o femeie de afaceri necugetată și că orice investitor potențial trebuie să mă ocolească.

El clătină din cap neîncrezător.

— Știi, spuse el, dacă aș avea atâția bani, ar fi ai tăi fără preget.

— Chiar ești cel mai grozav bărbat din lume, Sam Epstien. Ți-am mai spus vreodată că te iubesc?

— Da, dar nu mă supăr dacă aud asta din nou. Deci, ne mai dăm încă o șansă? Ce zici?

Gura ei înflori într-un zâmbet uriaș care amenința să-i înghită toată fața. Se aplecă peste masă și-l pupă.

— Zic: desigur!

Vara următoare...

După câteva săptămâni în turneu prin țară, piesa în care juca Saul ajunse în fine în West End. Premiera a fost un triumf răsunător. Saul primi ovații de la publicul care aplaudase în picioare cinci minute întregi, apoi o duzină de alte chemări la rampă.

Din primul rând, de unde stătea aplaudând și fluierând cu toți ceilalți, Fi plânsese lacrimi de fericire totală.

După piesă, toți actorii împreună cu familiile lor și cu prietenii, dar și hoardele de vedete în extaz s-au strâns la Soho House pentru petrecerea de după premieră. Ruby și Chanel erau înnebunite să ajungă la Saul și să-i spună ce grozav jucase, dar el era prins într-o mulțime de ziaristi de showbiz și de oameni care-l băteau pe spate și-l felicitau. Din secunda în care intrase în restaurant, fața lui fusese toată un zâmbet larg, dar Ruby putea foarte bine să-și dea seama după felul în care o ținea strâns pe Fi pe după mijloc că era destul de uimit și de speriat de toată atenția care i se dădea.

Până la urmă, Ruby și Chanel renunțară pentru că le-ar fi fost imposibil să răzbată

prin buluceala din jurul lui Saul, așa că se retraseră la bar pentru șampania gratis. O să aibă destul timp să-l felicite pe Saul mai târziu, după ce se mai potolea agitația.

— Mereu am știut că o să răzbată într-o bună zi, îi spuse Ruby lui Chanel în timp ce se cățara pe un scaun de bar.

Un chelner apăru cu o tavă cu aperitive. Chanel refuză, dar Ruby nu se putu abține și luă un con minuscul de hârtie cu o porție de pește cu cartofi prăjiți care să-i ajungă fix pe-o măsea.

— Mă întreb totuși cum o să facă față faimei asteia noi, spuse Chanel întinzându-se să-i ia lui Ruby un cartof.

— O să fie bine. E destul de cu picioarele pe pământ. Și, dacă i se urcă faima la cap, Fi o să-l pună la locul lui imediat.

Când Chanel se duse până la toaletă, Ruby stătu la bar uitându-se la oameni, sorbind șampanie și gândindu-se la ultimele șase luni.

Puțin câte puțin, lucrurile se schimbaseră în bine pentru aproape toți oamenii pe care-i cunoștea. Pe măsură ce gândurile îi zburau de la o persoană la alta, se simțea ca-ntr-un montaj de genul „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți” de la sfârșitul unei comedii romantice siropoase. Ea, desigur, era eroina principală care-și câștigase bărbatul vieții ei. Apoi Saul care devenise faimos peste noapte — după 15 ani de așteptare. Hannah primise banii pe care îi mai datora Claudia Planchette și, cu moralul mult mai ridicat, se întorsese

la facultate. Pata de pe numele lui Sam fusese spălată și acum lucra din nou la St. Luke. Fratele lui Sam tocmai ieșise de la un centru de dezintoxicare și se gândea să se reapuce de Drept. După experiența traumatizantă a nașterii ei, bebelușa Maya era un sugar grăsun de șase luni, mereu surâzătoare, care deja stătea în fund și învăța să se „autoliniștească” noaptea. Ronnie și Phil erau mereu epuizați de oboseală, dar iubeau cu pasiune fiecare minut petrecut în noua lor viață, și mătușa Sylvia făcea pariuri cu restul familiei că primele cuvinte ale piticului vor fi „transferență”, „evitare” sau „negare”.

Chanel era convinsă că aceste „schimbări pozitive” din viețile oamenilor erau toate legate de faptul că Saturn își schimbase cursul.

— Vezi tu, Saturn e planeta care-ți guvernează structura și strictetea, îi explică ea lui Ruby când aceasta aduse vorba de gândurile ei. Când e retrogradă, așa cum a fost în ultimii câțiva ani, mai bine renunți și te culci.

Se părea că Saturn își inversase cursul în ianuarie, ceea ce-l făcea responsabil pentru – printre altele – faptul că Serviciul de Asistență Socială le permiseseră lui Chanel și lui Craig să-i fie asistenți maternali lui Alfie în vederea posibilității de a-l adopta. Procesul avea să mai dureze câteva luni, dar, din moment ce Claudia renunțase la toate drepturile părintești, și Chanel, și Craig primiseră un aviz mai mult decât favorabil când aplicaseră prima oară să devină părinți adoptivi, nu prea

părea să mai existe vreun obstacol ca ei să-l adopte pe Alfie.

Avocații Claudiei profitaseră și ei – într-un fel măcar – de pe urma acestui cer binevoitor. Reușiseră ca povestea să nu ajungă în ziare pentru că trataseră direct cu șefa Serviciilor de Asistență Socială care se ocupa de cazul lui Chanel.

Nu același lucru se întâmplă când Claudia pierdu într-un final custodia lui Avocado și ajunse la spital suferind de epuizare – în mod clar asta însemna că făcuse o cădere nervoasă. Ziarele de scandal aproape că scoteau suplimente întregi despre Claudia.

— Mi se pare minunat că Claudia are o cădere nervoasă, îi spuse Ronnie lui Ruby pe tonul cuiva care făcuse psihoterapie de când era în scutece.

— A, pardon, da' cum poate să fie o cădere nervoasă ceva minunat?

— Păi, îți zic acum. Când o persoană ajunge la capătul puterilor, nu are altă soluție decât să-și înfrunte demonii interni. E oribil și dureros, dar, până la urmă, poate să fie o experiență minunat de vindecătoare. Cred că Claudia o să crească din asta ca persoană.

— Crezi?

— Sigur. Nu mă înțelege greșit. Nu încerc să-i inventez scuze pentru comportament, dar probabil că avut mult de furcă. Știu că actrițele astea de la Hollywood sunt toate bogate și răsfățate, dar nu pot să-mi imaginez cum trebuie să fie să ai ochiul presei mereu ațintit spre tine studiindu-te și criticându-ți fiecare

aspect al înfățișării. Presiunile de a fi mereu frumoasă și slabă trebuie să fie de nesuportat.

Ruby înțelese ce voia să zică.

— Dacă nu ești perfectă, nu te mai angajează nimeni. Dacă încerci să fii perfectă, ajungi la nebuni.

— Cam așa ceva.

— Și tu crezi că ar putea să-și schimbe viața?

— Sigur că da. Ar putea să profite de pe urma asta.

— Vai, Doamne, parcă văd, spuse Ruby, strâmbându-se puțin : Claudia Planchette vinde drepturile la povestea ei cu surogatele – toate profiturile vor fi donate unei opere de binefacere, desigur. Între timp, își organizează un grup de activism social care să ceară studiourilor de film să angajeze femei mai plinuțe în roluri principale, mai ales în filmele de dragoste. Parc-o văd organizând un concurs de gătit la Rodeo Drive și marșuri de protest cu lumânări aprinse prin fața casei Calistei Flockhart.

De-obicei, după ce mai primea încă un refuz de la încă un potențial investitor, Ruby începea să-și bombăne sieși că era singura persoană blestemată care nu profitase de pe urma schimbării sensului planetei Saturn. Apoi se gândea la cei săraci și la cei care mureau de foame sau la bolnavii în faze terminale. Își amintea că-și găsisese iubirea vieții ei și că n-avea nici un fel de motiv de supărare. Dar câteodată nu-i era deloc ușor.

Exact cum se temuse în ianuarie, nici una dintre băncile la care apelase nu era pregătită să-i împrumute suma de bani care-i trebuia pentru a putea cumpăra partea Stellei din afacere, așa că a fost obligată să renunțe la ea. Își câștigase investiția inițială plus o sumă de solvare destul de bunicică de la Stella, dar banii ăștia nu-i ajungeau cât să poată porni Baby Organic.

Dându-și foarte bine seama că trebuia să-și mai și câștige pâinea până să reușească să facă rost de suma suficientă pentru noua ei afacere, își redeschisese standul de hăinuțe pentru copii din Camden Market, unde lucra acum șase zile pe săptămână.

Noaptea, cât Sam dormea dus – se mutase la ea în ianuarie – ea se plimba de colo-colo prin casă încercând să se gândească la noi planuri pentru ca să facă rost de bani. Tot nu voia să audă ca familia sau prietenii să-i împrumute bani – sau chiar Sam –, chiar dacă se oferiseră de multe ori. Era speriată de moarte că, dacă ceva avea să meargă prost, n-ar fi putut să le dea banii înapoi.

Câteodată, foarte târziu în noapte, Sam o auzea cum se plimba prin casă. Atunci el se trezea, îi pregătea o cană cu lapte cald și încerca s-o convingă să vină în pat. Era foarte îngrijorat de cât de puțin dormea Ruby.

— Ruby, nu mai poți să continui așa. Trebuie să-i lași pe oamenii care te iubesc să te ajute cu bani.

Dar ea tot insista că trebuie să mai existe și altă cale și că o s-o găsească la un moment dat.

Nu era ca și cum băncile și oamenii care ofereau capital de investiții îi spuneau că planul ei de afaceri era prost sau că nu ar fi putut să facă față organizării lui Baby Organic. Ba dimpotrivă. Aproape toată lumea îi spunea că era o idee genială și că descoperise un gol de piață și că avea fler.

— Atunci de ce nu vreți să mă ajutați? întreba ea mereu.

Răspunsul era mereu același : mâinile erau îndreptate spre cer, ochelarii erau scoși de pe nas, capacele pixurilor erau puse la loc. Problema în jurul căreia se învâртеau toți era lipsa ei de capital. Erau mereu dispuși să-i dea 50% din cât avea nevoie, dar ea trebuia să facă rost de cealaltă jumătate. Și pur și simplu nu avea de unde.

Când Ruby o întrebase pe Chanel – în glumă – cum de ea nu culegea roadele schimbării de curs a lui Saturn ca toți ceilalți, Chanel făcu o față serioasă.

— Speram să nu mă întrebi asta.

— De ce?

Chanel respiră adânc și lăasă aerul să iasă încet de tot.

— Tu ești Capricorn, nu?

— Da.

— Păi, vezi tu, Saturn e de fapt planeta ta dominantă.

— Ceea ce înseamnă...

Chanel ezită un pic.

— Păi, cam înseamnă că, atunci când Saturn merge înainte, viața ta va fi mereu mai mult sau mai puțin o luptă.

— A, super.

— Adică, căprița ta e născută ca să se cațere pe munți și munții ăștia sunt de-obicei înalți și au cărări pline de obstacole și stânci. Caprele mereu ajung în vârf până la urmă. Doar că le ia mai mult decât altor oameni.

— Cât de mult? Vorbim aici de, să zicem, înainte de menopauză?

— N-am de unde să știu. Doar că trebuie să continui să muncești și să încerci să strângi bani. Dar știrea cea mai grozavă e că, vezi tu, Capricornii arată mereu foarte tineri când sunt în vârstă.

— Ah, asta e ceva, bănuiesc. Li se trage de la lipsa de radicali liberi din aerul de munte, bănuiesc.

Înapoi la Soho House, Ruby își întindea gâtul căutând-o pe Bridget din priviri. La fel ca la circumcizia lui Connor, Fi o întrebase pe Ruby dacă ar putea să fie cu ochii în patru la Bridget ca să se asigure că nu crea dezastre.

Chiar atunci se întoarse Chanel de la baie.

— Dac-o cauți pe Bridget, spuse ea, e acolo; se dă la un tip.

Chanel se chiorî să se uite mai bine la tip.

— Doamne sfinte, e David Schwimmer!

— Ești sigură?

— Ca lumina zilei.

Ruby insistă să se ducă mai aproape ca să audă ce spunea Bridget și să-l salveze pe David Schwimmer dacă era cazul.

— Știi, domnule Schwimmer, sau pot să-ți spun David? Ți-a mai spus cineva că arăți mult mai scund în realitate decât la televizor?

Bridget era extrem de entuziasmată și beată de la șampanie. Ruby dădu ochii peste cap către Chanel.

— Nu, de fapt nu mi-a mai spus nimeni.

— Știi, David, mi-ai plăcut foarte mult în *ER*.

— De fapt, nu am jucat în *ER*.

— N-ai jucat? Ești sigur?

— Foarte sigur, da.

— Ah, puteam să jur că tu erai. Deci oare la cine mă gândesc?

— Poate la George Clooney? Oricum, mi-a făcut plăcere...

Se întoarse să plece.

— Nu știi cine sunt, nu?

— Ă, nu, nu știu.

Bridget își mângâie părul proaspăt coafat.

— Sunt soacra lui Iisus.

— Chiar așa?

David Schwimmer părea să caute cu privirea pe cineva care să-l salveze de nebună. Ruby prinse ideea și făcu un pas înainte, dar Chanel o prinse de mână.

— Las-o, îi șopti ea, las-o să se distreze și ea cu cele cincisprezece minute de celebritate.

Ruby nu prea voia, dar până la urmă cedă.

— Nu, nu, n-ai înțeles, îi spunea Bridget lui David Schwimmer. Sunt Bridget Gilhooly. Saul, care-l joacă pe Iisus în piesă, e căsătorit cu fata mea, Fiona. Poate ai auzit de mine. *The Catholic Herald* a făcut un interviu detaliat cu mine săptămâna trecută.

— De fapt, nu. N-am prins numărul ăsta.

— Ce păcat. Dar săptămâna viitoare trebuie să mă auzi la radio. Am să fiu invitată specială la Confesiuni Confortabile cu Sora Assumpta.

— Pare foarte interesant. N-o s-o ratez, dacă pot.

— Sigur, când am aflat că Saul primise rolul principal într-o nouă punere în scenă a lui *Jesus Christ Superstar*, m-am gândit cum de îi dau rolul principal unui evreu? Adică un păgân să-l joace pe Fiul Domnului. E un afront adus Sfântului Duh. Dar, desigur, uitasem că Domnul fusese evreu și el. Sunt oameni minunați evreii ăștia. Adică, de fapt, dacă stai să te gândești mai bine, evreii l-au inventat pe Dumnezeu. Și cred că tot ei au inventat covrigul.

— Da, bănuiesc că așa e.

În timp ce îi făcea pe plac lui Bridget, David se uita prin jur ca și când ar fi zis: „Femeia asta e pe bune așa sau sunt la Camera Ascunsă?”.

— Și chestia cu evreii e că-și iau familia foarte în serios. În afară că e un actor extrem de bun, Saul e și soțul, și tatăl ideal. Nu am reușit niciodată să-i găsesc vreun defect la departamentul ăsta. Îl iubesc ca pe propriul meu fiu.

— Ce bine! Atâția bărbați au probleme cu soacrele lor.

— A, nu și noi. Pot să zic cu mâna pe inimă că Saul și cu mine nu ne-am zis nici un cuvânt la furie niciodată. Deci, cu înfățișarea ta negricioasă, așa, de Orientul Mijlociu, David, oi fi și tu evreu?

Nu mai așteaptă să răspundă.

— Sigur, știi, că evreii insistă să-i circumcidă pe băieții lor. Nu pot să spun că sunt total de acord, dar se zice că e mult mai sănătos. Ia spune, David, tu ești circumcis?

Aici Ruby sări și o prinse pe Bridget de mână:

— Bridget, te rog! Trebuie să-l lăsăm pe domnul Schwimmer să plece. Sunt sigură că mai sunt foarte mulți oameni aici la petrecere cu care ar vrea să vorbească.

— Păi, a fost o plăcere să discut cu tine, Bridget. De-abia aștept să le spun tuturor că tocmai am cunoscut-o pe soacra lui Iisus.

— Și ai să mă ascuți la Confesiuni Comfortabile cu Sora Assumpta?

— N-am s-o pierd.

Chanel o conduse pe Bridget înapoi la bar. Ruby se întoarse către David Schwimmer care, a fost nevoită să recunoască, era o bucățică bună.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea. Succesul lui Saul i s-a cam urcat la cap.

— Nu-i nimic, spuse el zâmbind, lucru care-l făcea să fie și mai atrăgător. Uite, fie că mă crezi, fie că nu, nu prea cunosc oameni pe-aici. Mă întrebam dacă n-ai vrea poate să mergem în altă parte să bem o bere sau o cafea?

— Cine? Eu?

Ruby se uită peste umăr, presupunând că întrebarea îi era adresată vreunei starlete frumoase, care tocmai apăruse în vizor.

— Da, zise el.

— A, ce drăguț din partea ta, sunt flatată de-a dreptul, dar am venit cu băiatul meu.

— Atunci băiatul tău e un tip foarte norocos, atât am de zis. Mi-a părut foarte bine...

O invita să se prezinte.

— Ruby. Ruby Silverman.

— Mi-a părut foarte bine, Ruby Silverman.

Îi întinse mâna.

— Și mie.

Când se întoarse să plece, îl acostă Joan Collins.

— David! Draaagule!

Se uită la Ruby implorator.

— Te las să te descurci, zâmbi Ruby, dând din cap a rămas-bun.

Tremurând și entuziasmată din cap până în picioare, Ruby se duse să le caute pe Chanel și pe Bridget.

— Doamne sfinte, strigă ea. M-a invitat în oraș David Schwimmer. Vă vine să credeți?

— Nu se poate. Mă păcălești, spuse Chanel.

— Nu. Pe bune. Cred că schimbarea de curs a lui Saturn a început să mă afecteze și pe mine până la urmă.

— Sigur nu e ăla din *Spitalul de urgență*? spuse Bridget dând încă un pahar de șampanie pe gât. Aaaa, ia uite, aia e Madonna? Ha-ha, dacă cineva are nevoie de o bătaie zdravănă, e curviștina aia nerușinată. Vă întreb și pe voi, ce fată catolică de treabă se mai dă în spectacol îmbrăcată în corsete și sutiene? O să ajungă să ardă în focurile Gheenei, fiți sigure, dar asta nu înainte să facă o răceală oribilă la rinichi. Femeia aia o fi auzit vreodată

de veste? După părerea mea, Guy Bitchie
ăla al ei ar trebui s-o mai țină sub control...
Acum, unde o fi plecat? A, ia uite-o...

Înainte s-o mai poată opri cineva, Bridget
se pierdu prin mulțime.

— Las-o în pace, spuse Chanel zâmbind.
Hai s-o lăsăm să se bucure și ea de câteva
momente în lumina reflectoarelor.

Ruby dădu din cap aprobator.

Chanel își luă paharul de șampanie. Părea
adâncită în gânduri.

— Știi, Craig și cu mine nu l-am fi avut
niciodată pe Alfie, dacă nu erai tu. Nu sunt
sigură că o să reușim vreodată să-ți mulțu-
mim destul pentru asta.

Chiar atunci apăru Fi. Arăta super într-o
rochie Vivienne Westwood din mătase bleu
pal. Ruby trase un fluierat ca-n filme. Fi îi
răspunse printr-o piruetă surâzătoare. Apoi
se așeză lângă ele la bar și luă un pumn de
alune.

— Trebuie să mănânc ceva ca să înec toată
șampania din mine. Că, dacă nu, mă răstorn
din picioare.

Se întoarse la Chanel.

— Am auzit ce ziceai mai devreme. Ai
dreptate. Destul de multe lucruri nu ar fi avut
un sfârșit atât de fericit ca acum, dacă nu era
Ruby.

— A, gata, amândouă, exclamă Ruby care
era roșie până în vârful urechilor.

Dar era adevărat. Oricât de frustrată și de
tristă era pentru că nu putea să-și urmeze
visul cu Baby Organic, va fi mereu mândră că

datorită ei Jill McNulty și Tom Hardacre primiseră ce meritau.

Înainte ca ea și Sam să zboare la New York pentru rejudicarea procesului lui Josh, Ruby, Hannah și Sam trimiseseră fiecare scrisori directorului-executiv al spitalului. Cu câteva săptămâni în urmă fuseseră invitați la o ședință cu conducerea. După aceasta, mai avură loc mai multe care duseră la efectuarea unei anchete interne lungi și secrete despre afacerea cu surrogatele.

Hardacre, care, exact cum bănuise Ruby, era singurul doctor implicat în afacere, avusese tupeul și nesimțirea de a nega totul și amenințase spitalul că-l dă în judecată pentru calomnie, dar Jill și cele două moașe implicate au fost mult mai ușor intimidată și au spus totul la interogatoriul mai-marilor spitalului. Desigur, l-au incriminat și pe Hardacre. El, Jill McNulty și moașele au fost concediați pe loc pe motiv de „gravă violare a conduitei”. Primiră toți interdicții de a mai presta servicii în profesia medicală.

Jill îl părăsise pe Hardacre. Nu fusese niciodată un complice prea înfocat în afacerea cu surrogatele și luase parte la ea numai pentru că-l plăcea și pentru că el o forțase să intre în joc. Ultimul lucru pe care-l știa Ruby despre ea era că-și ispășea păcatele lucrând pe post de casieră la Wal-mart.

Chiar dacă Tom Hardacre fusese dat afară, Ruby nu putea să-și alunge gândul că scăpase mult prea ușor. Cariera lui medicală era terminată, ce-i drept, dar, spre deosebire de Jill,

el încă mai rămânea cu „câștigurile imorale“ drept plasă de siguranță. Ruby era atât de furioasă pe chestia asta, că nu mai dormi bine câteva săptămâni bune. Apoi, într-o noapte în care se zvârcolea în pat, îi veni o idee.

A doua zi dimineață, după ce a făcut rost de numărul lui Hardacre de la unul dintre guvernatorii spitalului, îl sună. Când Hardacre auzi că era Ruby la telefon, încercă să închidă.

— Nu, te rog, nu închide. Uite, tocmai mi-a venit o idee genială.

— Adevărat? răspunse Hardacre pe un ton extrem de dezinteresat.

— Da. Cred că ar trebui să faci o donație foarte mare spitalului. Sunt sigură că o s-o accepte.

Hardacre izbucni în râs disprețuitor.

— De ce aș vrea să fac una ca asta?

— Păi, hai să zicem așa: nu sunt sigură câți bani ai făcut exact din afacerea asta cu surogatele, dar sunt sigură că nu ți-ai oferit serviciile pe nimic. De asemenea nu m-ar surprinde dacă ai fi primit toate plățile cash.

El tăcu o clipă.

— Ce încerci să insinuezi?

— Că n-ai plătit nici măcar un penny taxă de când ai început afacerea asta. De asemenea mai vreau să insinuez că, dacă nu dai toți banii pe care i-ai câștigat spitalului St. Luke, intenționez din toată inima să raporteze asta la Fisc.

— Înțeleg.

— Speram că o să înțelegi.

O săptămână mai târziu un sfert de milion de lire sterline fu virat anonim în contul Spitalului St. Luke.

Conducerea hotărî să folosească banii pentru a construi un centru pentru probleme de nutriție și să organizeze o campanie pentru educarea femeilor în legătură cu pericolele curelor de slăbire în timpul sarcinilor și imediat după. Ruby nu a putut să nu se gândească la faptul că era răzbunarea divină ca banii lui Hardacre să ajute la construirea unui centru pentru probleme de nutriție.

Nu a trecut mult timp și toate cele cincisprezece staruri de la Hollywood care folosiseră surogate au trimis, prin avocații lor, scrisori spitalului St. Luke prin care amenințau că vor deschide procese de defăimare dacă vreo informație ajungea în presă sau dacă numele lor erau folosite. Spitalul a fost de acord să respecte înțelegerea dacă fiecare face câte o contribuție „voluntară” centrului pentru probleme de nutriție și plătesc restul banilor pe care le datorau surogatelor. Toate săriră cu banul.

— Pe cine cauți ? îi spuse Fi lui Ruby, care se uita prin cameră din nou.

— Pe Sam. Pare să fi dispărut. Nu l-am mai văzut de secole. Cred că am să mă duc să-l caut.

Ruby se ridică și-și netezi fusta.

— Apropo, Fi, să știi că sunt mai fericită decât orice pentru tine și Saul. A fost absolut genial. Nimeni nu merita asta mai mult ca el. A tras din greu.

— Știu și sunt foarte mândră de el.

Ruby o îmbrățișă pe prietena ei strâns și-o pupă.

— Nu lipsesc mult. Dacă apare Sam, spuneți-i că-l caut.

Ruby a crezut că Sam ar putea fi afară pe terasă, dar nu era. De fapt, terasa era aproape goală. O ploaie mărunță începuse să cadă și oamenii se duceau înapoi înăuntru.

Ploaia care curgea ușor n-o deranja. Era fericită că putea să se bucure de liniște pentru câteva minute. Se așază la una dintre mese și respiră aerul proaspăt de ploaie de vară pe asfaltul londonez. Pentru că se abținuse toată seara, Ruby își băgă mâna în geantă și scoase telefonul mobil de-acolo. Voia să-și verifice mesageria vocală. Poate că tipul cu capitalul de investiții cu care se întâlnise ieri își schimbare părerea și voia să investească în Baby Organic.

Sună la mesageria vocală. Nimic. Deci, nici o schimbare pe frontul ăsta.

— Hei, ce faci aici singură cuc în ploaie?

Era Sam. Venea spre ea cu o față îngrijorată.

— Ești bine?

— Sunt OK. De fapt, te căutam. Cum n-am reușit să te găsesc, m-am hotărât să sun la mesageria vocală.

— Deci nimic de la finanțatorul potențial de ieri, nu?

Dădu din cap că nu.

Încă părând îngrijorat, Sam își trase un scaun de sub masă și se așază lângă ea.

— Îmi pare rău că am dispărut așa. M-a sunat Buddy. Irene l-a convins să iasă la pensie. Își vinde fabrica de murături.

— Glumești? Afacerea aia e viața lui.

— Știu, dar nu întinerește. Cred că în sufletul lui și-a dat seama că a venit clipa să vândă.

Făcu o pauză.

— Ruby?

— Ce-i?

— Crezi în minuni?

Ea râse.

— Nu știu. Sigur, Chanel ți-ar spune probabil că minunile nu li se întâmplă Capricornilor niciodată.

— Pe bune?

Sam își scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

— Salut, Buddy, o am pe Ruby lângă mine. Ți-o dau imediat.

Ruby se încruntă.

— De ce vrea Buddy să-mi vorbească?

Sam îi dădu telefonul.

— De ce nu afli singură?

— Salut, Buddy. Ce mai faci?

— Rău fac, dacă tot întrebi. Nevastă-mea mă obligă să mă pensioneze. Știi câți ani din viață mi-am petrecut în afacerea asta cu murături?

— Nu, nu știu.

— Cincizeci și șapte. Cincizeci și șapte de ani, copil sau bărbat eram tot acolo.

— Nu mai minți, chirăia Irene undeva departe. Au fost doar 42. Mereu trebuie tu să exagerezi totul. De când te-am cunoscut prima oară, tu trebuie să le umfli cu pompa.

— Da, da. Mă rog. Oricum, Ruby, uite care-i treaba : oi fi eu la pensie, dar încă mai sunt om de afaceri și-mi caut un nou proiect de investiții. Sam mi-a spus despre afacerea pe care încerci s-o construiești. Pare o idee foarte bună. Ce-ar fi să-ți împrumut banii de care ai nevoie?

— Vrei să investești în Baby Organic?

— De ce nu? Organicele sunt viitorul. Să fii cretin să nu vezi asta.

— E o ofertă tare drăguță, Buddy, și să nu crezi că sunt nerecunoscătoare, dar sunt foarte hotărâtă să nu împrumut bani de la prieteni. Dacă o dau în bară cu afacerea, ai să-ți pierzi investiția și eu n-aș putea să trăiesc cu fapta asta pe conștiință.

— Ruby, ascultă, un singur lucru am învățat în cincizeci și șapte de ani în afacerea cu murăturile...

— Credeam că sunt doar patruzeci și doi de ani.

— Cincizeci și șapte, patruzeci și doi, mă rog. Au fost mulți ani oricum și ceea ce am învățat e că nu poți să iei decizii în afaceri bazate pe „ce-ar fi dacă...”. Afacerile sunt bazate pe riscuri. Eu sunt pregătit să-mi asum un risc cu tine. Întrebarea e dacă tu ești gata să-ți asumi riscul să împrumuți de la un prieten.

Ruby stătea acolo cu telefonul lipit de ureche, gândindu-se:

— Nu sunt sigură. Vezi tu, fostul meu investitor era un membru al familiei mele și a ajuns să vrea să controleze totul...

— Pe mine nu mă interesează să controlez nimic. Și oricum, ce să știe un bătrânel ca

mine despre bebeluși?... Ia banii. Mi-ai face și mie o favoare. Mi-ai curăța conștiința. Încă mă mai simt vinovat despre felul în care l-am încurajat pe Sam să te mintă. Și mai știu și că o să ai mare succes cu noua ta afacere.

— Uite, ești foarte drăguț cu mine, dar încă nu...

— Te rog? Hai, ce zici?

Se uită spre Sam care îi mima disperat să accepte oferta lui Buddy.

— OK, facem afacerea. Dar, dacă ceva merge prost, îți jur că îți dau înapoi fiecare penny pe care l-ai investit. Promit.

— Și dacă, cum bănuiesc eu că o să fie și că tu – pardon, noi – o să dăm lovitura, aștept o parte substanțială de profit. Ne-am înțeles?

Ea ezită o secundă. Apoi zise.

— OK.

— Bravo. Ai făcut un bătrânel foarte fericit.

— Și o bătrânică, interveni Irene de pe fundal.

— Mulțumesc, Buddy.

— Plăcerea e de partea mea, draga mea. Plăcerea e de partea mea.

Ruby îi dădu lui Sam telefonul înapoi.

— Tu ai aranjat asta, nu? spuse ea pe jumătate zâmbind, pe jumătate acuzator.

— Recunosc că i-am zis de problema ta lui Buddy, dar a fost ideea lui să te ajute.

Ea se strâmbă puțin.

— Ce-i? întrebă el.

— Uite, să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare. Sunt foarte, dar nu poți să aterizezi mereu ca să mă ajuți de câte ori viața mea

devine complicată. Trebuie să pot să-mi rezolv treburile singură. Și asta înseamnă tare mult pentru mine.

— Ruby, pentru numele lui Dumnezeu! De ce ești așa de încăpățânată? Ți-ai petrecut ultimele câteva luni aranjând viețile tuturor celorlalți cât mai bine. Ai dat în vileag scandalul cu surogatele. Ai ajutat-o pe Hannah. Chanel nu ar fi reușit să-l țină pe Alfie dacă nu erai tu. St. Luke n-ar fi primit jumătatea de milion, dacă nu erai tu...

— Mama mea n-ar fi născut într-un aeroport, dacă nu eram eu.

El râse.

— OK, mai e și aia... Dar Ruby, nu te mai judeca atât de aspru. Te rog, nu-ți schimba hotărârea în legătură cu banii de la Buddy. Îi meriți.

— OK, spuse ea după o vreme, poate că ai dreptate.

— Chiar am dreptate.

— Ce altceva pot să mai spun decât mulțumesc și că te iubesc?

Se aplecă spre el și-l pupă pe buze.

— Și eu te iubesc.

Fața ei era toată numai zâmbet. Apoi își ridică privirea spre cer.

— Deci Saturn m-a ajutat și pe mine în fine. Cine-ar fi crezut?

— Saturn? Am pierdut firul. Despre ce vorbești?

— A, nimic, râse ea. Glumeam... Hai să vedem ce trăsnași mai face Bridget. Trebuie să o supraveghez.

Nu s-au uitat prea departe. Cât timp Ruby vorbise cu Buddy la telefon, o trupă se formase și a început să cânte cu Bridget ca vocalistă.

— Doamne Sfinte, exclamă Ruby, trebuie să fi insistat să cânte un cântec.

Se uită la Bridget care stătea sus pe o masă, cu sutienul scos pe deasupra rochiei, cântând îngrozitor de fals și bâțându-se cum putea mai bine.

— *Like a vir-ir-ir-ir-gin, touched for the very first time*, se mâtâia ea.

Și mai surprinzător era că toată lumea din cameră se strânsese în jurul ei, aplaudau cu toții și cântau cu ea.

— *Like a vir-ir-ir-ir-ir-gin...* Hai, Madge, curviștină nerușinată ce ești! striga ea la Madonna. Sus pe masă și cântă cu mine.

Și ea exact asta făcu.